HÉTKÖZNAPI HOMÍLIÁK
második rész

ÉVKÖZI IDŐ 10–34. HÉT

SZENTHÁROMSÁG VASÁRNAPJÁTÓL ÁDVENTIG

AZ „A” +„B” + „C" ÉV VASÁRNAPJAIVAL

Ez a homília-sorozat az Egyetemi templomban elhangzott homíliák leírt és kissé szerkesztett formája. A kötet az év Szentháromság vasárnapjától Ádventig tartó része hétkönapjainak homíliáit tartalmazza az „A + B + C" év vasárnapjaival.

Évtizedek gyakorlatában hétköznaponként a napi szentről vettük a szentmisét, a homília is róluk szólt, ezért nehéz volt összegyűjteni egy hétköznapi sorozatot úgy, hogy a 2009. évet egészítettük ki az 1996–2014 évek anyagával. Így is hiányzik 24 nap: a 11–12. péntek, a 15–16. kedd, a 16. szerda, a 18. kedd, szerda, csütörtök, a 20.szerda, csütörtök, szombat, a 21. hétfő, kedd, szerda, a 22. szombat, a 23. szombat, a 24. kedd, a 25. szombat, a 26. hétfő és kedd, a 32. hétfő, a 33. kedd és szombat és a 34. kedd, mert e hétköznapok az Egyetemi templomban nem fordultak elő.

Hétköznapokon a könyörgéseket a vasárnapról vesszük, ezért naponta csak a kétévenként ismétlődő, „A" évvel és „B" évvel jelölt szentleckéket és az evangéliumot adjuk. A homíliák alajában az evangéliumhoz és az előző napok történéseihez kapcsolódnak.

2014. június 5-én, Szent Bonifác ünnepén

Évközi idő 10. vasárnapja „A" év
2008. június 8.

Napi könyörgés

Istenünk, kitől minden jó származik, kérünk, add meg Hozzád könyörgő híveidnek hogy sugallatodra igaz dolgokon gondolkozzunk és kormányzásoddal meg is tegyük az igazságot. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Oz 3b–6.*
Szentlecke: *Róm 4,18–25.*
Evangélium: *Mt 9,9–13.*

Testvéreim! A húsvéti idő elmúltával újra zöld miseruhában imádkozzuk a szentmisét, s ha elnevezzük az egyes vasárnapokat, akkor ez a 10. évközi vasárnap a Húsvét utáni vasárnaphoz hasonlóan az isteni irgalmasság vasárnapja. A misztériumé, aminek köszönhető, hogy a Föld hátán élhetünk, hogy nem nyel el minket a Föld, és a villámok nem sújtanak minket agyon a bűneink miatt.

Már az ószövetségi emberek megtapasztalták, hogy milyen hatalmas és milyen jóságos az Isten, hiszen Ő teremtett mindent és gondoskodik a madarakról is, a vadakról is, az emberről is. Azt ismegtanulhatták, hogy ez a jóságos Isten igazságos, és ez rendkívüli módon tetszett… hogy ez igen! A jókat jutalmazza, a bűnösöket bünteti! Húsvétról húsvétra megemlékeztek a pusztai vándorlásról: Micsoda erős karral hozta ki atyáinkat az Úr Egyiptomból és a bűnösöket hogyan megbüntette! Amikor egy-egy gaztett megtörtént, néha megnyílt a föld és elnyelte a bűnösöket… néha tűz csapott le az égből. Micsoda igazság ez! Jól van ez így!

Aztán kezdték hallani a prófétáktól, hogy ez a hatalmas, jóságos, igazságos Úr – irgalmas. S a próféták kezdték tanítani a népnek, hogy gondolkozzatok el egy kicsit s vegyétek észbe, hogy az Úr irgalmának köszönhető, hogy mi is nem járunk úgy, mint Szodoma és Gomora népe. Mert ha az Úr nem hagyott volna nekünk maradékot, ki kellett volna pusztulnunk – mondták a próféták – s erre a hallgatóság csóválta a fejét… hogy micsoda goromba beszéd ez? Elhangzottak a jövendölések, hogy az eljövendő Messiás, a Krisztus az irgalom megtestesülése lesz. De általában az a meggyőződés élt, hogyha eljön, igazságot fog szolgáltatni Izraelnek és jaj lesz a pogányoknak és jaj a bűnösöknek.

Eljött a várt Krisztus és fokozatosan megmutatta, mit jelent, hogy irgalmas az Isten. Ahogy ez a kinyilatkoztatás haladt előre és egyre világosodott, úgy nőtt a Jézusban nem hívőkben a botránkozás. Hogy ez meg mi?... Mert amikor azt hallották Jézustól, hogy „Térjetek meg!” , a farizeusok és az írástudók megütköztek, hogy én?... Én, az igaz ember?... honnan térjek meg? … ne sértegess már!

Kezdték hallani, hogy „Mondom nektek, a vámosok és az utcanők, a szerintetek nyilvános bűnösök meg fognak előzni benneteket a mennyek országában. És ti kívül fogtok rekedni” – erre mondták is Neki: Mester, vigyázz, mert ha ilyeneket mondasz, sértegetsz bennünket. S nem tudod, hogy jaj annak, aki bennünket meg mer sérteni?!... Vigyázz, Mester!
Amikor pedig ott látták a tanítványi körben Magdolnát, összenéztek, hogy na, ez is egy jó firma… Ha tudná, hogy ez kicsoda, elkergetné magától. És nem csinálja! Aztán ott látták az apostoli tizenkettő körében Mátét, a vámost. – Megint összenéznek, hogy: na hát ez jó… ez igen… a vámosok és bűnösök barátja.

Nem értették, hogy mit jelent ez, amit éppen Máté meghívása után mondott az Úr Jézus: „Menjetek és tanuljátok meg, mit jelent ez, hogy az Úr, a Mindenható, a jóságos és igazságos Úr mondja, hogy én irgalmasságot akarok... Nem a bakok és a bikáknak a vérét… S hogy mennyire akarom, majd meglátjátok, amikor kiontjátok az én szeretett Fiamnak a vérét. – És megtörtént.

Mi, akik az Egyházban élünk, mindegyikünk az Úr irgalmának köszönheti, hogy élhetünk. Azt is, hogy megkereszteltek bennünket, azt is, hogy hányszor de hányszor hallhattuk a szót, hogy bocsánatot nyertek a bűneid.

Az Egyház nem téved és nem tréfál, amikor a szentmise elején minden áldott alkalommal elimádkoztatja velünk a Confiteort: Gyónom a Mindenható Istennek, hogy sokszor és sokat vétkeztem…

Nagy pillanat, amikor egy lélek reflektálni tud arra, hogy mit is mondat velem az Egyház? Nem retorikai hiba, nem is nyelvtani hiba, hogy azt mondatja velem, hogy: *sokszor és sokat* vétkeztem. Mert már egy kicsit ismerem magamat és tudom hányféle bűnt tudok elkövetni. Ezt jelenti a a *sokat* vétkeztem. Bárcsak egyféle bűnöm volna. De nem! Sokféle a bűnöm. Kicsik és nagyok egyformán. És *sokszor*. Hányszor követtem el ugyanazt!

Az Egyház nem téved, amikor azt kéri, hogy gyermekem, ha gyónni mész és halálos bűnöd van, ne általában mondd, hogy loptam. Hanem mondd meg, hányszor. Ne általában beszélj, hogy csúnyán beszéltem amikor káromkodtál. Hanem mondd meg, hányszor káromkodtál. Mert nem mindegy, hogy egy súlyos bűnt hányszor követ el az ember.

De ez még csak matematika hogy *sokféleképpen* és *sokszor*. Hanem az elkövetett vétkeinknek nyoma marad bennünk. Ott marad utánuk valami rosszaság. És amikor már megszokásból vétkezem, már oda se kell figyelnem, hanem reflexszerűen jön belőlem a rossz, akkor beáll egy állapot, amit szhámszerűen már ki sem lehet fejezni, mert egy témakörben vagyok rossz.

Egy nagyon egyszerű matematikai műveletet érdekes módon nem szoktunk elvégezni. Ez pedig az, hogy az éveim számát megszorozom az év napjainak a számával, hogy lássam, hány napot éltem eddig. Mert ha ez a szám megjelenik a szemem előtt, akkor ez a *sokszor és sokat* vétkeztem testet ölt. HogyÚr Isten! Ha 60 éves vagyok, az 22 ezer napot jelent. Ha 65, az 24 ezer. Ha 70, az több mint 25 ezer. Ha már 75 éves vagyok, az több mint 27 ezer nap. – És hányszor és mi mindent vétettem el! És nem nyílt meg a föld…Hanem folyamatosan hallom az Egyházban, hogy az Úr Jézus hív: „Térj meg! Végre most térj meg! S engedd, hogy elvegyem a bűneidet. Mert az isteni irgalom nem az, hogy tudod mit? Felejtsük el… spongyát rá… fátylat rá… nem érdekes, mit csináltál… Hanem az isteni irgalom az, hogy ha fölismerted, beismered és bánod a bűneidet, én elveszem tőled és visszaadom neked a lelked ártatlanságát. És akármi történt veled eddig, most elindulhatsz úgy, mint egy ma született bárány. Ártatlanul.” – Ez a csoda az egészben.

Amit az a béna is hallott: Kelj föl és járj, és menj haza! – Ez az irgalom szava. Azzal a változattal, hogy ha bánod a bűneidet, akkor kelj föl! A te Istened átölel téged, és mondja, hogy mostantól fogva gyere! Nem azt mondja, hogy menj, hanem azt mondja, hogy gyere hozzám… gyere haza! Ez a csodák csodája. Hát, adja meg nekünk az Úr, hogy az Ő szavát meghalljuk és részünk legyen az Ő irgalmában. Ámen.

Éközi idő 10. vasárnapja „C” évben
2013. június 9.

Olvasmány: *1Kir 17,17–24.*
Szentlecke: *Gal 1,11–19.*
Evangélium: *Lk 7,11–17.*

Testvéreim! Miután ádventtől pünkösdig sorra megemlékeztünk üdvtörténetünk nagy eseményeiről, a liturgiában az év második felét kezdtük el. Pünkösd után volt alkalmunk egy kicsit bepillantani a misztériumok világába, ami az alapja mindannak, ami az üdvtörténetben történt – és történik. Megünnepeltük a Szentháromság misztériumát, mindenek forrását, kezdetét és végét, célját, aztán az Oltáriszentséget, a velünk lakó, föltámadott Urunkat, majd a múlt héten, pénteken a mi Urunk Szentséges Szívét, tegnap pedig az ő Édesanyjának Szeplőtelen szívét ünnepeltük.

Ez a két történet, amelyeket az Evangéliumban hallottunk, az Úr Krisztus szívéről beszél. Ez azért fontos, mert Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, és amit ezekben a történetekben észre vehetünk, alapot ad a reményünknek, meg az imádságainknak.

Az első történet a kafarnaumi századosé, a pogány katonáé, aki tudja, hogy nekem nincs jogom Izrael prófétájához fordulni. Hogy mit sejtett meg a Názáreti Jézus nagyságáról, erről az evangelista nem beszél. De a reakciója, hogy én nem vagyok méltó sem arra, hogy odamenjek Hozzád, sem arra, hogy a házamba gyere, csak szólj, mert tudom, hogy Neked hatalmad van. És ha Te szólsz, a szolgám megmenekül.

Erre mondja az Úr Jézus azt, hogy ekkora hitet még Izraelben sem találtam. Akik sok mindent láttak, érintkeznek velem. Úgy gondolják – és igaz is – joguk van hozzám jönni. Aki hisz, jön is. Aki nem hisz, annak hiába mondok bármit. Lepereg róla a hatalmam. Nem a szavammal van a baj. Hanem amit tehetnék vele, lepereg róla, mint a falra hányt borsó.

Ugyanakkor – ezt is jó észrevenni –, a kafarnaumi elöljárók valamit megéreztek abból, hogy ez a Jézus nem akárki és közbenjárnak. És mondják, hogy: Nem tudjuk ugyan, hogy ki vagy, de csodákat tenni tudsz. Tégy valamit ezzel a pogánnyal. Ezzel az idegennel, mert jó volt hozzánk. Közbenjárnak érte. És Jézus elfogadja ezt a közbenjáró szót is. Őket sem kergeti el azzal, hogy: semmi közötök hozzá, ez a százados dolga, meg az enyém… – Nem. Elfogadja a közbenjárást, és gyógyít.

Aztán tovább megy és Naim kapuja előtt még nagyobb csodát tesz. Ebben a történetben az mutatkozik meg, hogy nem kell mindenkinek, feltétlenül közbenjárót keresnie, hogy az Úr észrevegye.

Találkozik egy temetési menettel. Egy fiút temetnek, akit sirat az anyja, a megtestesült árvaság. Özvegyasszony, a férjét már eltemette, most eltemeti az egyetlen reményét és támaszát, egyetlen fiát. Gyötri a jövő, hogy mi lesz most? Itt maradt egyedül, kiszolgáltatottan, reménytelenül. És sír. – Vajon az Úr krisztusban, aki mindent tudott, a saját sorsát is tudta, milyen érzéseket váltott ki a gondolat, hogy nagypénteken ugyanez fog történni, amikor majd őt fogja temetni a Szűzanya? Végig gondolhatta, hogy ott marad elárvult anyám. Bár én neki adom gyermekként Jánost, és benne mindazokat, akik majd hisznek bennem, de engem az én édesanyám eltemet. De föl fogok támadni! És az én anyám öröme sokkal nagyobb lesz, mint ezé az özvegyé, aki mostm mikor visszaadom neki a fiát, és visszakapja és öleli, csókolja és most már örömében sír, hogy van értelme újra az életemnek! Jézus tudja, hogy amikor majd a Szűzanya föltámadottan öleli magához, sokkal nagyobb öröm lesz! Sírni fog… örömében.

Az Úr Krisztus szentséges Szíve ma is ugyanilyen. Látja a gondjainkat, bajainkat, elfogadja azt a szerető közbenjárást, amivel egymásért aggódó testvérek, szülők, gyerekek, unokák, nagyszülők könyörögve fordulnak Hozzá, hogy Uram, segítsd meg! Gyógyítsd meg! Mentsd meg!

Vagy amikor a szívekben megszólal az a keserűség, hogy de jó lenne már nem itt lenni!... Az az érzésem, hogy itt felejtettek… X is, Y is, Z is, kortársaim, nálam fiatalabbak, már mind… láttam az életüket, valószínű már túl is vannak a tisztítótűzön és boldogok, – Uram Istenem, én meg itt vagyok és… itt felejtettél!

Dehogy felejtettelek itt! – mondja az Úr. Csak valamire még szükséged van neked, vagy azoknak vasn szüksége rád, akik szeretnek téged, mert valamit csak rajtad keresztül kaphatnak meg, még a hátralévő időben…

Amikor az Úr Krisztus szentséges szívéről beszélünk, azt mondjuk, hogy az ő Szíve a legszentebb, aki soha nem árt senkinek, hanem az életnek és az életszentségnek, az áldásnak, és a reménynek a forrása mindenki számára.

Hallgassa meg imáinkat, akár közbenjárók vagyunk valakiért, – például most, a gátakon dolgozó testvéreinkért, meg azokért, akik attól félnek, hogy: elmossa a házukat a Duna…, akár úgy imádkozunk, hogy segítsd meg őket, Urunk! – akár önmagunkért, hogy bajban vagyunk…

A „ne sírj” két szava az Úr Krisztus szívéből minden Feléje forduló szív felé elhangzik. De azt is adja meg nekünk az Úr, hogy ebből a „ne sírj”-ból hadd legyen az, hogy „Sírjál csak… örömödben! … mert üdvözültél!” Amen.

10. hét hétfő
2004. június 7.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 1,1–7.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 17,1–6.*
Evangélium: *Mt 5,1–12.*

Testvéreim! Most újra megkezdődik az évközi idő. Ádvent, a nagyböjt meg a húsvéti idő után a héköznapok sorozata, az év második fele. Újra halljuk Máté evangéliumából a nyolc boldogsággal kezdődő Hegyi beszédet, amelyben az Úr Krisztus összesűrítve elmondja az egész Evangéliumot. Elmondja mindazt, amit Ő adni akar és adni tud. Beszél a mennyek országáról, az igazságról, az istenlátásról, és arról, hogy az ember Isten gyermeke lehet. Föltéve, hogy Őtőle átvesszük azt a nyolc erényt, amelyeket az imét felsorolt a lelki szegénységgel kezdve és az üldözöttséggel fejezve be.

A lelki szegénység kemény dolog. Mert az az alapmagatartás, amelyben az ember fölismeri és elfogadja, hogy a mennyek országa nem ebből a világból való, és ha az Úr nem adja, oda be nem lehet menni. Nem könnyű az embernek ezt fölfogni és elfogadni, hiszen úgy érezzük, hogy tevékenységre, önállóságra, birtoklásra vagyunk teremtve. De az üdvösség titka ezzel kezdődik el. És ez része a hit misztériumának: el meri-e az ember hinni, hogy van az a másik világ, ami annyival fölötte van a mi földi világunknak, mint ahogy az ég van a Föld fölött. Hit kell hozzá, ami viszont nem a mi saját, emberi termékünk, hanem ajándék.

Segítsen nekünk a Boldogságos Szűz, aki annyira tudott hinni, és már a hitében boldog volt. Segítsen nekünk, hogy lélekben meg tudunk hajolni, hogy Uram Istenem, ha Te nem adod, akkor

belőlem nem lesz semmi. – De már ez a fölismerés Tőled van! És éppen azért van, mert adni akarod a mennyek országát. Hát segíts!... hogy ne csak ez a fölismerés, hanem az összes többi: a bűn miatti szomorkodás, az irgalom, a tisztaszívűség, a békesség, meg a szelídség adassék meg! És mindezekhez a türelem. Annak elviselésére, hogy akiben ezek az isteni tulajdonságok mutatkozni kezdenek, azt a világ céltáblájává teszi. Előbb csúfolni kezdi, majd rágalmazni, aztán üldözni, s végül kitaszítja magából.

Segítsen nekünk az Úr, aki maga is megélte ezt, hiszen kitaszítottan halt meg. Segítsen nekünk és a végén adja meg nekünk a mennyek országát, hogy az örökkévalóságon át boldogan tudjuk hirdetni, hogy nem mi, hanem Ő megtette, amit ígért. Amen.

10. hét kedd
2008. június 10.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 1,18–22.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 17,7–16.*
Evangélium: *Mt 5, 13–16.*

Testvéreim! Most a hétköznapokon elkezdjük hallani a Hegyi beszédet. A Hegyi beszédet, amelyben az Úr Krisztus meghirdet egy új világot. Pontosabban: meghirdeti az új embert. Akiről nekünk, itt a 3. évezred elején, akik a tudósaink jóvoltából – először úgy tűnik, hogy meg vagyunk fertőzve az evolúció gondolatától, aztán higgadtabb gondolkodásra az Egyházban is vállalni lehet, hogy igen, úgy tűnik, a világban az élet fejlődött. És az emberben, mégpedig abban az új emberben, aki a Megtestesült Ige, benne a fejlődés elérte a célját. De közben vannak olyan fordulópontok, amelyeken nekünk, embereknek tudatosan kell áthaladnunk. Mert az embert az egész élővilágtól, főleg az állatvilágtól, a legfejlettebb állatoktól az különbözteti meg, hogy tud önmagáról és egyszeri, egyedi voltában, mint személy *pótolhatatlan.* És ez rendkívüli dolog.

Főleg az állatvilágról szóló természetfilmeket látva, érdemes fölfigyelni, hogy minél fejlettebb egy állatfaj, annál inkább csoportokban jelenik meg. Falkákban, csordákban. És mindig a falka, csoport, a csorda egésze, sőt, a faj egésze számít. A halaknál is, madaraknál is, az oroszlánoknál is. Egy-egy állat igazában jelentéktelen. – Nem így az ember. Vannak csoportjaink, de mindig az egyes ember az, aki számít. Az ember, aki egyszer csak ráeszmél arra, hogy én szeretnék boldog lenni! – És ez nem önzés. Ez nem bűn. Ez az emberlét fölismerése. A Teremtő akarta ezt, hogy mi emberek személyek legyünk és egyenként találjunk oda Őhozzá. Ha ez nem történik meg, akkor az ember úgy érzi, nem volt értelme megszületnem.

Amikor Benedek pápánk a reményről beszélt, nagyon hangsúlyozza, hogy az elmúlt három században megkínálták az emberiséget nagy ötletekkel: „Ide figyelj! Ez a te reménységed. De nem te fogod elérni, hanem majd az utánad következő nemzedékekben a fiaid vagy az unokáid vagy a dédunokáid.” Erre mindegyik nemzedék emberei azzal a keserves fölismeréssel reagáltak, hogy ha én nem érhetem el, akkor ez nekem nem reményem. Akkor én ennek szolgája vagyok, de igazában nekem nem volt értelme megszületnem. Mit ér nekem az, ha öt nemzedék múlva valaki boldog lesz, de én nem lehetek az…

Az Úr Krisztus pedig a Nyolc boldogság elején mindenkinek elmondja, hogy ember, a boldogságod a lelki szegénységed, a szomorkodásod, az éhezésed az igazságra, az irgalmasságod, a tisztaszívűséged, amit egy szóval úgy lehet összefoglalni, hogy a szelídséged. Akkor leszel boldog, ha szelíd leszel. Ha tanulsz tőlem – mondja Ő – tőlem, aki szelíd vagyok és alázatos szívű.

Persze, Ő pontosan tudja, hogy ennek mi a következménye. Már itt is jelzi, de igazában az utolsó vacsorán mondja újra, hogy én kiválasztottalak titeket a világból, ti kitartottatok mellettem, ezért gyűlöl benneteket a világ. Aki hallgat rám – mondja Ő – és megtanul tőlem szelídnek lenni, azt a világ üldözőbe veszi. Mert megjelenik benne egy új embertípus. Aki egyszerűen a jelenlétével, a létével, azzal, hogy nem száll bele abba a könyörtelen versenybe, ami a vadembert jellemzi, a szelídségével olyan, mint amikor egy sötét szobában mécsest gyújtottak. Elkezdenek látszani a dolgok, amik a sötétben nem látszanak.
Amikor egy ilyen új típusú ember valahol megjelenik, kiderül, hogy lehet igazat mondani. Lehet jó szándékkal lenni a másik iránt. Lehet szeretettel szolgálni a nálam gyöngébbet. Nem igaz az,

hogy a gyöngébbet csak eltiporni lehet. Nem igaz, hogy csak számlák ellenében lehet jót tenni és nem igaz, hogy a szót azért kaptuk, hogy a másik meg ne tudja, mit gondolok én. Nem igaz.

Ezért próbálják ezt a kis mécsest elfújni azok, akik gyűlölik a világosságot, nehogy kiderüljenek, hogy miket műveltek – ahogyan ezt a Nikodémussal folytatott beszélgetésben az Úr Jézustól halljuk.

Az új típusú, Krisztus típusú embernek fénye van. Meg tudja mutatni, hogy az életnek íze van betegen is, öregen is, a halál küszöbén is. Ennek a földi életnek íze van, mert ízlelni lehet azt a másikat, azt a boldog, örök életet, ami a lelki szegényeké, a szelídeké, a tiszta szívűeké, és így tovább.

Adja az Úr a szívünknek az Ő világosságát, hogy szelídek tudjunk lenni és bennünk ez a mai világ, ez a mai magyar világ olyan embereket kapjon, akik a jelenlétükkel, minden különösebb zaj nélkül az Úr Krisztus világosságát tudjuk sugározni. Lehet, hogy csak egy picike kis térben, néhány négyzetméteren, de azon a néhány négyzetméteren az örök világosság fénye világít már most. Amen.

10. hét szerda
1996. június 12.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 3,4–11.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 18,20–39.*
Evangélium: *Mt 5, 17–19.*

Testvéreim! Amikor az Úr Krisztus először nyilvánosan megszólalt és tanítani kezdett, elmondta a mennyek országának a legalapvetőbb törvényeit és misztériumait. A só és a világosság képével – Ti vagytok a föld sója, Ti vagytok a világ világossága – helyesbíti kortársainak felfogását, mellyel a sokfelé szórványban élő Izraelt vígasztalták. Fölmerült ugyanis a fájdalmas kérdés: miért van az, hogy Izrael szanaszét szóródva él a világban, ahelyett, hogy országa lenne és hazája lenne? A rabbik azt tanították, hogy azért van ez, mert ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága, ti, akik az Úr Törvényének ismeretével az élet ízét képviselitek a többiek ízetlensége, világosságot hordoztok a többiek sötétsége közepette.

Az Úr Krisztus helyesbít: nem az a világ világossága, aki Mózes törvényét ismeri, hanem ti, akik engem hallgattok és tőlem tanultok élni. Ti vagytok a világ világossága és a föld sója.

Ha valaki ezt meghallja, az első nagy élmény az, hogy ez egy nagyszerű dolog! Ha én a világ világossága, meg a föld sója vagyok, akkor nosza rajta, problémátlanul és nyílegyenes pályán befutok a Mennyországba. És közben – természetszerűen – megbecsülést fogok kapni az emberek részéről, mert a só is, a világosság is megbecsülést érdemel.

Aztán telnek-múlnak az évek, akár házasságban, akár papságban, akár szerzetben, akár magányosan, s egyszercsak kiderül, hogy nem kellek senkinek. Sem úgy mint só, sem úgy mint világosság. Eleinte az ember még azt is gondolja, hogy igen, én mentes leszek mindattól a romlástól, amit a bűn jelent. De adódnak pillanatok, amelyek után az embernek – akárkiről van szó! – bűnbánattal be kell vallanunk, hogy elvétettem. Még a bűntől sem vagyok mentes.

Ezért jó újra meg újra hallani az Úr Krisztus szavát, hogy ti a kicsinyek, akik nem sztárok vagytok a világban, akiket nem tapsol meg a világ, ti vagytok a világosság, meg a só. Azáltal, hogy hozzám tartoztok. Nem problémátlan az életetek, hanem velem viselitek az élet terheit. Nem vagytok mentesesek a sikertelenségektől, hanem a kudarcaitokat tudjátok viselni és hitben, bűnbánatban, meg az Isten és a felebaráti szeretetben éltek. Ezért néha eltipornak, általában nem vesznek észre, de az életetek világít.

Ehhez tudni kell, hogy az a világosság, amelyről az Úr Krisztus beszél, az egy mécsesnek, egy fáklyának vagy egy gyertyának a fény. És ezekben valami elég. A keresztény életben egy ember ég el, aminek fájdalma van. Meg a mellett nem égő emberekhez képest néha megéri ezt a hívő lelket a kísértés, hogy nem vagy normális! Minek emészted magad? Hát nézd meg ezt, meg azt, meg amazt... az virul, te meg elégsz!

Hallanunk kell az Úr szavát, hogy „ti vagytok a világ világossága” pontosan azáltal, hogy a hitben, meg a szeretetben reménykedve el tudtok égni. És ti nem elhamvadtok, hanem kiég belőletek néhány dolog, ami salak az aranyhoz képest. S a végére megmarad a tiszta fény, amely az Istené.

Segítsen nekünk az Úr hinni, és élni azt az életet, amelyik elég. Hogy kiégjen belőlünk minden, ami be nem mehet a mennyek országába, s a végén, amikor "ellobban az élet", ez az ellobbanás az ne az legyen, hogy kialudt egy gyertya, és következik a sötétség, hanem ami az életben érték volt, aki az az ember volt, az föllobbanhasson és beléphessen a Mennyországba. Amen.

10. hét csütörtök
2012. június 14.

Szentlecke „A” évben: 2*Kor 3,15–4,1. 3–6.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 18,41–46.*
Evangélium: *Mt 5,20–26.*

Testvéreim! A természettudósok nagy leleménye, hogy a világmindenség ősrobbanással kezdődött. Ami rá-rímel a Teremtéstörténetre, ahol azt halljuk, hogy a Mindenható Isten azt mondja: Legyen világosság! – és világosság lett. Megszületett a fény. Az ősrobbanásban erről beszélnek. Szent Pál pedig – mintha ezt már tudta volna, pedig nem tudta! – az Úr Krisztust úgy látja, hogy Ő az a fölragyogó fény, amivel kezdődik az újjáteremtés, az Újszövetség. Egy új világ. A hívő ebben a világosságban jár, ami a Föltámadott Krisztusban ragyogott föl a világnak. Ugyanakkor Szent Pál mélységes fájdalommal látja, hogy a testvérei, Ábrahám ivadékai, Izrael fiai nem látják ezt a világosságot! Fátyol fedi az arcukat.

A Sinai szövetségkötés történetéből tudjuk, hogy amikor Mózes lejött a hegyről, az Úrtól, annyira ragyogott az arca, hogy nem tudtak rátekinteni, ezért Mózes elfedte az arcát. Elfátyolozta az arcát, hogy szólni tudjon a testvéreihez.

Szent Pál úgy látja, hogy ennek a negatív változata történik most. Nem Krisztus arcán, nem is az apostolok arcán, hanem a hallgatók arcán van a fátyol. A szívükön van nem is átlátszó fátyol, hanem sűrű lepel, mert nem akarnak abban a világosságban járni, aki az Úr Krisztus, aki egy új világot,, új szövetséget hozott. A Hegyi beszéd ennek az új világnak a törvénykönyve, Törvénye.

A mai evangélium elején ennek az új törvénynek egyik leglényegesebb adatát mondja az Úr Krisztus: „Ha a ti igazságtok felül nem múlja az írástudókét, meg a farizeusokét, akkor nem az én világosságomban jártok és nem fogjátok megtalálni sem az utat, sem a kaput, amin át beléphetnétek a mennyek országába.” Az írástudó és farizeus igazság pedig az, hogy kívülről nézve, színleg makulátlan, de olyan, mint egy meszelt sír. Kívülről vakító fehér, de belül tele van iszonyattal, rosszasággal.

Ennek a mai változata, amire annyira büszkék vagyunk, a jogállam, ahol az ártatlanság kritériuma a törvénynek való megfelelés. Mert megtörténhet, hogy a sértett fél azt mondja: Amit tettél, nem felel meg a törvénynek! Erre a másik azt mondja: semmi baj. Én módosítom a törvényt úgy, hogy ne ütközzön vele az a gazság, ami neked könnyekbe, verítékedbe, esetleg az életedbe került. Ismerem a módját és van hozzá hatalmam.

Az írástudói és farizeusi igazság kulcsa a hozzáértés és a hatalom. A hatalomnak pedig óriási kísértése, hogy a törvényekkel igazolja önmagát.

Ez az Úr Krisztus korában is pontosan így működött. De amit Ő mond, az nem veszíti érvényét: Ha a ti igazságtok belülről fakad, és nem azért világítotok, mert kívülről hófehérre vagytok meszelve, hanem mert belül van világosság, a szívetekben, az én világosságom van bennetek, akkor ti lesztek a világ világossága.

Hányszor hallunk az áttetszőségről meg az üvegzsebről! Na, az Úr Krisztus erről beszél. Az az új törvény, az az új világ, amivel ő tudja megajándékozni az embert, áttetsző szívet tételez fel, amelybe egyrészt be tud hatolni az Ő fényessége, másrészt, amikor ez a fényesség ott benn már világít, akkor kifelé sugározni tud.

Nem is olyan könnyű dolog ezt megélni! De ha be akarunk menni a mennyek országába, akkor nincs más út.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus megköszönni, hogy az Ő világossága itt van a világban! Aztán kérni: Jézusunk! Világosítsd meg a szívünket és ne engedd, hogy kismillió ok következtében fátyol fedjen bennünket! Ne engedd! Hanem add, hogy láthassuk egymást Veled, aztán láthassuk egymást egymás között. Amen.

10. hét péntek
2009. június 12.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 4, 7–15.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 19,9–16.*
Evangélium*: Mt 5,27–32.*

Testvéreim! Nem könnyű katolikus kereszténynek lenni! Hallgatjuk a Hegyi beszédet, és fel kell tűnnie hogy ez egy új világ. Homogén közegben, Izrael fiai körében hangzik el, akik egymásra úgy tekintettek, hogy te is Ábrahám ivadéka vagy, én is Ábrahám ivadéka vagyok, tehát mi testvérek vagyunk. A körülöttünk élő idegenek mások, idegenek, mi testvérek vagyunk.

Ebben a környezetben hangzik el a Hegyi beszéd. Ez a tétel is, hogy ha a templomba mégy, ajándékot viszel az Úrnak és eszedbe jut, hogy a testvérednek valami panasza van ellened, akkor menj és békülj ki vele. Nem neked van panaszod ellene, hanem neki te ellened. A szomszédodnak, az üzlettársadnak, a szőlő-szomszédodnak vagy a mezei szomszédodnak vagy akivel a legelőd határos. A szomszédod a testvéred. Ha megcsaltad vagy ártottál neki, menj és békülj ki vele!

Az Úr Krisztusból sugárzott ez az újdonság, hogy kezdeményezni kell a békességet! Ezt érezte meg a Zakeus, a vámos, aki odaállt az Úr elé, hogy Mester, ha én valakit megcsaltam és panasza van ellenem emiatt, négyszeresen térítem meg!

Az Úr Krisztus azonban nemcsak a testvérekre vonatkozóan, hanem a felebarátra, az embertársra vonatkozóan mondja ezt, akivel nem azért vagyok testvér, mert ő is Ábrahám ivadéka, meg én is, hanem azért, mert ő is Ádám-ivadék és Isten teremtménye és én is az vagyok.

A 20. század végének a nagy találmánya a pluralizmus, a felismerés, hogy az élet lényeges tulajdonsága a sokféleség. Te így, én úgy, a harmadik másképp. Egy ilyen pluralista világban hallani az Úr Krisztustól a katolikus erkölcsöt nem egyszerű dolog. Sokan be is fogják a fülüket és azt mondják én inkább nem hallom, mert akkor úgy, ahogy tudok érvényesülni. Mert ennek a katolikus erkölcsnek csak az egyik fele, hogy ha a másiknak panasza van ellened, kezdeményezd a megbékélést. A másik fele az, hogy ha neked van panaszod a másik ellen, mert pofonvágott, tartsd oda a másik arcodat is. Ha kényszerít valamire, tedd meg a dupláját. Ha követeli a köntösödet, add oda az ingedet is.

Na de ez már sok. Spontán fakadhat belőlünk, hogy „Mester, azért ezt nem! Ezt ne!” Erre az Úr Krisztus nem mond semmit, nem magyarázkodik, nem kezd velünk vitatkozni, hanem elénk állítja a feszületet, s rajta a tulajdon testét. Ettől az ember elnémul. Mert eszünkbe jut, hogy ha én a Te tanítványod akarok lenni, akkor nem vitatkoznom kell Veled, hanem elhinni Neked azt, hogy ez az élet útja, az élet új útja. Azért új, mert az örök életnek az útja. Ez nem az ígéret földje birtoklásának az útja, ami az ószövetségi törvény volt. Ez az örök életnek az új útja. Neked, Megfeszített Krisztus, Neked elhisszük, hogy nem ártani akarsz, hanem Te tudod, hogy az életnek az igazi útja ez!

De Jézusunk! Mivel ez annyira felülmúl bennünket, mint az ég a Földet, emelj Magadhoz és segíts! Segíts, hogy merjünk Neked hinni és add az erőt, hogy a mindennapok apróságaiban tanuljuk, hogy mit is jelent az az új erkölcs, amit Te megmutattál, s ami a Te életed. Amen.

10. hét szombat
2004. június 12.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 5,14–21.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 19,19–21*
Evangélium: *Mt 5, 33–37.*

Testvéreim! Hétfőtől megváltozik a hétköznapi miserend: eddig hétkor és fél nyolckor voltak a szentmisék, s mi közel tíz éve a fél nyolcas szentmisét imádkoztuk közösen. Hétfőtől reggel csak 7-kor lesznek szentmisék. Megköszönjük az Úr Krisztusnak az elmúlt éveket. S talán még emlékszünk iskolás korunkra, amikor egy-egy iskolaév végén bizonyítványt kaptunk, és a bizonyítvány alapkérdése az volt, hogy magasabb osztályba léphetek-e ősszel vagy nem. – Az életünk is ilyen. Peregnek az évek, és néha adatik egy ilyen évvége, amikor visszatekintve jó megköszönni mindazt, amit az elmúlt időben kaptunk, megtanulhattunk.

Az ilyen évvégeket a Szűzanya kezébe tesszük le. Neki is megköszönve azt az anyai oltalmat, amiben részünk volt. Neki is megköszönve, hogy tanulhattunk tőle a hit útján járva, és kérve őt, hogy vegye ölébe az életünket. Majd a végén is, meg most is.

Talán még emlékszünk rá, gyerekkorunkban, mikor egy-egy ünnepre készülődtünk, hallottuk, hogy na, akkor most öltözzünk. És amikor az ember már majdnem készen volt, akkor a mama azt mondta: na, gyere ide… - és akkor egy kézmozdulattal még eligazította a ráncot, a kócosságot. Vagy azt mondta: jaj, gyere, még itt meg kell törölnöm az arcodat… na,…. és akkor készen vagyunk… mehetünk.

A Szűzanya ezt a lelkekkel is megteszi. Mindazokkal, akik hozzá folyamodnak. – Köszönjük meg neki ezt az anyai szeretetet. Ezt a gondoskodást. Aztán kérjük meg, hogyha az Úr adja az időt és ősszel megint egy évet kezdhetünk, hogy az tényleg egy magasabb osztály lehessen az elmúlt idő tapasztalataival, bűnbánatával, az erényekben megszerzett ismeretekkel. Mert az idő múlik – mondom én azoknak, akik ezt nálam talán sokkal jobban tudják. – De töltse el a szívünket a hála, hogy: lám csak… az Úr tényleg gondoskodik rólunk. Ő a maga részéről mindent megad, hogy életünk legyen. – Megköszönjük Neki és kérjük, hogy amíg itt a földön erre az idő adatik, mindazt, amit Ő nekünk adni akar, be tudjuk fogadni és meg tudjuk élni. Amen.

Évközi idő 11. vasárnapja „A" évben
2008. június 15.

Napi könyörgés

Mindenható Istenünk, benned bízók erőssége, ki nélkül a mi gyöngeségünk semmire sem képes, kérünk, nyújtsd mindenkor kegyelmed segítségét, hogy parancsaidat teljesitve szándékainkal is, tetteinkkel is a kedvedben járjunk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány*: Kiv 19,2–6a.*
Szentlecke: *Róm 5,6–11.*
Evangélium: *Mt 9,36–10,8.*

Testvéreim! Ezen a vasárnapon az Egyház arra eszmél, hogy papi nép. Ez az eszmélés nem azt jelenti, hogy a keresztség révén mindannyian egyformán, általánosan pappá lettünk, ezért a fölszentelt papság mit keres az Egyházban. Nem erről van szó, hanem egy nagy beteljesedésről.

Annak a beteljesedéséről, ami a Sínai-hegyen kezdődött el, amikor a Mindenható, aki hatalmas kézzel kihozta a népét Egyiptomból, szövetséget kötött Izraellel, a néppel, amelyet az Úr elsőszülöttjének nevez a népek között. Választott népének nevez. Gondoljuk csak meg: Izrael választott nép, de mire szól ez a kiválasztottság? Mert könnyen eshetónk abba a felszínes tévedésbe, hogy ha választott, akkor ez a kedvenc, aki eleve a mézesbödönben van, erre az Úr vigyáz, ezeket megáldja, szemben az összes többivel, úgy, ahogyan mi, emberek tudunk kivételezni egyesekkel, és a kiválasztottal szemben hátrányosan meg tudjuk különböztetni az összes többit.

Ezzel szemben Izrael kiválasztása rendeltetést tartalmaz arra, amit az Olvasmányban hallottunk. Még mielőtt a szövetségkötésre sor került volna, az Úr azt mondta Mózesnek: „Menj, mondd el a népednek: ha vállalják a szövetséget és megtartják az én parancsaimat, akkor én papi királysággá teszem ezt a népet az összes többi nemzetek között. Ha megtartjátok a szövetséget."

De mit is jelent ez, hogy papi királysággá teszem ezt a népet? – Ehhez a papság lényegét kell látnunk. Pap az, aki az emberek közül való, de neki megadatik, hogy kapcsolatba lépjen a transzcendens világ Urával, aki nem része ennek a világnak, hanem Teremtője és Ura. S a papnak két dolga van. Az egyik, hogy hallgassa a világ Urát és mondja el az Ő szavát az embereknek, emberi módon. És visszafelé az emberektől gyűjtse össze mindazt, amit mi emberek egyrészt áldozati ajándékul adhatunk a mindenség Urának, másrészt a bajainkat, amiket nem tudunk megoldani, vigye oda a mindenható Úr elé, ha kell, bocsánatért, ha kell, gyógyításért, ha kell, áldásért. Ezért a papnak kapcsolatban kell lennie egyrészt a mindenség Urával, másrészt a testvéreivel.

Amikor egy nép kapta ezt a meghívást, akkor ugyanez a népek dimenziójában kezdődött el. És amikor fölépült a jeruzsálemi templom elkezdődött az élő, igaz Isten kultusza. A próféták pedig jövendölték, hogy eljön az idő, amikor a pogányok is megmozdulnak és hozzák majd ajándékaikat a Mindenhatóhoz a papi nép keze által.

Két hete hallottuk, hogy az Úr megmondta Mózesnek: mondd meg a népednek, ha nem tartjátok a szövetséget, ha hűtlenek lesztek, átok zúdul rátok. Ti lesztek az ízét vesztett só, és én szétszórlak benneteket a Föld színére: a hazátokból szórványba mentek, számkivetésbe, de ezzel nem hiúsult meg az isteni terv.

Szent Pál már erről beszél a Rómában élő, szórványban élő zsidóknak, hogy ti megtapasztaltátok az átkot, a büntetést. De eszméljetek! És tegyétek meg azt, amire az Úr kiválasztott titeket! De most már ismerjétek föl, hogy főpapot kaptunk a Krisztusban! És ha valaki Hozzá tartozik, egy olyan papságnak válik a részesévé, amely az üdvösséget adja, amikor Istentől hozza az üzenetet és mindent oda tud adni egy tiszta áldozatban a mindenség Urának. Akiről megtudhattuk, hogy Szentháromság: Atya, Fiú és Szentlélek, és szereti az embert. Üdvözíteni akar.

Az Egyházban ennek több változata is van. Amikor egy család fogadja az új életet, ezt az elmondhatatlan ajándékot Istennek köszönik meg és föl is ajánlják. Erről az édesanyák tudnának beszélni sokat. Nemcsak a betegségben, vagy amikor egy gyerek életveszedelemben van, hanem amikor olyan tündéri tud lenni egy kisgyerek, a szülők szívében hányszor megszólal az imádság, hogy: Istenem, köszönöm Neked és megpróbálom úgy nevelni, hogy a néped tagja lehessen.

A mi korunk egyik sajátossága, hogy a tudományos élet kínos gonddal vigyáz arra, hogy miközben az eredményeit – akármilyen formában – közzéteszi, ki ne ejtse az Isten nevét. Legyen ez egy természetrajzi film, egy tudományos konferencia. Egy hívő, katolikus tudós az eredményeit is az Istennek köszöni meg. És a templomba járó ember valahányszor szentmisére megy, hozza a szívében a fölismeréseit, a tudását és odateszi az oltárra Krisztus áldozatához.

És az Egyházban van fölszentelt papság. Ezekben a napokban éppen a papszentelések ideje van. Amikor éveken át fölkészült férfiakat az Egyház arra szentel, hogy majd a most, a szentelésben kapott hatalmaddal fogd az Egyház áldozatát, Krisztus testét és vérét és ölelj hozzá mindenkit és mindent: élőket és holtakat, örömöket és bánatokat, hálát és kérést, engesztelést és dicsőítést, és ajánld föl a Mindenhatónak. Aki pedig bűnbánattal keres föl, annak bocsásd meg a bűneit. És a nép körében élve majd látod az emberek gondjait. Imádságaiddal folyamatosan vidd oda a kereszt alá, és öleld át a keresztet – mondja a szentelő püspök a szentelendőnek.

Ezekben a napokban imádkozzunk szentelendő fiataljainkért. Imádkozzunk azért, hogy az Egyház, a katolikus Egyház igazán papi nép tudjon lenni. És akár tudós, akár egyszerű ember, merjük vállalni azt, hogy nekünk közünk van a világ fölötti Szentháromsághoz. Tőle jöttünk, mert Ő teremtett minket, Benne élünk, Ő táplál minket, Hozzá megyünk. És ha jól tudtunk meghalni, akkor Nála megtaláljuk a boldog üdvösséget. Ámen.

Évközi idő 11. vasárnapja „B” évben
2012. június 17.

Olvasmány: *Ez 17,2224.*
Szentlecke: *2Kor 5,6–10.*
Evangélium: *Mk 4,26–34.*

Testvéreim! Nem kellene csodálkoznunk azon, ha azt hallanánk: „Testvérek, most elkezdõdik a zöld miseruhás évközi idõ. Most pihenünk egyet. Szentmisére azért vasárnap el kell jönni, de meg hallgatunk néhány Szentírási részt és hagyjuk az atyákat pár hónapra pihenni…”

De nem így van. Mert a Liturgiában az Egyház él. Az élet pedig nem ismer olyan pihenési idõszakokat, amikor kikapcsol. Az élet – folyamat. Ezért adjon az Úristen halló fület és figyelmes szívet mindegyikünknek, hogy ezeken az évközi vasárnapokon – igazában egészen adventig – meg tudjuk hallani mit is mond nekünk a mi Istenünk?

A Szentleckében elhangzott néhány mondat, ami félelmetes lehet. Szent Pál arról beszél, hogy amíg itt a földön élünk, a hitben élünk és egyszer csak összeomlik ez a földi sátor, amelyben lakunk. A testünk, a tulajdon testünk. Egyszer csak költözni kell. – S a baj nem ez, mert átköltözünk valahova, egy másik lakásba, amit nem emberkéz készített, ami örökre megmarad. A mennyek országába. – ha beköltözhetünk oda… De beköltözhetünk-e - és itt jön a félelmetes igazság –, mert elõtte meg kell jelennünk az Úr Krisztus elõtt, az ítélõ bíránk elõtt. És Õ a tetteink szerint fizet meg mindegyikünknek. A jó tettekért az örök élettel – átadja a lakáskulcsot, a valóban örök lakás kulcsát azzal. hogy: foglald el azt a helyet, ami neked készíttetett a világ kezdetétõl. – A rossz tettekért pedig a büntetés következik.

Erre a hitetlen gondolkodó azt mondja, hogy „Nahát! Ennél rafináltabb mesét még nem hallottam! Ki az, aki emlékszik az én tetteimre? Mert volt az életemnek egy nyilvános része, amit – mindenki szeme elõtt megmutattam. De az életemnek a fontosabb része senki számára nem volt látható! Ki látta azt? Továbbá… ha látta volna is valaki, ki tudja észben tartani – és ki tud emlékezni már csak az én tetteimre is?! És itt, ebben a mesében azt hallom, hogy mindenkinek meg kell jelennie az ítélõ Krisztus elõtt. – Ugyan kérem! Nincs az a computer, amelyiknek akkora memóriája lehetne, hogy az összes ember minden tettére emlékezzék! … Micsoda mese!"

És közben a természettudomány a modern, 3. évezred elején élõ embernek elmondja, hogy bármi történik a kozmoszban, annak nyoma marad. A Földön is. A régiek is tudták, hogy ha kivágnak egy fát, láthatóvá válnak az évgyűrűk amelyek egy átlag halandónak nem mondanak semmit. De aki ismeri a fák életét, az az évgyűrűkbõl ki tudja olvasni, hogy melyik évek voltak szárazak, melyikek voltak esõben gazdagok, hány éves a fa. Õ meg tudja mondani.

Vagy a geológusok. Akik megállnak egy sziklafal elõtt, amely nekünk annyit jelent, hogy ezen nem lehet átmenni… néhány megszállott ember fogja magát és fölmászik rajta, de a többieknek a sziklafal nem mond semmit. Egy geológusnak azonban ez a sziklafal megszólal és százezer évek történetét mondja el neki. – Ha meghallgatunk egy ilyen szakembert, elmondja, hogy „Nézd csak! Ez a réteg tengeri üledék… az alatta levõ réteg gránit… valahonnan a mélybõl… látod?" – S akkor az ember esetleg elkezdi látni, hogy a szikla õrzi a történetét.

Vagy ami még meglepõbb: a tudósok járják a sarkvidékeket, mind a kettõt, megfúrják a jeget és henger-formában mintát vesznek a jégbõl. Elkezdik elemezni, s nekik a jég megszólal. Hogy: 200 ezer éve, millió évekkel ezelõtt ez és ez történt a légkörben. Itt van a nyoma a jégben.

Az Egyház tudósai az egyházatyáktól kezdve mindig tanították, hogy a cselekedeteknek nyoma marad a lélekben. A jótetteknek is, a rossztetteknek is. Akarom – nem akarom. A jó tettek nyomai az erények, a rossz tettek a nyomai a rosszaságok, amelyek ott maradak a lélekben. Amikor egy lélek leteszi a testét és kilép ebbõl a földi életbõl, az Úr Krisztusnak nem kell tanakodnia, hol is keresselek téged a nagy computerben, hanem csak annyit kell mondania, hogy: mutasd magad, mert én látom benned a tetteid nyomait, amelyeket magadban hoztál.

Amikor az Úr Krisztus az Evangéliumban azt mondja, hogy a mennyek országa olyan, mint az elvetett mag, akkor az élet képét állítja elénk. Mert a mennyek országa – Õ mondta – nem itt van, vagy amott van, hogy valahol a kozmoszban kellene keresni… hanem bennetek van! És hogy milyen fokon élt benned a mennyek országa, ezt a lelked nyomai mutatják.

Ezért fontos dolog élni. Illetve… amennyire lehet, tudatosan élni! Bár az élet mutatja, hogy ici-pici-kis része az, amirõl tudunk, amit reflektáltan, tudva és akarva csinálunk. Az életünk nagyobbik része a tudatunktól és az akaratunktól függetlenül zajlik. De hogy hogyan zajlik és milyen irányba tart, ez attól a pici tudatos résztõl függ. Más formában ezt úgy szoktuk mondani: a szívünktõl függ. Merre tart a szívünk.

És amikor szentmisének az elején azért könyörögtünk, hogy: Istenünk! Nálad nélkül mi nem tudunk tenni semmit! Hiszen Te vagy az élet forrása! És Neked életed van Önmagadban. – Nekünk nincs. Nekünk csak annyiban van életünk, amennyiben Tõled kapjuk. Segíts nekünk! Segítsd a tudatunkat, meg az akaratunkat! Szenteld meg! Adj nekünk erõt, hogy a gondolatainkkal is, a szándékainkkal is a kedvedben tudjunk járni! Azaz jók legyenek! Ne csak a külsõ tetteink, amit mások is látnak, hanem a belsõk! A gondolataink, a vágyaink, az emlékezésünk jók legyenek! Neked kedvesek, nekünk meg üdvösségesek!

HA erre valaki azt mondaná: „Akkor jaj nekem… mert ezek szerint én akármit csinálok, nyomokban viszem magammal a múltamat. A rosszaságaimat is, a bűneimet is" az Egyház biztat: erre adta gyógyszerül az Úr Krisztus a bűnbánat és a szentkenet szentségét. Mert akármit csináltam, ha megbántam, meggyóntam és feloldozást kaptam, ezt a nyomot az Úr törli belõlem. Ez nem fog megjelenni, amikor ítéletre kerül a sor.

Segítsen meg minket az Úr törekedni a jóra. Gondolatban is, szándékainkban is, tetteinkben is, hogy amikor ez a földi sátrunk összeomlik és jön a parancs: Költözz! – akkor reménykedve tudjunk útra kelni, hogy beköltözhetünk a mennyek országába. Amen

Évközi idő 11. vasárnapja „C” évben
2013. június 16.

Olvasmány*: 2Sám 12,7–10. 13.*
Szentlecke: *Gal 2,16. 19–21.*
Evangélium: *Lk 7,36–8,3.*

Testvéreim! Ha ennek az évközi vasárnapnak nevet szeretnénk adni, úgy nevezhetnénk el, hogy *a bűnbánat hatalmának vasárnapja*. Két nagy történetet hallottunk: Dávid királyét és a bűnbánó Magdolnáét.

Dávid király a hatalom embere, aki azt is gondolhatta, hogy én bármit megtehetek. Nincs az a hatalom, amely engem számon kérhet. De Dávid istenfélő ember.

Amikor Nátán próféta jött, akit az Úr, a Mindenható küldött, és elmondta a példázatot, vajon Dávid a történet hallgatása közben kapcsolt-e? Úgy tűnik, hogy nem, hanem ítél. Ítél, mint igazságos bíró, hogy azt a gazembert, aki elvette a szegény ember egyetlen bárányát ki kellene végezni nyilvánosan… Mindenesetre a kárt négyszeresen térítse meg! – És akkor megszólal az Úr hangja: Te vagy az az ember! Te! Aki elszegődtetted magadhoz a hetita Uriást, – nem izraelita! – a hetita óriást, aki a főtiszted lett. Az egyik hadvezéred lett. Csatákat nyert neked. És te mit tettél?! Elszeretted a feleségét. És eltetted az útból őt, a férjet. Mégpedig azzal a galádsággal, hogy – még csak nem is egy bérgyilkost küldtél rá, hogy: szúrd le!, - hanem azt parancsoltad a katonáinak, hogy Vigyétek a legveszedelmesebb helyre az ostrom közben – és hagyjátok magára! – Megtették. Úriás így halt meg. Ezért mondja Nátán, hogy mások kardja által ölted meg.

Erre a király nem azzal reagál, hogy parancsot ad a testőreinek, hogy kaszaboljátok le ezt a fölforgatót! Megsértett. Felségsértést követett el. Öljétek meg! – Megtehette volna. De nem ezt tette, hanem mondja: Vétettem. Vétettem az Úr ellen. Király vagyok. Engem senki nem kérhet számon. De az Úr törvényét megsértettem.

Amikor a próféta mondja a büntetést, a király elfogadja, nem perlekedik. És ide tartozik, hogy amikor a próféta elmegy, Dávid elkezdi imádkozni a Miserere-zsoltárt: Könyörülj rajtam Istenem, a Te nagy irgalmasságod szerint – és a vértől tisztíts meg engem!

Már ott, az ószövetség kezdetén láthatóvá válik, hogy az ember gyarló. Tud véteni. Tudja egy darabig azt hinni, hogy nekem mindent szabad! De amikor találkozik a Mindenhatóval és bűnbánatot tart, bocsánatot nyer. Ez húzódik végig az egész ószövetségen, királyok, hadvezérek, főpapok, az egész nép történetében. Vétenek, bűnbánatot tartanak és az Úr megbocsát.

Az evangéliumban hallottuk a másik nagy történetet. Magdolna történetét, akiről tudjuk, hogy nem a nyomorúság vitte a prostitúcióba, hanem egyszercsak eltűnt a betámiai otthonból. Ott a bátyja, Lázár, a huga, Márta, – ő pedig megszökött. – Tiberiásba ment, de nem bordélyházi alkalmazott, hanem egyéni vállalkozó lett. Az egész város ismerte. A város, amely a római kultúra egyik fészke volt a Szentföldön. – Megtapsolják, megfizetik… de Magdolna a lelke mélyén tudja, hogy a törvényben ott van a 6. parancsolat… - és mit csinálok én?! És most jön, és Jézus lábánál siratja, amit tett.

A vacsora farizeus és írástudó vendégei úgy gondolták, hogy mi tartjuk a törvényt, mi igaz emberek vagyunk. A prostituáltak, meg a vámosok a nyilvános bűnösök, miért nem nyeli el őket a föld? A vendélátó látva Magdolnát, kész az ítélettel: ha ez a Jézus próféta volna, akkor tudná, ki érinti, és tudnia kellene, hogy azzal, hogy engedte magát megérinteni, maga is a nyilvános

bűnösök tisztátalanságába esett… tulajdonképpen ki kellene dobnom a házamból… mint tisztátalant…

Miközben ez a gondolatmenet végigfut az lelkében, Jézus megszólal, valahogy úgy, mint Nátán Dávidnak… és elmond egy példázatot…

De vajon a vendéglátó kapcsolt-e, hogy rólam beszél! Fölismerte-e hogy az, aki mérhetetlen sokkal tartozik, eladósodva, ez a nő… vagy esetleg én?!... – és én hozzá képest sokkal nagyobb bűnös vagyok?! – Megfordult-e ez ennek a farizeusnak a fejében?! – Úgy tűnik, hogy nem, mert ő is ítélkezik. Amikor hallja a kérdést: Mit gondolsz, melyik fogja jobban szeretni azt, aki elengedte az adósságukat?! – kivágja: Világos, hogy az, akinek többet engedett el!!

És akkor Jézus elmondja azokat a bűnöket, amiket vele szemben követett el: A vendég-barátság legelemibb gesztusait nem tetted meg nekem. Igazában csapdát állítottál, mert vendégségbe hívtál – s nem tekintettél vendégnek, hanem a barátaiddal együtt azt lesed, mikor hangzik el az ajkamról valami, amivel vádolhattok… Bejöttem a házadba. A vendégnek lábmosó-vizet szoktak adni, hogy az út porától megtisztulhasson. Nem tetted. – A házigazda békecsókkal szokta fogadni a vendégét. Nem tetted meg. – A messziről jött utas-vendéget meg szokták fürdetni és olajat szoktak neki adni, hogy kenje meg a fejét. Nem tetted meg. – Ez a nő pedig – láttad – mit csinált. Éppen ezért mondom neked, ő az, akinek én megbocsátom minden bűnét. Mert bánja.

Ha a barátaiddal együtt meg nem bánjátok a bűneiteket, meghaltok a bűneitekben. Ő pedig, meg a szerintetek nyilvános bűnösök mind, a bánatuk miatt Tőlem életet nyernek, élni fognak, és előttetek mennek be a mennyek országába bemenet… Ti meg kinn maradtok…

És ez így maradt. A bűnöket lehet védeni hatalommal és magyarázatokkal, de bocsánatot csak a bűnbánó lélek nyer. Az Úr minden megtérőnek megbocsát, de aki megátalkodik, meghal a bűnében.

Mi a szentmiséinket mindig azzal kezdjük, hogy: Gyónom… megvallom a Mindenható Istennek, és nektek, testvéreim… meg az egész Mennyországnak, hogy sokszor és sokat vétettem… De adja meg nekünk az Úr azt, hogy erre legalább néha rádöbbenjünk, hogy ezt halálosan komolyan kellene venni! Vagy legalább is, amikor ezt elmondjuk az Úrnak, Ő vegye halálosan komolyan, akkor is, ha mi éppen kevesebb figyelemmel mondjuk el, hogy: bánom!... én vétkem, én igen nagy vétkem… Uram, bocsáss meg!

A szentáldozásban az Úr Krisztus jön és ránk mosolyogva mondja: ha igazán megbántad a bűneidet, én megbocsátottam. Gyere! Étkezz velem, én meg teveled. Amen.

11. hét hétfő
2003. június 16.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 6,1–10.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 21,1–16.*
Evangélium: *Mt 5,38–42.*

Testvéreim! Most megint megkezdődnek a zöld miseruhás hétköznapok a liturgiában. Az évközi idő. Evangéliumként Szent Mátétól halljuk először a Hegyi beszédet, aztán a többi részeket.

Amiket itt az Úr Krisztus mond, az alapjában Őróla szól. A tanítványainak mondja, hogy ne látszat szerint, ne hallomások alapján, ne a saját álmaitok alapján ítéljetek, hanem igaz ítélettel. Azaz engedjétek, hogy megmutassam magamat. Kinyilatkoztassam nektek, hogy ki vagyok, honnan jöttem és miért jöttem. Ettől lesz a ti igazságtok több, mint az írástudóké meg a

farizeusoké. Akikről Ő a maga isteni mindentudásával tudja, hogy milyen ítéleteket fognak mondani róla. Tudja, hogy mutogatnak majd rá: Ez bolond. Raka. Rásütik majd a bélyeget: te istentelen!

Ő az első pillanattól fogva tudja, hogy a perének döntő vádja ez lesz: meg kell halnia, mert az Isten Fiává tette magát. Mert nem engedték, hogy megmutatkozzon, illetve nem fogadták el annak, akinek Ő megmutatta magát.

Minden életben rendkívül fontos, hogy Isten dolgaival szemben az ember akar-e, tud-e nyitott lenni – ahogy ezt manapság mondjuk. Azaz engedem-e megnyilatkozni az Isten dolgait úgy, ahogy azok vannak. Akarom-e, befogadom-e Istenem akaratát, amellyel üdvözíteni akar mindannyiunkat és személy szerint engem. Ha igen, az ember igazsága létezni kezd gyarapszik. Csak ehhez kell a kegyelem. Kell a Szentlélek ajándékai közül elsősorban a jótanács ajándéka, amellyel a Szentlélek egyenként beszél hozzánk és azt mondja: Ha tényleg akarod, hogy megismerd Isten dolgait, akkor neked ezt vagy ezt tenned kell, vagy ezt meg ezt neked nem szabad csinálnod. Ezt a Szentlélek belül műveli. Nagyon csöndesen, nagyon következetesen és nagyon egymásra épülően.

Amiket az Úr mond, az a felebarát felé is igaz. Egymásról alkotott ítéleteinkről, gondolatainkról, indulatainkról is igaz. Ehhez viszont kell az erősség, hogy az ember meg tudja állni, hogy ítéletet alkossak az előtt, hogy a felebarátomnak módot adtam volna, hogy: mutasd meg magadat. És mondd el, hogy mit akarsz, és ki vagy te. Ide erő kell. Különben az a másik még meg se szólalt és már kész róla az ítélet, hogy ez ilyen, olyan, amolyan. Rendszerint az a vége, hogy eltaszítom magamtól, pedig meg se engedtem neki, hogy megmutatkozzon igazi mivoltában.

Itt a pünkösd közelében kérjük a Szentlelket, hogy adja az ajándékait! A jótanácsot is, az erősséget is, amitől a hitünk erősödni tud az Úr Krisztusban, és az egymás iránti figyelmességünk erős lehet és tudja a másikat úgy elfogadni, ahogy az Úr adja. Amen.

11. hét kedd
2009. június 16.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 8,1–9.*
Szentlecke „B” évben: *1Kir 21,17–29.*
Evangélium*: Mt5,43–48.*

Testvéreim! Eltart egy darabig, amíg az ember már hallja az Evangéliumot, de amikor érzékeny pontokon érint,próbáljuk lerázni magzunkróül, mint kutya a vizet, mondván: „Mester, azért ezt nem! Egyébként nagyon szeretlek, minden nagyon rendben van, de… de ezt nem!”

Az ellenségszeretet ilyen téma, amitől berzenkedünk. Sokáig egyszerűen elutasítjuk magunktól, hogy „Na nem! Ha ellenségem, akkor ellenségem! Akkor ellenségeskedjünk! Főleg addig, amíg én vagyok az erősebb. Addig csatározunk és újra meg újra én győzök.”

Aztán néhány vereség után, mikor az ember kezdi a gyöngeségét tapasztalni, egyszer csak elérkezünk oda, hogy föltesszük a kérdést: De ki az én ellenségem? Olyan ez, mint amikor a farizeus, aki a főparancs felől érdeklődött Jézusnál és hallotta: Szeresd a te Uradat, Istenedet mindenek fölött és szeresd felebarátodat, mint önmagadat, föltette a kérdést: De ki az én felebarátom?

No, mikor az ember az ellenségszeretet témáját már nem egyszerűen lerázza magáról, fölmerül a kérdés: De ki az én ellenségem? Ki az, akiről az Úr Krisztus mondja, hogy szeresd az ellenségeidet!

Eltart egy ideig, amíg elkezd kivilágosodni, hogy micsoda különbség van az igazi ellenségem és azok között, akiket ellenségnek tartok, de igazában nem azok. Mert az igazi ellenség az, aki az embert bűnbe viszi vagy bűntársává teszi. Ez az igazi ellenség! Az összes többi vagy olyan, aki nem ismeri még a tulajdon javát sem, hanem hiedelmek és rémképek után rohanva követel magának dolgokat, amiről én látom, hogy nem jó, és nem vagyok hajlandó vele együttműködni, ezért nekem támad. Vagy látom, hogy bajban van, odadobom neki a mentőövet, és erre ordítani kezd, hogy”Megtámadtak!” – holott mentőövet dobtam neki …

Az ellenségszeretet azokra vonatkozik, akik még nem értik a szeretetet. Akik még úgy gondolják, hogy vagy te, vagy én. Ketten együtt nem. Még nem értették meg azt, hogy a teremtett létnek, mert a Szentháromságból ered a teremtés, a teremtett létnek alaptörvénye nem az, hogy „vagy te, vagy én” – és amikor eldőlt, akkor „csak te, vagy csak én”, hanem a teremtett lét alaptörvénye a „te, meg én – mi, együtt”. Ez a szeretetnek a törvénye. A gyűlöleté az, hogy vagy te, vagy én.

Na de ezt fölismerni! És főleg jól reagálni rá nem is olyan egyszerű dolog! De az Úr Krisztus fontosnak tartotta, hogy az ő tanítványai elinduljanak a szeretet felé. Elinduljanak arrafelé, hogy belepasszoljunk a teremtésbe, aminek a Teremtője maga a Jóság, aki adja az időt a teremtményeinek, hogy tanuljanak. Tanuljanak jók lenni, megtanuljanak szeretni. És milyen lassan csináljuk mi ezt!

De segítsen nekünk a mi Urunk, hogy időben kapcsoljunk és fölismerjük azokat a helyzeteket, amikor bűnről van szó és nincs alku, és az esetek többségét, amikor értetlenségről van szó és valakinek okosabbnak kell lennie azért, hogy a szeretetet együtt tanulni tudjuk! Amen.

11. hét szerda
2009. június 17.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 9,6–11.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 2,1. 6–14.*
Evangélium*: Mt 6,1–6. 16–18.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus nem véletlenül hangsúlyozta a Hegyi beszédben, hogy „Ne gondoljátok, hogy föloldani jöttem a Törvényt. Nem feloldani jöttem, hanem beteljesíteni.” Egymás után szól a legfontosabb témákról. Akik hallgatták arra kapták fel a fejüket, hogy Jézus másként tanít, mint a mi írástudóink. Úgy tanít, mint aki mindent tud és mint akinek hatalma van! Nem úgy, mint az írástudók.

De mit jelent az, hogy: én beteljesíteni jöttem a Törvényt? – Ezt az Egyház végig a történelmén minden nemzedékben újra fölfedezi és újra megcsodálhatjuk. Ennek most csak két nagy esetét nézzük: egyik a boldogság kérdése, a másik az imádságé.

A Szentlecke után imádkoztuk a 111. zsoltárt, amely arra a kérdésre válaszol, hogy ki a boldog ember? – Hallottuk: boldog ember az, aki az Urat féli, aki az Ő Törvényeit tartja. az Úr ösvényein jár. Az ilyen ember áldott lesz: gazdag lesz, sok gyereke lesz és a bőségéből bőkezűen adakozik a szegényeknek. Tehát a boldogság a gazdagságból fakad.

Aztán kiderült, hogy a gazdagságnak micsoda csapdái vannak! Kiderült, hogy ezt a boldogságot milyen torz formákban is lehet élni. Amikor az Úr Krisztus megszólalt, a Nyolc boldogsággal szólalt meg és a boldogság forrását az ember szívében fakasztotta a lelki szegénységgel, a bűnök miatti szomorkodással, az irgalmassággal, a nyolc boldogsággal. Ez egy másik világ!

S akkor itt az imádság. Az Úr Krisztus tudta a Zsoltárokat. Ismerte az ószövetség imádságos életét. És nem egy Zsoltárt emelt ki azzal, hogy ti pedig mint az én tanítványaim, ezt imádkozzátok! Sem egy bűnbánati zsoltárt, sem egy átokzsoltárt. Hanem a Miatyánkra tanította övéit.

Ha az ember halló füllel hallgatja és értő szívvel imádkozza a Miatyánkot, egyszer csak világítani és ragyogni kezd, hogy ez a beteljesítés mit is jelent! Mert itt már nem arról van szó, hogy mi, Krisztus-tanítványok ismerünk egy igaz Istent és bezzeg az összes többi istenek azok így meg úgy, meg amúgy… Ez már nem téma. Hanem a téma a mi Atyánk, az összes ember mennyei Atyja, aki Teremtőként minden élet forrása. És jóság! Szent! Soha, senkinek rosszat nem akar és nem tesz! Mint ahogy egy szülő nem akar rosszat a gyerekének. Legalábbis, ha normális szülő. Mert ha rosszat akar a gyerekének, akkor a szülőséggel valami katasztrófa történt. Na de hát az Isten – szent! És szereti a teremtését. Szereti az embert, szereti a világot.

Ahogy a Miatyánk beteljesíti az Ószövetség imádságait, úgy az egész tanítás, amit az Úr Krisztus ránk bízott, beteljesíti – nemcsak az ószövetséget, hanem mindent, amit mi emberek egyáltalán gondolkodva és imádkozva meg tudunk találni.

Nagy figyelmeztetés az Úr részéről, hogy ne egymástól várjátok az elismerést meg a jutalmat! Hanem ti tegyétek a jót, legyetek irgalmasak egymással és a többi emberrel, ha úgy érzitek, hogy valami áldozatot kell adnotok és böjtöltök, bízzátok a ti Mennyei Atyátokra, hogy látja és elfogadja. És megfizet érte.
Hányszor elfelejtjük ezt! Kesergünk azon, hogy a felebarátom, X, Y, Z nem veszi észre, mit teszek érte. Az Úr Krisztus vigasztal is, hogy ne búsulj! Nem azért vagy keresztény, hogy egy keresztény testvéredtől kapd a jutalmat! Hanem azért vagy keresztény, mert én meghívtalak… és

bízd rám! Bízd rá a Mennyei Atyára, aki amikor kell, megáld, amikor eljön az óra, ölbe vesz és megjutalmaz! Amen.

11. hét csütörtök
2009. június 18.

Szentlecke „A” évben: *2Kor 11,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *Sir 48, 1–15.*
Evangélium*: Mt 6,7–15.*

Testvéreim! A Hegyi beszéd az Evangélium foglalata. Nagy örömhír arról, hogy az Újszövetségben az életnek egy új formája, Isten családjának élete bontakozik ki. Egy családé, ahol nem a vér szerinti leszármazás a döntő, hanem a hit, a szeretet, meg a remény. Egy közösség, amelyiknek a lelke más, mint a világé. S elhangzik ugyan, hogy ti, akik hallgattok rám és hisztek bennem, vigyázzatok, mert két úrnak nem szolgálhattok! Ugyanakkor az egész Hegyi beszéden végigvonul a Mennyei Atya, mint mindenek forrása, mint a Mindenható, Aki mindenütt jelen van, a rejtekben is lát és nem közömbös Neki, hogy az ember, a gyermeke hogyan él.

Ennek a beteljesedése az, ami az Utolsó vacsorán hangzik el, meg utána a Föltámadott Krisztus ajkán, amikor azt mondja övéinek: „Már nem szolgáknak mondalak titeket, hanem a barátaimnak s a Föltámadott meg azzal küldi Magdolnát, meg az asszonyokat, hogy: menjetek és mondjátok meg a testvéreimnek, hogy amint ígértem, itt a harmadik nap és föltámadtam! – A testvéreimnek mondjátok.”

Isten családja itt mutatkozik meg igazán. Mert ahogyan egy élő családban a szülők szeretetének gyümölcse a gyermekek új élete, és a gyerekek gyarapodása napról napra a szülők öröme. Egy tizenéves, huszonéves, adott esetben negyvenéves gyermekben nem versenytársat látnak, hanem a gyermeküket, akinek odaajándékozták az életet – és él. Ha mi, emberek erre képesek vagyunk, és ezt az Istentől kaptuk, akkor milyen lehet az az isteni Atyaság, amelyik annak az új családnak az alapja, meg a fönntartó ereje, ami az Egyházban bontakozik?

Micsoda felelőssége van a családban élő felnőtteknek! Adják-e a modellt Isten családjához? Egyáltalán eszünkbe jut-e néha, hogy a házasságban, meg a családban miről is van szó? Aki csak egy picit is hajlandó jót tenni a családban, meg a családokért, az Isten dicsőségét szolgálja.

Ennek a másik oldala, hogy ha valaki a családot támadja, rombolja vagy feldúlja, nem csak arról van szó, hogy félárvává tettem gyerekeket vagy elragadtam egy férfit vagy egy nőt a család börtönéből, hanem tönkre tettem valamit, amiért számadással tartozom. És ezt se gondoljuk meg mi, emberek.
Mint ahogy azt sem, hogy elkezdjük mondani a Miatyánkot, aztán már a harmadik szónál egészen máshol van az eszünk. Nem gondoljuk meg, mennyire nem gondoljuk meg, hogy mit is mondunk? Hogy közös Atyánk van, szenteltessék meg az Ő neve.

Ennek az új családnak saját kenyere van. Nem az a pékek által sütött, kenyérgyárakban gyártott kenyér, hanem az az égből szállott kenyér, az Eucharisztia. Ez Isten családjának mindennapi kenyere!

Adjon az Úr Krisztus erőt a hitünknek, meg az eszünknek, hogy merjünk ezeken elgondolkodni! Amihez persze némi csend kell. De ha a kincsünk nem a földben van elásva, hanem az égben van, akkor aránylag könnyű megtanulni, hogy most nem a földdel foglalkozunk, hanem a kincsünkkel. Meg azzal a családdal, amelyiknek tagjai lehetünk. Amiért áldani kell a mi Istenünket és aminek örülni lehet, akármilyen bajokkal küszködünk itt a földön. Mert az Úr Krisztus mindig igazat mond. És ha Ő azt mondja, hogy „ti keressétek az Isten országát és annak igazságát s mindent megkaptok hozzá, hiszen a ti Atyátok tudja, mire van szükségetek!" – akkor ez így van! Amen.

11. hét péntek hiányzik
2008. június 20.

Szentlecke „A" évben: *2Kor 11,18–30.*
Szentlecke „B" évben: *2Kir11,1–20.*
Evangélium*: Mt 6,19–23.*

11. hét szombat
2012. június 23.

Szentlecke „A" évben: *2Kor 12,1–10.*
Szentlecke „B" évben: *2Krón 24,17–25.*
Evangélium*: Mt 6,24–34.*

Testvéreim! Ugye, ezekben a hetekben az egész világ már az Olimpia lázában ég. Minden nap halljuk – visszafelé számlálva, hogy 50 nap, 40 nap, 35 nap, x nap… s akkor majd jön az, hogy: na, holnap, Londonban… az Olimpiai játékok megkezdődnek. De azért hozza lázba a világ – most már minden népét az Olimpia, mert játékosan az a kérdés tétetik föl, hogy Ki a nagyobb? Ki az erősebb, ki az ügyesebb? A 77 sportágban ez a kérdés tétetik föl – és dől el. És aki első lesz és aranyérmet nyer, annak a népe kihúzza magát és örül, hogy ebben a sportágban mi vagyunk a legjobbak! A legnagyobbak!

Ezt a kérdést gyakran fegyverrel döntöttük el. Összemértük erőnket, hogy melyikünk a gyorsabb a gyilkolásban. És amikor a régiek a kocsmában bicskát, vadnyugaton pisztolyt rántottak vagy hadseregek szálltak egymással szembe, a kérdés mindig ez volt: melyikünk a nagyobb? Mert amelyikünk a nagyobb, annak a kenyérből nagyobb darab jár! – a nagysága miatt. Amikor a görögöknél elkezdődtek az Olimpiai játékok ez a kérdés átterelődött a játék szintjére. Kialakult ezeknek a játékoknak a rítusa, a szertartásrendje, mely szerint megszólal a győztes népének a himnusza.

A Miatyánknak himnusz-jellege van, de nem mi találtuk ki, mint ahogyan a nemzeti himnuszokat egy nagy költő írja meg, hanem kaptuk az elsőszülött Fiútól.

Családokban a születések rendje meghatároz bizonyos nagyságrendet, de normális körülmények között a gyerekek tudják, hogy nekünk nem verekednünk kell, hogy melyikünk a nagyobb, hanem azt a rendet, amibe beleszülettünk, jó tudomásul vennünk. Ebben a rendben van egy

elsőszülött, másod-, harmad-, negyed – és van egy utolsó, a kicsi. Mindegyik hordoz valami olyan értéket, amit a másik nem és van egy közös örökség.

Amikor az Ószövetségben elhangzik az Úr ajkáról, hogy Izrael az én elsőszülött fiam, a népek között az elsőszülöttem, erről a rendről van szó. Ami a teremtésből fakad. Na de az elsőszülöttnek nem csak jogai vannak, lehetőségei és kötelességei is vannak. És a kicsinek? Az utolsónak? – Neki óriási adottsága, hogy sokkal gyorsabban meg tud tanulni mindent, amit az összes testvére tud, akik előtte születtek. És ott van a közös örökség. A Miatyánkban az elsőszülött Fiú tanít gondolkodni. Elmondja a himnuszt, ami az ő családját és az ő népét jellemzi. Az ő Egyházát jellemzi.

Éppen ezért, amikor a Miatyánkot imádkozzuk, néha úgy jusson eszünkbe, hogy itt nem egy egyszerű szövegről van szó, amit x-szer el kell mondanom az életemben, hanem az Egyház himnusza. És ha én katolikus lehetek és abban a rendben, amit a Teremtő most, ebben a világban mutat, részem lehet, akkor meg kellene tennem, amit a Miatyánkban mondok. Akkor tudnom kell, hogy az Isten mindannyiunk Atyja. Nemcsak a katolikusoké. Mindenkié. És az első és a legalapvetőbb teendőm, ha felnőtt vagyok, a megbocsátás. A testvéreim ellenem elkövetett bűneinek a megbocsátása és az én testvéreim ellen elkövetett bűneimnek a megbánása és a jóvátétele.

És ha ez megtörtént, akkor jöhet az a játék, az élet, ahol mindenki teheti a maga dolgát. És mindenkire vár ugyanaz az örökség, amiről annyi mindent elmondott az Úr, amikor a Mennyek országáról beszélt. Amen.

Évközi idő 12. vasárnapja „A" évben
2008. június 22.

Napi könyörgés

Mindenható, irgalmas Istenünk, kérünk, add hogy szent Neved félelme és szerelme szűntelenűl bennünk éljen, mert Gondviselésedet soha nem vonod meg azoktól, akiket szeretetből megteremtettel. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled el és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány*: Jer 20,10–13.*
Szentlecke*: Róm 5,12–15.*
Evangélium: *Mt 10,26–33.*

Testvéreim! Amikor a Szentatya a reményről beszélt, azt mondta a *Spe salvi* enciklikájában, hogy a reménynek háromlépcsős iskolája van: az imádság, a szenvedés és az ítélet, és ez a három egy. Összetartoznak. Mert imádkozni az ember akkor kezd istenigazából, amikor megtapasztalja, hogy égi segítségre van szüksége. Igazán imádkozni a szenvedő ember tud.

De a szenvedő embert megkísérti a kétség: „De ki látja ezt? Kit érdekel, hogy szenvedek? Kit érdekel, hogy miféle bántások értek?" Ezt a kísértést lovagolta meg – mondja a Szentatya – a 19. század forradalmi mozgalmainak a szelleme. S elkezdte először csak duruzsolni az emberek fülébe, aztán egyre hangosabban hirdetni: „Emberek, ha ti nem ragadtok fegyvert és nem álltok bosszút mindazért a bántásért, ami benneteket ért, jobbágyokat, parasztokat, proletárokat, rabszolgákat, ha ti nem álltok bosszút, senki nektek igazságot nem szolgáltat. Mert az ég üres. A hatalmasok pedig önmaguknak szolgáltatnak igazságot, nem nektek." Csakhogy az ég nem üres. És a forradalmi mozgalmakról kiderült, hogy nem tudnak igazságot szolgáltatni.

Az Úr Krisztus pedig, Aki az égből jött, beszélt arról, hogy ítélet felé tart a történelem. Az utolsó napon Ő, mert Neki adatott minden hatalom a mennyben és a földön, s Neki, az Isten Fiának élete van önmagában és hatalma van a holtakat is föltámasztani. Ő föltámaszt mindenkit. És azon a napon megtörténik a nagy igazságszolgáltatás. És aki Benne hitt és várta Őt és visszavárta Őt, az üdvözül. Aki nem hitt Benne, elkárhozik.

Ugyancsak a 19. századtól kezdődően a természettudomány nevében fölkacagott az ember: „Ne tessék ilyet mondani!", de napjainkra a tudományok felől is érkeznek az információk, hogy a mindenség véges, a világnak egyszer vége lesz. Hogy hogyan, nem tudjuk. De négy vagy öt variációt már ismerünk, ami mint természetes esemény, véget tud vetni a földi életnek, akár az egész kozmosznak.

De az Úr Krisztus az ítéletet is evangéliumként, mindnkinek szóló, azaz katolikus örömhírként mondta el. Arról beszél, hogy az a vég, amikor Ő tart ítélet, olyan lesz, mint egy királyi menyegző, amelyet a királyi Atya rendez a Fiának és sokakat meghív. Aki elfogadja a meghívást és készül, és az adott pillanatban, amikor az a menyegző elkezdődik, időben elindul, hogy odaérjen, azt a menyegzőre bebocsátják. Aki pedig nem indul el, vagy elkésik, arról mondta az Úr Krisztus, hogy meglátjátok, jön az óra, amikor bezárul annak a menyegzős, lakomás háznak a kapuja, ti pedig majd jöttök és dörömbölni fogtok a kapun. És én mondom majd nektek, hogy távozzatok innen, ti gonosztevők, nem ismerlek titeket. Mert ott a kapuban Ő maga, a Vőlegény fogadja az érkezőket. De nem úgy mint egyszerűen vendégeket, hanem mit is mondott Ő? Azt igérte, hogy aki megteszi az én mennyei Atyám akaratát, azaz, aki meghallja a menyegzőre hívó

szót, készülődik és elindul, azok mind „öcsém, húgom, bátyám, nővérem és anyám”. A kapuban így fogadja az időben érkezőket. S átöleli, hogy te is jöttél…, te is itt vagy…, jaj de jó… gyertek, gyertek.

Igazában ez történik a halálban. Mindenkivel a jó halálban. De lesz ennek a föltámadáskor egy – mondhatni – kozmikus változata, amikor a föltámadottak vonulnak be a menyegzős házba.

Ezt hallva megkísértheti az embert, hogy ó, Istenem, ez olyan, mint egy jó népmese, aminek az a vége, hogy és boldogan éltek, míg meg nem haltak. Hát ez nem olyan. Mert aki bemehetett abba a menyegzős házba, az boldogan él, - nem addig, amíg meg nem hal, - hanem örökre. Örökre.

Hogy hallja-e valaki erre a menyegzős lakomára hívó szót? Mozdul-e? Hajlandó-e készülődni, ennek a vasárnapi misére járás a jele. Mert a vasárnapot szentmisével megszentelni jelent egy kis gondot. Jelent másfél, adott esetben két órát és kívülről nézve, akár a szomszédoktól lehet hallani olyan gúnyos megjegyzéseket, hogy: te nem vagy normális… ahelyett, hogy délig aludnál… hát nem jöttél még rá, hogy egy végigmulatott szombat éjszaka után vagy miután éjjel 2-ig nézted a TV-t, milyen jól esne 11-ig aludni?... aztán tenni-venni egész nap, kiülni napozni, este megint lefeküdni… és mit csinálsz? … misére mégy?

A szentmisére járó ember pedig, ha számot ad egy ilyen fajta megjegyzésre, azt mondja: „Én nem nézem szombaton éjszaka 2-ig a TV-t. Időben lefekszem, hogy időben fel tudjak kelni, nem mulatom át a szombat éjszakát, mert szeretnék a szentmisére józanul odaérni és szeretném fölfogni, amit ott, az Egyházban kapok. Azt a másfél, két órát a reggelemből, délelőttömből szívesen adom oda előjeleként annak a nászajándéknak, amit én készítek a Bárány menyegzőjére. És – amennyiben ez párbeszédben zajlik – ha értenéd, akkor még azt is elmondanám, hogy a szentáldozásban, amire készülnöm kell, én a szívemet adom oda. De ezt már nem is mondom neked, mert úgy sem érted, hogy ez micsoda… De azért, akár tetszik neked, akár nem, én vasárnaponként járok szentmisére, mert hívó hangot hallok, és válaszolok rá.”

Jó a mi egyre szekularizálódóbb világunkban hallani, meghallani, és tudni, hogy a vasárnapi szentmisére járásnak ilyen súlya van. Tehát nemcsak arról van szó, hogy engedelmes lélek vagyok, akinek azt parancsolták, hogy vasár- és ünnepnap misét becsületesen hallgass, ezért meghallgatom, hanem készülődök egy menyegzőre. És reménykedünk abban, hogy akihez imádkozunk, aki tanít minket szépen szenvedni, az Isteni Bárány, amikor odaérünk Hozzá a kapuba, ránk ismer, és bebocsát. Ebben reménykedünk. És az Egyház mer bátorítani: emberek, ez a hívás mindenkinek szól… Akinek van füle, hallja meg, készülődjön és amikor kell, bátran induljon el. Ámen.

Évközi idő 12. vasárnapja „B” évben
2006. június 24.

Olvasmány: *Jób 38,1. 8–11.*
Szentlecke: *2Kor 5,14–17.*
Evangélium: *Mk 4, 35–40.*

Testvéreim! A napokban, nemcsak Magyarországon, világszerte papszentelések voltak és ez a vasárnap az újmiséknek a vasárnapja. Újonnan felszentelt férfiak, fiatalok, akik 5-6-7 éven át készültek a szentelésükre, most elmondják az első szentmisét, bemutatják az első áldozatot az Úrnak, aztán kezdődik a papi életük.

Amikor XVI. Benedek pápa május végén Lengyelországban járt, alig szállt le a repülőgépe Varsóban, első találkozása a varsói székesegyházban a papokkal történt. S elmondott nekik néhány dolgot, melyekből egyet-kettőt most fölidézünk. Az egész beszédet ott a hátsó két padra kitettük, majd vigyék magukkal a testvérek és olvassák el. (Lásd alább)

Azt mondja a Szentatya, hogy testvéreim, titeket, amikor pappá szenteltek, az Úr Krisztus lefoglalt magának. Mindenestül. Tetőtől talpig. Arra, hogy az Ő nevében tudjátok hirdetni az Evangéliumot, amikor gyóntattok, az Ő nevében tudjátok feloldozni a bűnbűnókat, Tudjatok konszekrálni, és ki tudjátok szolgáltatni a többi szentségeket. Félelmetesen nagy dolog ez! Hogy Ádám-ivadék emberek hatalmat kapnak a megváltó Krisztustól arra, hogy ilyen mondatokat mondjanak ki: „Én feloldozlak téged... én megkeresztellek téged... ez az én testem."

Ez azt jelenti – mondja a Szentatya –, hogy az Úr azt várja tőletek, hogy a szemetek az Ő jópásztori szeme, szavatok, a nyelvetek az Ő vigasztaló és isteni szava legyen. A kezetek az Ő keze legyen és osztogassátok az embereknek a kegyelmi élet kincseit. Fogjátok kézen őket s a Jó Pásztor szeretetével vezessétek az üdvösség útján az örök boldogság felé.

Ha elfogna benneteket a kísértés, a félelem és olyan szívesen mondanátok, amit Péter mondott, hogy „Uram, menj ki tőlem, menj ki tőlem, mert én bűnös ember vagyok, teljesen alkalmatlan vagyok erre" –, akkor alázattal hajtsatok fejet a Teremtő Isten előtt, mert Ő teremtett titeket erre.

Nem arról van szó, hogy ti nagyon ügyes vállalkozók vagytok, akik fölismertétek, hogyan lehet megszerezni a mennyek országát. Hanem ti arra vagytok teremtve, hogy a többiek számára jelek legyetek és elmondjátok feléjük az élet örömhírét és a meghívást. Hogy aki házasságot köt, azt ugyanaz a Krisztus ugyanazzal a szeretettel lefoglalja magának, hogy az a két ember egymás felé, meg a többiek felé az Isten szeretetének és a szerelmének legyenek a tanúi. De ne riadjatok meg ti, akik már föl vagytok szentelve. S aki a szentelésre készül, ne riadjon vissza. Mert a kezdeményezés a mindenható, a bennünket megváltani akaró és megszentelni akaró Szentháromságból ered. Hajtsatok fejet és engedjétek, hogy ez az isteni szerelem így vonjon magához titeket.

De – figyelmezteti a papokat a Szentatya – a próbatétek nem fognak elmaradni az életetekből. Ennek egy nagy az evangéliumban hallott vihar, meg a tenger lecsendesítése. Az Úr Krisztus azon az estén, mikor végig tanította az egész napot és mondja a tanítványainak, hogy „keljünk át a túlsó partra!", tudta, hogy éjszaka vihar lesz. És nem azt mondta a Tizenkettőnek – akikről Ő tudta, hogy arra készíti föl, hogy a papjai, apostolai legyenek –,- nem azt mondta nekik, hogy: Fiaim, vihar készülődik, húzódjunk vissza valami fészerbe, aztán majd reggel indulunk. Hanem tudván, hogy jön a vihar, elindul velük együtt. Mert Neki hatalma van minden veszedelem fölött.

A papság nem veszélytelen életet. Minálunk, mostanában két ilyen vihar-szerű veszedelem van jelen. Az egyik, hogy fogynak a papok, ami az idősebbek számára félelmetes. Mert a szemük

láttára árvulnak el plébániák és kénytelenek mondani a híveknek, hogy most, ekkor már nem lesz szentmise. Vagy keresik a hívek a gyóntatót és nincs. Gyóntatószék nincs.

A másik veszedelem, ami a fiatalabb papokat éri, hogy belesodródhatnak a közéletbe. A Szentatya nagyon hangsúlyozottan mondta nem csak a lengyel papoknak, hanem mindenkinek, hogy: Fiaim, el ne felejtsétek, tőletek az emberek nem politikai szakértelmet várnak. Mégcsak nem is építési szakértelmet. Nem szervezést. Nem. Mégcsak nem is közoktatást. Tőletek azt várják, hogy imádkozni tanítsátok az embereket. Meg annak legyetek a jelei, hogy bármi történik ezen a földön, mindenek fölött ott virraszt a Gondviselő Isten és a mi hazánk nem itt a földön van. De olyan könnyű belesodródni a világnak a dolgaiba! A papság számára is.

Hát, kérjük az Úr Krisztust, hogy akiket arra teremtett, hogy a papjai legyenek és most érkeztek a szentelésig, legyenek Övéi egészen. Akik meg már évek, évtizedek óta a papi szolgálatban vannak, kapják meg a remény és a kitartás kegyelmét. Akiket pedig az Úr még csak hív és csak úgy sejtik, hogy mire is vannak teremtve, azok kapják meg a szívükbe a bátorságot, a környezetüktől pedig a hitet, hogy el tudjanak indulni a papság felé. Hogy mindaz, amit az Úr Krisztus nekünk elhozott és az Egyházra és a papságra rábízott, közös kincsünk lehessen. Amen.

Találkozás a papsággal a varsói székesegyházban

2006. május 25-én, csütörtökön, 12.30-kor

„Először is hálát adok Istenemnek mindnyájatokért Jézus Krisztus által, (...) nagyon szeretnélek látni benneteket, hogy megerősödésetekre némi lelki ajándékot juttassak nektek, más szóval, hogy a hitben, amely éppúgy a tiétek is, mint az enyém, kölcsönösen megvigasztaljuk egymást” *(Róm 1,8–12)*.

Szent Pál szavaival fordulok hozzátok, kedves Papok, mert tökéletesen tükrözik az érzéseket, gondolatokat, vágyakat és imádságokat, amelyek most töltenek el engem. Különös tisztelettel üdvözlöm Józef Glemp varsói érsek urat, Lengyelország prímását, akinek szívből jövő jókívánságaimat fejezem ki aranymiséje alkalmából, hisz épp ma van pappá szentelésének 50. évfordulója. Eljöttem Lengyelországba, nagy elődöm, II. János Pál pápa hazájába, hogy – miként ő tette többször is – megmerüljön a lelkem a hitnek abban a közegében, amelyben ti éltek, „hogy megosszak veletek valami lelki ajándékot, hogy erősödjetek tőle”. Bízom benne, hogy zarándoklatom ezekben a napokban „fölfrissíti a hitet, amelyet közösen vallunk, ti meg én”.

A varsói főszékesegyházban találkozom ma veletek, melynek minden köve országotok és fővárosotok fájdalmas történetére emlékeztet. Micsoda megpróbáltatásoknak voltatok kitéve nem is oly régen! Emlékezünk a hit hőseire, akik életüket áldozták Istenért és az emberekért, szenttéavatottakra és mindazokra, akik állhatatosak maradtak a jóban, a hitelességben és az igazságban, és soha nem lettek hűtlenek. Külön is megemlékezem ebben a székesegyházban Isten Szolgájáról, Stefan Wyszynski bíborosról, akit ti „az évezred Prímásának” neveztetek, aki Krisztusra és a Szűzanyára hagyatkozva tudta hűségesen szolgálni az Egyházat fájdalmas és hosszú próbatétek közepette is. Elismeréssel és hálával gondolunk mindazokra, akik nem hagyták, hogy erőt vegyenek rajtuk a sötétség hatalmai, tőlük tanulunk bátorságot a Krisztus evangéliumához való állhatatos hűséghez.

Veletek találkozom, akiket Krisztus arra hívott, hogy papként szolgáljátok őt az új évezredben. A nép közül lettetek kiválasztva, és az Istennel kapcsolatos dolgokat bízták rátok, hogy adományokat és áldozatokat ajánljatok föl a bűnökért. Higgyetek papságotok hatalmában! A

szentség erejében kaptátok mindazt, akik vagytok. Amikor kimondjátok e szavakat: „én” és „az enyém” , tudniillik, amikor mondjátok: „én téged feloldozlak”, és „ez az én testem”, nem a saját nevetekben szóltok, hanem „Krisztus személyében”, aki fel akarja használni ajkatokat és kezeteket, áldozatkészségteket és képességeiteket. Fölszenteléstek pillanatában a kézrátétel liturgikus jele által Krisztus különleges oltalma alá vett titeket; a keze alá és a szívébe rejtett el benneteket. Merüljetek el az ő szerelmében, és ajándékozzátok meg őt a szerelmetekkel! Amikor kezeteket megkenték olajjal, a Szentlélek jelével, arra lett rendelve, hogy az Úr kezeként szolgáljon a mai világban. Nem szolgálhat tehát kezetek az önzésnek, hanem tovább kell adnia a világban Krisztus szeretetének bizonyságát.

Krisztus papságának nagyszerűsége félelmet támaszthat bennünk. Elfoghat a kísértés, hogy Péterrel együtt felkiáltsunk: „Uram, menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok!” *(Lk 5,8)*, mert félünk elhinni, hogy Krisztus éppen minket hívott meg. Nem választhatott volna helyettem mást, alkalmasabbat, szentebbet? Jézus azonban szeretettel éppen ránk nézett, és ebben a tekintetben bíznunk kell. Ne hagyjuk, hogy a sietség elragadjon, mintha a csendes imádságban Krisztusnak szánt idő elvesztegetett volna. Mert éppen a neki adott időben rejlenek a lelkipásztori szolgálat legcsodálatosabb gyümölcsei. Nem szabad elbátortalanodnunk attól, hogy az imádság erőfeszítésbe kerül, sem attól a benyomástól, hogy Jézus hallgat. Hallgat ő, de cselekszik. Ezzel kapcsolatban szívesen emlékezem arra, amit a múlt évben Kölnben tapasztaltam. Akkor tanúja voltam az Oltáriszentség imádása közben milliónyi fiatal mélységes, feledhetetlen csendjének. Az az imádságos csend egyesített bennünket, és annyi vigasztalás fakadt belőle! A mai világban, amely tele van zajjal és lármával, szükségünk van a Szentostyába elrejtőzött Jézus csendes imádására. Legyetek buzgók az imádó imádságban, és tanítsátok meg rá a híveket is. Megerősítést és világosságot fognak találni benne, főleg a megpróbáltatást szenvedők.

A papoktól a hívek egyetlen dolgot várnak: legyenek szakértők abban, hogy miként találkozhatnak az emberek Istennel. A paptól nem azt várják, hogy gazdasági, építészeti vagy politikai szakértő legyen. Tőle azt várják, hogy a lelki élet szakértője legyen. Ezért amikor egy fiatal pap az első lépéseit teszi, szüksége van egy tapasztalt mesterre, aki segíti, hogy el ne tévedjen az adott kultúra sok ajánlata között. A relativizmus és engedékenység kísértései közepette a papnak nem kell ismernie minden aktuális, állandóan változó gondolkodási irányzatot; a hívek tőle azt várják, hogy a kinyilatkoztatott igében rejlő örök bölcsesség tanúja legyen. A személyes imaéletben tanúsított gondosság és a jó teológiai képzettség megtermi gyümölcsét az életben.

A totalitarizmus légkörében való élet kialakíthatott egy olyan tudattalan törekvést, hogy álarcok mögé rejtőzzünk, melynek következménye bizonyos képmutatás lett. Világos, hogy ez nem kedvez az őszinte testvéri kapcsolatoknak, és túlságosan önmagunkra figyeléshez vezethet. Valójában az érzület akkor fejlődik, ha a szív Istenhez ragaszkodik. Krisztusnak olyan papokra van szüksége, akik érettek, férfiasak, képesek a hiteles lelki atyaságra. Ennek érdekében szükségünk van az önmagunk iránti őszinteségre, a lelkivezető iránti nyitottságra és az isteni irgalom iránti bizalomra.

II. János Pál pápa a Nagy Jubileum alkalmával többször is buzdította a kersztényeket, hogy tartsanak bűnbánatot a korábbi hűtlenségekért. Mi hisszük, hogy az Egyház szent, de bűnös emberek élnek benne. El kell utasítanunk a vágyat, hogy csak azokkal vállaljunk közösséget, akik bűntelenek. Hogy zárhatná ki magából az Egyház a bűnösöket? Jézus éppen az ő üdvösségükért testesült meg, halt meg és támadt föl. Ezért tanulnunk kell megélni az őszinte keresztény bűnbánatot. Ezt gyakorolva valljuk meg személyes bűneinket a többiekkel együtt őelőttük és Isten színe előtt. Őrizkednünk kell, nehogy kemény bíróként akarjunk ítélni az előttünk járt nemzedékek fölött, akik más korban és más körülmények között éltek. Alázatos őszinteségre van szükségünk ahhoz, hogy ne tagadjuk le a múlt bűneit, ugyanakkor ne engedjünk

a bizonyítékok nélküli és a miénktől különböző, korabeli felfogást nem ismerő vádaskodásoknak. Emellett – Szent Ágoston szavaival élve – a bűnvallomást (confessio peccati) mindig kísérnie kell az istendicséretnek (confessio laudis). Amikor ugyanis bocsánatot kérünk a múltban elkövetett bűnökért, emlékeznünk kell az isteni kegyelem segítségével megtett jókra is; ez a kegyelem cserépedénybe tétetett ugyan, de sokszor nagyszerű gyümölcsöket hozott.

Ma a lengyelországi egyháznak nagy lelkipásztori kihívással kell szembenéznie: az országot elhagyott hívek gondozásának feladatával. A munkanélküliség csapása sokakat kényszerít külföldre. A jelenség nagyon széles skálájú. Amikor emiatt a családok megoszlanak, sérülnek a társas kapcsolatok, az Egyház nem maradhat közömbös. A távozókat kísérnie kell papoknak, akik a befogadó helyi egyházzal kapcsolatba lépve gondoskodnak az emigránsok lelki ellátásáról. A lengyel egyház sok papot és szerzetesnőt adott már, akik külföldön nem csak a lengyelek szolgálatában dolgoznak, hanem – olykor a legnehezebb körülmények között – Afrika, Ázsia, Latin-Amerika misszióiban is. Kedves papok, ne feledkezzetek meg ezekről a misszionáriusokról! A sok hivatás ajándékát, amellyel Isten a ti egyházatokat megáldotta, valóban katolikus szellemben kell ápolni. Lengyel papok, ne féljetek elhagyni biztonságos és jól ismert otthonotokat, hogy ott szolgáljatok, ahol paphiány van és nagylelkűségtek bőséges termést tud hozni.

Maradjatok állhatatosak a hitben! Nektek is átadom zarándoklatom mottóját. Legyen hiteles az életetek és a szolgálatotok. Krisztusban gyökerezve éljetek szerényen, szolidárisan azokkal, akikhez a küldetéstek szól. Szolgáljatok mindenkinek; legyetek elérhetők a plébániákon, a gyónatószékekben, kísérjétek figyelemmel az új mozgalmakat és társulásokat, támogassátok a családokat, ne mellőzzétek a fiatalokkal való kapcsolatot, emlékezzetek meg a szegényekről és az elhagyottakról. Ha hitből éltek, a Szentlélek megmondja nektek, mit kell mondanotok és hogyan kell szolgálnotok. És mindig számíthattok a Szűzanya segítségére, aki az Egyház előtt járt a hitben. Arra buzdítalak titeket, hogy az általatok jól ismert fohásszal hívjátok őt segítségül mindig: „Közel vagyunk hozzád, emlékezünk Rád, virrasztunk!”

Évközi idő 12. vasárnapja „C” évben
2013. június 23.

Olvasmány: *Zak 12,10–11.*
Szentlecke: *Gal 3, 26–29.*
Evangélium: *Lk 9,18–24.*

Testvéreim! Ha az elmúlt vasárnapot, amikor hallottuk Dávid bűnbánatát, meg láttuk Magdolnát, az utcalányt a maga bánatával, a bűneit siratva Jézus lábánál, úgy nevezhettük el, hogy *a bűnbánat hatalmának a vasárnapja,* mert ha még az egyéb tanúkat is meghallgatjuk az Evangéliumból és az Egyház történetéből, egyöntetű a tanúság arra, hogy nincs olyan bűn, amire egy bűnbánó lélek ne nyerhetne bocsánatot, akkor hallva a mai olvasmányokat, ezt a vasárnapot úgy nevezhetnénk el, hogy *az isteni igazságosság vasárnapja.*

Mert ha hallgatjuk a tanúkat, akik mind arról beszélnek, hogy a bűnbánatnak micsoda hatalma van! – akkor egy harmadik évezred elején gondolkodó emberben is fölmerül a kérdés: és akkor hol marad az igazság? … meg az igazságosság? – Ezek szerint minden gonosztevő, ha ismeri a bűnbánat trükkjét, becsempészi magát a mennyek országába, mert hát… bocsánatot nyer… Hol itt az igazságosság, mely szerint a bűn büntetést érdemel! Minél nagyobb, annál nagyobbat.

Amikor az Egyház arról tanít, hogy milyen az Isten, milyen a Szentháromság, meri és tudja tanítani, hogy Isten olyan, mint a fehér fény, ami az összes színt magában foglalja. A mi Istenünk, az élő és igaz Isten tökéletes! Végtelenül tökéletes. Benne minden jóság együtt van. Az irgalmasság is, meg az igazságosság is.

Már a prófétáknál, Zakariásnál fölhangzik a jövendölés, hogy történik majd valami, amikor láthatóvá fog válni, hogy az irgalom és az igazságosság összetartozik. Történik valami, amiről Zakariás már el tudja mondani, hogy: Érkezik majd egy Király, szelíden, szamárcsikó hátán, birtokába veszi a városát, de megölik. Aztán majd föltekintenek arra, akit keresztül szúrtak. Akkor épen azzal, hogy megfeszítik és átdöfik az oldalát, forrás fakad Jeruzsálem lakói, Dávid háza, és az emberiség számára. Történik valami, ami az irgalom forrását fakasztja föl a legszigorúbb igazságosság szellemében… és megvalósításában.
Amikor Jézus azt kérdezi a Tizenkettőtől, hogy Kinek mondanak engem az emberek? Azt kérdezi tőlük, hogy a közvélemény szerint ki vagyok én?! – S a Tizenkettő elmondja, hogy a közvélemény Rólad az, hogy egy vagy a próféták közül… esetleg Te vagy a föltámadott Keresztelő János, akit az imént végeztetett ki a Heródes… Vagy valamelyik másik, nagy, a régiek közül, visszajöttél.

És ti? – Halljuk Péter vallomását: Te vagy a Krisztus! Az Isten Fölkentje. Te vagy az, Akiről a próféták jövendöltek.

Ekkor Péter még nem tudhatta, hogy ez a vallomás mit jelent. Még nem tudta, hogy ezzel, hogy ezt a fölismerést, ezt az égből, az Atyától kapott fölismerést kimondta, megnyitja az utat a többiek számára, hogy figyeljetek! Figyeljünk, mert Ő az, aki majd végrehajtja Jeruzsálemben azt, amiről Zakariás is jövendölt. „Forrás fakad majd”, - a megbocsátás forrása fog fakadni a gyilkosoknak is, mindenkinek, aki hittel tekint föl rá és megszületik a szívében a bűnbánat.

A Szűzanyát kivéve a Mennyországban az üdvözülteknek egyik nagy öröme az, hogy elmesélhetik a többieknek, hogy: engem mi mindentől szabadított meg a Király, Aki meghalt értünk – és meghalt értem. Hallgasd csak! Hallgassátok csak! Micsoda bűnöket követtem el… micsoda rosszaságokat örököltem… mert a mi családunkban… és akkor elkezdődnek a család-

történetek… hogy a mi családunkban az volt a szokás, hogy… és ez a szokás rossz volt… - és az Úr megszabadított! … és itt lehetek veletek és köztetek…

Ami ott Jeruzsálemben történt, azt az Úr Krisztus ránk hagyta. Az Utolsó vacsorán, amikor kezébe vette a kenyeret, meg kezébe vette a bort és átadta a Tizenkettőnek, hogy ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, mert ez a kenyér most már az én testem, amely értetek adatik, ez a bor most már az én vérem, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. – Itt van az igazságosság!

Az Úr Krisztus vérének ki kellett ontatnia azért, hogy a bűnbánó ember bocsánatot nyerhessen. Itt találkozik az igazságosság, meg az irgalom – és csókot váltanak. Nem összevesznek, hanem átölelik egymást. S az isteni egységben ragyog föl mind a kettő.

Ezért nem mindegy, hogy valaki katolikus keresztény-e vagy sem, és katolikus keresztény létére templomba járó ember-e, vagy sem? – Mert ezzel a kettővel – az irgalommal és az igazságossággal a szentmisében lehet találkozni rendszeresen. Persze, a többi szentségekben is, de a szentmisében olyan fokon, amihez mi föl se tudunk nőni. Csak néha meg tudjuk sejteni… hogy mi történik itt.

Aki tiszta szívvel áldozik, az egyre növekvő örömmel tudja megköszönni, imádó hálával megköszönni az Úr Krisztusnak – ezt, hogy meghaltál értünk… meghaltál értem – és megbocsátottál… és megbocsátasz. De Jézusom! Segíts! Hogy ne kelljen sokszor azzal visszatérnem Hozzád, hogy már megint vétettem, bocsáss meg!

Dicsősége Istennek, hogy Ő olyan, mint a fehér fény. Minden élet Neki köszönhető. Merjük remélni azt, hogy egyszer majd – és nem évszázadok múlva, hanem évtizedeken belül –, a Mennyországban mi is elmesélhetjük a többi üdvözülteknek, hogy hallgass csak! … mitől szabadított meg engem az Úr a maga igazságos irgalmával! Amen.

12. hét hétfő
2008. június 23.

Szentlecke „A” évben: *Ter 12,1–9.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 17,5–8. 13–18.*
Evangélium*: Mt 7,1–5.*

Testvéreim! A Hegyi beszédben törvényeket, követelményeket hallunk, amelyekre az embernek az első reakciója, hogy ezt nem lehet megcsinálni. Ezzel kapcsolatban, amit hallottunk, fölötlik az emberben, hogy nocsak! Mi az, hogy nem ítéljetek? Hát ember vagyok! Még az Egyházban is azt hallom, hogy: ember, te testből és lélekből állsz, a lelkednek is vannak sajátos képességei. Értelmet kaptál. Akaratod van. Emlékezni tudsz. Fantáziád is van. S ezeket a képességeket használni kell. Mert ha nem, akkor az emberségedet adtad föl. Az értelemnek pedig két alapvető tevékenysége van: tudunk megismerni és tudunk ítéletet alkotni. S ez a kettő nagyon szorosan összetartozik, mert az ítéletalkotás az igazában egyenletek fölírása: ez kő… ez fa… ez kutya… ez meg egy ember. – S akkor most azt halljuk az Úr Krisztustól, hogy ne ítélkezzetek, hogy meg ne ítéljenek benneteket. Hát akkor most használjam az értelmemet vagy ne használjam?

Az Úr Krisztus mindig úgy tanít, hogy beteljesíti azt, amit a természet már hordoz. Amikor azt mondja, hogy ne ítéljetek, nem azt mondja, hogy vágd a sarokba az eszedet és ne használd,

hanem azt mondja, hogy jól használd az eszedet! Itt pedig elsősorban a saját megítéléséről bedszél, mert Ő tudja, hogy az első megszólalásától kezdve véleményt alkotnak róla az emberek.

Elékezzünk csak rá, Fülöp Cezáreája közelében Jézus megkérdezte a Tizenkettőtől: mit mondanak az emberek az Emberfiáról? – Azt kérdezi hogyan ítélnek róla az emberek. – És amikor jön a válasz, hogy milyen ítéleteket mondanak Jézusról a többiek, akkor elhangzik a Tizenkettő felé a kérdés: Ls ti? Ti mit ítéltek rólam? Hogyan ítéltek meg engem?

Akkor Péter ajkán, azt szoktuk mondani, elhangzik egy hitvallás. Igen. De ez a hitvallás egy ítélet. Egy egyenlet. Amikor Péter azt mondja, hogy: Te, Jézus = Te vagy az élő Isten Fia, a Krisztus. – Ítélet ez. És igaz.

Amitől itt a Hegyi beszédben elsősorban óvja Jézus a hallgatóit, az az ilyen-olyan-amolyan előítéletekből és a hitetlenségből fakadó ítélet Őróla, ami vélemények formájában keringett a kortársai között, s aminek a vége lett az, amit Kaifás mondott ki: méltó vagy a halálra, mert az Isten Fiának mondtad magadat és káromkodtál. – Ez is egy ítélet.

Az ítéletnek a másik fajtája, amit egymásról mondunk ki, akár szóban, akár csak a szívünkben. De az Úr Krisztus megint csak nem azt mondja, hogy teljesen közömbösen fogadd el a felebarátodat, mint adottságot. Ma ezt mondják, amikor azt halljuk, hogy a másságot tisztelni kell… nehogy ítélkezz fölötte!... úgy fogadd el, ahogy van. – Az Úr Krisztus nem ezt várja. Hanem azt, hogy tárgyilagosan próbálj ítéletet alkotni, igazságosan és objektíven. És vigyázz, hogy milyen mértékkel mérsz a másiknak. Próbáld meg úgy szeretni őt, mint magadat. Úgy ítélj fölötte, ahogyan önmagad fölött ítélkezel. – De ami rossz, azt ne mondd jónak, és ami jó, azt ne mondd rossznak!

Nagy dolog, ha valaki tud tárgyilagosan ítélni, és erre törekedni kell, mert ez erény. Az értelem jó használatának erénye, amire feltétlenül szükségünk van. Mert vannak pillanatok, amikor mintha az ember útkereszteződéshez érne, és senki nem tud segíteni, hogy most jobbra vagy balra menjek. Azt nekem kell megítélnem, hogy melyik a jó vagy melyik a jobb.

De a Szentlélek segít. És merjük kérni: Istenünk, ha már embernek teremtettél és értelmet adtál, segíts, hogy jól használjuk az eszünket! A saját ügyeinkben is, mások ügyeiben is. És jótanács lelke, Szentlélek, világosíts meg bennünket, hogy amikor ítélünk, tárgyilagosan és az igazságnak megfelelően tudjunk ítélni mindenkiről, mindenekelőtt önmagunkról. Amen.

12. hét kedd
2009. június 23.

Szentlecke „A” évben: *Ter 13, 2. 5–18.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 19, 9b–11. 14–21. 31–36.*
Evangélium: *Mt 7, 6–14.*

Testvéreim! Benedek pápánk úgy rendelkezett, hogy Jézus Szíve ünnepétől kezdődően egy év a papok éve legyen. Azért választotta ezt az évet, mert augusztus 4-én lesz 150 éve annak, hogy Vianney Szent János az Ars-i plébános meghalt.

Az első, ami ennek az évnek a figyelmeztető tanítása a papoknak, meg a papságra készülőknek, hogy éppen Vianney Szt Jánost választotta védőszentül és példaképül ehhez az évhez a Szentatya. Azt a papot, akinek a gyerekkora a francia forradalom idejére, öregkora a nagy

európai forradalmak éveire esett, s tudott kívül maradni, tudott független maradni ezektől az egész Európát lángba borító és megszédítő eszméktől és eseményektől.

De a példája igazában nem ez, hanem az odaadottsága. Olyan, mint Ábrahám, akiről az Egyház mindig mondja: Ábrahám minden hívőnek a példaképe. Mert ahogy hallja az Úr szavát, érti és cselekszik 75 éves kora ellenére, ahogy a Szentleckében hallottuk. De ez a „hallom", „értem" és „teszem, amire kaptam a hívást", a papságnak is a titka.

Először a papok, aztán a hívők is elgondolkodhatunk azon, hogy hány más példaképet választhatott volna a pápa. Tudósokat, vértanúkat, misszionáriusokat, akik papok voltak, és olyan hősök, akiknek az életét az ember hallja, akkor megcsendül a füle tőle. Helyettük Vianney Szent Jánost választja, akiről a kollégáinak az volt a véleménye, hogy jobb, ha ez a János nem mutatkozik a hívek előtt, hiszen még egy tisztességes prédikációt sem tud elmondani. Hányszor megtörtént, hogy az esperesi terület plébániáin búcsú van, bérmálás van, ünnep van, Jánost is meghívják, aztán azt mondják neki: te csak menj hátra gyóntatni! És ő ment és gyóntatott.

Kapott egy kicsi falut, Ars-ot, alig 250 lakossal, három kocsmával, üres templommal. De hallja, hallja az Úr Krisztus szavát, hogy ez a 250 ember is az én nyájam… menj, és gyűjtsd össze őket újra!

Ez a János akkor már sok-sok megaláztatáson túl van! Hányszor kinevették a kispaptársai, hogy ez nem igaz! Tegnap egész délután ott ült a könyv fölött, másnap kérdez tőle valamit a tanár és a János néma… hát ennek úgy látszik semmi nem megy bele a fejébe…

Ugyanakkor akik hallották a hittanóráit, hallották a prédikációit, valamire fölfigyeltek. Először nem tudták, hogy mi ez?... Mi az, ami ebben a ebben a papban annyira vonzó? Nem lehet mondani róla, hogy tanulatlan, hiszen végigtanulta a teológiát, de alapjában tudatlannak látszik… és mégis mi az, ami vonz benne? S kiderült, az, hogy nem szédítette meg a tudomány.

Mert mondjuk van egy ilyen szentírási rész, mint amit hallottunk Ábrahámról. Hát akkor kedves hallgatóim – mondja a professzor –, hallottuk és remélem tegnap el is olvasták ezt a szentírási részt, most kezdjük kutatni, hogy nyelvileg milyen réteghez tartozik, a szerző mikor írhatta és vajon mit akart mondani ezzel a történettel? Hát akkor kezdjük elemezni.

Hányszor megtörténik, hogy a hosszas, tudományos elemzésnek a végére egy öt sorban összefoglalható tétel-sorozat születik, hogy ez írta, ekkor írta, ezért írta, ezt akarja mondani, - csak éppen a titok, amiről az Ábrahám-történet beszél, szertefoszlott. Az, hogy az egész Ábrahám-történetben nem az a kérdés, hogy ki írta, miért írta, mikor írta, hogyan írta, hanem az a fontos, hogy Ábrahámban megjelent egy embertípus, akik hallja az élő Isten hangját, megérti a szavát és teszi, amit tőle éppen az adott helyzetben az Úr kért.

Vianney János teológiai tanulmányai során sok mindent nem tudott megjegyezni, de a titkokat megértette. És hogyan, hogyan nem, néhány mondatát, néhány rövid beszédét följegyezték. Amikor a papságról beszélt a híveinek olyan egyszerűen, ahogyan csak a legegyszerűbb parasztemberek beszélnek… tőmondatok, alany, állítmány, tárgy, de az igazságot mondta!

A papságról ilyen egyszerűen azt mondja Szent János: „Kedveseim, ha a pap, meg ti tudnánk, mit jelent a papság, belehalnánk. Nem a rémülettől, nem is a csodálattól, hanem a szeretettől. Mert ha ismernénk a papság titkát, akkor látnánk, hogy a mi Istenünk, a mi Megváltónk és a mi megszentelő Istenünk szeretete testesül meg minden egyes papi hivatásban, amit elfogadnak. Mert a pap Krisztus szeretetéből fakadóan és az Ő erejéből olyan dolgokat tesz, amit az Isten tesz általa – értetek."

Ezt hallva az embernek sejtése támad, hogy amikor ezt Ő maga mondta el, érthető, hogy az emberek fölfigyeltek rá. Semmi retorika, semmi végiggondolt szónoki művészet, hanem a

papság titkát élő ember. Lehet, hogy dadog, lehet, hogy nem mindig fejeződik be a mondat, amit elkezdett, de aki hallotta, annak a szíve titkok közelébe került.

Ezért Vianney Szent János intő és vonzó példa a papoknak, hogy ügyeljetek arra, hogy ne a tudást csillogtassátok, hanem a titkot! Először fogadjátok be, őrizzétek, aztán vigyétek a közelébe azokat, akik – mint Ábrahám – hallják az isteni szót, értik és azzal, hogy elindulnak a templomba, elindulnak a gyóntatószék felé, a szentáldozás felé, jelét adják annak, hogy hallom, értem – a magam korlátolt módján. De amire képes vagyok, azt megteszem. Szeretetből. Amen.

12 hét szerda
2003. VI. 25.

Szentlecke „A” évben: *Ter 15,1–18.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 22, 8–13. 23,1–3.*
Evangélium*: Mt 7,15–20.*

Testvéreim! Amikor az Úr Krisztus azt mondja, hogy: Ne ítéljetek. Meg: Ne a szálkát akard kipiszkálni a felebarátod szeméből, nem azt mondja, hogy tegyétek félre az eszeteket, ha hívők akartok lenni. Az ítélet ugyanis az értelem tette. És a szellemi léleknek az egyik nagy adata, hogy tud látni, érteni és tud ítélni. Azaz tud azonosítani és megkülönböztetni. Meg tud állapítani tényeket.

Az Úr nem azt mondja, hogy vesszétek el az eszeteket, hanem azt, hogy legyetek tárgyilagosak. Gondolkodjatok és óvakodjatok az elhamarkodott, alaptalan elítéléstől. Mondja embereknek, akikről tudja, hogy véleményt alkotnak őróla. A felebarát, akinek az elítélésétől óvja a hallgatóit, elsősorban ő maga. És ez a Hegyi beszédben hangzik el. A kezdetek kezdetén. Ezzel az Úr azt mondja a hallgatóinak és a szemlélőinek, hogy engedjétek, hogy megmutassam magamat. Adjatok időt, hogy kinyilatkoztassam nektek Azt, Aki engem küldött. És ne ítéljetek el engem idő előtt és alaptalanul.

Ez az első, amit mond. Akik hallgattak Rá, azok kaptak három évet és megfigyelhették, hogy Jézus nem önmagából beszél, hanem átad egy kinyilatkoztatást, amit az égből hozott. Nem a maga érdekeit hajszolja, hanem szeret, mégpedig mindvégig, beleértve a kereszthalált is. És így alakulhattak ki olyan lelkek, akikben egyszer csak megszületett az ítélet, hogy Te vagy az Isten Fia. – Ez ítélet. És igaz.

Ezzel szemben aki nem engedte, hogy Jézus a csodáival, a tanításával, a magatartásával megmutassa magát, azokban megszületett az ítélet, ami a végén a főtanácsban elhangzott: méltó a halálra.

Az Úr Krisztus tudja, hogy ez minden egyes emberben lejátszódik. Ha az ember engedi a környezetét, a felebarátait kibontakozni, engedi, hogy megmutassák magukat, a végén megszületik benne a valóságnak megfelelő ítélet. De egy igazi Krisztus-tanítvány ezt önmagán kezdi ilyen kérdésekkel: Ki vagyok én mint teremtmény? Ki vagyok én, mint megváltott ember? Abban az állapotban, amiben élek, igaz vagyok-e? Jól teszem-e a dolgomat? S miközben igaz ítéleteket mond önmagárül, elkezdi észrevenni a „gerendázatot”. Nem egy-egy gerendát – a gerendázatot! Egy szerkezetet, ami benne ott van. Aztán elkezdi lebontani. Elkezd küszködni a bűneivel meg a hibáival. A végére marad egy sátor, egy nagyon egyszerű kis hajlék, ahová az Úr betér, ahogyan ígérte: „Aki megtartja az én szavamat, azt szeretni fogom én is, Atyám is szeretni fogja, eljövünk hozzá és lakóhelyet veszünk nála. Akármilyen kicsi kis barlang vagy kunyhó az az emberi szív.”

Nagy feladat ez. Végig az életen küszködünk vele. De küszködjünk vele! És engedjük, hogy az Úr szava úgy újra meg újra fölhangozzon a fülünkben: Ne a másikat ítéld el, hanem adj időt neki is, magadnak is. És gondolkozzál. És ha ítélsz, akkor az ítéleted a tényeknek megfelelő legyen elsősorban önmagadról, aztán a felebarátról. Amen.

12. hét csütörtök
2009. június 25.,

Szentlecke „A” évben: *Ter 16,1–16.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 24,8–17.*
Evangélium*: Mt 7,21–29.*

Testvéreim! Ábrahám, a hívő ember példaképe. Csak el szoktunk feledkezni arról, hogy Ábrahám és Mózes között vagy hatszáz esztendő van. És Ábrahám él korábban, úgy 1800-2000 évvel Krisztus előtt. Mert ha az ember erre nem figyel, akkor Ábrahámot besorolja Mózes népébe és az Ószövetség az összefüggésében látja.

De nem! Ábrahám a hitnek még kitaposatlan ösvényein jár, és nagy próbáknak volt kitéve. Maga ez a tény, amit hallottunk, hogy már 86 éves és nincs gyermeke az igazi feleségétől, Sárától, neki akkor azt jelentette, hogy „meghalok és végem van… amim van szét fog szóródni… az emlékem pedig eltűnik… és jobb lett volna meg se születnem.”

Ekkor, 85 éves korában kezdődik a Hágár–Sára dráma. A rabszolganő és az úrnő drámája. Amit a rabszolganő először nem ért, ezért szemtelenedik el, és piszkálni és gúnyolni kezdi – valószínű nem szemben, csak úgy háttérben – úrnőjét, aki emiatt. És akkor, menekültében kap egy ígéretet ez a rabszolganő Ábrahám hitének jutalmaként. Ábrahámnak pedig még éveket kell várnia, míg egyszer csak jön a három vendég, akiket ő megvendégel és kap egy ígéretet. Hogy jövőre ilyenkor a feleséged, az igazi, Sára fiút fog dajkálni. – És Ábrahám hisz.

Hívő emberként hasonló helyzetet élhetünk meg öreg korunkban. Amikor világosá válik akármin ment keresztül valaki öreg koráig, a nagy próbatét igazában az, hogy megkaptuk az örök élet ígéretét és megyünk a halálunk felé. Az ígéret és a tapasztatalatunk homlokegyenest ellenkező, és amit megélünk, az újra meg újra azt sugallja, hogy ez egy szép mese.

A hitben azonban megéljük: igaz, hogy azt tapasztaljuk, hogy múlik az idő és lebomlik az életünk, de az ígéretet nem akárkitől kaptuk! Nem egymástól vettük, nem mi találtuk ki. Nem arról van szó, hogy egy síró gyereket a mamája vigasztal. Hanem az ígéret ugyanattól való, Akitől Ábrahám is kapta az ígéreteket, a mindenható Istentől. Ráadásul még csak nem is úgy, hogy a soha nem látott másik világból, kézen-közön, a hagyományon keresztül elérkezett hozzánk is az ígéret, hanem ezt az ígéretet a Megtestesült Ige mondta el nekünk. Aki előttünk járt egy úton, megmutatta, hogy ez az út hova vezet – és ezt a mennybemenetelekor mutatta meg – és Ő mondta, hogy: gyertek utánam. Kövessetek engem!

A hitben az ember ezt fogja föl, hogy a Megváltó Krisztustól való az ígéret, ami valami mást mond, mint amit tapasztalunk a testünkben. S ugye, Ábrahámról az újszövetségben hangzik el, hogy „hitt és ez számíttatott be neki megigazulásul. A hite miatt lett kedvessé Isten előtt.” Ezért akkora kincs a hit! Ezért annyira fontos, mert a hitünk miatt válunk kedvessé Isten előtt.

Merjük kérni a hitet! Illetve, aki már nem gyerek, annak azt kell kérnie, hogy: Uram, növeld bennem a hitet! Hogy amik ezek után történnek velünk – és velem - , azok ne gyöngítsék, hanem erősítsék a hitünket! A beteljesedésig! Amen.

12. hét péntek hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Ter 17,1. 9–10. 15–22.*
Szentlecke „B” évben: *2Kir 25,1–12.*
Evangélium*: Mt 8, 1-4.*

12 hét szombat
2005. június 25.

Szentlecke „A” évben: *Ter 18,1–15,*
Szentlecke „B” évben: *Siral 2,2.10–19.*
Evangélium*: Mt 8, 5–17.*

Testvéreim! A Szentleckében Ábrahám életének és az Üdvtörténetnek egy nagy pillanatát láttuk. Anélkül, hogy tudta volna, Ábrahám Istent vendégelte meg, Istent fogadta be. És az Egyháznak, főleg a keleti egyháznak a hagyománya úgy tekint erre a vendégségre, mint egy Szentháromság-jelenésre.

Mekkorát nézhetett Ábrahám, amikor ő – talán a nagyon megszokott módján – vendégül látta ezeket az utazónak nézett férfiakat, és egyszer csak hallja, hogy a szívének a legkínzóbb sebét mintha egy gyógyító kéz érintette volna. Az ő sebe az, hogy: én hittem az Úrnak… nem láttam ugyan Őt, de hallottam a hangját. Meghívott, megígérte, hogy fiam lesz, nagy népnek leszek az atyja. És most itt vagyok, lassan elszáradó öregember, egy öregasszonnyal, terméketlen fa vagyunk mindketten. Amit az Úr ígért, nem történt meg. – És most hallja, hogy esztendő múltán újra visszatérek és Sárának, ennek a kiszáradt, szerinted kiszáradt öreg fának gyümölcse lesz. Fiad lesz tőle.

Ugye Ábrahámról a korábbiakban kiderült, hogy hitt. Most is hisz, Sára pedig nevet, hogy ugyan kérem. – De amit az Úr mondott, megtörtént.

Amikor az Ige Megtestesült és a Názáreti Jézus elkezdi járni a nyilvános működésének útjait, valami hasonló történik. Ott jár az emberek között valaki, aki a külsejét tekintve ugyanolyan mint ők. Csak éppen az emberi szívek legfájóbb sebére rá tudja tenni a kezét. És meggyógyul mindenki. Mindenki, aki hittel közeledik feléje. Akár Ábrahám fia, akár Sára lánya, akár pogány. A kafarnaumi százados egy pogány római. De hittel kéri Jézust. És neki a legfájóbb sebe pillanatnyilag ez, hogy a szolgái között az, amelyik a barátom… meg fog halni… segíts! – És Jézus segít. Kicsit próbára teszi a hitét, de ez az ember tényleg hisz. Ez tudja, hogy ha egyszer valakinek hatalom adatott, az a hatalom érvényesül. Mint az ő tiszti hatalma a katonáival szemben. – És elmegy. És a szolga meggyógyult.

Velünk is így van, a mai emberrel is pontosan így van: a római katolikus Egyházban itt jár közöttünk, itt él közöttünk a mi Megváltó Krisztusunk. Aki hittel közeledik Feléje, abban Ő a legfájóbb sebeket meg tudja gyógyítani. Nem tesz semmi rendkívülit, de mindegyikünk tapasztalhatja, hogy akár bocsánatot kérünk bűneinkre, akár a legnagyobb gondjainkkal jövünk Hozzá, gyógyít. Elcsendesíti a szívünket és biztat, hogy: ne félj, csak higgy. Hát, segítsen nekünk! Miközben gyógyítja a legfájóbb sebeinket, adja nekünk a kegyelmet, hogy hinni tudjunk Benne. Amen.

Évközi idő 13. vasárnapja „A" évben
2005. június 26.

Napi könyörgés

Istenünk, ki úgy akartad, hogy a gyermekké fogadás kegyelmével a világosság fiai legyünk, kérünk, segíts, hogy el ne borítson minket a tévedések homálya, hanem mindig a szemed előtt maradjunk az igazság fényében. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *2Kir 4,8–11.14–16a.*
Szentlecke: *Róm 6,3–4. 8–11.*
Evangélium: M*t 10,37–42.*

Testvéreim! Az Úr Krisztusról a próféták megjövendölték, hogy békét hoz. Izaiás a Béke Fejedelmének nevezi, Mikeás pedig azt mondja, hogy ő maga lesz a Béke. Amikor elküldi maga előtt a tanítványokat, azt mondja nekik, hogy menjetek és ha betértek egy házba, köszöntsétek az ott lakókat azzal, hogy „Békesség nektek!" És ha a béke fia lakik ott, akkor rászáll a békétek. Az Utolsó vacsorán is azt mondja az apostolainak, hogy békességet hagyok rátok. Az enyémet, amelynek nincsen párja.

Az imént hallottuk Őtőle, hogy ne gondoljátok, hogy békét hozni jöttem, hanem kardot. De ez nem hadüzenet. Nem az, amit az akkori férfiak annyira vártak. Várták, hogy ha a Messiás eljön, végigsöpör az országon az üzenet: „Fegyverbe!" – és akkor majd előássák a barlangokba, meg itt-ott elrejtett fegyvereket és győzni fognak. – De nem erről van szó. Hanem egy fájdalmas tanítás ez az Úr Krisztus ajkáról, aki Mikeás prófétát idézi. Azt a Mikeást, akinek az Úr megmutatta, hogy a beteljesedés napjaiban erkölcsi zűrzavar lesz. A legszorosabb családi kötelékek is föl fognak bolydulni és föl fognak bomlani a Krisztus miatt.

Ezt idézi Jézus azzal a fájdalommal, amellyel elsiratta Jeruzsálemet. Látván, hogy ez a város nem ismeri föl a látogatásának a napját, ezért kő kövön nem fog maradni benne. Ugyanezzel a fájdalommal mondja, hogy aki bennem hisz és a tanítványom, számítson rá, hogy a tulajdon családja is szembe fordulhat vele énmiattam. – És mindezt följegyezte Szent Máté, a vámos. Akinek talán személyes élménye is volt, hogy a család, az anyós, após, rokonok, feleség, gyerekek hogyan reagáltak arra, hogy ő otthagyta a vámasztalt és elment a Názáreti Jézus után.

Ezután mondja Jézus, hogy aki egy ilyen konfliktus-helyzetben, amikor a legszorosabb hozzátartozója nem érti meg, hogy mi történt azzal, aki hívővé lett és ellene fordul, aki egy ilyen helyzetben jobban szereti azt a családtagot, mint őt, nem méltó hozzá.És ez a kereszthalálával még csak fölerősödött. Mert akkor vált nyilvánvalóvá, hogy hinni a Krisztusban, a megfeszített Jézusban való hitet jelenti. Ami – ahogyan Szent Pál is megállapítja – a zsidóknak botrány, a pogányoknak meg ostobaság. A hívőnek pedig a legdrágább kincse, de a többiek, mert nem értik, ellene tudnak fordulni.

De az Úr azt is mondja, hogy aki befogad titeket, az nemcsak engem fogad be, hanem befogadja azt, Aki engem küldött. Befogadja az Istent. És már ebben önmagában ott van a hit jutalma. Amit az Úr ki is részletez, hogy ugye, tudjátok, és emlékezzetek rá, hiszen föl van jegyezve az Írásban, hogy aki egy prófétához jó volt, a prófétától megkapta a jutalmát. Az egyik a gyógyulást, a másik a gyereket, a harmadik egy halott föltámadását. Mert Isten igazságos és nem engedi, hogy az ember jósággal és nagylelkűséggel felülmúlja Őt. Aki jó volt prófétához, a

prófétától kapott jutalmat. Aki jó egy igaz emberhez, az az igaztól megkapja a viszonzását. Mert ez így méltó és igazságos. A Mindenható Isten gondoskodik erről, hogy ez megtörténjék.

Aki pedig – és itt az Úr tovább fokozza ezt a törvényt – aki pedig egynek az én tanítványaim közül a legkisebb szolgálatot megteszi, ad neki egy pohár friss vizet a forróságban, mert tanítvány, nem marad el a jutalma. Hát akkor mi történik azzal, aki mindent elhagyott Őérte? Aki merte vállalni a legszorosabb hozzátartozókkal való konfliktust, adott esetben a szakítást a Megfeszített Krisztusért? – Mondja is. A Tizenkettőnek mondja, hogy aki értem mert nagylelkű lenni, az megkapja a százszorosát. Nem hagyom jutalom nélkül.

De az Egyház tapasztalata az, hogy ez az ígéret a halál után és majd a föltámadás után valósul meg teljesen. Közben ez a bizonyos jutalom jelenti azt is, hogy aki hisz bennem – mondja az Úr – hajlandó felém és miattam nagylelkű lenni, azzal én megosztom a sorsomat. Erről beszélt Jánosnak meg Jakabnak, amikor azok jöttek, hogy úgy szeretnénk a jobbodon meg a balodon ülni, ami ezt jelenti, hogy a második meg a harmadik lennénk utánad. – Akkor fölteszi az Úr a kérdést: Képesek vagytok inni a kehelyből, amelyből én iszom? – És itt hangzik föl, hogy aki hisz és nagylelkűséget mutat az Úr iránt, mer érte vállalni konfliktusokat, hátrányokat, áldozatokat, azokat az Úr esetleg még szorosabban magához vonja – a kereszten.

Ennek a tanúi a sokat szenvedett szentek, akik ezt közben is megértették és tudtak örömmel szenvedni. Tudtak biztatni másokat is, és merték vállalni, hogy Jézusom, ha megengeded azt, hogy szinte Veled együtt haldokoljak a kereszten, megköszönöm, mert ajándékot adsz, már ez önmagában jutalom Tőled.

Ez a tökéletes forma, de megvannak a mindennapos változatai. Amikor a kérdés nem az, hogy tudok-e szakítani a rokonaimmal, hanem a lelkiismeretem mond valamit hogy ezt nem volna szabad megcsinálnom. Merem-e vállalni a kedvemmel meg a vágyaimmal szemben az Úr akaratát? Amiről senki nem tud, csak én magam. És ha merem vállalni, és megteszem, amit az Úr akart, a lelkiismeretben megjelenik a béke. Ilyenkor éljük át, hogy Istenem, volt egy pillanat, amikor kérdésessé vált, hogy kit szeretek jobban? Magamat-e vagy Téged? És hála Neked, tudtalak Téged jobban szeretni. Valami földöntúli béke tölti el ilyenkor a lelkünket. Ízelítőül abból, ami az élet végén is meg tud történni. Hát, segítsen nekünk az Úr Krisztus hinni! Konfliktus-helyzetekben juttassa eszünkbe, hogy mi a tét. Aztán segítsen kicsiben hűnek lenni, hogy a nagy pillanatokban is hűségesek tudjunk maradni Őhozzá. Amen.

Évközi idő 13. vasárnapja „B” évben
2006. július 2.

Olvasmány: *Bölcs 1,13–15; 2,23–25.*
Szentlecke: *2Kor 8,7–15.*
Evangélium: *5,212–43.*

Testvéreim! Elcsodálkozhatunk ennek a két embernek a hitén, a vérfolyásos asszonyén, meg Jairusén. Az asszony hite a nagyobb, mert Jairus a kafarnaumi zsinagóga rabbija, aki látta, hogy az a Jézus, aki néhány évvel korábban bejelentkezett nála az Édesanyjával együtt, hogy mostantól fogva itt lakom és a templomadót nálad fogom fizetni. Szombatonként ez a Jézus ott volt a zsinagógában. Egy időre eltűnt – János keresztsége következett, meg a 40 napos pusztai böjt –, visszatért, és ez a Jairus látta, hogy zsinagógájában szombaton ez a Jézus egy ördögtől megszállottat meggyógyít. És tanítani kezd. Elképed, hogy ő, aki 77 mester iskoláját végigjárta, kismiska ehhez a tanulatlan Jézushoz, Aki megszólal és az élet igéi hangzanak a szájából. Amikor a kislánya, ez a 12 éves lány a halálán van, akkor ő tudja, ha oda rohanok Jézushoz, segíteni fog.

Ehhez képest a vérfolyásos asszony csak híreket hallott, de benne is működik a hit. Hogy amiket én erről a Jézusról hallottam, följogosítanak arra, hogy merjem hinni, hogy engem is meggyógyít. És meggyógyul, a kislány pedig föltámad, mert Jézusnak isteni hatalma van.

Föl kell figyelnünk arra, hogy Jézus csodáinál nincs szükség időre. Szól – és történik. Az asszony megérinti, meggyógyul. Kézenfogja a kislányt, kelj föl. Fölkel, pedig már halott volt. De hát az Ő isteni szavának minden engedelmeskedik: a lélek is, amely már elhagyta a testet, visszatér, Lázár esetében még a bomlásnak indult emberi test is engedelmeskedik.

Amikor Benedek pápa most Lengyelországban járt, találkozott a fiatalokkal, és arról beszélt nekik, hogy a hegyi beszédben Jézus házépítésről beszélt és azt mondta: aki hallja az én igéimet és megteszi, - megteszi, mert elhiszi, amit mondok – olyan, mint a bölcs ember, aki sziklára építi a házát. – És aránylag hosszan a Szentatya kifejti, hogy mit jelent Krisztusra, mint sziklára építeni. A mondandói között ott van, hogy a sziklára építeni azt is jelenti, hogy az ember közösségben van Péterrel. Mert Péternek mondta a szikla-Krisztus, hogy rád építem az én Egyházamat, ezért aki Péterrel közösségben van, az Krisztusra épít.

A két hátsó padra ezt a beszédet odatettük, vigyék magukkal a testvérek, olvassák el. Igaz, hogy ezt ő közvetlenül a fiataloknak mondta el, de a magunkfajta öregek is ugyancsak okulhatunk belőle. Akár úgy is, hogy egy kicsit mérlegre tesszük az elfutott életünket, vajon tényleg Krisztusra épült-e? Ha igen, akkor igen nagy hálát kell érte adnunk. Ahol meg javítani való van, ott az alapokhoz még közelebb kell kerülni.

A Péterrel való közösségnek egészen különleges megnyilvánulási formája a Péter-fillér. Ami a mai persely-gyűjtésünk lesz. Ez azt jelenti, amit ma Magyarországon a templomokban összeadunk persely-gyűjtésben, azt banki átutalással elküldjük Rómába, a pápának. Péternek. –

Mire jó ez? – Arra jó, hogy a Vatikánnak a gazdasági élete aránylag zavartalan legyen. Ez a gyűjtés most kb. 130 éves. Előtte ilyen nem volt. Visszaszámolok: 1870. 1870-ig közel ezer éven át a pápának országa volt Itáliában. Pápai állam létezett, nagyobb volt, mint a mai Magyarország. Teljes adminisztrációval, pénzüggyel, vám és adórendszerrel, mindennel, amivel egy ország itt a földön létezik. Katonasággal, határőrséggel, és így tovább. Ami kiadása a pápai udvarnak volt, a pápai állam gazdálkodása fedezte.

1870: a nagy, liberális Itália katonailag lerohanta a pápai államot, magát a pápai palotát is megostromolták és elfoglalták, mondván, hogy a pápa ezek után a palotájának a foglya. Ha kiteszi a lábát a palotája küszöbén, idegen felségterületen jár és számíthat rá, hogy az ilyen idegen behatolóként bánnak el vele. Ezzel megfosztották a pápaságot teljes anyagi hátterétől is.

Akkor a német katolikusokban támadt a gondolat, hogy a pápának az udvarának is, ennie kell… meg olaj is kell nekik a világításhoz, és így tovább, és így tovább. – Németországban történt először, hogy hirdették a templomokban, hogy bajban van a pápa, testvérek, ki mit adni tud, ha csak fillérekről van is szó, mint a szegény asszony két fillérje, - gyűjtünk és próbálunk segíteni a pápának.

Ez a képtelen állapot 1929-ig tartott. Akkor kötött egyezséget az olasz állam a pápával, hogy visszaszolgáltat másfél, azaz másfél négyzetkilométernyi területet, az elfpglalt kétszázezer négyzetkilométernyi területből. De elismeri a pápát államfőnek. Azon a másfél négyzetkilométernyi területen a pápa szuverén államfő, gazdasági háttér nélkül.

Ez a Péter-fillér, nem sokat, de valamit jelent a pápa háztartásának, udvartartásának, adminisztrációjának.

Mi, magyarok, és az egész közép-európai térség 1950-től 1989-ig ebből a gyűjtésből ki voltunk zárva, mert valuta-kiajánlás bűntettét követtük vona el, ha megkíséreltük volna a gyűjtést és épostázást. 1989 óta megtehetjük.

De nem a Forint érték az érdekes, hanem a Péterhez tartozás kifejezése és tudatosítása. Meg a hála az Úr Krisztus felé, hogy Pétert adta és őrzi, hogy Péter ma is van, s lesz mindaddig, amíg ez a világ – világ. De a Boldogságos Szűz segítsen nekünk a közbenjárásával hinni, hogy amikor bajban vagyunk és kiáltunk az Úrhoz, a hangunk neki ismerős legyen. Amen.

Találkozás a fiatalokkal a krakkói Blonie-parkban

2006 május 27., szombat, 18.45

Drága Fiatal Barátaim!
Szívbõl köszöntelek benneteket! Jelenlétetek megörvendeztet engem. Hálás vagyok az Úrnak azért, hogy találkozhatom veletek. Tudjuk, hogy „ahol ketten vagy hárman együtt vannak Jézus nevében, Ő ott van köztük” *(vö. Mt 18,20)*. Ti azonban sokkal többen vagytok itt! Ezért egyenként adok hálát mindegyiktekért. Tehát Jézus itt van velünk. Ő van jelen a lengyel föld fiataljai között, hogy egy olyan házról beszéljen nekik, mely soha nem dől össze, mert sziklára épült. Ez az az evangéliumi szó, amit az imént hallottunk *(vö. Mt 7,24–27)*.

Barátaim, minden ember szívében ott él a vágy egy ház után. Egy fiatal szívben még inkább él a nagy vágy egy saját ház után, melynek szilárdnak kellene lennie, ahova nemcsak örömmel lehet hazatérni, hanem ahol örömmel lehet fogadni minden érkező vendéget is. Olyan ház utáni vágy ez, amelyben a mindennapi kenyér a szeretet, a megbocsátás, a megértés szükséglete, melyben az igazság a szív békéjének a forrása. Olyan ház utáni vágy ez, amelyre büszkék lehetünk, mely miatt nem kell szégyenkezni, és soha nem kell sírni amiatt, hogy összedől. Nem más ez, mint a teljes, boldog, sikeres élet utáni vágy.

Ne féljetek ettől a vágytól, ne meneküljetek előle! Ne veszítsétek el bátorságtokat az összedőlt házak, a meghiúsult vágyak és az üres sóvárgások láttán. A teremtô Isten, aki beleoltja egy fiatal

szívbe a boldogság mérhetetlen vágyát, később se hagyja magára annak a háznak a fáradságos építése közben, amit életnek hívunk.

De fölvetődik, barátaim, egy kérdés: „Hogyan lehet megépíteni ezt a házat?” Ez a kérdés minden bizonnyal már többször megkínozta a szíveteket, és még sokszor vissza fog térni. Olyan kérdés ez, melyet nem is egyszer föl kell tenni önmagunknak. Minden nap ott kell lennie a szív szeme előtt: hogyan kell építeni ezt az életnek nevezett házat? Jézus, kinek szavait Szent Máté evangélistától hallottuk, arra buzdít, hogy sziklára építsük. A ház ugyanis csak így lesz maradandó. De mit jelent sziklára építeni a házat?

Sziklára építeni mindenekelôtt ezt jelenti: Krisztusra és Krisztussal építeni. Jézus mondja: „Tehát mindaz, aki hallgatja e szavaimat és megteszi, hasonlít a bölcs emberhez, aki sziklára építette a házát” *(Mt 7,24)*. Itt nem bárki üres szavairól, hanem Jézus szavairól; nem akárkinek a meghallgatásáról, hanem Jézus meghallgatásáról; nem bárminek a megtételéről, hanem Jézus szavainak a megtételéről van szó.

Krisztusra és Krisztussal építeni azt jelenti, hogy arra az alapra építünk, amit úgy hívnak, hogy megfeszített szeretet. Azt jelenti, hogy Valakivel építünk, aki jobban ismer bennünket, mint mi önmagunkat, és mondja nekünk: „Drága vagy a szememben, (...) mert becses vagy és szeretlek téged” *(Iz 43,4)*. Azt jelenti, hogy Valakivel építünk, aki mindig hűséges, akkor is, ha mi hűtlenek vagyunk, mert önmagát nem tagadhatja meg *(vö. 2Tim 2,13)*. Azt jelenti, hogy Valakivel építünk, aki mindig lehajol az ember megsebzett szívéhez és mondja: „Nem ítéllek el; menj és többé ne vétkezzél” *(vö. Jn 8,11)*. Azt jelenti, hogy Valakivel építünk, aki a kereszt magasságából nyújtja karjait, hogy az örökkévalóságon át ismételje: „Én az életemet adtam érted, ember, mert szeretlek”. Végül Krisztusra építeni azt jelenti, hogy az ő akaratára alapozzuk összes vágyunkat, törekvéseinket, álmainkat, várakozásunkat és minden tervünket. Azt jelenti, hogy önmagunknak, a saját családunknak, a barátainknak, az egész világnak és mindenekelôtt Krisztusnak ezt mondjuk: „Uram, az életben nem akarok tenni semmit ellenedre, mert te tudod, hogy mi jobb nekem. Az örök élet igéi nálad vannak.” *(vö. Jn 6,68)*

Barátaim, ne féljetek Krisztusra alapozni. Vágyódjatok Krisztus után, mint az élet alapja után! Gyulladjon meg bennetek a vágy, hogy életeteket Ővele és Őérte építsétek! Mert semmit nem veszíthet el az, aki mindent a megtestesült Ige megfeszített szeretetére alapoz.

A sziklára építeni azt jelenti, hogy Krisztusra és Krisztussal építünk, aki a szikla. Szent Pál az Első Korintusi Levélben, amikor a választott nép pusztai vándorlásáról beszél, magyarázza, hogy valamennyien „ittak a lelki sziklából, amely követte ôket, és a szikla Krisztus volt” *(10,4)*. A választott nép atyái bizonyára nem tudták, hogy az a szikla Krisztus volt. Nem voltak tudatában, hogy az követi ôket, aki, amikor majd eljön az idők teljessége, emberi testet öltve magára, megtestesül. Nem kellett érteniük, hogy szomjúságukat magának az életnek a Forrása csillapította, mely képes arra, hogy élő vízzel oltsa minden szív szomját. Mindazonáltal ittak ebből a lelki sziklából, aki Krisztus, mert vágyódtak az élet vizére, szükségük volt rá.

Az élet útját járva sokszor talán mi sem vagyunk tudatában annak, hogy Jézus jelen van. De éppen ez az élő és hűséges jelenlét, a teremtés művében való jelenlét, az Isten Igéjében és az Eucharisztiában való jelenlét, a hívôk közösségében és a Krisztus drága vére által megváltott minden emberben való jelenlét az emberi erő kimeríthetetlen forrása. A názáreti Jézus, az emberré lett Isten mellettünk áll jó- és balsorsban egyaránt, és szomjazik erre a kapcsolatra, mely valójában a hiteles emberség alapja. A Jelenések könyvében ezeket a jelentôségteljes szavakat olvassuk: „Íme, az ajtóban állok és zörgetek. Ha valaki meghallja a hangomat és ajtót nyit nekem, ahhoz én bejövök, vele étkezem és ő énvelem.” *(3,20.)*

Barátaim, mit jelent a sziklára építeni? A sziklára építeni azt is jelenti, hogy valakire építünk, akit elvetettek. Szent Péter úgy beszél a híveinek Krisztusról, mint „élő, az emberek által

elvetett, de Isten előtt választott és drága kőről” *(1Pt 2,4).* A tagadhatatlan tény, hogy Isten kiválasztotta Jézust, nem fedi el a rossz misztériumát, minek következtében az ember képes visszautasítani Azt, aki mindvégig szerette őt. Jézus visszautasítása az emberek részéről, amiről Szent Péter beszél, folytatódik az emberiség történelmében, napjainkban is. Nem kell éles elme ahhoz, hogy észrevegyük Jézus elutasításának sokféle megnyilvánulását, még ott is, ahol Isten nekünk megadta, hogy felnőjünk. Jézust sokszor mellőzik, kinevetik, régmúlt idők, de nem a mai kor, s még kevésbé a holnap királyának nyilvánítják.

Olyan kérdések és személyek közé sorolják, melyekről nem szabad hangosan és nyilvánosan beszélni. Ha életetek házának építése során találkoztok olyanokkal, akik becsmérlik azt az alapot, melyre ti építetek, ne veszítsétek el a bátorságotokat. Az erős hitnek próbatéteken kell átmennie. Az élő hitnek mindig növekednie kell. A mi Jézus Krisztusba vetett hitünknek, hogy erős és eleven legyen, gyakran kell szembesülnie mások hitetlenségével.

Drága Barátaim, mit jelent sziklára építeni? Sziklára építeni azt jelenti, tudjuk, hogy érnek támadások. Krisztus mondja: „zuhogott a zápor, jöttek a patakok, fújtak a szelek és nekizúdultak a háznak” *(Mt 7,25)*. E természeti jelenségek nem csupán annak képei, hogy az emberi életet sok támadás éri, hanem azt is jelzik, hogy mindezeket mint normális jelenségeket előre lehet látni. Krisztus nem ígéri, hogy egy épülő házra soha nem zuhog zápor, nem ígéri, hogy romboló áradat nem borítja el azt, ami számunkra a legdrágább, nem ígéri, hogy tomboló szelek nem tudják elsodorni azt, amit olykor rendkívüli áldozatok árán építettünk. Krisztus nemcsak azt érti meg, hogy az ember maradandó házra vágyik, hanem teljesen ismeri is mindazt, ami romba döntheti az ember boldogságát. Ne csodálkozzatok tehát a támadásokon, bárhonnan érkezzenek! Ne veszítsétek el ezek miatt a bátorságtokat. Egy sziklára emelt épület nem azt jelenti, hogy mentesítve van a természeti erők játékától, melyek bele vannak írva az ember misztériumába. A sziklára építettség azt jelenti, számíthatunk arra, hogy a nehéz percekben jelen lesz egy biztos erő, melyre támaszkodhatunk.
Barátaim, kérdezzük csak tovább, mit jelent a sziklára építeni? Bölcsességgel való építést jelent. Nem véletlen, hogy Jézus azokat, akik hallgatják az Ő szavait és tettekre váltják, a bölcs emberhez hasonlítja, aki a házát a sziklára építette. Ostobaság ugyanis a homokra építeni, amikor a szikára is lehet, mert ezáltal minden romboló erőnek ellenálló házunk lehet. Ostobaság a házat olyan területre építeni, ami nem adja a megtartás biztonságát a nehéz órákban. Lehet, hogy könnyebb az életet a saját világnézet futóhomokjára alapozni, a jövôt Jézus szavától függetlenül, esetleg annak ellenére építeni. De aki így építkezik, nem okos, mert meg akarja győzni önmagát és a többieket, hogy életében nem fog előfordulni semmiféle vihar, semmiféle áradat nem fog nekirontani a házának. A bölcsesség azt jelenti, tudjuk, hogy a ház szilárdsága az alap megválasztásától függ. Ne féljetek bölcsnek lenni, azaz ne féljetek a sziklára építeni!

Barátaim, még egyszer kérdezzük: mit jelent a sziklára építeni? – A sziklára építeni azt is azt jelenti, hogy Péterre és Péterrel együtt építünk. Az Úr ugyanis neki mondta: „Te Péter vagy, és én erre a sziklára építem egyházamat, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta” *(Mt 16,18).* Az, hogy Krisztus – a Szikla, az élő és drága kő – Apostolát sziklának hívja, azt jelenti, hogy azt akarja: Péter és vele együtt az egész Egyház az egyetlen Üdvözítô és Úr látható jele legyen. Itt, Krakkóban Elődöm, II. János Pál szeretett városában a Péterrel és Péterre építés bizonyára senkit nem lep meg. Ezért mondom nektek, ne féljetek életeteket az Egyházban és az Egyházzal építeni. Legyetek buzgók a Péter és a rá bízott Egyház iránti szeretetben. Ne engedjétek, hogy rászedjenek azok, akik szembe akarják állítani Krisztust az Egyházzal! Egyetlen a szikla, melyre érdemes építeni a házat. Ez a szikla Krisztus. Csak egyetlen szikla van, amelyre érdemes mindent építeni. Ez a szikla az, akinek Krisztus mondta: „Te Péter vagy, és én erre a sziklára építem egyházamat” *(Mt 16,18).* Ti jól ismertétek korunk Péterét. Ezért ne felejtsétek el, hogy az a Péter, aki találkozásunkat az Atyaisten ablakából figyeli, és ez a Péter, aki most előttetek áll, és az ezután következô Péterek nem ellenetek vannak, sem a sziklára építendő maradandó ház ellen.

Épp ellenkezőleg, szívével és mindkét kezével segít benneteket az életet Krisztusra és Krisztussal építeni.

Drága Barátaim, Krisztusnak a szikláról, mint a ház jó alapjáról szóló tanításáról elmélkedve ki kell emelnünk, hogy az utolsó szó a reménységé. Jézus azt mondja, hogy az elemek minden támadása ellenére a ház nem dőlt össze, mert sziklára volt alapozva. E szavaiban az alap erejébe vetett rendkívüli bizalom cseng, hit, mely nem fél a csalódástól, mert Krisztus halála és föltámadása szilárdította meg. Ez az a hit, melyet évekkel később Szent Péter a levelében így vallott meg: „Íme, én választott, becses szegletkövet rakok le Sionban, és aki hisz benne, meg nem szégyenül” *(1Pt 2,6).* Bizonyosan „meg nem szégyenül”.

Drága fiatal Barátaim, a kudarctól való félelem le tudja rontani a legszebb álmokat is. Meg tudja bénítani az akaratot, s ki tudja oltani a hitet, hogy egyáltalán létezhet a sziklára épített ház. Meg tud győzni arról, hogy az otthon vágya csak egy ifjúkori vágyálom és nem életterv. Jézussal együtt mondjátok e félelemnek: „a sziklára épített ház nem dőlhet össze!” Szent Péterrel együtt mondjátok a kételkedés kísértésének: „aki Krisztusban hisz, meg nem szégyenül!” Legyetek a remény tanúi, annak a reménynek a tanúi, mely nem fél saját élete házának építésétől, mert jól tudja, hogy számíthat a romolhatatlan alapra: Jézus Krisztusra, a mi Urunkra. Amen.

Évközi idő 13. vasárnapja „C” évben
2007. július 1.

Olvasmány: *1Kir 19,16b. 19–21.*
Szentlecke: *Gal 4,31b–5,1. 13–18.*
Evangélium: *Lk 9, 51–62.*

Testvéreim! Ha egy kívülálló, vagy akár egy katolikus hívő is ismerve az Egyház mai állapotát, hogy milyen kevés a pap és a szerzetes, és – úgy tűnik – Európában is lassan kisebbségbe kerül a katolikus Egyház és hallja ezt az evangéliumi részletet, mondhatja, hogy ezek után az Egyház ne csodálkozzon. Mert ilyen embertelen alaphelyzetben ne remélje az Egyház, hogy nagy hódításokat fog végezni. Mert amiket itt az Úr Krisztus mondott, az embertelen. Először is oda kellene csapnia – és nem védi meg önmagát, meg övéit sem. Aztán nincs hová lehajtsa a fejét – és belenyugszik. Aztán aki hozzá jön, azt elszakítja a családjától. Fölforgatja a legelemibb emberi rendet. Hát ezek után az Egyház ne csodálkozzon!

Erre a Tanító Egyház azt mondja: Tudod mit? Én ennél többet is tudok mondani. Mert Ő maga, a mi Üdvözítőnk mondta, hogy beteljesedik, amit Mikeásnál az Úr előre megmondott: Ne gondold, hogy békét hozni jöttem. Kardot hozni jöttem. – És hogyan mondta Mikeás? – Szembefordítom a fiút az apjával és az apát a fiával. A leányt az anyjával – és viszont. A menyet az anyósával – és viszont. Miattam – mondja az Üdvözítő – ellensége lesz az embernek a tulajdon házanépe.

Csakhogy ami kívülről, meg kicsit értetlenül embertelenségnek látszik, az nem embertelen, hanem emberfölötti. Mert a tét, az üdvösség – az üdvösség pedig az Istentől jön. És fontosabb, mint az embernek olyan dolgai, mint a lakása, a családja és a családjával való kapcsolata. Fontosabb, és nem lehetetlen meghallani a hívó szót vagy követni azt az érzést, ami Jézus közelében az embert el tudja fogni, hogy követnem kellene.

Tanúk serege beszél arról, hogy mi meghallottuk az Ő hívó szavát, követtük a szívünk szeretetét és nem csalódtunk. Igaz, a tulajdon családom sem értett először meg minket. Szembefordultak

velünk. De nem lett belőle polgárháború. Sem otthon, sem nagy méretekben, hanem megszületett az Egyház. Megszületett az új nép, a szabadság népe. Mert akik hallgattak a hívó szóra, a tizenkettő, meg a hetvenkettő, küldetést kaptak, s a küldetés nem arra szólt, hogy pusztítsátok el azt, aki nem fogad be titeket, hanem a küldetés arra szólt, hogy menjetek és kezdjétek el hirdetni, először kis körben, csöndesen, - aztán majd a háztetőkről kezdjétek el hirdetni, hogy eljött az Isten országa. És hogy ez az ország micsoda, annak a jeleként űzzétek ki az ördögöket, gyógyítsátok a betegeket és támasszatok föl halottakat. Menjetek mint bárányok a farkasok közé. És ne féljetek, mert én veletek vagyok minden nap.

Na, ez, hogy az Isten országa eljött, hogy az ördög hatalmát az Úr Krisztus megtörte és nincs az a baj és az a betegség, meg az a nyomorúság, amiből Ő ki ne tudná emelni az üdvözülni akaró embert, ez az, ami fontosabb, mint a mi mindennapi életünk alapvető dolgai.

Ennek a nagy tanúja a Boldogságos Szűz Mária is. Sőt! Ő az első tanúja ennek. Aki ugyan eljegyzett menyasszony, de nem lehetett a felesége Józsefnek. A Szentlélek erejéből szül egy, azaz egyetlen gyermeket, aki a világ üdvözítője lett. És sem a Szűzanya, sem Szent József nem panaszkodott, nem lázadozott. Hanem boldogan szolgálta a kicsi Jézust és szenvedett Érte. Hogy föl tudják nevelni. És lettek az Egyház első tagjai. – És azóta ez így megy.

Aki meghallja az Üdvözítő szavát, az élet szavát hallja és mert mi az életre vagyunk teremtve, a szívünk mozdul meg a hívó szó hallatára. Akiket papnak vagy szerzetesnek hív, azoknak ma is el kell hagyniuk mindent, és nem pusztulnak bele. És mint a kezdet kezdetén, ma sem minden család érti ezt meg azonnal. De múlnak az évek és kiderül, hogy az, akit a család először óva intett, hogy jaj, csak ezt ne!… kiderül, hogy kiegyensúlyozottabb, boldogabb ember, mint a család többi tagja. Mert az üdvösség szolgálata nem csapda, nem verem, amibe az ember beleesett, vagy egy kút, amibe beleesett és még rá is omlik, hanem az üdvösség szolgálata utat jelent. Meg feladatokat. Ugyanazt, amit az Úr a tizenkettőre rábízott. Hogy hirdesd a mennyek országát, gyógyítsd a bűnök betegségeit, támaszd föl a halottakat. Gyógyíts leprásokat és űzz ördögöket. – Az Egyház élete ez.

Arra kérem a testvéreket, az imáikban egy sóhaj erejéig emlékezzenek meg azokról, akik most indulnak el akár egy szerzetbe, akár kispapnak szemináriumba. Meg azokról, akik szemináriumból, esetleg kolostorból a nyár folyamán hazamennek vakációzni. Hogy a hitük erős legyen. Az Úr őrizze meg a családot a kísértéstől, hogy vissza próbálja hódítani azt, aki a családból már elindult az Úr szolgálatára. Akkor könnyebben állják a próbákat mind, ha a mi imádságaink is ott vannak a háttérben. De nagyon meg kell köszönnünk az Úrnak, hogy meghívott bennünket, mindegyikünket és abban a szabadságban élhetünk, amit csak Ő tud ajándékozni azoknak, akik hisznek Benne és szeretik Őt. Amen.

13. hét hétfő
1996. VII. 1.

Szentlecke „A” évben: *Ter 18,16–33.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 2,6–10. 13–16.*
Evangélium*: Mt 8,18–22.*

Testvéreim! Elmondhatatlanul nagy misztérium a megváltás. A megváltásnak az a formája, amelyet nekünk az Úr Jézus elhozott. Mert nem arról van szó, hogy emberek... csináltatok sok

gazságot, meg sok mindent... na jó, akkor most ezen lépjünk túl, borítsunk az egészre fátylat, mintha nem történt volna semmi, és kezdjük az egészet elölről. Nem erről van szó. Hanem a Megváltó jön, magára veszi a bűn minden következményét, minden gyöngesé-günket és minden betegségünket, engedi, hogy Őellene személy szerint elkövessenek minden bűnt és ezzel elveszi. Megmutatja az embernek: Látod, milyen vagy? És én megbocsátok neked.

Ennek nagy pillanatai voltak az Úr Jézus leprásokkal való találkozásai. Amikor megérintette a leprást, és ezzel a környezet számára, főként a farizeusok számára maga is tisztátalanná vált. Vállalta. Az evangélisták följegyezték, hogy emiatt egy bizonyos idő után egyszerűen nem mehetett be városokba, mert ordították Róla, hogy vigyázzatok vele, mert leprás.

Dehogy leprás! Ő a Megváltó, aki magára vette minden nyomorúságunkat, minden gyöngeségünket, minden betegségünket. Föltámadása után az Egyházban, a megváltott életben fölkínálja a híveinek, hogy: Figyelj csak! Én elvettem a bűnödet, magamra vettem minden gyöngeséget, minden betegséget, – megosztod velem?

Ez a megváltott élet nagy csodája, hogy amit megváltás nélkül az ember végzetnek tart, katasztrófának tart, olyan bajnak tart, ami elől esetleg az öngyilkosságba akar menekülni, – a megváltott létben az Úr Krisztussal osztozik a lélek a szenvedésben, a betegségben, az üldöztetésben, a megnemértésben. Egy katolikus lélek elkezdi élni – talán meg se fogalmazza – de elkezdi élni, hogy a Megváltó élete az Egyházban itt és most általam konkretizálódik. Testesül meg. Nem elmélet, nem mesélünk róla, egy-egy ember éli a maga konkrétságában.

Az Úr Krisztusnak elmondhatatlanul nagy dicsősége, amikor emberek odaadják Neki a szívüket: Jézusom, élj bennem úgy, ahogy Te azt a legjobbnak látod. És amit adsz, – bármi legyen az – én Tőled elfogadom, hálából azért, hogy elvetted tőlem a bűnömet. Ezért tudok tiszta szívvel élni, tudok reménykedve hinni és tudlak szeretni. Különösen azért, hogy arra méltatsz, amit éppen most élnem kell.

Engedjük a hit világosságát világítani a szívünkben! És néha gondolkozzunk el rajta: fölfogtam-e már, hogy a megváltott létben Krisztus életét élhetem?! Ő osztja meg velem az életét. Mert a keresztény életnek a törvénye az, amit Szent Páltól hallunk: amilyen mértékben részesül valaki Krisztus szenvedésében és gyalázatában, olyan mértékben részesül az Ő dicsőségében. És ez a természetfölötti világ természettörvénye. Mindenkiben, aki éli a krisztusi életet, ez valósul. De adja nekünk az Úr Krisztus a hit világosságát, hogy ezt lássuk! Meg a reményt! Hogy a szenvedésnek az idejében, amikor Ő megosztja velünk a kínjait, meg a gyalázatát, akkor érezzük, hogy most az Ő nyomában járunk és úton vagyunk arrafelé, hogy Ő a dicsőségét is megossza velünk. Amen.

13. hét kedd
2008. július 1.

Szentlecke „A” évben: *Ter 19,15–29.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 3,1–8. 4,11–12.*
Evangélium: *Mt 8,23–27.*

Testvéreim! Az imént kezdődött Szent Pál éve alkalmat kínál arra, hogy – ahogy a Szentatya is mondta – egy kicsit elmélyedjünk Pál apostol misztériumában. Mert minden emberi élet a megváltás misztériumának egy konkrét esete, amit az ember, ha megismerhet, csak ámul és bámul, hogy az isteni szeretet egy konkrét emberi életben is micsoda gondossággal, micsoda finoman, de folyamatosan dolgozik. Ahogy az Úr Jézus mondta az egyik vitájában, hogy „az én Atyám szüntelenül munkálkodik és Vele együtt én is". Ez a munkálkodás üdvösségünk munkálására is vonatkozik.

Szent Pálról úgy gondoljuk, hogy ismerjük. Ő volt a Saul, belőle lett a Pál, ő lett a nemzetek nagy apostola. Írt 14 levelet, esetleg olvasgatom is. Ismerem. De egy élet akkor kezd csodálatossá válni, amikor apró részleteit kezdi az ember megismerni. Mert nagy általánosságban úgy tűnik, olyan, mint az enyém. Vagy az enyém olyan, mint az övé. Nagyjából. Igen. De micsoda különbségeink vannak!

A körlevélben, amit a Püspöki Karunktól kaptunk, elhangzott a mondat, hogy Pál valószínű nem találkozott földi életében az Üdvözítő Jézussal. De ez nem jelenti azt, hogy Jézus nem látta Sault földi életében.

Kettőjük között kb. 15 év a korkülönbség. Az Úr Jézus az idősebb, azt Ő születése után 15 évvel később van az a Kr. u. 8. esztendő, amikor a Saul megszületett.

Mint egy jámbor család gyermeke, 12 éves korától kezdve nyilván Saul is, ha nem is minden esztendőben, bizonyára fölment Jeruzsálembe, Húsvétra. Az Úr Jézusról pedig tudjuk, hogy 12 éves korától fogva Józseffel és Mária a Húsvétokat Jeruzsálemben töltötte, és láthatta Sault. Nemcsak úgy, mint egyik ember a másikat, hanem mint Istenember a megváltandó embereket.

Jézus egyenlőre teljesen ismeretlenül mozog Jeruzsálemben és Ő látja, hogy ebből lesz majd a Péter, abból lesz majd a Tamás, ebből meg majd lesz a Pál. Nem keresi őket, nem toborozza őket maga köré, de Ő látja őket. Látja a fiatal Sault, akinek a családjában már valami komoly konfliktus lezajlott vagy éppen most zajlik.

Pál maga elmondja, hogy én Tarzuszban születtem, Benjamin törzséből, római polgárnak születtem. – Ebben a megjegyzésében, hogy „én római polgárnak születtem", konfliktus rejlik. Mert ez azt jelenti, hogy a nagyapja vagy az apja zsidó létére római polgárjogot vásárolt. Ha ez Júdeában vagy Jeruzsálemben történik, akkor ezt a papát vagy nagypapát a vámosok közé sorolják, mert elárulta az atyák hitét, hiszen lepaktált a rómaiakkal. De Tarzusz van olyan messze Jeruzsálemtől, annyira a pogány világ része, hogy ez különösebb megütközést nagy nyilvánosság előtt nem keltett. A zsinagógában bizonyára nem ünnepelték az ilyeneket.

Hogyan, hogyan nem, Saul Jeruzsálemben tanult Gamaliel iskolájába Saul. Hozván az örökölt energikus természetét és szívja magába a farizeusi hagyományokat, hogy a törvényt tartani kell! Ha mi a Messiást várjuk, akkor kifogástalannak kell lennünk a mózesi törvény megtartásában.

Abban az évben, amikor az Úr Jézus meghalt és föltámadott, ott volt-e Jeruzsálemben vagy nem, erről ő nem beszél. De nagyon úgy tűnik, hogy éppen nem, hanem a tanulmányainak azt a szakaszát, amit Gamaliel lábánál kellett lefolytatnia, befejezte és hazament gyakornoknak azzal,

hogy ha majd 40 éves lesz, akkor visszatér Jeruzsálembe, leteszi a szükséges vizsgát és rabbivá avatják.

Közben szembefordult mesterével, Gamaliellel, akiről úgy tűnik, nyitott lélek és figyel. Talán Nikodémustól hallott a Názáreti Jézusról, és nem ítéli el. Gamaliel nem úgy gondolkodik Jézusról, hogy ez egy hamis próféta, akit minél előbb ki kell irtani a népből. Nem. Hogy mennyire nem, ezt Szent Lukácstól tudjuk, mert amikor az apostolok állnak ott a főtanács előtt – Gamaliel tagja a főtanácsnak – és meg akarják őket ölni, akkor Gamaliel az, aki föláll és azt mondja: „Hagyjátok ezeket az embereket. Mert ha az, amit ezek mondanak, Istentől való, akkor mi Isten ellen tusakodunk. Ha pedig nem Istentől való, akkor hagyjátok őket, mert úgyis föl fog bomlani az egész."

Ezzel a felfogással szemben áll Saul a maga kardjával: a keresztényeket ki kell irtani! lehet olyan 26-28 éves, amikor a főpaptól megkapja a megbízólevelet, hogy menj és Damaszkuszban szedd össze a Názáreti követőit. Hozd ide ezeket az eretnekeket. Ezeket a félrevezetett embereket, akik maguk is hamis próféták. Hozd ide őket és itt fogjuk őket nyilvánosan kivégezni. És a Saul megy, a Gamalieltől magába szívott tudás birtokában és ellenére.

A rómaiakkal megalkuvó családdal és a Gamaliel-féle nyitottsággal vó szembefordulás teszi érthetővé azt a lendületet és kegyetlenséget, amellyel a fiatal Saul az Egyház ellen támadt. Nem tudva, hogy belőle 40 éves korára nem rabbi lesz, nem professzor lesz Jeruzsálemben, hanem éppen 40 éves lesz, amikor az apostoli zsinat fog ülésezni és ő azon úgy lesz jelen, mint a pogányok apostola. Mint Krisztus-tanítvány. De hát akkor ő ezt még nem tudta. Elindult, hogy rendet csináljon Damaszkuszban.

Saul még nem találkozott Jézussal, Jézus azonban látta őt, és a maga istenségével hagyta, hogy csak menj… csak csináld… én látom a percet, amikor találkozunk. Tudom, hogy mindaz az energia, ami most egyenlőre még pusztítja a híveimet, át fog fordulni az apostol buzgóságává. – És megtörtént.

Csuda dolog ez! Annnyit azonban megjegyezhetünk magunknak, hogy mi sem találkoztunk még a föltámadott Jézussal szemtől-szemben, Ő azonban lát minket. Sőt, amikor szentmisén vagyunk és megáldozunk, meglátogat minket. És Ő tudja, hogy üdvösségünk misztériuma hol tart és mi lesz belőle.

Imádkozzon értünk Szent Pál, aki ott van az Úrnál, hogy a hitünk gondolkodó hit legyen. Mert ahhoz, hogy a misztériumok meg tudjanak szólalni, ahhoz nekünk gondolkodnunk kell és hallani. Amen.

13. hét szerda
2009. július eleje

Szentlecke „A” évben: *Ter 21,5. 8–20.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 5,14–15. 21–24.*
Evangélium: *Mt 8, 28–34.*

Testvéreim! Most, hogy a Szentatya megnyitotta a Papok évét, azokon a hétköznapokon, amikor nincs szentünk, a papságról fogunk szólni. Az, a Szentatya ezt az évet Vianney Szent Jánoshoz kötötte , azt jelzi, hogy most elsősorban a lelkipásztorkodó papokról lesz szó.

Az egész társaságot, akik a papi rend tagjai, a diákonusokat, papokat és püspököket együtt klérusnak nevezzük, ami azt jelenti, hogy fölszentelt emberek. Cölibátusban élnek és az a dolguk, hogy vezessék Krisztus nyáját, szlgálják Krisztus titokzatos testét, az Egyházat.

Június az Úr Jézus Szent Szívének, július az ő Szent Vérének hónapja. Ha az Egyház Krisztus titokzatos teste, akkor élhetünk a lehetőséggel, hogy az emberi testet, mint képeskönyvet használjuk ahhoz, hogy milyen is az a titokzatos Krisztus-test?

S milyen különös, hogy a természettudományok elképesztő eredményeket produkálnak és alig vesszük észre. Nem figyelünk rá, és nem kapcsolunk, hogy nekünk, itt, a 3. évezred elején, ha azt halljuk, hogy az Egyház Krisztus titokzatos teste, micsoda lehetőségeket rejt magába az, amit a testről tudunk.

Nem kell hozzá orvosnak lenni vagy kutató biológusnak lenni. Az információ-áradatban ezek az információk is ott keringenek. Mi-mindent megtudtunk az élő emberi testről! A szívről is, meg a vérről is. Nekünk a szív már nemcsak annyi, amennyi a kétezer évvel azelőtti vagy akár a száz évvel ezelőtti emberek számára volt: dobog és ameddig dobog, addig élünk… a szívem tud fájni és örülni.

Ehhez képest mi mindent tudunk mi már a szívről! Például azt, hogy a szív meg a vér feltételezik egymást, egyik a másik nélkül értelmetlen. A szív dobogásában nem az a poén, hogy ha odahajtom a fülemet, hallok egy dobverés szerű hangot, hanem a szív a vért tartja körforgásban. Mégpedig kétfelé. Van egy kis-vérköre, meg egy nagy-vérköre. A kicsi megy a tüdő felé, a nagy megy a szervezet egésze felé.

A vér pedig a csodák csodája! A biológusoktól halljuk, hogy élő sejtek vannak benne. Fehérvérsejtek. Vannak benne piros vértestek, amiknek az a csodája, hogy élő sejtek és nincs sejtmagjuk. És megszámlálhatatlanok. Sok-sok millió a számuk. Keletkeznek és meghalnak. És a vér fuvaroz. A tüdőből hozza az oxigént, a gyomorból hozza a táplálékot, visszafelé pedig a szövetekből hozza a maradék salakanyagot.

Az Úr Krisztus a vérét bízta a papokra: konszekráljatok. Azt cselekedjétek az én emlékezetemre, amit én tettem az Utolsó vacsorán és a Golgotán. Rátok bízom a véremet! Azt az éltető elemet, amelyik az égből jön és élteti Krisztus titokzatos testében az összes sejtet. Akik – mint a testben a sejtek szerveket, meg szöveteket – az Egyházban a legkülönbözőbb csoportokat, közösségeket alkotják. De az egész valahogy úgy él, mint egy emberi szervezet.

Ahogyan meghallja az ember a tudósok felől érkező adatokat, egyre inkább elámul az emberen, mint élőlényen. Az Egyházban hallott tanítás a titokzatos Krisztus-testről szól. Ha meghalljuk, egyik ámulatból a másikba eshetünk, kezdi az ember megérteni a szemlélődő szerzeteseket, akik – miután meghívást kaptak rá – meg tudják tenni azt, hogy kiszállnak a világból. Szemlélődnek, s amiket ők látnak, a csodák-csodájának a szemlélete.

A papságban is, ha időt hagyunk rá és van halló fülünk, csodát vehetünk észre. Amiért hálával tartozunk az Úrnak, mert nem mi találtuk ki, és ami a lelkipásztorkodó papság szolgálatában történik, legalább olyan csoda, mint a tulajdon szervezetünkben zajló élet.

Megmegrendítő, mikor az ember rájön, hogy: Uram Istenem! Micsoda ajándék a testem élete, ami magától megy… És addig jó nekem, amíg nem kell rá odafigyelni. Amíg megy az magától. Illetve – megy az a Tőled kapott erőtől.

Az Egyház élete is ilyen. Mi sok minden mást csinálunk és közben az Egyház él. Él és úton van hazafelé. Mert a lelkipásztorkodó papság nagy feladata, amellett, hogy néha rá kell csodálkoznia az Egyház titokzatos testére, de a nagy feladat mégis csak az, hogy a nyájat őrizzék, vezessék, terelgessék. És hazavezessék az Úrhoz. Amen.

13. hét csütörtök
2004. július 1.

Szentlecke „A” évben: *Ter 2,1–19.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 7,10–17.*
Evangélium*: Mt 9,1–8.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus nemcsak abban a három évben, amit nyilvános működésével töltött, hanem azóta tanít és minden hozzá fordulót fogad és magára veszi azt a nyomorúságot, betegséget, bajt, bűnt, amit mi emberek Hozzá elviszünk – és elveszi. Vagy úgy, hogy meggyógyít, vagy úgy, hogy értelmet ad neki. S megajándékozza az embert, aki Hozzá futott, azzal, hogy gyere, én megosztom veled a megváltás művét. A szenvedéseddel részed lehet abban, hogy az ember, az emberiség és ezáltal a világ megszentelődjék. Micsoda isteni erő, türelem meg szeretet kell ehhez! – És ez nem fogy el.

De azért van a dolognak egy másik oldala is. Az, amit már az Ószövetség népének mondott a Mindenható, hogy ha megtartjátok az én szövetségemet, akkor az én népem lesztek. Én megszabadítalak titeket minden bajtól, de ti menjetek és hirdessétek a dicsőségemet a többi nemzeteknek. Ti magatok is ismerjétek föl, fedezzétek föl Isten hatalmát, jóságát, szeretetét, azt, hogy boldoggá tudja tenni az embert.

Ez az Újszövetség népére, ránk is áll. Ezért tanítja az Egyház, hogy a kéréseink mellett mindig ott kell lennie a hálaadásnak is. A bocsánatkérés és a bűnbánat mellett ott kell lennie a dicsőítésnek is. Minél idősebb valaki, annál inkább láthatná – láthatnánk, ha nem fulladnánk bele a mindennapi, éppen aktuális bajainkba, láthatnánk, hogy Isten szeretete micsoda gondoskodással hordozza a tenyerén az embert. Még a tékozló gyerekeket is. Hát még azokat, akik bűnbánattal visszatérnek Hozzá.

A mi Istenünk jóságos. Az Úr Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz és ugyanolyan. És ha már tudjuk, hogy a gondjainkkal, bajainkkal Hozzá menekülhetünk és újra meg újra halljuk, hogy Ő elveszi a világ bűnét is, ne feledkezzünk meg Róla, hogy megköszönjük Neki és áldjuk Őt. Éljen a szívünkben a hála és a jótetteinkben mutatkozzék meg, hogy nem csak szabadulást keresünk, hanem tudunk szabadon élni és tudjuk dicsőíteni Istent. Amen.

13. hét péntek. Elsőpéntek

Szentlecke „A” évben: *Ter 23,1–4. 19; 24,1–8. 62–67.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 8,4–6. 9–12.*
Evangélium: *Mt 9,9–13.*

Testvéreim! Az elsőpéntekek hónapról hónapra az Úr Jézus Szent Szívéhez vezetnek bennünket. Hányszor halljuk, hogy a szentmise hálaadás. Meg hányszor halljuk, hogy mindenért adjatok hálát az Úrnak. És nem mindjárt kapcsolódik össze bennünk, hogy ez a fölhívás ez igazában azt jelenti, hogy köszönjük meg az Úrnak, amit kaptunk Tőle. Nem mindjárt, és aránylag későn áll össze az ember fejében, hogy a hála más szóval mondva köszönetet jelent. A köszönet pedig az ember válasza a kapott jóra.

Régebben, amikor az ember valamit megköszönt, aki felé elhangzott a köszönő szó, az úgy érezte, hogy ugyan én adtam valamit és most választ kaptam, de még valamit mondanom kell. Ekkor hangzott el és hangzik el ma is, hogy „Szívesen". Illetve ma már nem annyira. Ma vagy nem hangzik el semmi, vagy elhangzik az, hogy „Kérem szépen".

Ez a „kérem szépen” valamit már nem jelez. Mert ha azt hallottam, hogy „szívesen", annak kaptam jelét, hogy nem egy üzleti akció zárult le, amellyel valamit kértem, megkaptam, kifizettem, pont, hanem a szívünk találkozott. Nekem valami bajom volt, valamire szükségem volt, te a birtokában voltál, adtad nekem. Mégpedig szívesen adtad.

Amikor elsőpéntekenként eljövünk az Úr Krisztushoz és az Ő Szent Szívéhez imádkozunk, arra kapunk alkalmat, hogy kivilágosodjon, hogy mi mindent kapunk mi a mi Istenünktől az Úr Krisztus által, és amikor megköszönjük Neki, mert jót tett velünk, akkor Őtőle mindig azt halljuk: „Szívesen. A szívemből szívesen adtam." Mert Ő velünk nem üzletel.

Illetve itt is mutatkozik egy furcsa kettősség. Mert amikor a tanítványainak az Úr azt mondja: Mit gondoltok, ha egy gazdának a bérese hazajön és ura további szolgálatot kér tőle, megköszöni-e neki, hogy megtette, amit tennie kellett? – Hát ha az a béres csak béres, akkor valószínű nem köszöni meg. De nincs is köszönet abban, ami szolgálatot tett. De ha az a béres családtag, azaz szereti az urát, akkor szívesen teszi meg neki mindazt, amit tőle kér. Sőt. Örül annak, hogy valamit az én uramnak megtehetek.

Amikor arról hallunk, hogy az Egyház dolga az, hogy szolgáljon, mert az Emberfia nem azért jött, hogy Neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon; amikor megköszönjük Neki azt, amit nekünk tett, akkor Ő mindig mondja – és a szava igaz –, hogy szívesen tettem érted, másként kezdi hallani az ember a főparancsot, amely úgy kezdődik, hogy Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből. Azaz ha engedelmeskedsz, szívből tedd, hogy amikor az Úr megköszöni neked azt, amit Neki tettél, akkor mondhasd, hogy „Szívesen. Szívből adtam és örülök, hogy adhattam". De ez sajnos nem fakad belőlünk, csak úgy. Ehhez bennünket újjá kellett teremteni a keresztségben, aztán igazában egy életen át tanuljuk azt, hogy hogyan lehet szívből szolgálni az Úrnak és egymásnak.

Az Úr Krisztus átszúrt szíve azonban arról is beszél, hogy ennek ára van, ennek kínjai is vannak. Egyszerűbbnek, simábbnak és vidámabbnak tűnik egy kőszívű ember élete. Míg ha valakinek a szíve él, rendkívül érzékeny szerv, nagyon tud fájni. Főleg akkor, ha valamit szívből adna – és nem kell. Vagy elfogadják ugyan és ellene fordítják annak, akitől kapták. Amikor az Úr Jézus hitetlenséggel találkozik, ez történik: Ő adni akarja az életet, önmagát, és nem kell.

A mi első péntekeink pedig épp az ellenkezőjét jelzik Neki: Jézusunk, mi éhezünk és szomjazunk – Rád. Ezt Te tudod és adod – Magadat. Köszönjük szépen! – És Ő ilyenkor mindig rámosolyog a híveire és csak annyit mond: Szívesen! Amen.

13. hét szombat
2001. július 13.

Szentlecke „A” évben: *Ter 27,1–5. 15–19.*
Szentlecke „B” évben: *Ám 9,11–15.*
Evangélium: M*t 9,14–17.*

Testvéreim! Amit Ámosz próféta látott, amikor megvalósult, több történt, mint amit ő fel tudott fogni. Ő annyit látott a messze jövőben, hogy jön majd a megváltás és Izrael talpraáll. És amikor a Megváltó jött, talpraállította nem csak Izraelt, hanem az embert! Napkelettől napnyugatig és északtól délig. És mindent, amit az ember bűne összedöntött, kiírtott, eltiport, megfagyasztott és megölt, a Megváltó jön és amerre elmegy, mindent életre támaszt. Föltéve, hogy az ember kéri Tőle az életet. Bármilyen bajából a gyógyulást, bármilyen bűnére a bocsánatot. A megváltó Krisztusnak isteni hatalma van. És azért jött, hogy a föld teremni tudjon. Embert. Az Isten-alkotta és az Isten szándéka szerinti szent embert.

Az elmúlt héten hétfőn Sarlós Boldogasszony volt. Nekünk már tanulni kell azokat a kifejezéseket, amivel őseink egy-egy ünnepünket elneveztek. Mert a Sarlós Boldogasszony neve nemcsak annyit jelent, hogy kezdődik az aratás, ennek jele a sarló.

Az aratás évszázadokon át nagyon bonyolult munka volt, aminek a legnehezebb részét a család férfi tagjai végezték kaszával. Ők vágták a rendet. És minden kaszás mögött ott volt egy asszony vagy egy leány, aki már erős volt a sarlóra, és a vágott rendet sarlóval ők mint marokszedők emelték föl a földről és rakták a kévébe.

A Szűzanyában az Egyház — a magyar egyház is — fölismerte azt a jóságos égi asszonyt, aki a Föld termését ölbe veszi, és akiket a halál lekaszál, azt ő marokszedőként ölbe veszi. Pontosabban – vegye ölbe!

Az Egyház ajkán ebből kérő ima lett. És a szombatokat, a hét utolsó napját ezért szenteljük – ha más ünnep nincs – a Szűzanyának. Kérvén őt, hogy vigyázzon arra a vetésre, amit belénk az igehírdető Egyház tanításával elvetett. Óvja a Szűzanya ezt a vetést, hogy – mi magunk se tudjuk, hogyan — ez a belénk elvetett Ige tele kalásszá váljék. Teremjen! A gondolatainkban, a vágyainkban, a cselekedeteinkben és a szívünkben. Aztán... segítsen abban, hogy amit az életünk terem, azt az Isten dicsőségére föl tudjuk ajánlani addig, amíg itt a földön élünk.

Ehhez a szentmise, a vasárnapi, meg a mindennapi szentmise folyamatos alkalom és iskola. Ahol tanuljuk, hogy mi mindent lehet fölajánlanunk és hogyan. Aztán, amikor jön a "kaszás" és learat, akkor a Szűzanya vegyen minket ölbe! Emeljen föl a földről és tegyen oda az ő szent Fia elé. Boldog ember, aki az Úr Krisztus elé úgy érkezik meg, hogy a Szűzanya – mint marokszedő – ölbe vette és odateszi eléje. Mondván: Fiam, nézd csak, a föld megint termett egy szentet. Akinek lehet, még át kell mennia a tisztítótüzön, de termett. Belőled, a Te véredből, a Te dicsőségedre. Ez a jó halál.

Ezért jó, ha ilyen szombati napokon visszatekintve a hétre, meg az elmúlt hetekre oda tudjuk adni az életünk termését az oltárra. Mert onnan a fölajánlással a dolgaink, a termésünk az égbe jutnak. Hát vegye ölbe a Szűzanya eddigi termésünket, aztán ne feledkezzen meg rólunk! Hogy amikor meghalunk, akkor az ő kezén át juthassunk oda az Úr Krisztus elé. Amen.

Évközi idő 14. vasárnapja „A" évben
2008. július 6.

Napi könyörgés
Istenünk, ki szeretett Fiad alázata által fölemelted az elesett világot, töltsd be híveid szivét annak örömével, hogy akiket a bűn szolgaságból kiragadtál, azokat az örök boldogság részesévé teszed. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a teFiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Zak 9,9–10.*
Szentlecke: *Róm 8,9. 11–13.*
Evangélium: *Mt 11,25–30.*

Testvéreim! Ez a vasárnap az Úr igájának a vasárnapja. De vajon melyikünk látott még gyakorlatban és használatban igát? S értjük-e, hogy az iga egy olyan emberi találmány, egy szerszám, ami a háziálla-tok energiáját az ember kezébe adja? Persze, nem minden háziállat fogható igába. Kutyák nem, legalább is mifelénk, a tyúkok nem, általában szárnyasok nem. De a négylábúak igen. A lovak, és mifelénk főleg az ökrök. S ugye, mindenki ismeri azt a népdalt, ami a béreslegényeknek az álma volt, hogy: szeretnék szántani, hat ökröt hajtani… - Mert akkor én volnék a király… a béresek között. Mert hat ökör három pár igával olyan energiát ad a kezembe, hogy fölszántom én a földkerekséget…

Az állatoknak, amelyeket az ember igába tudott fogni, nem katasztrófát jelentett, amikor megszelídítették őket. Be kellett őket törni. Az ökröket is, lovakat is. De utána az állat és a gazdája között az iga révén valami olyan kapcsolat született, ami azokat az energiákat, amik egyébként eredménytelenül pocsékolódtak volna el, az ember kezébe adja és az ember az állat számára is termeli a takarmányt. Tehát amikor szántásra fogtak igával egy állatot, az annak az állatnak is a legnagyobb jótétemény volt. Mert utána a gazda gondoskodott róla. A saját, jól felfogott érdekében. Az iga tehát nem rossz, hanem szerszám.

A19. század óta az egész emberiség egyre büszkébb lett arra, hogy mi leigázzuk a természet energiáit. És akkor kiderül, hogy az igának hányféle változata van. Mert iga egy vizierőmű is, egy szélerőmű is, amely a szélnek meg a víznek az energiáit odaadja az ember kezébe. Vagy iga egy atomerőmű is.

Az Úr Isten az ószövetség népét a próféták által – miután már megkapták a Törvényt s megkötötték a szövetséget – kezdte tanítani arra, hogy ti, az én népem úgy vagytok az összes többi népek között, mint a vadlovak, meg a vadszamarak, meg a vadmarhák között a megszelídített állatok, amelyek igát viselnek. Ha megtartjátok a Törvényt, akkor köztetek és köztem olyan kapcsolat lesz, ami a ti energiáitokat az én kezembe adja, mert engedelmeskedtek és én megáldalak benneteket és áldottak lesztek a többiek között. De ha nem tartjátok az én Törvényemet, akkor olyanok lesztek mint az az állandóan ficánkoló ökör vagy szamár, amely

minden áron le akarja rázni magáról az igát. És egyszer csak a gazda megunja… hogy… na nem… nem ezért próbáltalak megszelídíteni… És vagy szélnek ereszti azt az állatot és a vadak martaléka lesz, vagy megöli, mert jobb lesz, hogyha nem létezel…

Népem! – üzente az Úr – tartsátok meg az én Törvényemet! És készüljetek arra, hogy küldök nektek egy Szabadítót. Elküldöm nektek a Krisztust, aki új Törvényt fog nektek adni.

Amikor az Úr Krisztus eljött és elkezdett tanítani, az új Törvényről kezdett beszélni. Amikor ezeket a mondatokat mondta el, amiket most hallottunk az Evangéliumban, ennek van egy olyan jelentése, hogy jöjjetek hozzám, ti, akik fáradoztok, meg terheket viseltek és majd én leveszem a vállatokról a terhet. De van egy mélyebb jelentése is: jöjjetek hozzám, ti, akik elfáradtatok, belefáradtatok az ószövetségi törvény igájának a hordozásába. Mert hányan, de hányan vannak közöttetek, akik azt mondják: „Nincs értelme. Mi vesződünk azért, hogy megtartsuk a Törvényt és senki nem figyel rá… illetve az írástudók, meg a farizeusok újabb és újabb terheket kötöznek össze, rakják a nyakunkba, s ő maguk egy ujjal nem könnyítenek a teherviselésen.” – Sokan vannak köztetek ilyenek – mondja az Úr. Ezért mondja, hogy ti, akik elfáradtatok és úgy meg vagytok terhelve, hogy szinte viselhetetlen a teher, jöjjetek hozzám, én megenyhítelek titeket. Mert én a sok Törvény helyett mondok egyet, és megmutatom, hogyan lehet megtartani. Ha engedelmeskedtek nekem, ha az én igámat magatokra veszitek, akkor szelídek lesztek és alázatosak és a bennetek lévő energiákat én megáldom.

Ilyet senki más nem mondhatott, csak Ő, de Ő mondta. És konkréten is megmondta, hogy mit jelent ez a házasságban, mit jelent azok esetében, akik követni akarják őt, mit jelent azoknak, akik tökéletesek akarnak lenni. Megmondta. És állja a szavát.

Aki jó szívvel a maga igáját, a saját állapotában az Úr Krisztusnak a törvényét jó szívvel elfogadja s nem kibújni akar, meg nem perlekedik, hogy ezt meg miért?... meg: már megint miért?... meg: miért pont én? … hanem a szeretetben hordozza az igát, az megtapasztalja, hogy micsoda erő árad az Úr Krisztusból és micsoda gyümölcsei vannak annak a munkának, amit az ő igáját hordozva az ember végezhet.

És itt újra érdemes a háziállatokra gondolni. Mert az Úr Krisztus a mi Istenünk. Neki a mi munkánkra semmi szüksége nincs. Neki teremtő hatalma van. De társként akar bennünket maga mellé venni. És azt akarja, hogy az élet javai testileg is, lelkileg is közös munkánk gyümölcsei legyenek. Ezért várja tőlünk a szeretetben az engedelmességet kinek-kinek az állapota szerint.

Ezt azért jó néha hallani és elgondolkodni rajta, mert a vadállatok nem szokták vadítani a háziállatokat, de a Krisztus törvénye nélkül élő emberek szokták gúnyolni és vadítani a hívőket. Főleg a katolikusokat, hogy te nem vagy normális… te nem vagy egy szabad ember… mit keresel te a harmadik évezred elején itt, ebben a világban és ebben a társadalomban?

Ezért jó néha meggondolni, hogy mit keresek itt. Az örök életet keresem! Azt keresem, aki megteremtett, meghívott és engedi, hogy Egyházában éljek. Azt keresem, hogy amit Ő ígért, abban részem lehessen. Nem úgy, hogy majd, valamelyik ivadékom egyszer, ki tudja hol, hanem részem lehessen nekem, személy szerint. Amikor meghalok és már most. Azzal a reménnyel tudjak élni, hogy Aki engem meghívott és Aki a gyeplőt valamilyen formában a kezében tartja, Az szeret minket. És azért adja a törvényét, mert szeret.

Ezt néha jó és át kell gondolni, hogy ellenállás legyen bennünk a világ felől érkező gúnyolódásokkal meg lázításokkal szemben. És adjunk hálát az Úrnak, hogy vesződik velünk. Mert mire az ember megöregszik, addigra rájön, hogy Uram, Istenem, micsoda türelem kellett ahhoz a részedről, hogy azzá szelídüljek, amivé szelídültem. Benned ez a türelem végtelen. Légy áldott érte! És szelídíts bennünket mindvégig! Amen.

Évközi idő 14. vasárnapja „b” évben
2006. július 9.

Olvasmány: *Ez 2,2–5.*
Szentlecke: *2Kor 12,7–10.*
Evangélium: *Mk 6,1–6.*

Testvéreim! Az Atyának, a Mindenható Úrnak úgy tetszett, hogy egyszülött Fia alázata által váltja meg az embert, s az ember által a világot. Nem a Fiú dicsőségével, hanem alázatával. S így lehet az üdvösség katolikus. Így szólhat minden emberhez, és így ébredhet remény a legelhagyottabb, a legkisebb, a legnyomorultabb emberben is. Ha találkozik a Megfeszített Krisztussal, fölébredhet benne a remény, hiszen érte is meghalt.

Mikor Jézus a szülőföldjére, azaz Názáretbe megy, mindenki ismeri. Igaz, kb. 5 évvel korábban, miután eltemették Szent Józsefet, Jézus meg Mária elköltözött Kafarnaumba. Na de 5 év ebből a szempontból nem nagy idő. Mikor visszatér, a zsinagógában mindenki ismerősként köszönti. És amikor a rabbi fölszólítja a jelenlévőket, hogy: „Testvérek, férfiak, van-e köztetek valaki, aki buzdító szavakat intézne a közösséghez?" – Jézus föláll, olvasásra jelentkezik. Szent Lukácstól tudjuk, hogy Izaiás könyvéből olvasott egy részt: „Az Úr lelke rajtam. Elküldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek. Hogy megnyissam a börtönöket. Hogy visszaadjam a vakoknak a látást és hirdessem az Úr kedves esztendejét." – A felolvasás után amikor Jézus megszólal, erről kezd beszélni. Hogy elérkezett az Úr esztendeje, a megváltás éve.

A hallgatóság először fülel, aztán összenéz. Mert nem azt hallják, amihez hozzá voltak szokva. Nem azt hallják, hogy: „Férfiak, testvérek, én a Sammaj iskolájában tanultam, a mester pedig ehhez a szentírási részhez a következő megjegyzéseket fűzte hozzá…" Nem ezt hallják. Hanem azt hallják, hogy „én pedig azt mondom nektek…" – és ezen elképednek, s egyszer csak hangosan, tüntetően elkezdenek kiabálni: „Honnan veszi ez ezt?"

Hogy micsoda vélemény élhetett bennük, abból lehet látni, hogy mégcsak nem is azt mondják, hogy hiszen ez a Józsefnek a fia, hanem az anyját nevezik meg: „Hiszen ez Máriának a fia!"

Nem tudják, hogy úgy jártak, mint a Kaifás, aki főpap lévén prófétált, ők pedig Jézus tanítványaiként vagy Jézus hallgatóiként prófétálnak. Hogy ez a Jézus nem a József fia, hanem a Máriáé. Csak Máriáé és a Szentléleké. – De nem fogadják el. Olyannyira nem fogadják el, hogy – megintcsak egy másik evangélistától tudjuk – egyszer csak megragadják és meg akarják kövezni. Mert káromkodó. Mert nyilván kihallották már a szavaiból azt, hogy Ő nem X, Y, Z főrabbinak volt a tanítványa, hanem én azt mondom – mondja Ő – azokat mondom el, amiket az én Atyámnál, az Istennél láttam és hallottam. – S erre meg akarják kövezni.

De Jézus kiment a kezükből és elment. Ezután járta Palesztina útjait és megalázkodott. Néha megmutatta csodatévő erejét, de csak egyszer, a Színeváltozás hegyén, a három választott apostolnak mutatja meg, hogy az isteni dicsőség lakik benne. Egyébként elrejtette.

Sőt, ahogy Szent Pál mondja, kifosztotta magát. Letette a maga isteni dicsőségét és engedte, hogy kívülről embernek nézzék, szolgának nézzék és a kereszthalállal alázzák meg. Engedte. Mert Ő tudta, hogy ez a megváltásnak az útja.

Már Szent Pál, aztán utána sokan, a szentek újra meg újra elmondják, hogy aki igazán Krisztus tanítványa akar lenni, abban ugyanennek az érzületnek kell élnie. És ez egy nagyon kemény dolog. Pál mondja, hogy ugyanaz az érzület lakjék bennetek. A későbbiek pedig azt mondják, hogy ha ti Krisztus testének vagytok a tagjai, akkor ne gondoljátok, hogy a töviskoronás főnek tejben-vajban fürösztött, bíborba-bársonyba öltöztetett és agyonkényeztetett tagjai vannak. Nem.

A töviskoronás főnek, megostorozott, megvert, sebesült tagjai vannak. Ezt mindenki, aki becsületes, katolikus életet él, egyszer csak megtapasztalja. Családok is, egyenként is.

Spanyolországban, Valensziában az elmúlt napokban a katolikus egyház a családról tartott világkonferenciát, ahová Benedek pápa is tegnap elment. Ma is ott van és 10-kor egy nagy szentmisén találkozik az ott lévőkkel.

Amikor az Egyház a családról tanít, akkor mindig arról beszél, hogy aki vállalja a fölbonthatatlan, szentségi házasságot, az a töviskoronás Krisztus tagjaként részesül abban a megaláztatásban, amellyel Krisztus a megváltás művét végrehajtotta. Mert hányszor csúfolják a katolikus házasfeleket, hogy „te pipogya, te gyáva, te még arra se vagy képes, hogy…" Ez vagy a család anyagi helyzetére vonatkozik, hogy mert te még arra sem vagy képes, hogy ezt meg azt megszerezd a családodnak – csalással; vagy elkezdik csúfolni a házastársak hűségét; vagy a házastársak gyermekvállalását.

A föltámadott Krisztus pedig életben tartja a tagjait. Erőt ad mindennek az elviselésére. Ezért nem baj az, ha egyenként, családonként, közösségekben vagy az Egyház egésze egy országban vagy a világban úgy érzi magát, mintha nem volna otthon. Hogy nem baráti környezet veszi körül. Hanem csúfolódás, bántás, megvetés, adott esetben földbe-tiprás.

Szent Pál mondta, hogy én szívesen dicsekszem a gyöngeségeimmel, mert akkor tud megmutatkozni, hogy az élet, amit kaptam, amiről nektek beszélek és amit nektek tovább tudok adni, nem az enyém, hanem kaptam. És ennek az életnek az ereje a gyöngeségben válik nyilvánvalóvá. Az elviseléshez adja az erőt. Mindannak elviseléséhez, ami kívülről ezt az életet támadja.

Éppen ezért ezekben a hetekben, ezekben a hónapokban, amikor az embernek olyan érzése, van hogy az Egyházat már megint csúffá teszik, csak az ismétlődik, ami az Úr Krisztust érte az ostorozással, a töviskoronával, a kereszttel. De hűségesnek kell lennünk Hozzá, és bíznunk kell Őbenne, a megfeszítettben, hogy ha egyszer Ő meghív valakit, akár családban, akár családon kívül, gondja van ránk. Neki, mert Ő a mi Istenünk, megvan hozzá az ereje is, meg a szeretete is, hogy a kellő pillanatban megmutassa, hogy a mi gyöngeségünkben az Ő ereje mire képes. Amen.

Évközi idő 14. vasárnapja „C" évben
2013. július 7.

Olvasmány: *Iz 66,10–14.*
Szentlecke: *Gal 6,14–18.*
Evangélium: *Lk 10,1–12. 17–20.*

Testvéreim! Ha nevet szeretnénk adni ennek a vasárnapnak, az előző után, amely *a prófétaság vasárnapja*, aztán az előtte lévő után, amelyet *az irgalom és az igazságosság vasárnapjá*nak lehetne nevezni, a még előtte lévőt pedig *a bűnbánat hatalma vasárnapja*, akkor ez, a mai *a tanítványok vasárnapja*.

A tanítványoké, akiket az Úr maga köré gyűjtött, és ahogyan a tanítványi kör kialakul körülötte, abban az Úr megadta az Egyház alapvető szerkezetét, struktúráját. Közben azzal, hogy a tanítványságot annyira értékeli és hangsúlyozza, annak az új világnak az egyik lényeges összetevőjét teszi oda a szemünk elé, amit Ő hozott el nekünk. Amelyhez az odatartozás nem a

testnek és a vérnek a függvénye, hanem a hité. A tanítványi köröket koncentrikusan építette maga köré az Úr: a legbelső körben van a Tizenkettő, egy szélesebb körben van az a 72, akiről itt az előbb hallottunk. És a még szélesebb kör Isten népe, a hívők sokasága.

Már az egyházatyák fölfigyeltek arra, hogy a számok, amelyek előfordulnak általában a Szentírásban, s főként az Evangéliumban, nem véletlenek. Az, hogy az Úr 12 apostolt hívott maga köré, azzal, hogy: gyere utánam, legyetek körülöttem… legyetek velem, hogy elküldhesselek titeket a többiekhez, mutatja Izraelnek, a 12 törzs népének, akik úgy tartották magukat számon, hogy a mi Atyánk Ábrahám és mindenki meg tudja mondani, hogy Jákob 12 fia közül kinek a leszármazottja. Számon tartották a családfát a test és a vér kötelékei alapján.

Jézus pedig maga mellé hívta a Tizenkettőt, akik vér szerint nem rokonai, de a hitben az övéi. Nyilvános működése 3 éve alatt Vele vannak, Vele járják Palesztina útjait, Vele éhesek, Vele szomjasak – és isszák a szavát.

Utánuk Jézus kiválaszt másik hetvenkettőt. Egy tágabb kört, akik szintén hallják Őt és hisznek Benne. Amikor valahova készül, maga előtt küldi őket, mint ahogyan maga előtt küldte Keresztelő Jánost. Hírnökül, hogy menjetek és mondjátok meg az embereknek, hogy közel van hozzátok az Isten országa! Mondjátok el nekik. – Ezek mennek és tapasztalniuk kell, hogy a fogadtatásuk nem mindenütt a kitörő ujjongás… De befogadják őket sok helyen…

Azután hallunk még az Úr Krisztustól mondatokat, amikor Péter házában van és jön a Szűzanya, meg az unokatestvéri kör, jönnek és beszélni akarnak Vele. Valaki beszól a szobába: Jézus! Anyád, meg a rokonaid odakinn vannak. Nem mégy ki hozzájuk? – Akkor mondja Jézus azt, hogy Ki az én anyám? S kik az én rokonaim? Magához öleli a hallgatóságát és azt mondja, hogy ezek az én anyám és rokonaim… ők, akik hallgatnak engem és tanulják megtenni az én Mennyei Atyám akaratát. Aki ezt teszi, az nekem mind öcsém, húgom, nővérem, bátyám, anyám… Ezzel pedig arról beszél, hogy az az új világ, amit Ő hozott, lelki közösség, Isten nagy családja.

Később, közvetlen a kereszthalál előtt, amikor meggyógyítja Jeruzsálemben a vakon születettet, és azt vallatják, hogy ki merészelt téged szombaton gyógyítani? Ki az, aki visszaadta a látásodat? A vak visszakérdez, hogy miért akarjátok tudni? Csak nem akartok ti is az Ő tanítványai lenni? Mert én – mondja ez a látóvá lett ember –, én már a tanítványa vagyok. Én már tudom, hogy ez a Názáreti Jézus az a Próféta, akiről Mózes beszélt. Mi több, a Krisztus! A várva várt Krisztus. Én már tudom. Miért kérdezitek? A tanítványai akartok lenni? – Erre azok szinte átkozódva tiltakoznak: Te vagy az ő tanítványa… Mi Mózes tanítványai vagyunk! Azzal érvelnek, hogy Mózeshez beszélt az Isten, de hogy ez honnan való, nem tudjuk. – És akkor ez a tanítvánnyá lett látó ember próbálja őket a világosságra vezetni, hogy éppen ez a csoda! Ti nem tudjátok, hogy honnan való és tessék… visszaadta a látásomat… Tett valamit, amiről soha nem lehetett hallani. Vegyétek észre, hogy ne Mózes tanítványai legyetek, hanem az Övé!

Búcsúzóban az Úr azt mondja: én átadtam nektek, amit az én Atyámtól kaptam. És az dicsőíti meg az én Atyámat, ha a tanítványaim lesztek és bő termést hoztok a jótetteitek-ben, a hitetekben, reményetekben, szeretetetekben.

Ezen a vasárnapon a lelkiismeretünket megkérdezhetjük, hogy mondd, mennyire vagyok én tanítványa a megfeszített és föltámadott Krisztusnak? Melyik körhöz tartozom? – Mert az Egyházban a Tizenkettőnek megfelelnek a püspökök, az a kb. 4 ezer apostolutód, akik szerte a világon püspökként szolgálnak az Egyházban. A 72-nek felelnek meg a szerzetesek, a fölszentelt papok és a diakónusok. Hányan vannak? Valószínű több százezren vannak. Körülöttük van a hívő Egyház, amelynek tagjait csak milliárdokkal lehet kifejezni. X milliárd és Y millió. – De nem is a számok az érdekesek, hanem ez a struktúra. Az Úr Krisztus körül szerveződő család, amelyben más törvények érvényesek, mint a világban.

Az Úr Krisztus nekünk is mondja: Ha a tanítványom akarsz lenni… - és akkor megcsendülnek a fülünkben a mondatok, hogy …akkor vedd föl a keresztedet minden nap… ne szeresd nálam jobban a testi családodat… - mert az dicsőíti meg az én Atyámat, ha a tanítványom leszel… meg segíted a többieket jó tanítványnak lenni… Csak azt ne felejtsd el, hogy a tanítvány nem lehet nagyobb a Mesterénél…

Na, ez egy nagy lecke! Ezt fölismerni, elfogadni, elhinni, megélni, hogy tanítványként az üdvösségem útja, ami a Mennyek országába vezet, nem lehet más, mint amely úton maga az Úr Krisztus előttünk végigment.

Adja meg nekünk az Úr a bátorságot, meg az örömet, hogy mit tettem én azért, hogy tanítvány lettem? Semmit. De lettünk. Vigyázzunk rá, hogy tanítványok maradjunk! Mégpedig jó tanítványok, akik megdicsőítik magát a Mestert és az Ő Atyját. A mi Istenünket. Amen.

14. hét hétfő
2003. VII. 7.

Szentlecke „A” évben: *Ter 28,10–22.*
Szentlecke „B” évben: *Oz 2,14–20.*
Evangélium: *Mt 9,18–26.*

(A Rózsafűzér évében a szentmise után együtt imádkoztuk a Rózsafűzért. A templomban, az Oltáriszentség előtt közösen imádkozott Rózsafűzérrel teljes búcsút nyerhetünk. Erről szól a homília.)

Testvéreim! A rózsafüzérnek hagyományos heti elosztása ugye úgy van, hogy hétfőn az örvendetes, kedden a fájdalmas, szerdán a dicsőséges titkokkal imádkozzuk, aztán csütörtökön ez újra kezdődik. Csütörtök az örvendetes, péntek a fájdalmas, szombat a dicsőséges és vasárnap megint a dicsőséges rózsafüzér napja.

Most a Szentatya (II. János Pál pápánk) megajándékozott minket a világosság rózsafüzérével azzal a meggondolással, hogy amikor a rózsafüzérben szemlélődünk az Úr Jézus és a Szűzanya életén, hiányzik jó 20 esztendő. Mert az örvendetesek után a fájdalmas titkok következnek, s így kimaradnak a nyilvános működés évei is. Ezért javasolja a Szentatya világosság rózsafüzérét az Úr Jézus nyilvános működésének a titkaival azzal aheti beosztással, hogy az első három nap maradjon változatlan: hétfőn az örvendetes, kedden a fájdalmas, szerdán a dicsőséges titkok, hanem csütörtök legyen a világosságé, péntek a fájdalmasé és szombat, a Szűzanya napja, megint az örvendetesé és vasárnap a dicsőséges rózsafüzéré. Majd az imádságos gyakorlat mutatja meg, hogy ezt a rendet meg lehet-e valósítani

Most azonban azt gondoljuk meg, hogy a rózsafüzérrel, ha olyan formában végezzzük, ahogyan itt imádkozhatjuk, teljes búcsút lehet nyerni. A teljes búcsú pedig azt jelenti, hogy a megszabott feltételek között egy lélek elnyeri a megbocsátott bűnök után visszamaradt minden adósságának elengedését. Ezt a kegyelmet önmagunk, vagy a tisztítótűzben szenvedő lelkek számára nyerhetjük el a pápától.

Tegnap kaptuk az indítást, hogy önmagunkért ajánljuk föl a teljes búcsút. Erre lehet azt mondani, hogy „Nézd csak! A kis önzők! Micsoda dolog ez? Az első mozdulat: önmagam. Mégiscsak

igaza van azoknak, akik azt mondják: vigyázz a katolikusokkal, mert minden szentnek maga felé hajlik a keze… Vigyázz velük!"

Valóban minden szentnek maga felé hajlik a keze, de azért, hogy verje a mellét és azt mondja: Uram, irgalmazz nekem! Amikor a teljes búcsút valaki önmagáért ajánlja föl, elkezdi teljesíteni a főparancsot, amelynek a második fele ugye úgy szól, hogy szeresd a felebarátodat, mint önmagadat. Aki fölfogta, hogy én bűnös ember vagyok, rászorulok az irgalomra és Istenem, irgalmazz nekem és engedd meg, hogy amennyire csak lehet közösségbe kerüljek Veled! – ez nem azért történik, mert akkor be vagyok biztosítva és utánam az özönvíz… bánom én, hogy a többiekkel mi történik! ?

Nem így van ez! Hanem aki ezt a fajta önszeretetet ismeri, az tudja jól szeretni a felebarátot. Mert tudja, micsoda öröm úgy élni az Egyházban, a mindent tudó Isten színe előtt, hogy jóban vagyunk. Gyermeke vagyok az Istennek. Nem bántom. Legalább is nem akarom bántani. És ami az Övé az enyém – és ami az enyém, az az Övé.

Ez nagyon hasonlít arra, amit elsőpéntekenként hallunk az Úr Krisztustól, hogy „az Atya mindent nekem adott és ami az Övé az enyém és ami az enyém, az az Övé". Aki ezt ismeri tapasztalatból, az tudja úgy szeretni a felebarátot, hogy én azt szeretném, ha neked is ebben részed lenne. És te is megtapasztalhatnád azt, hogy milyen jó dolog jó embernek lenni.

Egyébként, az is, aki nem ismeri Istent, ha becsületes ember, az önszeretetéből indul el, mert az igaz önszeretet mindig nyitott a másik ember felé. Mert mondjuk egy kismama, amikor már tudja, hogy életet hordoz a szíve alatt és elkezd magára vigyázni, kit szeret igazában? Ugye, azt, akit majd a világra hoz? Amikor magára vigyáz, a magzatára vigyáz, akinek árthatna is, meg is tudná ölni, de nem teszi, mert meg akarja ajándékozni az élettel.

Az Egyházon belül az önszeretet ilyen: azért akarok jó lenni, hogy jót tudjak tenni másokkal. Magam felé hajlik a kezem. Igen, de verem a mellemet, mert bűnös ember vagyok, Uram, Istenem, tisztíts meg, irgalmazz nekem, hogy aki találkozik velem, azt ne fertőzzem, hanem a jóra tudjam tanítani! És meg tudjam vele ízleltetni azt az életet, amit én magam élhetek.

A teljes búcsúnak szabálya, hogy csak önmagunkért és csak a tisztítótűzben szenvedő lelkekért ajánlható föl, a mellettünk lévő felebarátért nem. Mégpedig azért nem, mert a másik helyett nem lehet sem bűnbánatot tartani, sem jónak lenni. Ezt kinek-kinek magának kell megélnie. De jobb olyan ember mellett élni, aki jóban van az Istennel, mint olyan mellett élni, aki állandóan hadakozik Istennel.

Tehát akkor ma az örvendetes rózsafüzért fogjuk imádkozni. Mindegyikünknek megvannak a maga elköltözött testvérei, akiknek a teljes búcsút meg lehet címezni. Hogy személy szerint X-ért. A hátralévő napokban tegyük ezt! Mindegyikünk azokért vagy azért, akit szerettünk, ajánljuk föl a teljes búcsút. Amen.

14. hét kedd
2009. július 7.

Szentlecke „A” évben: *Ter 32,22–32.*
Szentlecke „B” évben: *Oz 8,4–7. 11–13.*
Evangélium: *Mt 9,32–38.*

Testvéreim! A Papok évében halljuk az Úr Krisztus felszólítását: „Kérjétek az aratás urát, hogy küldjön munkásokat aratásába!" Ezzel lelkiismeretvizsgálatra késztet, amelyben az első kérdés, hogy kérjük-e az aratás urát, kérjük-e, hogy hívjon papokat? Mert úgy tűnik, nekünk volt 50 esztendőnk, amikor a paphiányra mentség és magyarázat volt, hogy az ateizmusnak ilyen nyomása alatt nem lehet azon csodálkozni, hogy kevés fiatalnak jut el a füléig a hívó szó. Közben híreket ugyan kaptunk, csak valahogy nem jutott el a fülünkig, hogy tőlünk nyugatra, ahol szó nincs az ateizmus általunk ismert nyomásáról, éppen úgy fogynak a papok, mint nálunk. Sőt! Világszerte csökken a papok és a hivatások száma.

Mint ahogy Mennybemenetelkor, meg a gyógyításokkal kapcsolatban fölmerülhet részünkről a kérdés az Úr Krisztus felé: „Mester! Nem lett volna jobb itt maradnod? Nem lett volna jobb, ha a papjaidra a gyógyításnak az adományát bízod rá?, most az a kérdés merülhet föl, hogy „Mester! Nem kellett volna folytatnod az ószövetségi hagyományt, mely szerint a papi utánpótlást a család biztosította. Nem volt vita, hogy egy pap-családnak legalább az elsőszülöttje folytatja apja papságát. A másod- és harmadszülött már szaporodást jelentett a papságon belül. Vagy ha a templom papságát nem akartad folytatni, adva volt a szórvány zsinagóga-struktúrája. Nem lett volna okosabb üzenni a rabbiknak vagy tenni egy csodát és a rabbikat Pünkösdkor világszerte pappá szentelni, és ismét családi hagyományként származhatott volna tovább a papság. Mester! Látod, volna megoldásunk, nem is egy – a paphiányra!"

Mielőtt azonban tovább folytathatnánk ötletbörzénket, eszünkbe kell jutnia, hogy mit mondott az Úr, amikor számonkérték tőle, hogy „Mester! Miért van az, hogy a farizeusok, meg János tanítványai ekkor és ekkor böjtölnek, a tieid pedig nem böjtölnek?"Akkor mondta az Úr Krisztus azt, hogy ez azért van, mert nem böjtölet a násznép, amig velük van a vőlegény. S mint tudjátok, az új bor új tömlőbe való."

Meg kell vallanuknk: „Mester! Igazad van! Ez így van!" – Ennek egyenes folytatása, hogy az új szövetség vére új papságot igényelt. Azt nem lehetett az ószövetség papságára bízni, nem lehetett a zsinagógai rabbikra bízni. Ahhoz az a Melkizedek féle papság kellett, amelynek főpapja az égből jött Krisztus, a papjai pedig azok a csetlő-botló, gyarló emberek, akiket egyenként szólít meg az Úr, hogy „Te pedig gyere utánam! Hagyj ott mindent! Apát, anyát, egyik-másiktok a feleségét is, a gyerekeit is, földjét, mindent! Gyertek utánam! S ti lesztek az az új kehely, amelyik szétviszi majd a világba az újszövetség vérét."

Ettől elhallgatunk az ötleteinkkel, és megáll bennünk a lélegzet, mert ez azt jelenti, hogy ahol egy katolikus pap jelen van, ott van gyónás, van szentmise, ott jelen van az Úr Krisztus megváltó vére! Nem extra mosogatószer, ami minden szennyet leold, hanem vér, amely életet hordoz, elveszi a bűneinket és adja a maga isteni életét a szentmisében.

Hogy aztán ez hogy’ fér össze a paphiánnyal, ez az isteni bölcsességnek a titka! Mert 89’-ben, 90’-ben föllobbant a remény, hogy az ateista nyomás megszűnt, 5 éven belül, 10 éven belül úgy fölvirágzik az Egyház, mint még soha! Legalább is itt, Magyarországon.

Teltek-múltak az évek, eltelt 20 esztendő és a szemináriumok meg a szerzetesházak nem teltek meg fiatalokkal. Az öregek meg fogynak. De az újszövetség vére árad és élteti Krisztus titokzatos testét!

De azért jó lenne meghallani az Úr Krisztus kérését, hogy: az aratnivaló sok, a munkás kevés! Ezt Ő sokkal jobban látja, mint mi. Kérjétek hát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába! Amen.

14. hét szerda
2003. VII. 9.

Szentlecke „A” évben: *Ter 41,55–57. 42,5–7a. 17–24a.*
Szentlecke „B” évben: *Oz 10,1–3. 7–8. 12.*
Evangélium: *Mt 10,1–7.*

Testvéreim! Józsefben, az Egyiptomba eladott Józsefben az Egyház fölismerte a megváltó Jézus Krisztus előképét, modelljét.

József története megdöbbentő. Ha az ember egy kicsit ismeri az életet, nagyon át tudja élni, hogyan is történhetett ez. Aki pedig a hitben él, annak egyszer csak kinyílik a szíve, hogy: Uram Jézusom, hiszen mi emberek Veled, a mi Megváltónkkal ugyanúgy vagyunk, mint Józseffel voltak a testvérei. Hányszor nem értünk! Hányszor eladunk! És mit csináltunk Veled!

A fájdalmas rózsafüzérben újra meg újra végig elmélkedhetjük azt, hogy van-e kín, amit nem okoztunk mi emberek Jézusnak? Van-e bűn, amit nem követünk el ellene? Jelen időben, mi, ma élő emberek.

József, amikor látja bajba jutott testvéreit, ő már tudja, hogy nekem azért kellett mindazt végigszenvednem, amiben eddig részem volt, hogy a testvéreim el ne vesszenek. Mert ha én nem vagyok itt, ők mint idegenek jönnének kenyérért, a fáraó hivatalnokai és katonái már a határon feltartóztatták volna őket, hogy ti nem tartoztok hozzánk, pusztuljatok el, mit érdekel minket?! – De a Testvéreim! – És föltárja magát, hogy én vagyok a József.

Amikor az Úr Krisztus a föltámadása után az emmauszi tanítványoknak kezdi mondani: „Hát nem ezeket kellett elszenvednie a Krisztusnak? És nem így kellett-e bemennie az üdvösségbe?" mint József, nem fenyegetőzik, nem számonkér, hanem várja a testvéreit, akik bajba kerültek már a Paradicsomban és azóta mindig. És életet ad, megbocsát, magához ölel, kenyeret ad, Önmagát adja.

A világosság rózsafüzére, amit majd most, a szentmise után elimádkozunk, azokat a nagy pillanatokat idézi, amikor a Megváltó elkezdi megmutatni Önmagát a Jordánnál és a végén az Oltáriszentségben odaadja magát nekünk, eledelül.

Egy gyónó, áldozó ember, egy szentmisére járó ember ezzel a Krisztussal van közösségben. Isten Fiával,Ővele, aki társul akar venni bennünket maga mellé. Nem jótékonysági intézmény, amely azt hirdeti, hogy „Bajba kerültél, én gazdag vagyok, segítek rajtad, aztán menj az utadra". Hanem azt mondja: „Bajba jutottál, nézd, én tudok rajtad segíteni, gyere, életet adok neked. És ha tényleg átvetted az én életemet, akkor gyere, velem együtt ajándékozd tovább a testvéreidnek. Menj és mondd el nekik, hogy közel van hozzájuk az Isten országa, fogd kézen, hozd ide hozzám, Te, aki már ismered az én életemet, segíts rajta." – mondja a Megváltó Krisztus.

Ennek számtalan változata van. Nemcsak az igehirdetés, nemcsak a lelkipásztori szolgálat, hanem a gyereknevelés, meg az is, amikor valaki teljes búcsút nyer és elajándékozza a tisztítótűzben szenvedő lelkek közül valakinek konkréten, vagy általában. Mert aki a tisztítótűzben van, bizonyos értelemben bajban van. Az üdvösség kérdése már eldőlt és pozitíven dőlt el, az a lélek üdvözülni fog. De pillanatnyilag még tisztul. Még szenved. Nem tud magán segíteni, ő csak szenvedni tud.

A teljes búcsúval és a búcsúkkal a földön élő Egyház tud nekik segíteni. És amikor egy ilyen segítségnyújtás történik, az Úr Krisztus dicsőül meg. Mert egy lélek, itt a földön, aki Hozzá tartozik már és elnyerheti a teljes búcsút, mert most éppen teljes közösségben vanŐvele. Krisztusi gesztussal nem magára gondol, hanem a másikra, úgy, ahogy az Úr Krisztus szeret minket. Ezt is tanuljuk a Szűzanya iskolájában, a ózsafüzérben.

Tehát akkor, ahogy a hét elején elindultunk és az első napnak a teljes búcsúja személy szerint mindegyikünknek magának szólhatott, most ez a mai szóljon valakinek a szeretteink közül, a tisztítótűzben. Amen.

14. hét csütörtök
2009. július 9.

Szentlecke „A” évben: *Ter 44,18–21. 23b–29. 45,1–5.*
Szentlecke „B” évben: *Oz 11,1–9*
Evangélium*: Mt 10,7–15.*

Testvéreim! A Teremtés könyvéből most József történetét halljuk a hétköznapok Szentleckéiben. Józsefét, akivel a nagyböjt idején is találkozunk, és lassan megtanulhatjuk, hogy ő a Megváltó Krisztus nagy előképe, modellje. József, akit az atya, Jákob jobban szeret, mint a többieket, ezért féltékenyek lesznek rá, irigyek lesznek rá, meg akarják ölni, végül eladják. Egyiptomban József megjárja a börtön poklát, mert ártatlan volt, nem hajlandó bűnre. Ártatlanul börtönbe vetik, és ott, a rabok között derül ki, hogy Isten embere ő.

Nagyböjt idején hallottuk József álmait. Nem is egyet. Álmai arról beszéltek, hogy meg fog hajolni előtte a családja, a szülei is. Pedig ő a gyerekek sorában a tizenegyedik, utána má csak Benjámon következett.

Amit most hallottunk, az már az álmok beteljesedése: amikor a tíz testvér először jött Egyiptomba gabonáért, hajlongtak előtte, és a még föl nem ismert József azzal bocsátotta el őket, hogy „Hozzátok el az öcséteket. Mert ha nem, többet ne kerüljetek a szemem elé!". – Elhozták a kis Benjámint, és akkor József fölfedte magát, hogy „én vagyok az, akit ti először meg akartatok ölni, aztán eladtatok!"

József a fáraó után a második ember, minden hatalom a kezében van. A kis Benjamint kivéve a másik tíz pontosan tudja, hogy még csak szólnia sem kell. Egy intésére bennünket itt lekaszabolhatnak. És végünk van. És megtehetné, mert vétettünk ellene, mert ha rajtunk múlik, akkor ő most nem él.

De József megszólal: „Ne féljetek! Ti ugyan eladtatok engem, de a Mindenható akarata volt ez, hogy ti életben maradhassatok most, amikor az éhínség pusztít. Gyertek! És engedjétek meg,

hogy megöleljelek benneteket, egyenként, a testvéreimet. Aztán menjetek és hozzátok el atyánkat, Jákobot és egész házát, hogy életben maradjatok."

Húsvét vasárnapján minden évben valami hasonlót élhetünk át a föltámadott Krisztussal: Mi elárultuk Őt. Eladtuk. Megöltük. Keresztre küldtük. De a Föltámadott minden hatalom birtokában nem bosszút áll, hanem hív: Gyertek közelebb! Hiszen a testvéreim vagytok! Az Atyának úgy tetszett, hogy a szenvedés kohójában próbára tegyen, hogy a kereszt oltárán bemutassam értetek a megváltás áldozatát. Hogy számotokra legyen bűnbocsánat. Gyertek közelebb ti, akik a testvéreim vagytok!"

A papságra az Úr Krisztus ezt az üzenetet bízta, ami egyrészt félelmetes, másrészt fölszabadítja az embert. Mert ha az Isten ilyen szeretet, és ezt a szeretetet így meg tudta örökíteni a történelemben, hogy ma is, itt és most is, mi is részesei lehetünk, akkor nekünk nincs mitől félni. Csak attól kell félnünk, hogy nem halljuk meg a Megváltó szavát, hogy „Gyertek közelebb, hiszen a testvéreim vagytok!" Amen.

14. hét péntek
2009. július 10.

Szentlecke „A” évben: *Ter 46,1–7. 28–30.*
Szentlecke „B” évben: *Oz 14,2–10.*
Evangélium*: Mt 10,16–23.*

Testvéreim! Az Úr először a Tizenkettőt küldte kettesével, aztán egy következő hullámban a hetvenkettőt küldte kettesével azokba a helységekbe, ahová maga is menni készült.

Az Úr mindent tudott. Azt is tudta, hogy ha ezeket azzal az üzenettel indítaná útnak, hogy „a következő zarándok-ünnepen találkozzunk Jeruzsálemben, a fegyverét mindenki hozza magával!" – lángba tudná borítani az országot. Azt is tudta, hogy amikor majd ott áll Pilátus előtt, azzal fogják vádolni, hogy „ez az ember félrevezeti a népünket. Galileától egész idái lázít, hogy ne fizessünk adót a császárnak". – Ezt Jézus tudta. És mégis útnak indította előbb a Tizenkettőt, aztán a Hetvenkettőt, de a békesség üzenetével, mint bárányokat farkasok közé.

Milyenek lehettek azok az esték, amikor ezek a küldöttek kettesével, a szokásos „Békeség nektek!" köszöntéssel tértek be az ismerősökhöz és elmondták, hogy bennünket a Názáreti Jézus küldött. Békesség nektek! Ő üzeni, hogy készülődjetek, mert közel van az Isten országa!. Elmondták a Hegyi beszéd lényegét, amelyben ott van boldogságként, hogy boldogok a békesség-szerzők, mert Isten fiainak fogják őket hívni.

Ez az üzenet változatlanul hangzik az Egyház ajkán, akármilyen körülmények között van. A papságnak is, a hívőknek is küldetése, hogy vidd az Úr békéjét a többieknek! Ebben a békében benne van a megbocsátás, az okosság, a Szentlélek világossága, a megértés, a türelem, és a remény, hogy az élet nem itt a földön teljesedik be, hanem odaát.

Adjon az Úr Krisztus halló fület, és látó szemet Tőle hallani a megbízást, hogy: menj és vidd el a többieknek az örömhírt, hogy közel van az Isten országa! Amint kinyílik egy emberi szív Őfeléje, a mennyek országa megjelenik neki. De segítsen nekünk Ő, az Isten Bárányа, akit ártatlanul vádoltak hazugságokkal. Segítsen nekünk okosnak lenni, egyszerűnek lenni és vállalni, hogy bárányok legyünk. Igaz bárányok ebben a világban. Amen.

14. hét szombat
2005. július 9.

Szentlecke „A” évben: *Ter 49,29–33; 50,15–24.*
Szentlecke „B” évben: *Iz 6,1–8.*
Evangélium*: Mt 10,24–33.*

Testvéreim! Tegnap hallottuk az Úrtól, hogy azt mondja apostolainak: Én úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek hát szelídek, mint a galambok. De legyetek okosak, mint a kígyók. Most folytatja: mert nem nagyobb a tanítvány a Mesterénél. – Ő maga ilyen volt, mint a bárány, szelíd, és okos; nekünk, embereknek ezt ajándékba kell kapnunk.

Most csak annyit gondoljunk meg, hogy mennyire másként lát egy bárány, mint egy farkas. A farkas zsákmányt keres és azt figyeli, mi az, amit szét tud tépni és mi az, ami elől menekülnie kell, mert erősebb nála, s ha megtámadná, elpusztítaná.

A vad ember ilyen. Zsákmányt keres az egyik szemével, a másik szemével meg figyeli, hogy ki az, aki nála erősebb és azzal szemben meghunyászkodik. Azzal szemben olyan, mint egy kezes bárány, de a vele egyenrangúval már nem és akit zsákmánynak tekint, hát annak jaj!

A bárány az nem így lát, hanem a pásztorára figyel. Arra megy, amerre a pásztor, és engedi, hogy a pásztor legelőre meg itatni vigye. Nyíráskor sem tiltakozik. A pásztorra figyel a bárány.

Amikor az Úr Krisztus önmagáról azt mondta, hogy „Én azokat mondom el, amiket az én Atyámtól hallok, és azt teszem, amit az én Atyámnál látok" – ezzel ezt mondja: Én úgy figyelek az én Atyámra, mint egy bárány a pásztorára. Ugyanakkor egészen világos, hogy a bárány és a pásztor csak kép. Az igazi valóság a Fiú és az Atya kapcsolata. A gyermek és az atya kapcsolata.

Az Úr azt várja tőlünk, hogy jó gyermekként figyeljünk Őrá. El ne felejtsük, hogy Tőle, az Istentől való az életünk. El ne felejtsük, hogy aki szereti Őt, arra Ő úgy vigyáz, hogy annak még a haja szála sem görbülhet meg az Ő tudta és akarata nélkül.

A Miatyánkban ez hangzik. Annak megvallása, hogy Istenünk, mi elhisszük, hogy a mi Atyánk vagy és szeretnénk a gyermekeidként élni. Rád figyelni. Odahallgatni, amit mondasz meghallani, amit kérsz megtenni. – Illetve minél idősebbek vagyunk, annál inkább tudjuk, mi az, amit tőlünk elvárasz és már mondanod sem kell.

A földi élet erre való, hogy az ember ezt a magatartást megtanulja. Ami persze részleteiben egy apostol esetében más jelent, mint egy édesanya esetében, egy szerzetes esetében más, mint egy kutató mérnök esetében, de az alapképlet azonos: gyermekként figyelj Istenre, mint a mi Atyánkra. Mert ha ezt megteszed, akkor a melletted lévő emberre tudsz úgy tekinteni, mint a testvéredre. Nem mint a zsákmányodra, hanem mint a testvéredre.

Ezt is a legtökéletesebben a Szűzanya élte. Segítsen nekünk. Kérje számunkra a kegyelmet, hogy jó gyermekként tudjunk élni a mi Istenünk házában. Amen.

Évközi idő 15. vasárnapja „A" évben
2008. július 13.

Napi könyörgés
Istenünk, ki a tévelygőknek megmutatod igazságod fényét, hogy visszataláljanak az egyenes útra, kérünk, add meg mindazoknak, akik a keresztény hitet vallják, hogy elutasítsák, ami e hittel ellenkezik, és kövessék, ami hozzá méltó. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Iz 55,10–11.*
Szentlecke: *Róm 8,18–23.*
Evangélium*: Mt 13,1–23.*

Testvéreim! A magvetés az Egyház feladata. Többszintű küldetés ez. A lelkipásztoroké éppúgy, mint a hitoktatóké, püspököké, pápáé. És most, ezekben a napokban a magvető Pétert kell a szemünk előtt tartanunk és imádkoznunk érte. Ugyanis Benedek pápa tegnap délelőtt 10-kor útra kelt, hogy elmenjen innen nézve a világ dél-keleti végébe, Ausztráliába. Nem jókedvéből és nem nyaralni megy, hanem találkozni akar a fiatalokkal, mert mindegyikünk hallotta már, hogy most van a 23. Katolikus Ifjúsági Világnap, amikor hacsak lehet, a pápa találkozik a világ katolikus ifjúságának a képviselőivel.

Elgondolkodhatunk rajta, milyen különös, hogy mi észre se vettük ezt a pápai kezdeményezést. Persze, amikor kezdődött, akkor még a hírek is alig jutottak el hozzánk, mert 1984 Virágvasárnapján – az az év a Megváltás Szentéve volt – II. János Pál pápánk Rómában az ünnepi szentmisén bejelentette, hogy a következő évtől kezdve Virágvasárnaponként akar találkozni a fiatalokkal, és ahogyan évről évre jönnek az újabb és újabb nemzedékek képviselői, szeretné átadni nekik a keresztet és benne az élet evangéliumát.

1985 Virágvasárnapján történt az első ilyen nagy találkozás és azóta évről évre. Ha Rómában van a találkozó, akkor Virágvasárnapon, ha valahol a világban van, akkor egy megfelelő, nyári időpontban. Hamarosan kialakult a rend, hogy az egyik évben van egy nagy, nemzetközi találkozó valahol a földgolyón, a másik évben a találkozókat egyházmegyénként rendezik meg.

És hogy mennyire nem észleltük ezt, erre jellemző 1991, amikor augusztus 15-től 21-ig II. János Pál pápa itt volt nálunk. Mi csak annyit fogtunk föl, hogy 15-én délben Lengyelországból jön, de hogy augusztus 10-től 15-ig Czestochowában volt az Ifjúsági Világtalálkozón, azt nem észleltük. A Szentatyában pedig volt annyi tapintat, hogy ezt nem is emlegette, és nem kérte számon, hogy: és ti? Hogy-hogy nem voltatok ott? – Mint ahogy nem voltunk ott…

Minden találkozóra maga a pápa választ a Szentírásból jeligét. Mégpedig úgy, hogy az előző év már ennek a mondatnak a jegyében zajlik azok számára, akik rendezik a találkozót és azok számára, akik szerte a világon készülődnek, hogy mi pedig elmegyünk. A mostani találkozó szentírási mondata az Úr Krisztus ígérete: „Leszáll rátok a Szentlélek, megkapjátok a Szentlélek erejét és tanúim lesztek".

A találkozó helyét is a pápa jelöli ki. Volt már ilyen találkozó Compostellában, Spanyolországban, a Fülöp-szigeteken Manilában, Argentínában, Buenos Airesban. A legutóbbi 2005-ben Kölnben volt. Az idei találkozót a Szentatya Ausztráliában, Sydneyben akarta tartani azzal a meggondolással, hogy Ausztrália, ez a különös ország élen jár az összes országok között a szekularizációban. Olyan közgondolkodás irányítja azt az országot, mely szerint az Isten-kérdés igazában nem létezik. Túl vagyunk rajta. Amit itt, Európában is nem ritkán hallunk, de itt

ez még nem olyan átható erejű, mint Ausztráliában. És a Szentatya úgy akarta, hogy éppen ott találkozzon az ifjúsággal. Azzal a 15 és 30 év között járó fiatal emberekkel, fiúkkal, lányokkal, férfiakkal, nőkkel, akiké a közvetlen jövő. Mert akik 1985-86 és 90 között, mint fiatalok részt vettek ezeken a találkozókon, azok ma már a 40-es, 50-es éveiket tiporják, és ha nem is a világot irányító pozíciókban, a derékhad tagjai.

Az első, amit a Szentatya számára kérnünk kell imádságban, hogy fizikailag bírja ezt a hetet. Tegnap délelőtt 10-kor indult el és most, reggel 7-kor érkezett meg Sydneybe. Ez egy 21 órás repülés. Megtetézve azzal, hogy a déli féltekére kerül, ahol az évszakok fordítva követik egymást, mint nálunk. Mi a nyár közepén, ők ott a tél a közepén járnak. S hogy ez fizikailag és biológiailag mekkora megterhelést jelent, ennek a jele, hogy most, ezekben a percekben megérkezik a Szentatya Sydneybe, az érseki palotába, ahol a szálláshelye lesz. És mostantól csütörtök reggelig nem történik semmi program, ez négy nap. De általános tapasztalat, hogy egy ilyen helyváltoztatás esetén napok kellenek, hogy a szervezet egy kicsit magához térjen.

Csütörtökön elkezdődik a meglehetősen sűrű program egy országban, amelyik – a területét tekintve – majdnem akkora, mint egész Európa. Egy kicsivel kisebb. Ezen az európányi területen mindössze 22–23 millió ember él. Amire a statisztikusok azt mondják, ha melléje tesszük Európát, akkor Európában négyzetkilométerenként 70–75 ember él, Ausztráliában négyzetkilométerenként csak 2, 2 és fél ember esik. Szinte lakatlan terület. Pontosabban Ausztráliának a pereme nagyon is lakott, de a belső területei lakatlanok.

Ez a földrész – legalább is az európai ember számára – mindössze 240 éve ismert. 1770-ben kezdődött igazában a fölfedezése. Az angolok fedezték fel, vették birtokba az egészet. ennek következtében közel 50 éven át katolikus pap be nem tehette a lábát Ausztráliába, amit Anglia fegyenc-teleppé nyilvánított. Aki nemkívánatos volt Angliában, bármi miatt, összevártak néhány tucat vagy néhány száz embert, hajóra rakták és Ausztráliába száműzték. Ők lettek az első telepesek. Csak a 19. század közepétől kapott lehetőséget a katolikus Egyház, hogy először két pap egyáltalán elkezdhessen leltározni, hogy vannak-e katolikusok a telepesek között? S kiderült, hogy vannak, csak azokat éppen Írországból telepítették oda őket.

Ma már érsekségei, püspökségei vannak ennek a hatalmas, ritkán lakott földnek. És a Szentatya Sydneyben találkozik ezzel az Egyházzal is. De a magvetést igazában a fiataloknak szánja.

A második kérésünk imádságban, hogy a Szentlélek legyen ott vele és mindazokkal, akik találkoznak vele és hallgatják őt, hogy hallják meg az élet evangéliumát! Hallják meg, hogy az őslakosokat nem kiirtani kell, hanem odavezetni Krisztushoz. Meg egymást. Testvérként is lehetne szeretni Krisztusban – amit az ember nem mindjárt fog föl.

De egy percre arra is gondolnunk kell, hogy ami bennünk jó van, az azoknak a magvaknak köszönhető, amelyeket az Úr Krisztus az Egyházban hintett szét a mi szívünkbe. Hogy élünk hitben, hogy van reményünk, meg odatartozhatunk Péterhez. Akkor is, ha Rómában van, akkor is, ha éppen Sydneyben van. Ez a Szentlélek műve, aki az egész földkerekségen gyűjti össze az Egyházba az újszövetség népét. Amen.

Évközi idő 15. vasárnapja „B” évben
2006. július 16.

Olvasmány: *Ám 7,12–15.*
Szentlecke: *Ef 1,3–14.*
Evangélium: *Mk 6,7–13.*

Testvéreim! Egy héttel ezelőtt Spanyolországban, Valenciában a családok világtalálkozója volt, ahová Benedek pápánk is elment. Péter, aki azt a parancsot kapta az Úr Krisztustól, hogy erősítsd meg a testvéreidet. Benedek pápa folytatja II. János Pál pápának az örökségét, mert ez a világtalálkozó már az ötödik volt.

II. János Pál egy évvel az ellene elkövetett merénylet után, amely megmutatta, hogy a világ a maga részéről elkergeti a prófétát, sőt, nem csak elkergeti, hanem kezet emel rá és a maga részéről megölné Pétert, hogy hallgasson el. De a Szűzanya megmentette János Pál pápát és ő nem hallgatott el. Hanem hamarosan utána, 1982-ben írt egy levelet. Elsősorban az egyháznak, de minden jóakaratú embernek is, a családról. És hogy megerősítse az egyházat és minden jóakaratú embert, ebben a levelében újra elmondta, hogy: gyermekeim, én úgy látom, hogy a háborúk után, itt a 20. század végén a családot érik a leggonoszabb támadások. A családot, ami a Szentháromság akarata szerint az életnek, meg a szeretetnek a közössége. De nem akármilyen, hanem kizárólagos, fölbonthatatlan és termékeny. Az életnek a fészke az Isten ajándékaként.

Aztán eltelt 15 év és 1997-ben az ENSZ hirdette meg a Család Évét, a Szentatya pedig Rómában világtalálkozót hirdetett a családoknak. Aztán elrendelte, hogy ezután 3 évenként a világ különböző pontjain tartson az Egyház ilyen világtalálkozót és a család körül mutatkozó problémákra válaszoljon.

Ebből következően ezek a világtalálkozók úgy vannak fölépítve, hogy általában hosszú előkészületek után van egy hetes – világi nyelven mondva – konferencia, ahol tényleg a világból, szinte mindenünnen érkező szakértők, püspökök, családos emberek összerakják a világ képét, hogy hogyan is állunk most? Utána kétnapos liturgiával zárul a találkozó.

Mindegyik találkozónak van valami alapgondolata, egy szempont, amely szerint a világképet összerakják. Az egyik találkozó mottója az volt, hogy „a család a társadalom reménye". Mert a társadalom a családból fakad, és amilyen állapotban van a család, olyan állapotban lesz a társadalom. – Volt egy találkozó, amelynek az volt a mottója, hogy „a gyermekek, mint a családban kapott isteni ajándékok, az emberiség tavasza".

Ennek a világtalálkozónak a mottója az, hogy „a család a hit továbbadásának szent helye". És amikor Benedek pápa ott volt, meghallgatta, hogy milyen a világ képe ebből a szempontból Aztán válaszolt, buzdított, és kért. Buzdítja a családokat, hogy legyenek bátrak a hit továbbadásában. Ami nem magától értetődik. Hiszen mi minden megtörténik azért, hogy a hit kimúljon a világból. A szekularizált család-modell, amit az ember képes egyáltalán elképzelni, úgy tűnik, már odateszi az emberek elé, hogy… ide nézz!... így sokkal könnyebb lesz… sokkal egyszerűbb lesz… Az, hogy két embert, egy férfit és egy nőt halálig összezár az egyház, hát ha valami kegyetlenség, akkor ez az! Nem kell! Szabad kapcsolatok kellenek. Vagy egyáltalán nem kellenek kapcsolatok. Kell az egyneműek együttélése. Az kell. A nők szabadon választott sterilizálása. Az kell. Abortusz? Kell. Persze. Ettől lesztek boldogok. Ja, hogy kipusztultok miatta? Ez nem rátok tartozik.

Mi az, hogy nem rátok tartozik? Az életünkről van szó! Meg a jövőről van szó. Népek, földrészek, az Egyház jövőjéről van szó.

Ezért mondja a Szentatya, hogy Gyermekeim, főleg ti, akik már házasságban éltek, családban éltek, legyetek bátrak a hit továbbadásában! Nemcsak azzal, hogy megkötitek a szentségi házasságot. Nemcsak azzal, hogy ha kaptatok gyermeket, akkor elviszitek kereszteltetni. Ha nem kaptatok gyermeket, akkor támogattok családokat vagy örökbe fogadtok gyermekeket. – Nemcsak ezzel. Hanem azzal adjátok tovább a hitet, hogy mutassátok meg a fiatal nemzedéknek, hogy lehet mindhalálig hűségben élni egy másik emberhez. Egyhez. Minden gondot és bajt és problémát a szeretet fölbonthatatlan kötelékében el lehet viselni. És a szeretnek abban az összefüggésében, amit a katolikus egyház biztosít, amit ketten nem tudnak elviselni, egy tágabb közösség segítségével meg tudják oldani. És tudnak föllépni azzal a jogos igénnyel, hogy a politika nemcsak a család-politikájával, hanem a maga egészével az életet szolgálja. A közjót szolgálja, aminek a leglényegesebb része a család élete. Mert nem közjó az, amiből kimarad a családnak – nem az Egyház által kitalált formája, - hanem ahogyan azt a Szentháromság ajándékozza az emberiségnek.

Ezért rendkívül fontos az az evangéliumi történet, amikor odamennek Jézushoz az írástudók, meg a farizeusok és fölteszik a nagy kérdést, hogy szabad-e a férjnek elbocsátani a feleségét? Szabad-e válni? Az asszonynak nem! Annak semmi ilyen joga nincs. De a férj… kezdeményezheti-e a válást? Mert Mózes azt mondta, hogy igen. Na, Mester, mit mondasz?

Ekkor mondja Jézus, hogy Mózes ezt nektek megengedte, mert kemény szívűek vagytok. De kezdetben nem így volt. A család eredeti formája, ahogyan azt a Szentháromság odaajándékozta az embernek és az emberiségnek, az bizony egy férfinak és egy nőnek a fölbonthatatlan, hűségben megélt és termékeny életközössége. – Ezek után, ha válni akartok, váljatok. És ha belepusztultatok, senkit nem tehettek felelőssé. Csak magatokat.

Amekkora bűn támadni a családot, meg rombolni, meg reklámozni a családellenes ötleteket, akkora jó hűségben élni, küszködni a család istenadta formájáért, dolgozni, szenvedni, odaadni az életet szeretetben azokért, akik ott közvetlen mellettem vannak, mint családos ember mellett. Az örök boldogság a jutalma ennek, mert aki vállalja az istenelgondolta családi életet, az méltó arra, hogy belépjen a mennyek országába. És folytassa az életet szeretetben.

De hát ehhez segítségre van szükségünk. A Szűzanya segítségére is, Szent Józsefére is, akik nem akármilyen családi életet éltek hűségben, mindhalálig. Segítsenek ők, meg azok a szent családok, akik már odaát vannak a mennyországban. Segítsenek nekünk, ma élő embereknek! Nekünk, magyaroknak is! Hogy merjük elhinni, hogy amit Péter a maga prófétai küldetésével mond, azt az Úr Krisztus mondja s aki Rá hallgat, a Szentháromság akaratába tud belesimulni. Amen.

Évközi idő 15. vasárnapja „C” évben
2013. július 14.

Olvasmány: *MTörv 30,10–14.*
Szentlecke: *Kol 1,15–20.*
Evangélium: *Lk 10,25–37.*

Testvéreim! Ha a prófétaság, meg a tanítványság vasárnapja után ezt a vasárnapot is el szeretnénk nevezni, akkor azt kellene mondanunk: ez *a felebaráti szeretet vasárnapja.*

De nem csak úgy, hogy fölhívja a figyelmet arra, hogy a felebarátot szeretni kell, hanem úgy, ahogy az isteni Bölcsesség tanít – válaszul arra a kérdésre, hogy milyen tettekkel fogom elnyerni az örök életet? És a bölcsesség, az isteni bölcsesség válasza így hangzik: Nem a tetteiddel fogod elnyerni az örök életet, mert az örök élet – mint az ég a föld fölött – annyira felülmúlja a tetteid világát… hanem ha hasonlóvá leszel hozzám, akkor tiéd lesz az örök élet – mondja az örök bölcsesség.

Nagyon furcsán válaszol a törvénytudónak az Úr, mivel belelát a lelkébe. Azt is látja, hogy ez az ember mi mindent tud. Ez az ószövetség világában nagyon tájékozott ember. Jogász, aki a mózesi törvényben tökéletesen eltájékozódik. És most provokál… Teszteli, hogy a Názáreti Jézus mit gondol erről a kérdésről, aminek a válaszát ő pontosan tudja, és jól tudja. Ezért válaszol Jézus kérdéssel a kérdésre: A Törvényben mi van megírva? Hogyan olvasod? – Erre ez a jogász idézi a paragrafust, a főparancsot: Szeresd a te Uradat, Istenedet, mindenek fölött és a felebarátot, mint önmagadat.

De ki az én felebarátom? – hangzik a következő kérdés. A válasz egy példázat, aminek nagyon konkrét alapja van, hiszen ez a törvénytudó talán járt is azon az úton, amiről itt Jézus beszél, a Jeruzsálemből Jerikóba vezető úton. Ennek az útnak a Jeruzsálem felőli végén van egy fogadó, ahol még meg lehet szállni, mielőtt valaki nekiereszkedik talán egész Palesztina legveszedelmesebb útjának. Vagy ha az ellekező irányból, Jerikóból jött valaki fölfelé, mielőtt beért Jeruzsálembe, megpihenhetett ebben a fogadóban.

És egy embert útközben megtámadtak. Jön egy pap – elmegy mellette. Jön egy levita –,ő is elmegy mellette. Hogy miért? Szolgálatba mentek-e vagy nagyon fáradtak voltak-e? – ezt ezt a kérdést az Úr nem feszegeti.

Végül jön egy idegen, mert a pap is, meg a levita is Ábrahám ivadéka, mint a szerencsétlenül járt ember, a testvérük, de elmennek mellette. Jön a szamaritánus, akikről – hányszor halljuk, hogy a zsidóknak lesújtó véleménye volt. Utálták őket. Az edényeket sem használták, amihez egy szamaritánus hozzányúlt. – Az idegen jön, odamegy a sebesülten otthagyott emberhez és segít rajta.

A „d ki az én felebarátom” kérdésre Jézus kérzedi: ki volt felebarátja ennek a szerencsétlenül járt embernek? – A jogász fölismeri és őszintén mondja: az, aki irgalmasságot gyakorolt vele. – És akkor kapja a választ: Ha az örök életet akarod, akkor menj és cselekedj te is így!

Ezen a ponton ez a példázat kitárul, mert mint az összes többi példabeszéd, nemcsak rólunk szól. Mindig az Úr Krisztusról is szól. Ez a példázatis kifejezetten Róla szól az isteni Bölcsesség szerint.

Mert az az ember, aki úton volt Jeruzsálemből Jerikóba, az ember, Ádám és benne mindannyian. A Paradicsomból útra indított minket a Teremtő a mennyek országa felé, a földről az égbe. Útközben kiraboltak minket és megsebesítve, félholtan, a halálnak odadobva otthagytak. Az ős-

bűn ez volt. Kiraboltak bennünket, megfosztottak mindattól a kegyelmi ajándéktól, amit a teremtésben az Úr ráruházott Ádámra is, Évára is. Jött a kísértő és a maga hazugságával ezeket a kincseket elragadta. Megsebesített bennünket.

Az egyházatyák mondják, hogy az eredeti bűn következtében a természetünk megsérült, megsebesült. Akaratunk rosszrahajló lett, az értelmünk elhomályosult. Ez a lélekben olyan, mint amikor a test súlyos sebeket kap. Lelöktek bennünket az útról és ott maradtunk az út mentén. Már nem tudtunk haladni, előre, a földről az ég felé…

És akkor jött valaki, aki az égből jött, az Istenember. És sok-sok próbálkozás után, meg sok-sok cserbenhagyás után, amellyel a gazdagok elmennek a szegények mellett, az egészségesek a betegek mellett, az erősek a gyengék mellett, az ügyesek a balkezesek mellett… jön az égből a Megtestesült Ige és lehajol az emberhez.

Eljött hozzánk. A teherhordó állatára tett, bekötözte a sebeinket és elvitt a fogadóba, ami az Egyház. És nemcsak hogy gondot viselt ránk egy darabig, amíg itt járt közöttünk, hanem – mint ez a szamaritánus, aki letett két dénárt azzal, hogy én előre fizetek. És ha ezen felül még valamit ráköltenél, amikor visszajövök, kiegyenlítem a számlát… az Úr Krisztus a kereszthalálával minden adósságunkat kiegyenlítette. És azt mondta, hogy: Gyertek utánam! Ezek után tudtok járni… én vagyok az Út… kövessetek engem!

Ennek a kérdező törvénytudónak is ezt mondja: ha az örök életet akarod, akkor tanulj tőlem. Hasonlíts hozzám! Tedd meg, amit én teszek. Te, az okos, a bölcs, a törvénytudó, az erős. A kicsinyeket, a szegényeket, a vámosokat és a bűnösöket ne ítéld el! Menj oda hozzájuk és segíts nekik! Segíts nekik megtérni, és akkor örök életed lesz. Nem úgy, hogy az életed végén benyújtasz egy számlát a tetteid érdemeivel, hanem úgy, hogy hasonló leszel hozzám – és aki hozzám hasonló, az a mennyei Atyához válik hasonlóvá, ezért üdvözül.

Na most… ezt a leckét, hogy a felebaráti szeretetet élni kell, az Egyház napról napra kapja. És igazában minden élő, hívő lélek ezt teszi – így, vagy úgy.
De hogy a szegényeken meg a nyomorultakon segíteni mennyire fontos, ezt most Ferenc pápánk minden második mondatában halljuk. Mert ő egy olyan világból jön, Dél-Amerikából, ahol ez a megsebesített és kifosztott és az út szélére lökött ember tömegével létezik… Persze, nálunk is… Mi sem vagyunk kivétel.

De ha úgy igazán, az örök élet felé törekszünk, akkor meg kell hallanunk az Úr Krisztus szavát, hogy tegyetek úgy, mint ez a szamaritánus tett.

A Páli Szent Vincéről jegyezték föl azt, hogy amikor már megalapította a Vincés-nővérek szerzetesi közösségét Párizsban, újra meg újra figyelmeztette a nővéreket, hogy a szegényekre, betegekre, árvákra, kidobottakra igen nagy gondot fordítsanak és ha netalán úgy adódna, hogy zsolozsmára kellene menned és egy éhező vagy egy haldokló hív, hozzá menj! És amikor te neki segítesz, többet teszel, mintha zsolozsmáznál…

Ez az Egyházon belüli feladat folyamatosan, hogy munkamegosztással mindenkinek ott vannak a lehetőségek, hogy a felebaráti szeretetet gyakoroljuk. De kérnünk kell a bátorságot, meg a világos látást, hogy a helyzeteket jól ismerjük föl... aztán kapjuk az erőt, hogy a kifosztott, sebesült testvérünket ölbe tudjuk venni és haza tudjuk hozni! Amen.

15. hét hétfő
2004. július 12.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 1,8–14.*
Szentlecke „B” évben: *Iz 1,11–17.*
Evangélium*: Mt 10,34–11,1.*

Testvéreim! Az Úr Jézusnak ezek a mondatai a meghívottaknak szólnak. Először a Tizenkettőnek, akiket nem hadüzenettel, hanem a mennyek országa örömhírével küld.

Ő tudja, hogy a Tizenkettő mögött már kellemetlen órák vannak. Péter mögött is, talán már a János mögött is. Mert János a szülők, Péter az anyósa és a felesége részéről hallhatta a méltatlankodó kérdést: „Miért jársz Jézus után? Mi dolgod Vele?" És ahogy haladt előre az idő, ez a kérdés egyre élesedett, a háttérben pedig a két szövetség konfliktusa áll.

János a vakon született meggyógyításakor le is írja, hogy köztudott volt: a főtanács már meghozta az ítéletet, hogy aki a Krisztusnak vallja a názáreti Jézust, azt kitaszítják a zsinagógából. Ezért a nyilvánvaló csoda után a vakon született szülei nem mernek nyilatkozni. Hanem amikor kérdőre vonják őket, azt mondják: „Kérdezzétek őt, magát. Megvan a kora! Majd ő vall!" És János megjegyzi: mert féltek. Mert tudták, ha megvallják Jézust, őket, a szülőket is kilökik, kitaszítják, kiközösítik a zsinagógából.

Az első Krisztus-hívő nemzedék ezzel a kellemetlenséggel találta magát szemben, családon belül is. Gyerekek a szülőkkel szemben, ahogyan itt írva áll.

Az Úr Krisztus pedig – manapság úgy mondjuk – radikális. Nála IGEN van és NEM van. Ezért mondja, hogy aki jobban szereti azt, aki kellemetlen kérdéseket tesz föl neki, és inkább az ő kedvét keresi, nem méltó hozzá. Aztán még azt is hozzáteszi, hogy ez még csak a kezdet. Mert ezen kellemetlen órák után egyszer csak a keresztet is föl kell vállalnia annak, aki a nyomomban akar járni. De ez a záloga és föltétele annak, hogy ha egy ilyen embert én küldök, az én küldöttem. És aki őt hallgatja, engem hallgat – mondja Ő, a Megváltó Krisztus.

A szerzetesek szűzi életének, a papság nőtlenségének az egyik alapvető indoka ez: függetlenné kell válniuk a családi kötöttségektől. Először a tulajdon életükben kell megmutatniuk az Úr Krisztusnak, hogy én hajlandó vagyok Érted elhagyni mindent, hajlandó vagyok Érted fölvenni azt a keresztet, hogy a tulajdon családom – esetleg – kitagad. Mert kellemetlen nekik, hogy egy ilyen családtag van. Hát inkább kidobnak. De vállalom.

Ezek után egy ilyen embernek már a puszta léte is Krisztusról beszél. És aki hallgatja, az Urat magát hallgatja. Ezért kell imádkozni – nemcsak a hivatások napján, hanem sokszor – a meghívottakért. És nemcsak az újonnan hívottakért, hanem a már régen meghívottan élőkért, hogy ezt is merjék és tudják vállalni. De az Úr Krisztus hűséges. Egyenes folytatásaként annak, ami az egész Ószövetségen át hangzik a prófétai szóban, hogy ne hűtlenkedjetek, mert hűséges az Isten. A maga szabadító, éltető szeretetével Ő hűséges.

Ezekben a hetekben vannak fiatalok, akik készülődnek szerzetbe lépni, szemináriumba lépni. Imádkozzunk értük, hogy értsék a hívó szót. Merjék vállalni a kellemetlen órákat, amik a család részéről érik őket. Mert szükség van rájuk, hogy az Egyházban hitelesen hallani lehessen a Megváltó Krisztus szavát. Amen.

15. hét kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: Kiv 2,1–15.
Szentlecke „B” évben: Iz 7,1–9.
Evangélium: Mt 11, 20–24.

15. hét szerda
2000. VII. 19.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 3,1–6. 9–12.*
Szentlecke „B” évben: *Iz 10,5–7. 13–16.*
Evangélium: *Mt 11,25–27.*

Testvéreim! A most következő hétköznapokon Izaiás próféta és Szent Máté beszél nekünk a Isten országának misztériumáról.

Emlékezzünk rá, vasárnap Fatimával kapcsolatban szó volt arról, hogy a prófétának nem az a dolga, hogy a jósokal versenyezve jövendöljön, hanem a prófétának az a dolga, hogy meghallja az Úr Igéjét, lássa azokat a képeket, amiket az Úr mutat neki, és elkiáltsa az emberek felé, hogy: „Térjetek meg! Hagyjátok abba a gonosz utaitokat, mert ha nem, akkor megtörténik az, amit nekem az Úr mutatott."

Izajás Jeruzsálembe kapta a küldetését, a királyhoz. Amikor látta az Urat, átvillant rajta: „Végem van. Láttam az élő Istent, és az Ő szentsége előtt nekem mint viasznak a tűz előtt meg kell semmisülnöm, mert én egy bűnös ember vagyok!" De nem ez történik. Hanem az Úr kérdezi: Kit küldjek? Megtisztítja Izaiást s ő meri vállalni, hogy: Itt vagyok, engem küldj.Aztán Izajás elkezdi mondani a nagy jövendöléseket, amelyek Szent Máté evangéliumában visszhangzanak.

Máténál, aki ugyanazt élte át, mint Izajás. Mert amikor ott ült a vámasztalnál, elment mellette az Úr és megszólította: Gyere utánam!, rajta is átvillanit, hogy: Uram, Istenem! Hogy jövök én ehhez.... hiszen én kitaszított, nyilvános bűnös vagyok! Aztán az Úr Krisztus mellett megtanulja, mit jelent az, hogy az Úr irgalmasságot akar és nem áldozatokat.

Máté megjegyezte mindazt amit látott és hallott, és pünkösd után apostolként hirdetni kezdi, aztán leírja. Azt a fájdalmas tényt is, hogy az ember mennyire süket tud lenni Isten szavára. Ahogyan Izaiásnál mondta az Úr, hogy: Menj, hirdesd az Igét és majd meglátod, hogy micsoda kemény tud lenni az emberi szív. Hall, de nem hall meg, néz, de és nem ismeri föl a dolgokat. Meg fogod majd élni, hogy a szavad olyan lesz, mint a falra hányt borsó.

Érdemes egyszer megpróbálni a konyhában: fogni egy maroknyi kifejtett borsószemet, levesfőzés előtt és odadobni a falra... Mi történik? A fal nem fogadja be a borsót. Mindegyik szem visszapattan és szétgurul. Eredménytelenül. Na, Izajásnak ezt mondta az Úr: te hinteni fogod az Igét és meglátod, nem fogják meghallani.

Az apostolok is láttak ilyet. S amikor az Úr elmondja az evangéliumban hallottakat, akkor ezt panaszolja. hogy olyanok vagytok, mint borsónak a fal. Nem fogadjátok be az igazságot. Jött János, őt visszautasítjátok azzal, hogy ki tudja hallgatni ezt a teveszőrbe öltözött, bőröves aszkétát. Ugyan kérem! Se nem eszik, se nem iszik... ki képes ezt követni?! – Jöttem én, mondja

az Úr, veletek együtt eszem és iszom és erre mi a válasz? – A bűnösök barátja! Ugyan kérem! Ki az, aki követheti ezt? – Olyanok vagytok mint a fal a borsó előtt.

Bennünket is fenyeget a veszély, hogy visszautasítjuk a hallott igazságot, az Úr Krisztust akár azért,. mert túl szigo ak tartjuk a törvényeit, akár azért, mert megbotránkozunk azok iránhti irgalmasságán, akiket mi kárhozatra méltóknak tartunk.
Ezzel szemben hinni, vallásosnak lenni, templomba járni, szentmisére járni annak a jele, hogy nem fal vagyunk a borsó előtt, hanem termőföld. Adja meg nekünk az Úr, hogy meg tudjunk örülni annak, hogy a fülünk hall. És meghalljuk, amiket Ő mond. Tudjuk örüólni annak hpgy a szivünk lát és az Egyházban, egymásban meg tudjuk látni Őt. Mert ez annak a jele, hogy élünk. Mégpedig egy olyan életet élünk, ami nem tőlünk való. Nem egymástól való. Hanem az élő Istentől való. De fohászkodnunk kell, hogy: Istenem! Növeld bennünk, növeld bennem a hitet, hogy a szívünk meg ne keményedjen! Amen.

15. hét csütörtök
2000. VII. 20.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 3,13–20.*
Szentlecke „B” évben: *Iz 16,7–19.*
Evangélium: *Mt 11,28–30.*

Testvéreim! Izajás látomást kapott az Úrtól, amelyben az Ígéret földjének azt az északi részét látta, amelyet a honfoglaláskor Neftali törzse, meg Zabulon törzse kapott. Ez Palesztina északi területe, a Galileai tó északi partja. Ezen át vezetett a Via Maris, az a nagy kereskedelmi út, amelyen messze keletről jöttek a karavánok egészen a Földközi tengerig. E mellett az út mellett fekszik Betszaida, Korozain, Kafarnaum.

Ezt a vidéket a a Jeruzsálemben és körülötte Judeában élők megvetették, mondván, hogy ezek nem is zsidók, valójában pogányok, éppen úgy, mint Galilea népe. Ezek nem is örökösei az Ábrahámnak tett ígéretnek, ez a halálnak és sötétségnek a földje, éppúgy, mint Egyiptom.

Izajásnak pedig megmutatta az Úr éppen ez a vidék megvilágosodik, lakói nagyb féneysséget látnak. Mert az a Gyermek, aki majd adatik, akinek a vállára kerül a fejedelemség, aki örökli Dávid trónját, ott kezd uralkodni. Ugye Gábriel azt mondta Máriának, hogy a fiad megkapja Dávidnak a trónját. És uralkodni fog ezen a trónon, mindörökké.

Az Úr Jézus a Hegyi beszédet ezen a vidéken mondta el. Bejárta Galilea falvait és a nagy csoda-sorozata Kafarnaumban történt. Ugye emlékszünk rá, hogy a Hegyi beszéd utáni este hazament, mert Kafarnaum a lakóvárosa volt és egész éjszaka ott tolong körülötte az egész város. Ő pedig gyógyított mindenkit. Betszaidában süketeket, vakokat gyógyított meg, de tudja: a tulajdonomba jöttem és az enyéim nem fogadnak be. Amikor korholja ezeket a városokat, a fájdalom hangzik a szavában: „Jaj nektek! Mert ha Szodoma, az az elpusztult város ilyen jeleket kapott volna, mind a mai napig létezne. Jaj nektek!"

És ekkor ujjong föl, hogy Atyám, hálát adok Neked azért, hogy még ezekből a városokból is a kicsinyek, akiknek se vagyona, se tudománya, semmije nincs, csak nyitott emberszívük van, ezek a kicsinyek fölfogták az Ország misztériumát. Minden történelmi ismeret nélkül, minden politikai spekuláció nélkül, amikor velem találkoznak, megérzik azt, hogy itt van az Isten Országa! És hisznek. Ezek a kicsinyek.

A hívő ember ma is, hányszor érzi a világ nagyjaival szemben,. az okosokkal, a bölcsekkel, a gazdagokkal, az ügyesekkel szemben, hogy én csak egy kicsi vagyok, akit néha meg is kérdeznek, hogy mit keresel te tulajdonképpen a Föld hátán? Mi, kicsinyek a Mennyek országát keressük. S az Úr mondta, hogy boldog, aki hisz. Boldog, aki megérzi az Isten országának a jelenlétét.

Szentmisén lenni azt jelenti: a Király asztalánál vagyunk. A Király áldozati oltáránál vagyunk és részt kérünk az áldozatából. Sokáig nem is tudjuk, hogy amikor ezt megkapjuk, keresztet kapunk, áldozunk, részt kapunk az Országból. A Mennyek országából. Mert Akit hallgatunk, Akit fölajánlunk áldozatul a mennyei Atyának, Ő az a Gyermek, akit Izajás születni látott. Az erős, a csodálatos tanácsadó, a béke fejedelme. Ő az. Köszönjük meg Neki, hogy kicsinyek lehetünk, hallgathatjuk Őt és részesedhetünk az Ő országában. Amen.

15. hét péntek
2000. VII. 21.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 11,10–12,14.*
Szentlecke „B” évben: *Iz 38,1–22.*
Evangélium: *Mt 12,1–8.*

Testvéreim! Miközben ezt a szentmisét most elhúnyt Ferenc paptestvérünkért, Bárdos Ferenc belvárosi plébánosért imádkozzuk, alkalmat kapunk arra, hogy elgondolkodjunk a plébániáról, meg a plébánosról.

Ugyanis az egyház konkréten él a világban mint annakidején a Megtestesült Ige. Egy egyházmegyében, amit földrajzilag pontosan körülírnak, hogy mik a határai: itt egy patak, ott egy falu, ott egy ez, az, amaz, – pontosan körül van írva, – a püspök körül ott él az Egyház kicsiben.

Az egyházmegyén belül egy-egy plébánia területén megint konkréten, pontosan körülírva ott él egy plébános körül egy katolikus közösség. Régen településenként voltak a plébániák, a városokat is beleértve. Pesten, itt, ebben a Duna-balparti városban egészen a múlt század végéig egy, azaz egyetlen plébánia volt, ez a Belvárosi, amelynek plébánosa volt Ferenc atya.

Ma Budapesten körülbelül 150 a plébániáknak a száma és pontosan körülhatárolva, utcáról-utcára, még esetleg úgy is, hogy az utcának az egyik fele az egyik, a másik fele már egy másik plébániához tartozik, vagy X házszámig ide, Y házszámtól már oda tartozik a terület, és aki a területen él, az annak a plébánosnak a híve, annak a pásztornak a báránya.

És a plébános, amikor elfogadja a kinevezését, az Úr Krisztus színe előtt elvállalja annak a területnek a pásztori hivatalát. És akinek az állandó lakóhelye az ő területén van, azért ő személy szerint felelősséget vállal. Aki meg csak úgy bekószál a területére, annak arra az időre, míg a területén tartózkodik. A Belvárosi plébánia területén van 5 templom, de plébános csak egy van.

Vannak tevékenységek, amiket az egyházban csak ő végezhet. Például csak ő esketheti a területén élőket. Ő illetékes arra, hogy kereszteljen. Ő illetékes arra, hogy eltemesse az ott megholtakat. Amikor egy plébános a Zsolozsmát imádkozza, a területe híveiért imádkozza. Köteles minden vasárnap és ünnepnap egy szentmisét a területe híveiért fölajánlani.

Amikor meghal, akkor a számadásának a lényeges kérdése az után, hogy személy szerint ő mit művelt, utána a második kérdés: és a rádbízottak? És a plébánosnak számot kell adnia a híveiről.

Vajon a testvérek tudják-e, hogy melyik plébániához tartoznak lakóhelyük szerint? Nem árt tudni! Jó, ha az ember, a saját plébánosáért is imádkozik, amikor a papokért imádkozik. Ha papi hivatásokért imádkozik, ott van a szívében az őszinte kérés, hogy: Jézusom! Csak a pélbánia pap nélkül ne maradjon! Hívj most a fiatalok közül, aki egyszer majd itt plébános lehet. Amikor pedig egy plébános meghal, a plébánia hívő népe tanúként ott van az ítéletnél.

Mi most ezt a szentmisét odavisszük Ferenc testvérünk ítéltére. S kérjük az Urat, legyen irgalmas hozzá! Jutalmazza meg őt a hűségéért, a munkájáért, áldozataiért, a betegségéért is. S fogadja el tőlünk a kérést, hogy ne maradjon pap nélkül ez a plébánia! S ne csak itt az áldozaton, hanem majd egyszer a Mennyországban is együtt lehessünk, aztán megtudhassuk, hogy egy személy szerint esetleg ismeretlen plébánosnak mi mindent köszönhetünk. Akár úgy, hogy a területe szerint ott laktam, tehát az én papom volt, akár úgy, hogy néha betértem a területére. De mert ő, mint plébános jó volt, becsületes volt, tette a dolgát, a kegyelem hozzánk is – hozzám is – elérkezett. Ma délután, amikor temetik, egy gondolattal menjünk el Esztergomba és fohászkodjunk érte! Amen.

15. hét szombat
2003. VII. 19.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 12,37–42.*
Szentlecke „B” évben: *Mik 2,1–5.*
Evangélium: *Mt 12,14–21.*

Testvéreim! Amit a rózsafüzérről eddig megtudtunk, hogy teljes búcsú nyerhető vele, meg hogy zsákot vagy szatyrot vagy hálót lehet belőle kötni, amibe – mielőtt az ember elkezdi imádkozni – bele lehet rakni sok mindent, sok mindenkit, a gondjainkat, bajainkat, a szeretteinket, az ellenségeinket. Ez a rózsafüzérnek még mindig csak a külseje. De nagyon fontos. Mert az, hogy szándékkal lehet imádkozni a rózsafüzért, azt jelenti, hogy a rózsafüzér az embert odaköti az Egyházon keresztül a Szűzanyához és rajta keresztül a Megváltó Krisztushoz.

Szent Bernát kapta a fölismerést, hogy ez a kapcsolatrendszer olyan, mint egy vízvezeték-rendszer. Akkoriban a vízvezeték még nyitott csatornákat jelentett. Akár a kertekben, akár a lakóházak felé vagy a közterek felé. Mióta csövekből épül a vízvezetékrendszer, a kép még beszédesebb lett. Mert ugye, a vízvezeték-rendszerhez kell egy víztároló, ahol nagy tömegben tárolják a vízet, kellenek fővezetékek, amelyek alapvető irányokban szétviszik a vizet, aztán kellenek a kis lecsatlakozások egy-egy fogyasztóhoz – és ez nem elég. Az utolsó összetevő egy csap, amit, ha szükség van a vízre, ki kell nyitni, ha nincs rá szükség, el kell zárni. Különben pazarolni kezd az ember, meg bajt csinál.

A rózsafüzér ilyen csap természetű dolog. Amikor az ember imádkozza, megnyílik egy kapcsolat és áradni kezd, amit kértünk, ide és oda. Ennyiben a kép nem tökéletes – de hisz minden kép tökéletlen! – mert a vízvezeték egyoldalú: a víztárolóból egy irányban folyik a víz. Egészen addig, míg megittam a pohár vizet, vagy megfürödtem benne.

Isten országában, a kegyelem rendjében a kapcsolat kétoldalú. A kegyelem az Úr Krisztustól jön hozzánk és tőlünk sokminden megy Őhozzá. A rózsafüzér esetében mindaz, ami bele van pakolva abba a szatyorba elmegy Őhozzá.

Az Egyház közösségi természetű, nemcsak annyiban, hogy emberek alkotják, hanem úgy is, hogy közösek a kegyelemi kincsek. Itt a dolgok a mieink. És mindenki olyan fokon részesedik, amilyen fokon képes vagy amilyen fokon szüksége van rá. Megosztjuk a javakat. Illetve a Megváltó Krisztus megosztja velünk a megváltás misztériumát. Aki részesedik benne, ha felnőtt lélekben, ő is elkezdi megosztani a javait, a kincseit másokkal. És kezdi adni a jelzéseket visszafelé a hálával, a reménnyel, a dicsőítéssel, a szeretettel.

Amikor jövünk, tudva, hogy elimádkozzuk a rózsafüzért, pakoljuk meg a szatyrot, amit majd megkötünk, hogy legyen mit adnunk. Hogy a szándékunk be tudjon kapcsolódni abba a nagy kegyelmi rendszerbe, amit az Úr Krisztus nekünk adni akar. – Aminek, ha vízvezeték-rendszerben gondolkodom az egyik nagy víztárolója, kegyelem-tárolója a szentmise. Mennyi kegyelem fakad belől! Amit pedig viszonzásul adunk az a szentmisén keresztül jut el a mennyországba. Amen.

Évközi idő 16. vasárnapja „A" évben
2008. július 20.

Napi könyörgés
Kérünk irgalmas Istenünk, áraszd el ajándékaiddal szolgáidat, hogy buzgó hittel, reménnyel és szeretettel mindig serénven teljesítsék akaratodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: Bölcs 12,13. 16–19.
*Szentlecke:*Róm 8,26-27.
Evangélium: Mt 13,24-43.

Testvéreim! A Szentatya Ausztráliában van már egy hete. Ott az óra 8 órával előbb jár, mint nálunk, már délután 4 óra van. Amikor nálunk éjjel 2 óra volt, akkor kezdődött a legnagyobb liturgia, a 23. Ifjúsági Világtalálkozó ünnepi szentmiséje.

De a Szentatya már egy hete ott van. Csütörtök reggel óta zajlik a program. Találkozók, szentmisék, keresztút. A mi időnk szerint tegnap este volt ennek az ifjúsági találkozónak az egyik fókusz-pontja, és a mai szentmise a másik. Most már 23. alkalommal történik ilyen találkozó, amit II. János Pál pápa kezdeményezett 1983-ban. 1986 óta követik egymást ezek a találkozók úgy, hogy két évenként valahol a földgolyón van egy nagy Nemzetközi Ifjúsági Találkozó, a másik évben egyházmegyénként történik ilyen ifjúsági találkozó. Ezek a találkozók a 15 és35 év közötti korosztálynak szólnak, közvetlenül. De hát az idő múlik és akik az első találkozón a legfiatalabbak voltak, most már ők is 40-hez közel, és akik akkor voltak a legidősebbek, azok most már az 50-es évben járnak.

II. János Pál pápa fontosnak tartotta, hogy a világ katolikus fiataljaiban tudatosodjon, hogy hivatás és küldetés vár mindenkire. Éppen ezért minden ilyen találkozónak adott egy mottót. Ami már a készületi időt is meghatározta és amikor az egész világról összegyűltek a helyi

egyházakat képviselő fiatalok, akkor a pápa az Úr Krisztus nevében a lelkükre kötött egy-egy megszívlelendő igazságot és valami teendőt.

Ennek a találkozónak a mottója az, amit az Úr Krisztus a mennybemenetele előtt mondott apostolainak: majd erő tölt el benneteket a magasságból és a tanúim lesztek.

Az öreg Benedek pápa fontosnak tartotta, hogy ezen az idei találkozón, ami a világ végén, Ausztráliában, Sydneyben történik, ott legyen, és Péterként személyesen találkozzon a világ ifjúságának a képviselőivel. Az öreg Péter a fiatalokkal, akiknek elmondja, hogy rátok van bízva a jövő. Hallgassátok az Élet Urát. Halljátok meg az élet Evangéliumát. Higgyetek és szeressétek egymást – mondja egy öreg ember a fiataloknak.

Ott, Sydneyben 150–180 ezer fiatal van együtt. A regisztráció szerint 170 országból érkeztek. És hallgatják a Szentatyát, aki egy keresztutat is együtt járt velük. Aztán ezen a mai szentmisén együtt imádkozik – imádkozott – velük.

A Sydney-i székesegyházban tegnap, amikor a Szentatya a papokkal, püspökökkel, szerzetesekkel, kispapokkal találkozott, fölszentelte a székesegyház új oltárát. És arról beszélt, hogy főleg nektek, a klérusnak, papoknak, szerzeteseknek tudnotok kell, hogy az a hivatástok, hogy áldozattá váljatok a testvéreitekért az Úr oltárán. Legyetek jóillatú áldozat! Nem kényszerből, hanem jó szívvel. A többieket pedig arra biztatja a Szentatya, hogy Higgyetek! Merjetek hinni! És reméljetek. Reménykedjetek abban, hogy az az Úr, aki meghívott bennünket, nem téved és nem csal meg senkit. Neki van hatalma erőt adni a törékeny embernek.

Közben gyakran hivatkozik Ausztrália első, boldoggá avatott szentjére. Egy szerzetes nővérre. akinek a szülei Skóciából vándoroltak be, de ő már ott született Ausztráliában és fölismerte, hogy az embereket tanítani kell az élet igazságaira. A múlt század második felében megalapított egy rendet, amelyik ingyenes iskolákat nyitott válogatás nélkül mindenkinek, hogy megismerhessék egyrészt a betűvetést és a számolást, megismerhessék a gondolkodást és a gondolkodó hitet. II. János Pál pápa avatta boldoggá ezt a nővért. A sírja Sydneyben van. Benedek pápa meglátogatta a sírját és ott imádkozott Ausztráliáért. (A Keresztről nevezett Boldog MacKillop Mária Ilona nővérről van szó, aki Melburne közelében 1842. jan. 15-én született, Sydneyben halt meg 1909. aug. 8-án. II. János Pál pápa 1995. I. 19-én Sydneyben avatta boldoggá.)

Erre mondhatnánk, hogy mi közünk nekünk ehhez? Hol van Ausztrália? – Ausztrália a szomszédban van. Szentatya a bizonysága, hogy 21 órás repüléssel innen, Európa közepéről is elérhető. És az élet problémái ott is ugyanazok, mint nálunk. Sőt. Ott egy kicsit előbbre járnak. Mert az a földrész fiatal, a történelme 1770-ben, 240 éve kezdődött. Sok-sok modell-értékű probléma létezik és oldódik meg ott, amihez a Szentatya adja az Evangélium fényét.
De imádkozzunk érte, hogy kapja az erőt és akik találkoznak vele, hallják meg a szavában az Úr Krisztus szavát, hangjában a Jó Pásztor hangját. Azok a fiatalok pedig, akik szerte a földkerekségről ott együtt vannak, vigyék magukkal haza a hitnek, a reménynek és a szeretetnek a fényét. Amen.

Évközi idő 16. vasárnapja „B” évben
2009. július 19.

Olvasmány: *Jer 23,1–6.*
Szentlecke: *Ef 2,13–18.*
Evangélium: *Mk 6,30–34.*

Testvéreim! Most már a harmadik vasárnap, amikor a prófétaságról szól az Ige. Két héttel ezelőtt a próféták és a nép kapcsolatát láttuk. Hogy az Úr üzenetét hozták a választott népnek. – Egy héttel ezelőtt a hatalom és a próféták kapcsolata volt a téma. Hogy a próféta nem teheti meg azt, hogy olyan üzenetet ad át, ami a címzettnek tetszik. Neki olyan üzenetet kell átadnia, amit az Úr a szájába adott.

De a prófétáknak a nagy üzenete, amit kaptak és továbbítaniuk kellett, a Krisztusról szólt. Az elsőtől az utolsóig. És az Úr mutatta nekik, hogy hol, hogyan, még azt is, hogy mikor jön majd Az, Aki jó Pásztorként fogja gondjába venni az Isten népét. Most ebből minden esetre és minden próféta esetében adódott egy nagyon kellemetlen helyzet. Mégpedig az, hogy amikor üzenetet kellett vinniük a királynak, minden alkalommal, még ha nem is fogalmazták meg kifejezetten, de közölniük kellett a királlyal, hogy: nem te vagy a Krisztus. Amit jó néhány király föltételezett. És milyen szívesen hallották volna! Mindegyik. Te vagy az, akit az Úr Dávidnak megígért! Tégy amit akarsz! – És az üzenet nem erről szólt. Hanem a király bűneiről, a népnek a bűneiről, meg a következményekről.

Jeremiás egy a tizenhat író próféta közül. 50 éven át prófétált. Fiatal gyerek még, amikor megszólítja az Úr és ez a gyerek fölfogja, hogy miről van szó. És védekezik is, hogy: Uram! Ne! Én látom, amit mutatsz nekem, de nem tudok beszélni sem… még gyerek vagyok… - És az Úr küldi, hogy: menj és szólj a királyoknak is!

S ő volt az, akinek szörnyű üzeneteket kellett elmondania. Például azt, hogy: Felség, nyisd meg Jeruzsálem kapuit az ellenség előtt, amely már ostromzár alatt tartja Jeruzsálemet és akkor megmenekülsz. Te is, a város lakói is. – De nem hittek neki.

Minden próféta arról beszélt, hogy küldi majd az Úr azt a bölcs Királyt, aki igazságban fog ítélni, Aki majd törvényt ad a nemzeteknek. Mindenki Őt fogja keresni. A próféták sorában az utolsó, a nem író próféta, a Keresztelő Szent János bemutatta Izraelnek a Krisztust, aki elmndhatt magáról hogy „én vagyok az Út, az Igazság és az Élet."

Jeremiástól hallottuk, hogy majd, ha eljön, így fogják hívni: „az Úr, a mi Igazságunk".Aki majd törvényt ad. A törvény pedig Izraelnek maga volt az út, amely az életre vezet. Krisztus jött és bemutatkozott: én vagyok az!

Keresztelő Jánossal a próféták sora lezárult. Haljuk azonban, hogy az Úr Krisztus a tanítványaira, meg az Egyházra ráörökítette a prófétaságot, csak ez a prófétaság már egészen más. Mert a fő téma nem az, hogy „Emberek! Készüljetek, mert nem tudom pontosan mikor, de jön a Krisztus!" – Nem. Az Egyház prófétai feladata az, mint Keresztelő Jánosé volt: „Nézzétek! Tekintsetek föl a Megfeszített Krisztusra! Ő az! És vagy elfogadod, hiszel Benne, megkeresztelkedsz és üdvözülsz, - ha nem, - nem is folytatom tovább. Kizártad magadat az üdvösségből."

Amikor Szent Pál a Zsidóknak írt levelét kezdi, karácsony körül hányszor halljuk, hogy Sokszor és sokféleképpen szólt Isten egykor az atyákhoz a prófétákban. Most az idők teljességében a Fiúban szólt hozzánk. És azóta a próféták a Fiúban elhangzott szót fogalmazzák meg nemzedékről-nemzedékre, emberi módon.

Hívő embernek lenni, katolikus módon vallásosnak lenni azt jelenti: a beteljesedett próféciákban hiszünk. Halljuk a tanító Egyházat és amiről ugyancsak Szent Pál az Efezusiaknak ír: ünnepeljük és örülünk annak, hogy az a nagy találkozás, ami képtelenségnek látszott, hogy az ószövetség választott népe meg az újszövetség választott népe békességben találkozzon, ez Krisztusban megtörtént. De aki nem vállalja a Vele való közösséget, az kirekeszti önmagát.

A minap egy rádióhírben elhangzott: Jeruzsálemben tüntetések sorozata zajlik, mert egy asszony gyakorlatilag megölte beteg gyermekét azzal, hogy a klinikán lekapcsolta a műszereket, amelyekkel életben tartották. – Óriási botrány! Körülbelül akkora, mint amikor a házasságtörő asszonyt vitték oda Jézus Krisztus elé. – S a híradásban elmondták, azért a tüntetések, mert az az ultra-ortodox csoport, amely Jeruzsálem zsidó lakosságának egyharmada, ebben gyilkosságot lát, a főparancs megsértését látja és bosszúért kiált. Megjegyzésként hangzott el, hogy ez a csoport nem fogadja el az 1948-ban megalapított Izrael államot sem, mert ezt az államot majd a Messiásnak kell megalapítania, amikor eljön.

Nagyon meg kell köszönnünk a hit kegyelmét! Mindazoknak is, akik kétezer éven át apáról fiúra, anyáról leányra átadták püspöktől püspökig és pápától pápáig átadták az Evangéliumot. hogy a Krisztus eljött! És nemcsak eljött, hanem meghalt értünk. – És ha Ő valamit mond, hogy: ezt ne tedd! Vagy valamit parancsol, hogy: ezt meg tedd meg!, nem akárki mondja, hanem az Út, az Igazság és az Élet mondja, hogy éljünk. Amen.

Évközi idő 16. vasárnapja „C” évben
2013. július 21.

Olvasmány: *Ter 18,1–10.*
Szentlecke: *Kol 1,24–28.*
Evangélium: *Lk 10,38–42.*

Testvéreim! Ha nevet akarnánk adni ennek a vasárnapnak, akkor *Márta és Mária vasárnapjá*nak kellene elneveznünk. Márta az aktivitás, tevékenység megszemélyesítője, Mária a szemlélődésé. De az Egyház figyelmeztet mindenkit, hogy ezt a kettőt nem szabad sem szembeállítani, sem kijátszani egymással szemben. Mert a szemlélődés föltételezi a jótetteket, és ha a jótettek nem a szemlélődésből fakadnak, akkor igazában nem is olyanok, amilyennek lenniük kellene.

Most ahelyett, hogy a saját életünk lehetőségeit elemeznénk, figyeljünk föl arra, hogy a most uralkodó pápánk, Ferenc pápa inkább Márta természetű, Benedek pápánk, a nyugalomba vonult pápa inkább Mária természetű. De nem zárják ki egymást. Sőt! Mint ahogy egy láncnak a szemei egymásba kapcsolódnak és amikor egy lánc pihen, akkor úgy tűnik, hogy a szemek egymástól függetlenek. Elég nagy távolságban is lehetnek egymástól. De abban a pillanatban, mikor a lánc megfeszül, mert megterhelik, a szemek szorosan érintkeznek egymással. Most egy ilyen pillanatot láthatunk, amikor ez a két pápa szorosan találkozik.

Holnap kezdődik Braziliában, Rio de Janeiroban a 28. Ifjúsági Világtalálkozó, amit Benedek pápa hirdetett meg, de már a Ferenc pápa ad a jelenlétével ad ennek a találkozónak globális jelentőséget.

Ugyanez történt 8 évvel ezelőtt, 2005-ben. Talán már nem is emlékszünk rá. Akkor II. János Pál pápa Kölnbe hirdette meg a 2005. év ilyen világtalálkozóját. Augusztusra. – Ő áprilisban meghalt. Milyen különös, éppen a németországi Kölnt választotta helyszínül és a találkozón már

a német Ratzinger pápa volt jelen. Akkor is az történt, hogy János Pál pápa még 2004 őszén megírta üzenetét a fiatalokhoz. Ugyanígy Benedek pápa tavaly ősszel, október 18-án írta meg üzenetét erre a Rió-i találkozóra.

Az üzenetet, amelyet Benedek pápa küldött ennek a találkozónak a résztvevőihez, de igazában az egész Egyházhoz, ott hátul, a két hátsó padra kitettük. Vigyék magukkal a testvérek és a következő héten valamikor szánjanak rá egy fél órát, egy órát, s annak ellenére, hogy nem fiatalok vagyunk, hallgassunk oda, mit is mond a pápa a világ fiataljainak. Elsősorban a katolikus hívő fiataloknak. Mert ezeknek a találkozóknak van egy-egy jeligéje s ennek a találkozónak jeligéjeként Benedek pápa azt választotta, hogy: „Menjetek el az egész világra és tegyetek tanítványommá minden népet". – Ez a nagy missziós parancs, amely először az apostolok felé hangzott el, s azóta szól az egész Egyháznak, mindig. Benedek pápa ezt a fiatalokra aktualizálta, Ferenc pápa pedig megy, és megerősíti ezt az üzenetet.

Holap reggel 9-kor indul a Szentatya Rómából. 13 órás repülés után este 9-kor száll le. Az útvonalat Ferenc pápánk ismeri, mert valahányszor bíborosként Rómába jött, ugyanezen az útvolnalon repült. Tapasztalatból tudja, mekkora megterhelés ez a szervezetnek. Éppen ezért a programot úgy állították össze, hogy kedden nem történik semmi. Szerdán kezdődik a program, amelynek nagy eseményei a szentmisék, találkozások a fiatalokkal, pénteken keresztút, sdzomb aton este közös virrasztás, vasárnap az ünnepi szentmise.

Tehát, aki teheti próbálja meg az interneten néha megnézni, hogy mi is történik ott a világ másik oldalán.

Aztán hátul, az ajtó előtti padra kitettünk egy könyvet, aminek az első kötetét a testvérek már megkapták. Ez Benedek pápának a szerdai katekézisei az imádkozó emberről. Benedek pápa a maga máriás szemléletével tanított imádkozni. Mindegyikünket. Az előző kötetben sorra vette az ószövetségi szentírásban olvasható nagy imádságokat és rávilágított arra, hogy ezek az ősinek, réginek tűnő imádságok mennyire a mieink is! Nemcsak hogy lehetnek, hanem azok. Anélkül, hogy erre gondolnánk. Ábrahámé, Jákobé, Illésé. – Most, ebben a kötetben az újszövetségi Szentírásban található nagy imákat veszi sorra. Megint azzal, hogy: Gyermekeim! Nézzétek csak! Amikor imádkozunk, akkor – mi is történik? … meg… ha jól akarunk imádkozni, akkor legalább néha erre, meg erre, meg erre föl kellene figyelnünk.

És ha majd belelapoznak a testvérek ebbe a könyvbe, mindjárt az első oldalon találkoznak egy névvel. Miklósházi Attila jezsuita atya és a külföldön élő magyar katolikusok kiérdemesült püspökének a nevével. Akiről itthon a többségünk nem is hallott, pedig ő volt az, aki 1987-től 22 éven át az emigrált magyaroknak a püspöke volt.

Ez a fogalom, hogy „a külföldön élő magyarok püspöke", megint, a többségünk számára jelentéktelen, nem is nagyon hallottunk róla.

Amikor Mindszenty bíboros úr elhagyta Magyarországot, a legfontosabb dolgának azt tekintette, hogy összefogja a külföldre szakadt magyarságot. Ezért is nem maradt Rómában. Bécsbe költözött, hogy szabadon tudjon mozogni. És elérte VI. Pál pápánál, hogy majd ha ő meghal, nevezzen ki valakit a külföldi magyarok püspökévé. Meg istörtént. Egy piarista atya, Irányi László lett az első ilyen kinevezett püspök, aki 1987-ben meghalt. Akkor nevezte ki II. János Pál pápa Miklósházi Attila jezsuita atyát, aki Kanadában élt és járta a világot Ausztráliától Svédországig. Kereste és próbálta összefogni a külföldre szakadt magyarokat. Elsősorban a katolikusokat. Aztán eljött az idő, nyugdíjba kellett mennie. S mióta nyugdíjban van, azóta a pápák szerdai katekéziseit figyeli és fordítja. S mi több, finanszírozta ezt a kötetet, hogy az itthoni magyarok is kézbe kaphassák… azaz mi kézbe vehessük.

A két pápa, Benedek és Ferenc az apostoli hagyomány láncszemeiként kapcsolódik össze. És Benedek pápa üzenetében van egy bekezdés, amelyben a pápa ezt mondja:

„Kedves fiatalok! Ne engedjetek annak a kísértésnek, hogy ti vagytok a világ közepe! Hogy a világ veletek kezdődött, és ugye, arra nem gondoltok, de ebben benne van, hogy veletek vége is lesz… Ne engedjetek ennek! Ne zárkózzatok magatokba. Merjetek kilépni magatokból! Merjetek abból kiindulni, hogy amilyen fontos számotokra néhány kérdés, hogy honnan jöttetek? Mire való a földi élet? Merre-felé tart az életetek? Lehet-e értelme mindannak, amit magatok körül láttok? – Merjetek ebből kiindulni és föltételezni, hogy a többi kortársaitokban is ezek a gondolatok és kérdések fölmerülnek. Merjétek megszólítani őket. Merjetek odamenni hozzájuk. Beszélgetni velük. És legyetek jók! Higgyetek nagyon az Úr Krisztusban, hogy az, akihez odamentek, megérezzen valamit, hogy ti ezekre a kínzó kérdésekre tudjátok a választ. De ne legyetek fölényesek! Hanem szelídek legyetek és alázatosak, mint a mi Urunk, és adjatok időt azoknak a kortársaitoknak, akikkel kapcsolatban lehettek, hogy kérdezzenek. És amikor kérdeznek, akkor mondjátok el, amit a szüleitektől, nevelőitektől, tanítóitoktól, egymástól kaptatok a hitben. Ezt adjátok át. És akkor teljesítitek az Úr Krisztus parancsát, hogy: menjetek az egész világra.”

Ebben a szentmisében arra kérjük az Úr Krisztust, áldja meg Ferenc pápánkat, meg mindazokat, akik erre a találkozóra megmozdultak és ott lesznek, hogy amikor hazamennek, akkor önmagukból kiindulva tudják a hit örömét átadni azoknak, akikkel találkozhatnak! Amen.

16. hét hétfő
2009. július 20.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 14,5–18.*
Szentlecke „B” évben: *Mik 6,1–8.*
Evangélium: *Mt 12,38–42.*

Testvéreim! A tegnapi liturgia arról beszélt, hogy a prófétaság lényegesen megváltozott az Úr Krisztus eljövetelével, de nem visszafelé mutogatás lett belőle. Nem az történt, hogy a Krisztus előtti próféták mind a jövőt látták, ahogyan a Mindenható Úr mutatta nekik és beszéltek az eljövendőről, jövendöltek a Krisztusról, s miután Ő eljött a lényegesen megváltozott prófétaságban a próféták már csak visszafelé tudnak mutatni, hogy itt volt! Eljött, de mit csináltunk Vele? – Megfeszítettük.

Nem. Ez a lényegesen megváltozott prófétaság azt tudja mondani, hogy emberek! Az, akit az Úr megígért, Akire Izrael várt, eljött és itt van közöttünk egy szentség színe alatt. Tehát nem a testi szem számára látható módon. De itt van közöttünk, és Ő nagyobb mindenkinél!

Akik az Úr Krisztus ajkáról hallották, hogy az én tanítványaim morzsolgatják a kalászokat és eszik és nem követnek el bűnt, mert a Templomnál nagyobb az, aki velük van. megcsendülhetett a füle ezeknek az embereknek. Mert Jézus ezzel azt mondja én ura vagyok a templomnak. És ezzel a maga istenségét mondja. Akik pedig Vele vannak, a Tizenkettő, amikor kapják a küldetést, hogy menjetek!, úgy tudnak beszélni és úgy tudják átadni az evangéliumi üzenetet, hogy mi együtt ettünk és ittunk Vele a Föltámadása előtt – és ami fontosabb – a Föltámadása után! Ő azt ígérte, hogy velünk marad. Itt van közöttünk.

Ez az ígérte valósul meg minden szentmisében. A tabernákulumban az Úr Krisztus itt van velünk, a konszekrációkor pedig jön! És engedi, akarja, hogy Őt ajánljuk föl áldozatul. annak jeleként, hogy Hozzá tartozunk. Szeretnénk az övéi lenni! Nem kerget el bennünket, hanem akarja, hogy azt az isteni családot, amit az Úr öröktől fogva eltervezett, belőlünk is építse.

Jó lenne, ha az Evangéliumban hallott utolsó mondat be tudna épülni a szívünkbe, hogy irgalmasságot akarok és nem áldozatokat. Mondja az Úr már az ószövetségi embereknek, s mondja nekünk.

De engedje meg nekünk az Úr Krisztus, hogy megtapasztaljuk és emlékezzünk, hogy mi is az irgalom, amiben részesültünk és részesülünk! Folyamatosan. Hogy amikor arra kerül a sor, hogy nekünk kell valakivel irgalmasságot gyakorolnunk, akkor tapasztalatból tudjunk cselekedni. Engedelmeskedvén Neki, aki itt van közöttünk. Amen.

16. kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Kiv 14,21–15,1.*
Szentlecke „B” évben: *Mik 7,14–20.*
Evangélium: *Mt 12,46–50.*

16. szerda hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Kiv 16,1–5. 9–15.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 1,1–10.*
Evangélium: *Mt 13,1–9.*

16. hét csütörtök

2000. VII. 27.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 19,1–20.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 2,1–13.*
Evangélium: *Mt 13,10–17.*

Testvéreim! Ezekben a napokban a rádióban is, televízióban is nagyon sokat hallani a zsidó liturgiáról. Hogy milyen a zenéjük, miket ünnepelnek és érdemes fölfigyelni arra, hogy mennyire más a zsidók naptára. Ők – a számításuk szerint – az évüknek a vége felé kezdenek járni, mert náluk szeptember elején van az újév. Jó figyelni, hogy miket is ünnepelnek ők?! Tudván, hogy ők az Ószövetségben élnek.

Az első, ami egy gondolkodó embert megdöbbent: hogy' lehet ez, hogy 2000 éve eljött a Krisztus, az egyháza 2000 éve él a földön, hirdeti, tanúsítja az Evangéliumot, a Megváltást és az a nép, amelyik várta – még mindig várja! A leányaikra azért vigyáznak annyira, mert

mindegyikben azt látják, hogy lehet, hogy ő lesz a Messiás anyja. Nagyon vigyázni kell rá. Mindegyikre. Nem hiszik el, hogy a Boldogságos Szűz 2000 éve világra hozta a Messiást.

De most, majd augusztus első napjaiban fogjuk hallani, hogy a zsidó liturgia a jeruzsálemi templom elpusztulására emlékezik. Arra a nagy pusztításra, amit a babiloniak Krisztus előtt 586-ban hajtottak végre. De a híradásainkban nem fog elhangzani, hogy az Úr 40 éven át – Jeremiás ajka által – figyelmeztette a népét: térjetek meg, mert baj lesz azokból a bűnökből, amelyeket elkövettek.

És mi most szentleckeként elkezdjük olvasni Jeremiást, aki leírta, hogy még mielőtt megszülettem volna, engem az Úr meghívott. Egészen kicsi gyerek voltam, amikor az első látomásokat kaptam és fölfogtam, hogy prófétának akar küldeni az Úr. Azaz nekem megmutat dolgokat, megmondja a jelentését és adja a parancsot, hogy menj és mondd el a testvéreidnek! Mondd el nekik, hogy térjenek meg.

Ahogyan hallottuk tőle, ez a fiatal gyerek tudja, hogy miről van itt szó, és tiltakozik: Uram!...Gyermek vagyok én... beszélni sem tudok még, hogyan mondjam el azokat, amiket Te akarsz üzenni?! – És akkor egy látomásban látja és érzi, hogy az Úr keze megérinti az ajkát.

Nem olyan régen Izaiástól hallottunk valami hasonlót. Izaiás ugyanezt élte át, hogy Uram, Istenem! én bűnös ember vagyok... tisztátalan ajkú ember vagyok... – erre egy angyal csípővassal parazsat vesz az égi oltárról és leégeti az ajkáról a szennyet. – Jeremiás hasonlót él át, de hallja, hogy királyok és nemzetek prófétája leszel. Neked majd rombolnod kell és építened.

Jeremiás 40 éven át kapta az Úrtól a látomásokat, folyamatosan figyelmeztette Jeruzsá-lemet. Ezért néha – majd fogjuk hallani – megbotozták, kalodába zárták, majdnem megölték... – de nem hallgattak rá. 586. augusztusának első napjaiban, hosszú ostrom után, Jeruzsálem elesett. Ezzel a Dávid-féle országnak vége lett. Amit a hamis próféták úgy állítottak be, hogy „elhagyta az Úr a népét!", Jeremiás sírva mondta, hogy „Fordítva! Ti hagytátok el az Urat!" – És mondta: Emlékezzetek rá, 40 éve mondta nektek az Úr, hogy ne áltassátok magatokat! És nem hallgattatok Rá!

Aki a fatimai üzeneteket ismeri, az a saját korunkban is fölismerhet hasonló mozzanatokat. Innen csak egy logikai lépés kell ahhoz, hogy az ember a saját életére vetítse ezt az egészet, és fölfogjuk azt, hogy aki halálos bűn állapotában hal meg, megátalkodottan, ezért kárhozik el! Mert egy életen át hangzott feléje a hívó szó. A lelkiismeretében is, kívülről is. S aki nem hallgat rá, úgy jár mint Jeruzsálem. Aki viszont hallgat rá, az megtér, bocsánatot nyer és a prófétai üzenetek szerint – épül! Gyarapszik.

Adjon nekünk az Úr halló fület, akkor is, amikor a médiákban hallani ilyeneket, hogy vegyük észre! Meg akkor is, amikor a liturgiában halljuk Jeremiást. És főleg halljuk meg a megváltó Krisztust, aki életre hív! Amen.

16. hét péntek
2000. július 28.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 20,1–17.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 3,14–17.*
Evangélium: *Mt 13,18–23.*

Testvéreim! Amikor Jeremiás elkezdte hirdetni az Úr Igéjét, akkor Izrael már 500 éves történelemre emlékezhetett. Jeremiás már az utolsó próféták közül való. Utána már csak Ezekiel, Dániel következik a fogságban, majd Malakiás, s végül Keresztelő János. És vége a prófétaságnak.

De amiket az előtte lévők mondtak, Illéstől Mikeásig, mindig, minden beteljesedett. Amikor Jeremiás megszólalt, akkor zsidóország igazában már csak egy kis tartomány: Jeruzsálem és körülötte maximum száz kilométeres körzet.

Akik a történelmet ismerték, azok tudták, hogy 150 évvel korábban ugyanaz játszódott le Szamariában, ami Jeremiás körül történt Jeruzsálemben. Ott Ámosz és Mikeás sírva kérték a királyt, hogy „Hagyd abba a bálványimádást, mert el fog pusztulni az országod és deportálni fogják a népedet! Sőt, a néppel együtt téged is!" – Nem hitték el. 721-ben jöttek az asszírok és elsöpörték Izrael országát, rabláncra fűzve elvitték a népet. Most Jeremiás valami hasonlót kezd mondani: Térjetek meg!

A szentleckében hallott kép szerint először aról beszélt, hogy vegyétek észbe, hogy elhagytátok a forrást, amely a maga bőségéből áradt és éltető víz volt! S ti mit csináltatok?! Meggyűlöltétek, és kezdtetek magatoknak ciszternákat ásni, mondván, hogy majd mi gondoskodunk magunkról! Nem vettétek észre, hogy a ciszternák fala megreped és megszökik belőle a víz. Megtöltitek, lepecsételitek, mondván, hogy: majd, amikor kell, visszatérünk ide és itt lesz számunkra a víz... – visszatértek, fölnyitjátok a ciszternát és üres lesz! És szomjan vesztek. Halljátok meg az Úr Igéjét! Térjetek vissza az élő vizek forrásához!

Néha hallani a mai Európában, hogy poszt-keresztény korban, azaz a kereszténység utáni élünk. Azt mondják: „Volt a katolikus egyház.... volt kétezer esztendő, amikor beszéltek ezt, meg azt... persze, építettek templomokat is, de a modern, szekularizált ember csak nem fog az Oltáriszentségből élni?! Nekünk sokkal különb forrásaink vannak! Tessék bemenni egy árúházba. Ott van az élet forrása. Tessék! Mindenkinek! Aki meg tudja fizetni. Aki nem tudja megfizetni, pusztuljon el." Ez ugyanaz, mint amire Jeremiás jajgatva figyelmeztette a kortársait, hogy elhagytátok az élő vizek forrását és el fogtok veszni! Éhen és szomjan.

A kereszténység utáni embert Krisztus meg az Egyház, Mária meg a bűnbánat nem érdekli. Hány szekta csábítja magához az embereket, katolikus keresztényeket is azzal, hogy hagyd már abba az intézményes, szabályozott vallásosságot! A közösség, meg a nagy allelujázó közösségi élmények, az az igazi! Az igen!

Csak éppen amikor az ember szemben találja magát a nagy kérdésekkel, meg a halálával, ezek a szekták nem tudnak mondani és adni semmit! A szentmise ellenben mindig forrás közelébe vezeti az embert. Áldozni, gyónni, imádkozni, bűnbánatot tartani mindig azt jelenti: Uram, Istenem!, mi tudjuk, hogy Te vagy az Élet Forrása! A mindennapjainkban is! A bajaink viseléséhez is, meg a problémáink megoldásához is. Te vagy a Forrás!
Adja meg nekünk az Úr a kegyelmet, hogy állandóan éljen a szívünkben az elhatározás, hogy nem akarjuk elhagyni az Élő Vizek Forrását, mert ez a Forrás maga Isten, aki a maga bőségéből és jóságából méricskélés nélkül adja az életet mindazoknak, akik nem hagyják el Őt! És merjünk

örülni annak, hogy mi az Élő Víz Forrásából élünk! Nem egymásból! Őbelőle! És merjük tovább adni! Merjük éhen és szomjan halni készülő testvéreinket kézenfogni és odavinni a Forráshoz! Ahol nincsenek számlák, nincsenek kamatok, hanem Élet van! Amen.

16. hét szombat
1996. július 27.

Szentlecke „A” évben: *kiv 24,3–8.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 7,1–11.*
Evangélium: *Mt 13,24–30.*

Testvéreim! A jeruzsálemiek szeme előtt, amikor hallgatták Jeremiást, már ott volt a példa, az északi ország sorsa, amely kapta a figyelmeztetést Ozeás próféta által, nem hallgatta meg és elpusztult. Az ellenség azt az ősi szentélyt is, amelyet akkor állítottak föl, mikor éppen elfoglalták az Ígéret földjét Izrael fiai, és őrizték, mint a szemük fényét, hogy először itt lakott velünk az Úr, az ősi silói szentélyt is a földdel tette egyenlővé. Ezt a jeruzsálemiek tudták. De hallják Jeremiást – és nem hallják meg a szót.

Amit az Úr Jeremiásnak mond, rettenetes dolog: Jeruzsálemben, ahol áll az élő Isten Salamon király által épített temploma, Jeruzsálem népe, akik megismerték az élő, igaz Istent, átvették a törvényt és szövetséget kötöttek Istennel, bálványimádást űz. Átvették a szomszéd népek bálványait, elsősorban a csillag-kultuszt, aztán megy mindenki a maga útján. És Jeremiás hiába beszélt.

De elmondta az Úr nagy üzenetét, ami az Újszövetség idejében is érvényes. Ez pedig az, hogy erkölcstelenül élve nem lehet megmaradni. Személy szerint sem, egy családnak sem, egy nemzetnek sem.

Erkölcstelenül, azaz elhagyva az élő Isten törvényeit, amelyekkel elmondja, hogy „Ember! Ha élni akarsz, akkor a jót tedd, a rosszat kerüld. A jó pedig a következő..." – és elmondja. – „A rossz pedig az...." – elmondja. Sőt, beleírta mindegyikünknek a lelkiismeretébe. És senki, aki a gondolkodásig eljutott – tehát nem elmebeteg –, senki nem állíthatja azt, hogy „én nem tudhattam, hogy mi a jó és mi a rossz". Lehet, hogy már nem tud közötte különbséget tenni, de volt az életének egy szakasza, amikor a lelkiismerete még mondta, a környezetében – főleg, ha az Egyházban élt – még hallotta, aztán megölte magában a lelkiismeretét. Ez előfordul. De senki nem mentheti magát azzal, hogy én ártatlan vagyok... nem lehetett tudni. – Lehetett tudni! Sőt! Kell tudni a különbséget a jó és a rossz között. A törvényt, hogy a jót tedd, a rosszat meg kerüld.

Amikor azzal kábítják az embert, hogy „végre... most fölszabadulsz az Egyház rettenetes nyomása alól és végre egy szabad társadalomban tessék!... a piac törvényei szerint intézd az életedet!" – igazában erkölcstelenségre lázítanak. Vadítanak.

Az Úr törvénye nélkül pedig nem lehet megmaradni. Nem azért, mert az Úr kegyetlen és bosszúálló, hanem az élet veti ki magából azt, aki nem tartja meg az élet törvényét. Az élet pedig az Istené.

Ezért jó hallgatni a lelkiismeretünkre. Jó néha mérlegre tenni, hogy vajon az Egyház szava irányíthat-e? Az Egyházban hallott krisztusi szó, ami több, mint Jeremiásé volt, irányít-e? Adott esetben merem-e bűnbánóan megvallani, hogy Istenem, irgalmazz nekem, mert valamit megint

csináltam, amit nem lett volna szabad, – vagy nem csináltam, amit kellett volna. – Nem védekezem-e a lelkiismeretem szava ellen? Mert boldog ember, aki tartja az erkölcsi törvényt! Mégpedig a Föltámadott Krisztus erkölcsi törvényét. Mert aki tartja a törvényt, azt a törvény megtartja, és megmarad. Örökre. Amen.

Évközi idő 17. vasárnapja „A" évben
2008. július 27.

Napi könyörgés
Istenünk, Benned bízók oltalmazója, ki nélkül semmi sem tökéletes, semmi sem szent, kérünk, sokasítsd meg felettünk irgalmasságodat, hogy korrnányzásoddal úgy használjuk a mulandó javakat, hogy szívünk a maradandókhoz ragaszkodhassék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *1Kir 3,5. 7–12.*
Szentlecke: *Róm 8,28–30.*
Evangélium: *Mt 13,44–52.*

Testvéreim! Amit az Olvasmányban hallottunk Salamon királyról a népek meséiben visszhangzik. A miénkben is. Hány népmese beszél arról, hogy egyszer csak egy szegény embernek megjelenik egy tündér és azt mondja neki: kívánj amit akarsz, megkapod. Ezek a mesék mind arra tanítanak, hogy az embernek bölcsességre van szüksége. Nem arra, hogy kolbászból legyen a kerítés, nem arra, hogy a méhek aranypénzt hordjanak a kaptárba, hanem hogy az ember el tudjon igazodni a jó és a rossz között, fölismerje és tudja választani a jót.

A Szentatya két héttel ezelőtt elindult Ausztráliába, Sydneybe, hogy találkozzon a világ fiataljaival, elsősorban a katolikusokkal. A repülés közben az egyik újságíró föltette a kérdést, hogy: Szentatya, mit gondol, van még értelme manapság egy ilyenfajta találkozásnak, amikor bárhol a földkerekségen odaül egy fiatal a számítógép elé és az interneten a földkerekség bármelyik pontjával kapcsolatba tud kerülni? Egy kattintás és már beszélgethet Európából Japánnal, Ausztráliából Skóciával, sőt mi több, már láthatják is egymást! Van ennek értelme, hogy a Szentatya is most utazik 21 órát a levegőben, aztán a fiatalok is ki tudja honnan jönnek oda össze?

Az öreg pápa visszakérdezett: Mi az, hogy van értelme? Csak ennek van értelme! Mert ezek a fiatalok látni fogják egymást szemtől szemben. Nem képernyőn, hanem szemtől szemben. És olyan tapasztalatokat szereznek, ami a bölcsességet ápolja és növeli bennük. Mert meg fogják tapasztalni azt, hogy bárhonnan indultak a földkerekségről, az alapvető kérdéseik azonosak. Miért születtünk? Mit csináljunk azzal, ami a kezünk ügyébe kerül? Mit kezdjünk azokkal a tehetségekkel, amelyeket hordozunk magunkban? – Én odavezetem őket a Megváltó Krisztushoz, aki az Út, az Igazság és az Élet és a megtestesült bölcsesség. Aztán majd ha hazamennek, elvihetik az örömhírt, hogy van megoldás a nagy emberi kérdésekre.

Aztán egy hete, szombaton, amikor leszállt az éjszaka, a Szentatya együtt virrasztott vagy 400.000 fiatallal. A fele jött a földkerekségről, a másik fele ott él Ausztráliában. És ott, az alatt az égbolt alatt, amit mi nem is látunk, mert mi az északi éggömböt látjuk, ők meg a délit látják, arról beszélt nekik a Szentatya, hogy Gyermekeim, legyetek józanok és éberek. Ne dőljetek be a mai világ nagy kísértéseinek. Mert a mi világunk azzal csábít mindenkit, hogy a boldogság abban rejlik, ha többet birtokolunk, mint az elődök, gyorsabbak vagyunk, mint az elődeink voltak és nagyobbak leszünk a hatalomban, mint ők. Ezért a nagy versenyfutás a világban.

A Szentatya nem mondta, de mi hozzá gondolhatjuk, hogy ennek lesz rendkívül látványos bemutatója az egész olimpia, ami két hét múlva kezdődik. Hogy gyorsabban! Még többet! Magasabbra! Még nagyobbat! – És aki győz, az a dobogó legfölső fokára állhat – egy órára…

Amíg nem jön a következő verseny és úgy letaszítják őt a legfölső fokról, hogy csak úgy huppan. Mert jön egy még erősebb, még gyorsabb, még nagyobb, még magasabbra.
Azt viszont a Szentatya mondta, hogy a világ által fölkínált boldogság rendkívül csábító, mert azonnal és mindjárt megragadhatónak mutatja, csak a mulandóságát leplezi el. De gyermekeim – mondta nekik és mondja nekünk –, a mi szívünk a maradandóra vágyik. Nem arra, hogy öt percre, vagy egy évre miénk legyen egy bajnokság. Mi az életre vágyunk, mégpedig az örök életre. amit az Úr Krisztus úgy nevezett, hogy a mennyek országa. És Ő világosan megmondta – és mennyire nem értjük Őt – , megmondta, hogy Isten országa az nem itt van, vagy amott van, meg nem rajtatok kívül van, amit minden áron meg kell szerezni! Az Isten országa bennetek van! Mert nem eszem-iszom, meg a vagyonom, meg a hatalmam, hanem igazság, béke és öröm a Szentlélekben.

Ez az egész találkozó, ami lezajlott ott, Sydneyben, a Szentlélek hatása alatt zajlott. S amiket a Szentatya ott mondott, az Egyháznak szól elsősorban, és a halló-fülű embernek szól másodsorban.

Amikor egy túlhajszolt sportoló meghal, elkezdjük keresni a felelősöket. Hogy ki az, aki nem ért időben oda? – Nem az a baj, hogy valaki nem ért időben oda, hanem az a baj, hogy egy embert belehajszoltak abba, hogy lépje át a saját korlátait! És a korláton túl a halál van… Az Úr Krisztus pedig arról beszél, hogy én utat mutatok nektek. Ez az út néha kanyarodik, néha meredek hegyoldalra megy föl, de nem szakadékba visz, hanem visz föl az Úr hegyére, az égbe.

De jó lenne ezt elhinnünk, hogy bevésődjön a szívünkbe! Hogy ellenállóképesség legyen bennünk, amikor – főleg a fiatalabbakat – a világ megkínál, hogy kívánj amit akarsz és én adom neked. Csak éppen tékozold el magadat érte. – Ezzel szemben ellenállóképesség kell!
Az idősebbekben pedig rendkívül fontos, hogy ott éljen az a reménykedő derű, hogy nincs nekem bankszámlám itt meg ott. Mit csináltam az életemben? – mondhatod azt, hogy semmit. Csak a mindennapi szolgálatomat becsülettel elvégeztem. Adtam enni az éhezőnek, aki a gyerekem volt, családtagom volt. Felruháztam. Adtam neki, amire szüksége volt, hogy éljen – és ráment az életem. De végig – illetve végig még nem! – jártam egy úton, aminek még van egy szakasza, ami előttem áll és én tudom, hiszem azt, hogy Aki engem ezen az úton elindított, Ő vár engem ennek az útnak a végén igazságban, békességben és az örök élet örömében. Amen.

évközi idő 17. vasárnapja „B” évben
2006. július 30.

Olvasmány: *2Kir 4,42–44.*
Szentlecke: *Ef 4,1–6.*
Evangélium: *Jn 6,1–15.*

Testvéreim! Az Úr Jézus kora, főleg az a három év, amit Ő a nyilvános működésével töltött, rendkívül feszült korszak volt.

Amikor Keresztelő János föllépett, szétfutott a hír, hogy alighanem itt „a Próféta", akiről Malakiásnál az Úr megmondta, hogy mielőtt eljön az, Akire vártok, én elküldöm nektek újra Illést, aki előkészíti a népet a Messiásnak. János úgy öltözött, mint Illés. De általános megütközésre egyetlen csodát nem tett. Tanított, hirdette, hogy közel van a mennyek országa, közeledik a Messiás és keresztelt: a bűnbánat fürdőjébe vitte az embereket. – És akkor jött Jézus.

Amikor ez a kenyérszaporítás történik, akkor János már fogságban van. A nép számára ez azt jelentette: ha Jánost el lehetett fogni, akkor ő nem a próféta. Mert ha az jön, legyőzhetetlen lesz. Már a próféta is. Hát még a Messiás!

Jön Jézus és megütközést keltően nem háborút hirdet, nem arról beszél, hogy a rómaiakon pedig bosszút kell állnunk; meg felül kell kerekednünk; egy zsidóért tíz rómait kell megölni, ha bántotta, hanem megszólal a hegyi beszédben egy másik világról, amely a megtéréssel kezdődik és a békével folytatódik.

A hallgatóság megütközött: Ez meg mi?! Nem erről volt szó! Hanem arról volt szó szerintünk a próféciákban, hogy a Messiás jön, háborút hirdet és győz. És tessék. Jézus arról tanít, hogy a mennyek országába csak újjászületés után lehet bemenni: Újjá kell születnetek vízből és Szentlélekből és nem a másikat kell legyőznötök, hanem magatoknak kell átalakulnotok szelíddé, tiszta szívűvé, irgalmassá, az igazságra szomjazóvá, szelíddé.

Aki az első szóra nem fordított Neki hátat, hanem időt adott, hogy mit is tanít ez a Jézus?!... az egyszer csak meglátta, hogy sugárzik belőle egy másik világ, és gyógyít. Nincs az a betegség, amit meg ne tudna gyógyítani.

Az evangélisták elmondják, hogy boldog éjszakák köszöntöttek azokra, akik nem hagyták ott Jézust megbotránkozva, mert látták, hogy jönnek a sánták, jönnek a bénák, jönnek a vakok, süketek, leprások, mindenki és Jézus ráteszi a kezét, vagy magához öleli, vagy mond neki egy szót és újjáéled a beteg ember.

Eltelt egy nap ott, a Genezáreti tó partján, este van, és Jézus kérdezi, hogy vajon honnan veszünk ezeknek kenyeret? Mert Ő tudja, hogy az ember éhes. Nemcsak a teste, a lelke is. És Ő birtokában van mindannak, amivel az ember éhségét csillapítani lehet s amiből az ember élni tud.

Elsőként arra figyeljünk föl, hogy a maga istenemberi adottságaival a világ legtermészetesebb módján tartja az egyik kezében a kosarat, benne az öt kenyeret és a két halat és adja, adja, a tizediket, a századikat, már az ezrediket adja, de olyan természetességgel, hogy az emberek csak veszik a kenyeret meg a halat, elkezdik majszolni és nézik, hogy nem fogy ki a kezéből a kenyér, meg a hal. – Jelet látnak. De nem egy hadúr jelét látják, hanem az Isten Bárányának a szelídségét látják. De miután ettek, és összegyűjtötték a maradékot, azért az energikusabb férfiakban – először csak belül, magukban, aztán már egymás között elkezd mocorogni a fölismerés, hogy Jánossal ugyan el lehetett bánni, tehát ő „a próféta", hanem ez. Ez a Názáreti Jézus. – Emberek! Tegyük meg királlyá! Mert ha ilyen jelekre képes, akkor mindenre képes. – Jézus pedig fogja magát és eltűnik. Mert neki nem az kell, hogy az emberek királlyá tegyék, hanem neki az kell, hogy az emberek higgyenek benne. Ne azt várják tőle, hogy megtegye, amit az ember akar, hanem elvárja az embertől, hogy szelíden, türelemmel, irgalmasan engedelmeskedjék neki, és megtegye, amit ő mond.

Ezt élte át Péter ott, az Olajfák hegyén, amikor hallja az Úrtól ő, akinél egyedül van kard és egyedül tudna valamit csinálni, tudna vért ontani Érte, és hallja: tedd vissza a hüvelyébe a kardodat. Én nem ezért jöttem, hogy te vért onts értem. Hanem azért jöttem, hogy odaadjam az életemet értetek.

A csodáiban már ez válik láthatóvá, meg az, hogy amit Ő ad, az mindenek fölött áll és nem része ennek a világnak, hanem a másik világból jön. A csodái is, a tanítása is, s főleg az élet, amit adni tud.

Majd a következő vasárnapokon fogjuk hallani, amit a kafarnaumi zsinagógában e csoda után tanított is. De olyan jó lenne fölismernünk, hogy amikor mi vasárnaponként szentmisére jövünk és itt vagyunk, valahogy úgy vagyunk az Úr Jézus körül, mint az az ötezer férfi, meg az összes többi, akik velük voltak. Jelet látunk. Látjuk az Oltáriszentség megszületésének a jelét. Aki

áldozik, az kapja az élet kenyerét. Azt a kenyeret, amelyik az égből száll alá ma is és végig, amíg ez a világ világ.

Köszönjük meg az Úr Krisztusnak, hogy megörökítette és számunkra is hozzáférhetővé tette az élet kenyerét, amiből élünk, amiből kapjuk az erőt, hogy el ne sodorjon a világnak minden, vagy egyik-másik nagy ötlete. És ne bocsátkozzunk bele abba a háborúba, amit a világ folyamatosan vív. Engedje meg az Úr, hogy azt a békét, ami Belőle sugárzik ma is, vasárnaponként meg tudjuk érezni és magunkkal tudjuk vinni a következő hétre. Amen.

Évközi idő 17. vasárnapja „C" évben
2013. július 28.

Olvasmány: *Ter 18,20–32.*
Szentlecke: *Kol 2,12–14.*
Evangélium: *Lk 11,1–13.*

Testvéreim! Aki még nem dobta el azt a kis könyvet, amit Benedek pápától adtunk az imádkozó emberről, és már bele is nézett, tudja, hogy a szerdai katekézis-sorozatban és ebben a kis kötetben harmadik tételként Ábrahám imájáról beszélt Benedek pápa. Erről az imáról, amit itt, az Olvasmányban hallottunk. És csuda dolgokat mond róla.

Megpróbálom a lényegét elmondani. Benedek pápa arról beszél, hogy Ábrahám nem üzletember. Nem piaci alku zajlik fülünk hallatára, hanem egy igaz ember, aki tudja, hogy vannak bűnök és a bűnökért az igazságosság rendje szerint büntetés jár. Ő is tudja, hogy mi történik ott lenn, délen, Szodomában és Gomorrában, tudja, hogy égbe kiált a gonoszság, amit művelnek, nevezetesen az ott űzött homoszekszualitás. –

De Ábrahám félti az életet és arra hivatkozik: Uram, Te igazságos vagy és nem teheted meg azt, hogy az igazakat is elpusztítod a gonoszokkal együtt, még ha csak ötvenen volnának is. – Ugye, igazságos vagy? Őket nem ölöd meg? – S mi több – Te irgalmas vagy! … értük megkönyörülsz a városon?

Most jön a Benedek pápa és azt mondja: ez nem azt jelenti, hogy ugye elsikálod azt a sok gonoszságot, mintha nem történt volna semmi? Hanem időt adnál amiatt az ötven igaz miatt a sok száz többinek, hogy észre térjenek. Megtérjenek és – esetleg – még engesztelést is adjanak a bűneikért.

És ha csak negyvenet? … És ha csak tíz igazat találsz?

Hallja az isteni választ: Ha van ott tíz igaz, miattuk megkönyörülök a többieken, és adom nekik az időt, hogy térjenek meg.

Szodoma és Gomora történetéből tudjuk, hogy nem volt ott tíz igaz sem. Egyedül Lót menekült meg a feleségével és a gyermekeivel.

Megint jön a Benedek pápa, s azt mondja: ennek a dolognak azonban folytatása van. Mert eltelt kb. ezerháromszáz esztendő, Ábrahám után, és Jeruzsálemben olyan helyzet alakul ki, mint Szodomában és Gomorában.

Jeremiás, a próféta jajgatva mondt: Emberek! A mi gonoszságunk rosszabb, mint Szodomáé és Gomoráé volt. Mert azok homoszexuálisok lettek. Fölrúgták a testi élet továbbadásának a

törvényeit. Mi pedig itt, Jeruzsálemben elhagytuk az élő Istent. A Szövetséget rúgtuk föl. A mi gonoszságunk rosszabb, mint Szodomáé és Gomoráé. És az Úr felé fordulva könyörgött: Uram, irgalmazz nekünk!

Kapta a választ: Menj és keress Jeruzsálemben egy, azaz egy olyan ártatlan embert, akinek a kedvéért megkönyörülhetek a többieken…. Menj és keress! – De nem fogsz találni. Egyet sem… Ismét tudjuk a történelemből a folytatást: Jeruzsálem elpusztult. Templomostól, mindenestől.

Az Egyház tanítja – mondja Benedek pápa –, hogy a bűnbe esett ember, Ádám ivadéka, képtelen úgy igaz lenni, hogy a kedvéért egy városnak, egy országnak, a Földnek – irgalmazhatna az igazságos Isten. De Isten mindenható és Ő a Szeretet, ezért azt az Egyet, akinek kedvéért mindenkinek adja a megtérési lehetőséget, Ő maga küldte az égből. Az Atya a Fiát. Ez a Megtestesülés! A megváltás műve ez, hogy az égből jön egyetlen-egy Valaki, aki úgy tud állni az Isten előtt, hogy: Atyám! Ha már megteremtettük ezt a csodálatos világot, ne hagyjuk, hogy az ördög elragadja! Váltsuk meg! Mentsük meg! És adjunk időt és alkalmat az embereknek, hogy hozzám jöjjenek… hozzám tartozzanak, elvehessem tőlük a bűnüket és megtaníthassam őket a gyermeki életre, amely nem árt a testvérének és föl tud nőni oda, hogy a Mennyek országában örökké boldog legyen!

Ez az Evangélium. Az Egyház ezt hirdeti. Napkelettől napnyugatig, Északtól Délig.

Ferenc pápa is ezt hirdeti. Kicsit másként, mint ahogy Benedek pápától, János Pál pápától, VI. Páltól, XII. Piusztól eddig megszoktuk, de az Evangélium ugyanaz.

De jó lenne, ha most, a Hit évében fölismerésként gyökeret verne a szívünkben, hogy egyetlen Egy valaki van, aki segíteni tud rajtunk, az értünk meghalt és föltámadott Jézus Krisztus. S akinek kapcsolata van Hozzá, az élet forrásával van kapcsolatban. Aki pedig valakit kézen tud fogni és oda tud vezetni Őhozzá, az életét mentette meg annak, akire egyszer csak rázúdul a bűn minden következménye.

Korosodván az embernek lehetnek olyan pillanatai, amikor úgy érzi: én mindent elrontottam… - Ennek két esete van: az egyik – és ez a jobbik eset –, amikor hozzáte-hetjük, hogy Istenem, én mindent elrontottam, pedig jót akartam… Neked akartam szolgálni a családban, itt-ott-amott, így-úgy-amúgy – és elrontottam. Irgalmazz nekem! A másik, nehezebbnek látszó eset az, hogy most jövök rá, mit csináltam … az idővel, önmagammal, a vagyonommal, a testvéreimmel… - nem tudtam, mit művelek…

Mind a két esetben az Úr Krisztus az egyetlen Igaz, aki magához ölel és az Atyára tekintve azt mondja: Atyám! Öleld Magadhoz, hiszen értem akart élni. A jobbik. A másik nem tudta, mit cselekszik. Ugye, ezt halljuk a Golgotán. Ezt a két esetet. Az Egyház ezt hirdeti.

Mi pedig minden szentmisében ezt az Egyetlen Igazat, a föltámadott Krisztust ajánljuk az Atyának, annak jeleként, hogy mi szeretnénk élni! Mégpedig úgy, hogy a mi Mennyei Atyánk, a Mi Atyánk örömét találja bennünk. Amen.

17. hét hétfő
2009. július 27.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 32,15–34.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 13,1–11.*
Evangélium: *Mt 13,31–35.*

Testvéreim! A növényvilágból a mennyek országának és magának az Úr Krisztusnak két nagy képe van: egyik a búza, a másik a szőlő. A búzából készül a kenyér, amiből az Úr Krisztus szent teste, a szőlőből készül a bor, amiből az Ő szent vére lesz. És Ő önmagáról mondta, hogy ha a földbe esett búzaszem meg nem hal, egymaga marad. De ha meghal, bő termést hoz.

Az Egyház továbbgondolva ezeket a képeket, elmondja, hogy a megkeresztelt katolikus hívő maga is búzaszem természetű.

Aztán ez a kép még egyszer érvényes, amikor az életünk terméséről van szó, mert a cselekedeteink, ha jók, olyanok, mint a búzaszemek. Ezért érdemes egy kicsit a magvakon elgondolkodni. Mert a búzaszem is mag. S a magoknak az a természete, hogy van bennük egy szemmel nem látható, a pontnál is kisebb sejt, amely ha földbe esik és megfelelő környezete van, élni kezd. A mag anyagánsk messze túlnyomó része, ami látható, tápanyag ahhoz, hogy amikor csírázni kezd az a kis láthatatlan sejt, élni tudjon. Mindaddig, amíg pici gyökerei nem lesznek és már táplálkozni tud a földből. De a mag lényege az a láthatatlan pont, ahol az élet rejlik benne.

Hogy a magvak mire képesek, ez a régészet oldaláról derült ki, amikor ásatások során előkerültek többezer éves magvak. Először tréfából vagy kísérletként elvetettek néhányat ezekből az ezer éves magvakból – és kicsíráztak! Életre keltek!

A magvakkal kapcsolatos másik meggondolandó az, hogy mi a magvakból élünk. Nemcsak a kenyérben. Sok más élelmiszerben is. És föléljük azt, ami eredetileg annak a kis, élő pontnak a táplálására volt szánva. De hát ránk bízta az Úr a világot és eledelül adta nekünk. Ezért részünkről nem bűn, hogy megesszük a magvakat. Hacsak a környezetvédőknek egyszer eszébe nem jut, hogy nem csak az állatokat kell védeni a húsevő embertől, hanem a magvakat is.

De azon ugyancsak el kell gondolkodnunk, hogy ha a cselekedeteink az életünk termései, akkor a tetteink is ilyenek: van bennük valami, ami láthatatlan. Ami mennyiségileg nem mérhető, de akinek tettem – s lehet, hogy én magam vagyok az, de az esetek többségében a felebarát –, abban ez a láthatatlan kis pont élni kezd. Ha jót tettem vele, a jóság él benne tovább, ha rosszat tettem, a rossz él benne tovább.

Ennek egy mindennapos változata, hogy elmegyek egy zöldségeshez paradicsomot venni. Ha nekem ő egészséges, friss árút ad, egyszer csak rájövök, hogy ez egy becsületes kereskedő. Ehhez jó visszajárni. Nem csap be. És ez, hogy találkoztam egy becsületes emberrel, amikor olyan helyzet adódik, hogy én tehetek neki valamit, nem fogok neki rosszat tenni. Vagy egyáltalán hogy találkoztam a jósággal, ez a többiek felé bennem jóságot támaszt. De a fordítottja is ugyanígy működik. Megveszem tőle az egy kiló paradicsomot, hazajövök és kiderül, hogy a fele rohadt. De úgy csomagolta és úgy bűvészkedett a mérés során, hogy én ezt nem vettem észre. Bosszúállást gerjeszt bennem. És nem csak vele szemben. Másokkal szemben is.
Ez mindennel így van. Ezért nagyon fontos, hogy a lelkiismeret éljen bennünk, és mielőtt cselekedni kezdünk, mérlegelni tudjuk, hogy jó-e az, amit tenni készülök? Mert ha jó, akkor meg kell tenni, és majd hullámzik tovább. De ha rossz, nem szabad megtenni, mert vagy magamnak

ártok vele, vagy a felebarátaimnak. Ha keresztény vagyok, rossz tetteimmel elárulom a Magvetőt és konkolyt hintek az Ő búzája közé.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus, ha már megadta, hogy keresztények lehetünk, katolikus keresztények lehetünk az Ő termése lehetünk, akkor az, amit a mi életünk tovább terem, az jó legyen! És vállalhassuk érte a felelősséget Őelőtte, illetve a jótetteink megdicsőítsék Őt. Mert aki teszi a jót, az tudja, néha ki is mondja, hogy nem én, hanem a kegyelem az, amit kapok és Istennek hála... ajándékozhatom tovább. Amen.

17. hét kedd
2009. július 28.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 33,7–11. 34,5b–9. 28.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 14,17-22.*
Evangélium: *Mt 13,36–43.*

Testvéreim! A számítástechnikában nagy találmánynak tűnik az ablak-rendszer, A Windows. Aki egy kicsit is használ számítógépet, az a Windows-rendszerrel találkozik. De az ötlet nagyon régi, az Úr Krisztusnál is van ott. Amikor Ő példabeszédekben kezdett tanítani, minden példabeszéde egy ablak, amit Ő kinyit, mert addig spalettázva volt. Nem üvegablak volt, amin át lehet látni. Nem. Spalettázva volt, átláthatatlan volt. Ő pedig kinyitja és kiderül, hogy odakinn egy csoda-világ van. Minden hasonlata ilyen.

Tegnap a mag képéről gondolkodtunk, s most megint egy magról hallottunk: a mustármagról, amely olyan kicsi, mint a mák, vagy a köles, vagy a cirok magva. Meg se lehet fogni, olyan picike. Egy maroknyi az már igen. Azt már az ember észleli. Akinek volt rá módja és esetleg saját kezűleg vetett mákot, az láthatta, hogy… jaj Istenem… hát elvész a földben ez a miniatűr kis mag. Igen. Csak egy hét múlva elkezd kibújni a növény. Az élet. Nem a mag méretétől függ, hogy mi lesz belőle, hanem attól függ, hogy minek a magva. És a pici mustármagból fa lesz!

A másik ilyen ablak a kovász, ami egy másik irányba nyit ablakot. Ezek a példabeszédek mind föltételezik, hogy aki odaáll az ablak elé, az egy gondolkodó ember. Kinéz rajta, gondolkodva befogadja mindazt, amit lát, és földolgozza, amit látott.

A kovász az anyag belseje felé viszi el a figyelmünket. S milyen érdekes! Az Úr Krisztus fölírhatta volna viasz-táblára azt a kémiai képletet, ami szerint a kovász megkeleszti a lisztet. Ő a maga Teremtő voltából pontosan tudta, hogy miféle atomok, hogyan, miféle molekulává, és azok a molekulák miféle tömeggé alakulnak. És nem írta föl, hanem elmondta a képet. Kinyitotta az ablakot.

És akkor mi, emberek képesek vagyunk arra, hogy amikor az ablak mögötti világba a tudomány révén kilépünk, elkezdünk kiabálni, hogy Nincs Isten! Mert nem tudom megfogni, nincs!

Egy hívő lélek, amikor ilyen ablakok elé kerül és kinéz, ima-zsámolyt tesz oda az ablak elé és letérdel. Mert ő is tudja: odakint nem látom Istent, de a keze nyomát igen. És amit látok, egyik csoda a másik után.

Miután az ember kinézett az ablakon, utána megfordulhat és befelé nézhet, önmagába, ahol újabb ablakok nyílnak. Mert ha ez a kép megvalósul, akkor bennünk valami olyan átalakulást jelent az Isten országa, ami a legelemibb alkotórészeinkben is tetten érhető.

A kémikusok elmondják, hogy az anyag belsejében, bennünk is, a szem számára már láthatatlan mikro-világban kötések és oldások határozzák meg, hogy miből mi lesz. Kötések és oldások!

És Szent Péternek mit mondott az Úr: „Én neked adom a mennyországnak a kulcsait és amit megkötsz a földön, az megkötött lesz az égben is, és amit föloldasz a földön, föloldott lesz a mennyben is." Az oldás és a kötés hatalmát adta át Egyházának Krisztus, és ezzel többet adott, mintha azokat az ötleteket valósította volna meg, amiket mi néha súgunk Neki: a gyógyítás, meg a kenyér, meg ez, meg az, meg a borcsinálás! – Nem! Ő átadta annak az alapvető hatalomnak az erejét, hogy amitől függ, hogy az ember hova tartozik, ezeket az oldásokat és kötéseket rábízta az Egyházra. Ami aztán végighullámzik az életen, a családban, a papságban, a szerzetességben, ahol mindenütt arról van szó, hogy hova, kihez, miféle kötelékek kötnek oda. A Teremtő Isten szándéka szerint.

S akkor jön a kérdés: tartom-e ezeket a kötéseket? Óvakodom-e, hogy amiket az Úr nem kötött össze, azokat én össze ne kössem! Vagy ha összekötöttem, és bűnt követtem el, akkor szükségem van a föloldás, a feloldozás isteni hatalmára. Hogy halljam: te ugyan lekötötted magadat valahova… nem lett volna szabad… de gyere, én feloldozlak téged, hogy megint olyan kötésekben élj, amelyek Isten szándéka szerint valók, és akkor élni fogsz.

Merjünk gondolkodni! És amikor eszünkbe jut egy-egy evangéliumi példázat vagy éppen a liturgiában hallunk egy-egy példabeszédet, jusson eszünkbe, hogyitt van egy ablak, oda lehetne eléje menni, ki lehetne nézni, és le lehetne borulni Isten nagysága előtt! Amen.

17. hét szerda
2004. július 28.

Szentlecke „A” évben: *Kiv 34,29–35.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 15,10.16–21.*
Evangélium: *Mt 13,44–46.*

Testvéreim! A próféták között az első Mózes volt. Általa ígérte az Úr, hogy a kellő időben prófétákat küldök nektek. A jel, amiről fölismerhető lesz az, akit az Úr küldött, az, hogy amit a próféta mond, megtörténik. Ha pedig mond valamit valaki, akármilyen elegánsan, bármilyen hangosan, még ha az Úr nevében mondja is, és nem történik meg, azt nem az Úr mondta és azt az embert nem az Úr küldte.

Jeremiás szinte még gyermek ovolt, amikor meghívta őt az Úr és már akkor mondta neki: Harcolni fognak ellened. De te menj, hirdesd az Igét, amit én adok a szádba. Építs és rombolj, gyomlálj és ültess. És ne félj tőlük, mert ha félsz, és nem mondod el, amit én a szádba adtam, én foglak megijeszteni az ő arcukkal."

Ezután következett 30–35 esztendő, miközben Jeremiásnak látnia kellett, amit a nép művel. És szólnia kellett. S meg kellett tapasztalnia, hogy nem hallgatják meg az Úr szavát, sőt versenytársakat állítanak vele szemben: "Igen?... Te ezt mondod?... Ide figyelj!... Hozunk három másikat, aki az ellenkezőjét mondja sokkal szebben, sokkal megnyerőbben. Mit keresel itt tulajdonképpen?"

A részlet, amit az imént hallottunk a Szentleckében, prófétai tapasztalat. Jeremiás látja, hogy én nem vétettem ellenük semmit és úgy reagálnak, mintha gonosztevő volnék. Én nem adtam nekik

kölcsön, én senkitől nem kértem semmit és számon kérik tőlem, azt, amit rám hazudnak. Uram, Istenem, Te a számba adtad az Igét, én megettem. Magamévá tettem. Viseltem a nevedet az emberek előtt és magamra hagytál.

Amikor Jeremiás panaszolja az Úrnak: olyan lettél számomra, mint egy nyári patak, egy időszakos vízfolyás, amit nem lehet kiszámítani, mikor apad el. Elapadtál nekem! Akkor a próféta hallja: Én küldtelek téged. Ne akarj ebből a szorongatásból azzal kimenekülni, hogy te alkalmazkodsz azokhoz, akikhez küldtelek. Ne te térj meg hozzájuk, hanem nekik kell megtérniük hozzád.

Ez a prófétaságnak az egyik nagy kínja, hogy a feladat, amit kapott, az Úrtól való. A próféta eszköz és minél inkább megeszi az Igét, amit az Úr neki mondott, annál inkább éli, hogy kicsi vagyok hozzá. Meg: nem vagyok alkalmas rá, Uram, Istenem! És akkor még Te is elhagysz?!

Jeremiás nem futott el. Megszenvedett, meggyötrődött a küldetéséért, de kitartott. Majd még néhány részletben halljuk, hogy mi lett a dolog vége. Amiket az Úr általa mondott, sorban megtörténtek.

Egy élő lélek, aki hisz, nemcsak hall, hanem lát is. Látja, hogy amiket én az Úr nevében elmondott szavakként, tanításként hallottam vagy hallok, az történik. Körülöttem is, bennem is.

De a prófétai kínnak megvan a párja: az az öröm, amit a kincset talált ember él át. Aki tudja, hogy amit kaptam, amit hallok és történik, mindent megér. Ahogyan a kincset talált ember tudja, hogy ebben a földben több van, mint amim nekem van, épp azért nyugodtan odaadhatom érte, mert gazdagabb leszek általa. Meg a gyöngykereskedő, aki fölismeri: ezért a gyöngyért mindent érdemes odaadni.

Egy élő lélek fölfedezi, hogy a mennyek országa mindennél többet ér. Oda lehet érte adni mindent. Beleszámítva a kínos órákat, kínos időszakokat, amikor az ember úgy érzi, hogy szertefoszlik mindaz, amit reméltem. Ilyenkor tanulja meg az ember azt, hogy az a mindennél többet érő kincs nem ennek a világnak a tartozéka, hanem az égből való.

Kérjük az Urat, adjon erőt a prófétáinak, hogy amikor azt élik meg, hogy elapadt a forrás, tudjanak várni, tudjanak kitartóak lenni. Ő tudja, hogy mikor van erre szükségünk. És engedje meg, hogy a mennyek országa megtalálásának az öröme – legalább néha – föl tudjon lángolni a szívünkben. Amen.

17. hét csütörtök

2005. július 28.,

Szentlecke „A” évben: *Kiv 40.14–19. 32–36.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 18,1–6.*
Evangélium: *Mt 13,47–53.*

Testvéreim! Szent Anna napján hallottuk az Evangéliumban, hogy boldog az a szem, amelyik látja, amit ti láttok. És boldog a fül, amelyik hallja, amit ti hallotok. Boldog ember az, aki meghallja a tanító Krisztus hangját és megérti az Ő tanító szavát. Mert ugyancsak az Úr mondta: akinek van, annak még adatik. Aki már hallja Őt és hisz Neki, annak Ő egyre többet föltár a mennyek országa misztériumából, amelyről Szent Máté 13. fejezete egy sorozat példabeszédet rögzített. Hányféleképpen világította meg az Úr Krisztus ezt a misztériumot!

A kép, amit most hallottunk, hogy a mennyek országa olyan, mint a tengerbe vetett háló, két igazságot mutat meg. Az egyik, hogy a mennyek országába nem lehet csak úgy bejutni! Mert a mennyek országának Ura van. És Ő gondoskodik róla, hogy aki oda bejut, az alkalmas legyen arra az életre, amit ez az ország jelent.

A másik igazság, hogy a mennyek országa nem hely. Nem földrajzi határokkal körülírható terület a Földön, hanem egy nagy közösség, amelynek Ura van, Háziasszonya van, szolgái vannak. Szeretni és megismerni képes lelkek és emberek a tagjai. Angyalok is, akikről itt az Úr azt mondja, hogy majd a végén az angyalok fogják szétválasztani a háló által összegyűjtött jókat a rosszaktól. Ez azt jelzi, hogy a mennyek országába nem személyes összeköttetések alapján jut be az ember, hanem angyalok jönnek, akik fölöttünk állnak és ők látják, hogy ki a jó és ki a rossz – és szétválasztják őket.

Emlékezzünk rá: amikor Benedek pápa elfoglalta Péter székét, elmondta, hogy a pápai gyűrűt, amit halászgyűrűnek nevez a hagyomány és a hivatalba lépő pápának adják át, az emberhalász gyűrűjének tekinti. Elmagyarázta, hogy mit is jelent Péter emberhalászata. Tőle hallottuk, hogy az emberiség jelen állapota – a bűnbeesés utáni állapot – olyan, mint amikor édesvízi halak a sós tengerbe kerülnek. Nem megfelelő a környezet egy édesvízi halnak a tenger. Az emberhalász az ilyen állapotba került emberek összegyűjtésére küldetik, hogy szedje össze, emelje ki őket ebből a természetellenes állapotból és vigye vissza az édesvízbe – mondta a pápa.

Amikor szentmisén vagyunk, feltétlenül ide kell kapcsolnunk a menyegzős lakoma képét. Mert a háló a halak akarata ellenére gyűjti össze a halakat, a mennyek országa azonban az embert akarata ellenére nem gyűjti össze. Mert meghívást kaptunk. Boldog ember az, aki meghallja a hívó szót, és megérti, hogy mire is hivják.

Az Anyaszentegyház szentmiséről szentmisére megmutatja, hogy ember, a meghívásod valami ilyesmire szól! Közösségbe hívnak. Arra hívnak, hogy figyelj oda és hallgasd meg, hogy miket is mond neked a te Istened. Aztán vedd észre, hogy a Megváltó Krisztus jön. Ő tudja, mire van szükséged és adja. Aki jól áldozik, az az Úr asztaláról kapja a számára éppen szükséges táplálékot szentmiséről szentmisére. – De hát azért ez misztérium! Ezt nem mi találtuk ki. Az Úr Krisztus mondja, hogy a mennyek országának misztériuma adatik nektek. – De be lehet fogadni.

Kérjük meg Őt, aki a mennyek országának Ura, hogy szóljon. Abba ne hagyja a szót, hogy mi meghallhassuk. Aztán adja a kegyelmet, hogy meg is értsük, mi az, amit nekünk – és éppen ma – mondani akar. Amen.

17. hét péntek
2002. augusztus 2.

Szentlecke „A” évben: *Lev 23,1. 4–11. 15–16. 27. 34–37.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 26,1–9.*
Evangélium: *Mt 13,54–58.*

Testvéreim! Szent Páltól halljuk, hogy az Isten tudtunkra adta az Ő jóságos tervét, hogy a bűn által és a sátán által keltett széthúzásoktól szétzilált világot Krisztusban újra összegyűjti. Nem erő-szakkal, hanem a szeretet hívó szavával. Ezért jött a Megváltó úgy, mint Bárány. Amikor azt mondta övéinek, az apostoloknak, hogy „én úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé, menjetek!" – ezt a Bárány mondta, Aki a maga emberségében megtapasztal-ta, hogy

milyen nehéz céltáblaként állni olyabok előtt, akik nem hisznek, de azt az örömet is, hogy emberszívek meghallják az összegyűjtő szót és elindulnak. Elindulnak a Krisztus-ban való egység felé.

Ilyen a pápa is (II. János Pál), aki most valahol az Atlanti-óceán fölött egy hatalmas Boing gyomrában repül hazafelé. 9 órára várják a gépet Rómában. Mindegyik útja, de ez, amit most befejez, különösen is mutatja ezt, hogy az Egyház, és elsősorban az egyházfő bárányként van jelen farkasok között.

De azért ez a világ mégsem egészen gonosz. Mert ott volt a céltábla, és nem lőtték le. Ott volt a bárány, és nem tépték szét. Még azok sem, akik idegenként tekintettek rá, még azok sem mertek rá kezet emelni, akik talán élvezték volna, hogy ezt is meg mernénk csinálni... - nem merték. És nem tudták.

Pedig a Szentatya közben megöregedett. Különös látni, hogy a testőrsége ugyanaz, mint 10 évvel ezelőtt, 20 évvel ezelőtt. Emlékezhetünk rá, mikor mondjuk a Hősök-terére megérkezett, a pápai autó körül ott volt 10-12 jól megtermett legény, mindenre készen, hogy ha netalán a bárányra rátámadnának, ők tudnak farkasok is lenni. Ugyanaz a 10–12 arc 10 évvel idősebben van ott a pápa körül. Hűségesen. De Torontóban, ahol a fiatalokkal találkozott a Szentatya, ezeket a testőröket nem lehetett látni. A Szentatya körül, mint annakidején az Úr Krisztus körül a tanítványok, karnyújtásnyi távolságban ott ültek fiúk, lányok, idősek, fiatalok, és itták a szót. Hallották a hangot, azt az összegyűjtő krisztusi hangot, amely arról beszélt, hogy ha hisztek, világosság lesztek a világnak. És akármilyen farkas-géneket hordoztok magatokban, ha elfogadjátok a Bárány hívó szavát, át tudtok változni bárannyá. Tegyétek meg! – mondta a Szentatya mindazoknak, akik találkoztak vele.

Elszomorító, hogy a világ, az is, amelyben mi élünk, nem tartja hírnek és hír-értéknek azt, amit a pápa mond, és azt sem hogy bejárta fél Amerikát. Ez nem hírérték. Hogy nem történt vele útközben baj, ezt mi abból tudjuk kikövetkeztetni, hogy a hírekben nem mondtak róla semmit. Mert ha történt volna valami baj, bizonáyra azonnal az egész világot telekürtölik. – Nem. Nem történt vele baj.
Ez egy kicsit szomorú. Ugyanakkor mit élhettek át a pilóták, akik a páp gépét vezették, meg a légi irányítók, akik ezen az éjszakán Mexikótól kezdve kézről-kézre adták tovább azt a gépet, amely viszi a bárányt. A Bárány földi képviselőjét. Ugye az elmúlt hónapban hallottuk, hogy a levegőben is lehet ütközni. Nem képtelenség. Ott is lehet karambolozni. A légi irányítóknak épp ez a dolga, hogy kézről-kézre adják a gépeket és ne ütközzenek össze. Szentatyát is hazavezérlik. Mert a világ ilyet is tud: a technikáját oda tudja adni a Bárány szolgálatára. A jóra.

Kérjük meg a Szűzanyát, hogy ezekben az utolsó ezer kilométerekben is, amik még hátravannak a repülésből, tartsa a kötényében a Bárány földi képviselőjét, a pápát. És adjunk hálát azért, hogy a pápa van, azért, hogy mi hallani tudjuk azt az összegyűjtő, hívó szót, hogy: térjetek meg, tartsatok bűnbánatot, ne féljetek. Higgyetek a Bárány hívó szavának. Köszönjük meg, hogy tudunk hinni. Amen.

17. hét szombat
2002. augusztus 3.

Szentlecke „A” évben: *Lev 25,1. 8–17.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 26,11–16. 24.*
Evangélium: *Mt 14,1–12.*

Testvéreim! Amikor a Megtestesült Ige Báránykénт jött, tudta: farkasok közé jövök s nem fog tetszeni az üzenet, az Örömhír, amit én majd elmondok nekik.

Jeremiást is meg akarták ölni, mert az Úr üzenetét hozta, amely úgy szólt, hogy ne bízzatok sem magatokban, sem az álmaitokban, hanem térjetek meg, és akkor az élő Isten megment benneteket. De ha nem tértek meg, elvész minden, amiben reménykedtek.

A Szentatya is, és az igehirdető Egyház is ilyen helyzetben van: tudja, hogy az evangélium, amit el kell mondania az embereknek, nem evilág gusztusa szerint való. Megtérésről beszél, bűnbánatra hív és ennek a földi létnek a mulandóságából támasztja a reményt, hogy van örök élet. De nem itt. Ezért kell megtérni. Ezt a pápa is tudja. És hányszor de hányszor meg kell hallania, hogy „De kár, hogy ezt mondod. Ha a szánk íze szerint beszélnél, megdicsőítenénk téged" – mondja neki a világ, de ő nem teheti meg.

Év elején, mikor a diplomáciai testület tagjaival találkozik, egyik-másik tekintetből ez süthet feléje: „De kár, hogy pápa vagy! Ha diplomata lennél..., ha a világ dolgait intéznéd, akár akkora is lehetnél, mint én." –- De a pápa nem akar „akkora” lenni. Ő a bárány akar lenni. A földön járó Krisztus akart lenni.

Most ebben a szentmisében, amit a Szűzanya közbenjárásáért imádkozunk, adjunk hálát az elmúlt 10 napért, hogy a Szűzanya vigyázott a Szentatyára. El tudta mondani, amit akart, amit mondania kellett és épségben hazaért. Közben Mexikóban egy látnokot, egy indián látnokot avatott szentté.

Jó meggondolnunk azt, hogy valószínű ez volt az első Mária-jelenés az Úr Krisztus Mennybemenetele és a Szűzanya Mennybevétele óta. 1538-at írtak. Itt, Európában már volt egy jó pár kegyhely, Mária-búcsújáróhelyek, de mindegyik egy képhez kötődött, vagy egy szoborhoz kötődött, amelyeknek csodatévő erőt adott a Szűzanya és kegyelem-források lettek. De az, hogy a Szűzanya megjelenjék, valószínű Mexikóban történt először. Később jött sok-sok Mária-jelenés, de ez lehetett az első.

Az a kis indián ember úgy lehetett, mint a kis Bernadett, amikor kérdezte a Jelenést, hogy ki vagy te? - és a Szűzanya bemutatkozott neki, hogy „Én vagyok a kígyótipró asszony". Mit érthetett ebből a bemutatkozásból ez az ősi, indián kultúrában nevelkedett, nem is olyan régen megkeresztelkedett ember? De befogadta, és megtette, amit a Szűzanya neki mondott.

Ez nagyon meg tudja erősíteni bennünk a reményt, hogy nem az a dolgunk, hogy mindent töviről-hegyire megértsünk, végig elemezzünk, meg le tudjunk vezetni. Hanem az a dolgunk, hogy amit az igehírdető Egyháztól hallunk, befogadjuk. Nekünk ugyan nem jelenik meg a Szűzanya, de az üzenet ugyanaz, és néha A Szűzanáyról is szól. A mi dolgunk az, hogy amit az Egyházban hallunk, az igazságot, befogadjuk, és megtegyük, amit az Úr nekünk mond. Ha ez megtörténik, akkor reménykedhetünk abban, hogy megmenekülünk, hogy az életünk megmarad. De most újra kérjük meg a Szűzanyát, hogy a hálánkat tegye oda a Szentháromság és az Úr Krisztus kezébe mindazért a kegyelemért, amiben az elmúlt 10 napban nemcsak azoknak, akik közvetlenül találkoztak a Szentatyával, hanem nekünk is részünk lehetett. Amen.

Évközi idő 18. vasárnapja „A" évben
2008. augusztus 3.

Napi könyörgés
Irgalmas Istenünk, akit boldogan va llunk Teremtőnknek és Atyánknak, kérünk, áraszd reánk jóságodat szűntelen, és mindazt, ami előtted kedves, állítsd helyre és őrizd meg bennünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentélekkel egységben, lsten, mindörökkőn örökké.

Olvasmány: *Iz 55,1-3.*
Szentlecke: *Róm 8,35.37–39.*
Evangélium: *Mt 14,13–21.*

Testvéreim! Ez a szentmise két teendőt kínál nekünk. Az első: megcsodálni az Úr Krisztus hatalmát és gondoskodó szeretetét. És a másik: fölismerni azt, hogy ugyanez a gondoskodó isteni hatalom és szeretet az, amivel mi vasárnapról vasárnapra és szentmiséről szentmisére találkozhatunk.

Amikor ez a kenyérszaporítás történt, nagyon feszült volt a légkör. Heródes Antipász lefejeztette Jánost. A mi időszámításunk szerint az Úr Krisztus születése után a 29. évet írták. Ők akkor úgy számoltak, hogy Tiberius császár 17. éve van. Kora tavasz volt. Az Úr Jézus nyilvánosan működött Heródes felségterületén. Galileában. Jött a hír, hogy Jánost Mahérusz várában lefejezték. Akkor az Úr hajóba száll, hogy elhagyja Heródes területét és átmenjen a tó túlsó partjára, a Dekapolisz vidékére.

A hadakozó szellemű férfinép ekkor nyilván összenézett, hogy most mi lesz?! Meghalt a próféta, akiről mi azt hittük, hogy ő a Messiás. Pedig mondta, hogy nem ő az, de már köztetek van. Ez az ötezer férfi, aki a Genezáreti tó túlsó partján már várja Jézust, egy szóval fegyverbe állítható lett volna. De jönnek velük az asszonyok is meg a gyerekek is és nyilván az asszonyok szavára mindenki hozza a betegeit. Mert már híre van, gyógyult emberek hirdetik, hogy a Názáreti Jézusnak gyógyító ereje van – a szavában!... meg a kezében.

Jézus jön a Tizenkettővel. Kikötnek és nem azt kérdezi, hogy „Na, fiúk, hoztatok fegyvert?" Hanem azt mondja: hozzátok a betegeiteket. Az asszonyokkal és a gyerekekkel együtt kb. tízezer embe van együtt.

Szent János elmondja, hogy két, két és fél napos időszak volt, amikor Jézus tanított és gyógyított. A Tizenkettő rendet tartott, mert a mai hangosítási technika nélkül tízezer emberhez nem lehet szólni, akármilyen kedvező fizikai körülmények vannak. Nyilván Jézus járt körbe az emberek között és gyógyított és beszélt nekik. Így telt el két és fél nap, s amikor már a harmadik nap estéjéhez érnek, akkor történik, amit hallottunk.

Ezek az emberek bizonyára hoztak magukkal élelmet, hiszen ismerik a vándorlást, tudták, hogy mi az, amivel néhány napig az ember elverheti az éhét. Azon helyen forrás, esetleg több forrás is volt, melyekből oltani tudták a szomjukat. Jézus mégis meg akarja etetni ezt a sokaságot, hogy jelet adjon arra, hogy ő az, akiről a próféták beszéltek.

De ez még csak jel. Ez még nem az, amiről Izaiás beszélt, hogy majd ezen a hegyen – és ez Jeruzsálem, a Sion hegye – ezen a hegyen fog majd történni valami, ami megszabadítja az embert – a nagybetűs Embert – azaz mindenkit – a haláltól és megeteti, hogy az ember élni tudjon. De ez a kenyérszaporítás még nem az, ez még csak előjel. Az öt kenyérből és a két halból

Jézus kezéből ez a tízezer ember jóllakik. Mégpedig úgy, hogy az Úr megáldja és adja a tanítványoknak, a Tizenkettőnek, hogy osszátok szét! A maradék megtölt 12 kosarat. Micsoda hatalom ez! Teremtő hatalom.

Szent János elmondja, hogy amikor a férfiak ezt látták, összenéztek és elindultak, hogy királlyá tegyék Jézust. Fölismerték, hogy Ő az, akiről János is beszélt. Jézus pedig eltűnt közülük.

De micsoda szeretete és isteni hatalma van Neki, hogy az Eucharisztiában, az utolsó vacsorán ezt meg tudta örökíteni! Úgy, hogy amíg ez a világ világ, s amíg ez a Föld egyben van és forog és emberek élnek a földön, addigŐvele találkozni lehet a szentmisében. Ugyanúgy, mint azok az emberek. Hiszen aki szentmisére megy, az hozza magával a gondját-baját, a betegeit vagy a saját betegségét. Odatesszük az Úr Krisztus lábához és Ő gyógyít. Vagy úgy, hogy megoldást ad a gondunkra, vagy úgy, hogy erőt ad. És a szemünkbe nézve mondja:„Vedd föl a keresztedet. Azt, amit elhoztál ide, hozzám. Gondodat, bajodat, betegségedet, a betegedet, akit gondozol, keresztként hordozd, én adom neked hozzá az erőt napról napra. S ne töprengj a holnapon, a mai napot oldd meg. Legalább olyan szépen, mint a tegnapot, meg a tegnapelőttöt. Vagy talán egy kicsit szebben. Kapod hozzá az erőt."

Micsoda szeretet és hatalom ez! És mi mennyire nem gondoljuk ezt meg. Hányszor elfelejtjük. De hát ezért van ez a vasárnap, hogy egy kicsit keltegessen és ébresszen. Hogy amikor elindulunk szentmisére, akkor csomagoljuk össze a gondjainkat, bajainkat, amiket elhozunk ide. És tegyük oda az oltárra.

És közben az Úr tudta, hogy egy éve van még hátra, a következő húsvét az már az ő húsvétja lesz, amikor azon a hegyen, Jeruzsálemben megalapítja az Oltáriszentséget és meghal az Emberért, azért, hogy harmadnapon föltámadjon. – Ezt Ő tudta. Ettől még inkább elámulunk: Jézusunk, Te tényleg az égből jöttél! Ezt pusztán emberként nem lehetett végigcsinálni. De hála Neked, meg hála az Atyának, Aki Téged elküldött hozzánk és értünk. Hogy ma is találkozhatunk Veled. Hát, taníts minket, gyógyíts, és amikor áldozunk az örök élet kenyerével táplálj minket! Amen.

évközi idő 18. vasárnapja „B” évben
2006. augusztus 6.

Olvasmány: *Kiv 16,2–4. 12–15.*
Szentlecke: *Ef 4,17. 20–24.*
Evangélium: *Jn 6,24–35.*

Testvéreim! Augusztus 6-án minden évben megünnepeljük az Úr Jézus Színeváltozásának ünnepét, de ezt csak a hétköznap is szentmisére járók hallják és teszik. Ha azonban 6-a vasárnapra esik, akkor a vasárnap liturgiája átadja a helyét a Színeváltozás ünnepének. Idén ez fordul elő.

Ez az ünnep velünk, magyarokkal a legszorosabban összetartozik. Ugyanis 1456-ban a nándorfehérvári győzelem után rendelte el a pápa, hogy ezek után a katolikus Egyház minden évben augusztus 6-át ülje meg, mint az Úr Jézus Színeváltozásának az ünnepét hálaadásul a nándorfehérvári győzelemért, aminek idén az 550. évfordulója van. Ennek a győzelemnek a hadtörténeti jelentőségéről a média sok minden elmondott. De ennek üdvtörténeti jelentősége is

van, mert az a győzelem azt jelentette, hogy akkor Magyarország még a katolikusan keresztény Európának a védőbástyája volt, és megvédte Európát.

A hadtörténészek elmondják, hogy a Török Birodalom a 15. század 20-as, 30-as éveiben, tehát 1420, 1430 tájékán olyan erősnek érezte magát, hogy kezdte fontolgatni a szultán a szent háborút. Hogy elindulunk Nyugat felé és az iszlám félholdját kitűzzük mindenütt. Majd Rómában is. De előbb Nándorfehérvárra, aztán Budára, aztán Bécsre, aztán Passaura, aztán Párizsra, aztán Rómára.

1444-ben Várnánál már egy nagy ütközet zajlott. A magyar királyi meg a pápai csapatok és a szultán csapatai között. A szultán győzött. Ott veszett a magyar király, ott veszett a pápai sereg fővezére és sok-sok keresztes vitéz.

Eltelt 9 év és a szultán bevette Bizáncot, az akkori Kelet-Római birodalom fővárosát. Amikor szétfutott a hír, hogy Bizánc elesett, mindenki tudta, a törökök kiépítik a hídfőjét a Boszporusz nyugati partján és elindulnak. 1453-ban már Nándorfehérvárt ostromolták a törökök. Ez az ostrom meghiúsult. De aki egy kicsit átlátta a helyzetet, tudta, hogy ennek hamarosan folytatása lesz, és Nándorfehérvár lesz a célpont.

Ekkor a pápa üzen Kapisztrán Szent Jánosnak, aki akkor már egy 70 éves öreg szerzetes, hogy János testvér, indulj el és próbáld meg fölrázni az európai fejedelmeket, hogy jön a veszedelem! Segítsetek Magyarországnak védekezni. – Hunyadi János akkor Magyarország kormányzója, és tudta, hogy most a kereszténység is, Magyarország is nagyon komoly veszedelem előtt áll.

Kapisztrán Szent János elindult és végig prédikálta Európát. Bécsben is őrzik a Stephanskirche oldalában a szószéket, ahonnan beszélt. Sopronban is. Budán is prédikált. Gyűjtötte a keresztes sereget.

1456 tavaszá a törökök megindultak. Körülzárták Nándorfehérvárt a hadtörténészek szerint közel 70 ezres sereggel, hajókkal, ágyúkkal. Benn a várban mindössze hétezer magyar Szilágyi Mihály kapitánysága alatt néz szembe a tizszeres túlerővel. Július 3-án megkezdték a törökök az ostromot, de ez a hétezer ember egy héten át megvédte. Ekkor érkezett Hunyadi a keresztes sereggel, s elkezdődött egy tíz napig tartó viadal. Miközben mindenki az életét tette kockára és nagyon sokan az életüket áldozták, július 22-én a törököket megfutamították.

A hadtörténészek ezt a történetet azzal fejezik be, hogy Hunyadi nem ismerte föl a helyzetet, és nem üldözte a törököket egészen Sztambulig. – Nem Hunyadi vétett itt el valamit, hanem az utódok. Hunyadi 3 héttel később, augusztus 11-én a temetetlen halottak és a mérhetetlen nyomor következtében kitört járványnak lett az áldozata. Kapisztrán Szent János állt ott a halálos ágyánál, s kísérte a halál küszöbéig, hogy ez a János vezér átlépjen az Úr Krisztus elé és elmondja Neki, hogy Uram, a jó harcot, amit rám bíztál, az enyémekkel együtt én megharcoltam. És most itt vagyok Nálad.

Aztán eltelt 6 hét és október 23-án Kapisztrán Szent János is meghalt. Akik életben maradtak, ahelyett, hogy katonailag is, diplomáciailag is kihasználnák ezt a helyzetet, elkezdtek marakodni a hatalomért.

Eltelt 70 év, jött 1526, és akkor Európát már nem lehetett mozgósítani. Addigra már elindult a reformáció és a tőlünk nyugatra lévő országokat már nem az érdekelte, hogy jönnek a törökök, hanem az, hogy a pápát hogyan lehetne letaszítani a trónjáról. Aztán következett a közel 200 éves török uralom itt, Európában.

A pápa pedig a Színeváltozást rendelte ünneppé, hogy legalább a katolikus hívők szeme elé állítsa, hogy azok a küzdelmek, amelyeket itt a földön meg kell harcolnunk, Krisztusért zajlanak. Nem a pénzért, nem a földért, nem a hatalomért, hanem Érte. Hogy a belé vetett hit meg tudjon

maradni. Hiszen a törökök az iszlámot akarták terjeszteni egész Európában és kiirtani a katolikus hitet.

Meghajlunk a nándorfehérvári csatában meghaltak előtt, főleg Hunyadi, meg Kapisztrán Szent János előtt: Hősök vagytok! Szerettétek az Urat és az életeteket adtátok Érte. Ti már megkaptátok és örökre birtokoljátok a győzteseknek járó koszorút, koronát. Segítsetek nekünk kisebb-nagyobb harcainkban tudni, hogy a dicsőséges Krisztusért harcolhatunk. És Benne, Vele győzni tudunk. Amen.

Évközi idő 18. vasárnapja „C" évben
2013. augusztus 4.

Olvasmány: *Préd 1,2. 2,21–23.*
Szentlecke: *Kol 3,1–5. 9–11.*
Evangélium: *Lk 12,13–21.*

Testvéreim! Ehhez a példabeszédhez ide kívánkozik a dúsgazdag és a koldus Lázár példabeszéde, meg az Úr Krisztusnak az a tanítása, hogy az égbe gyűjtsétek a kincseiteket, ahol tolvaj nem lopja el, molyok nem rágják szét, s vigyázzatok, mert ahol a kincsetek, ott van a szívetek is.

Éppen ezért, ha ennek a vasárnapnak nevet akarnánk adni, akkor *a helyes helymeghatározás* – mai szóval – a helyes pozicionálásnak a vasárnapja ez. Aminek az is alapot ad, hogy egyre többet hallunk az útról, hogy az emberi élet utat jelent, úton vagyunk valamennyien s nem mindegy, hogy milyen sebességgel és még kevésbé mindegy, hogy milyen irányban haladunk. Hogy az elágazásoknál észre vesszük-e, hogy merre tovább?

A technika meg a számítástechnika oldaláról adódik egy csodálatos kép, a GPS, a Globális Helymeghatározó Rendszer, amit az autósok is használnak. Egy pici szerkezet, amibe elinduláskor be tudom írni, hogy honnan hová szeretnék eljutni autóval. Elindulunk és egy hang érthető, magyar nyelven minden útkereszteződésnél, minden körforgalomnál, minden hosszabb szakasznál előre mondja, hogy: 50 méter múlva körforgalom, jobbra hajtson ki. 120 méter múlva: balra kanyarodjon és ott menjen tovább. – Micsoda segítség ez az úton lévő autósnak, akinek nem kell térképet tartania az ölében, nem kell észben tartani esetleg több száz km-es utakat, - mondják neki előre. S nagyjából jól. Nem vezetik félre, hanem amit célként beírt, ez a GPS-es hang oda vezérli. Most, a 3. évezred elején.

Ilyen bennünk a lelkiismeret. A teremtett lélekhez hozzá tartozik az érzék, amellyel a figyelmes értelem hallja a Gondviselő Isten hangját, amely elvezeti a jó célba. De oda kell figyelnünk a lelkiismeretre, amely – ha meg nem fojtották, vagy kívülről nem támasztanak olyan zajt, hogy ez a hang nem hallható – mondja: „Vigyázz, ne tapadjon a szíved oda a vagyonodhoz, bármekkora, őrizd a szíved függetlenségét. Ne légy önző. Ne légy kapzsi és ne tapadj ahhoz, ami már a tiéd. Mert ha a kapzsiságnak engedsz, akkor te mindig csak kapni akarsz. Mindig és mindenkitől. Amit pedig megkaptál, ahhoz süketen és vakon, körömszakadtáig ragaszkodni fogsz és eszedbe nem jut, hogy megtörd a kenyeredet az éhezőnek. Vagy a ruhatáradból valamit adj annak, akinek rongyai sincsenek. Mint ahogy a dúsgazdag és Lázár példázatában az Úr elmondta."

Egy kapzsi és csak magára figyelő ember képes erre, hogy a koldus ott fekszik a kapujának a küszöbén és nem veszi észre. Talán azért sem veszi észre, nem kell kimennie a kapun: neki

mindent házhoz hoznak. A barátai esténként jönnek és vele lakomáznak. Az orvosa rendszeresen jön. Minden baját kívülről megoldják. Ezért nem látja, hogy ott, a kapu előtt a lehullott morzsákra éhezik és néhány csöppre szomjazik valaki – és meghal. Ő pedig nem veszi észre… Aztán fordul a történet, és a pokol kínjai között ez a gazdagságához odatapadt ember – jajgat. És már nincs menekülés…

A középkori drámairodalomnak van egy külön kis műfaja, a német nyelvterületen született *Jéderman-drámák*. Elég sok változata van. A címet úgy is lehet mondani, hogy: az *Akárki drámák,* amelyekben a főszereplő egy gazdag ember, aki rendkívül ügyes, szép, erős, gazdag, - de amikor a halállal találja magát szemben, akkor a halál azt mondja: Mutasd a szívedet! – És a szíve nincs sehol. A kincsesládájában találják meg. Ahogy az Úr Krisztus mondta: Ahol a kincsed – ott van a szíved is. – És elvész az ember.

De nem az a baj, hogy valaki ügyes, jól tud gazdálkodni, meggazdagodott. – Nem ez a baj! A baj akkor kezdődik, amikor valaki elfelejti a főparancs második felét, és elfelejti megosztani azt, amije van.

Rendes körülmények között a család, a házastárs, gyerekek, rokonság eleve olyan környezetet támaszt, ahol magától értetődik az, hogy megosztják azt, amijük van. – De ha nem… - hány válás igazi oka a vagyonhoz tapadás! Amihez a mai jog a legkülönbözőbb trükköket kínálja. És élnek is vele az emberek. Kezdve azzal, hogy közös vagyont szerzünk, de ezt nem íratom ránk, hanem magamra íratunk mindent. Azért, hogy ha majd válunk, akkor ne legyen kérdés, hogy amink van, az kié… - Természetesen az enyém! Na, így kezd az ember hozzátapadni ahhoz, amije van.

Ebből baj lesz, mert a legrosszabb esetben ez azt jelenti, hogy az úton lévő ember letapadt valahol útközben. Egy ideig nagyon kényelmes helyzet, mert nem kell azon töprengeni, hogy az elágazásoknál merre tovább?... – Nincsenek elágazások. De mozgás sincs. Ha pedig az életben megszűnik a mozgás, megszűnik a bontakozó fejlődés, annak az életnek kezd vége lenni. Meghal.

Az Úr Krisztus pedig mit mondott? – Azt mondta: Én azért jöttem, hogy életetek legyen és egyre bőségesebben legyen… Jöjjetek utánam, mert én vagyok az Út! Ha ezen az úton haladtok, néha föl kell tennetek a kérdést: és most merre tovább? De ha figyeltek rám, ha él a lelkiismeretetek, mint egy GPS az autóban, én előre mondom Neked! – nem nagy általában, hanem Neked! Mondom: most vigyázz!... mert x idő múlva következik valami, amikor azt kellene tenned, hogy… készülj. Akkor fejlődni fogsz, haladni fogsz, s a végén célba fogsz érkezni.

Merjük kérni az Úr Krisztustól ezt a vezérlést! Aki autózik, valahányszor a GPS-hez nyúl, de jó lenne, ha átvillanna a lelkén, hogy Istenem! Csak a lelkiismeretemet is, legalább a kritikus pillanatokban így kézbe tudjam venni! … és oda tudjak hallgatni rá! És – esetleg – segíteni tudjak felebarátomnak, akinél a lelkiismeret nem egészen pontosan működik… hogy el ne tévedjen… és haza tudjunk érni valamennyien. Amen.

18. hét hétfő
2009. augusztus 3.

Szentlecke „A” évben: *Szám 11,4b–15.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 28,1–17.*
Evangélium: *Mt 14,13–21.*

Testvéreim! Most, az augusztusi hétköznapokon a Számok könyvéből halljuk a szentleckét. Ez Mózes negyedik könyve és a Sínai szövetség megkötése utáni 40 év történetét mondja el. A Számok könyvének nevezik, mert újra meg újra számba veszik Izraelt. Törzsenként, családonként megszámlálják. Ebből a könyvből lehet megtudni, hogy milyen rendben építették föl a tábort a Szövetség sátra köré. De ezt a könyvet a lázadások könyvének is lehetne nevezni. Mert megszámlálhatatlan, hogy Izrel fiai hányszor fordultak szembe Mózessel. Hol azért, mert nincs hús, hol azért, hogy nincs víz, hol azért, hogy miért Áron a főpap – és közben olykor Mózes türelmét veszti. Nem érti, miként lehetséges, hogy 2–3 év múlt el mindössze azóta, hogy ez a nép átvonult a tengeren, látták, mekkora csodajeleket tett az Úr értük és tessék… Vissza akarnak menni Egyiptomba.

Vagy amikor a Kánaánba küldött kémek visszajöttek és beszámoltak arról, hogy a föld, amerre megyünk, tejjel-mézzel folyó föld! Nem akarnak oda menni! Meg akarják ölni Mózest.

Ezután az Úr azt mondta Mózesnek: „Ez a nemzedék nem fog bemenni az Ígéret földjére! Forduljatok vissza! És majd ha ti kihaltatok, a fiaitok, meg az unokáitok… azok majd bemennek. – Közel 40 évvel később…"

Az Egyház mondja, hogy Izrael pusztai vándorlása az emberi élet modellje, amit egyenként is, népenként is, meg az emberiség egésze is követünk. És ha az Úr nem volna irgalmas, akkor mi soha célba nem érhetnénk.

Ezért olyan fontos a Magnificatban a Szűzanya próféciája, hogy: „Az Úr nagyot tett velem. De nemcsak velem, hanem az Ő irgalmassága nemzedékről nemzedékre azokon, akik Őt félik" – ez a mi reményünk! Hogy az Úr irgalma nem fogy el. Mert a mi nem fogynak el. Lényegében ismételjük ugyanazt és minden nemzedék még egy kicsit rá is licitál.

Ezért óriási dolog a hit! Elhinni azt, hogy úton vagyunk. Hogy ez a földi lét nem minden. Nem szabad itt úgy gyökeret vernünk, mintha ennyi volna az élet… Az élet sokkal több! Az Úr Krisztus pedig minden szentmisében úgy van velünk, ahogy hallottuk a Kenyérszaporítás csodáját.

Bántjuk, tagadjuk, nem kell. Lázadunk elene. Ő pedig jön és gyógyít, tanít és adja az Élet Kenyerét. Adja papjainak, hogy a papok adják az éhező lelkeknek. Örüljünk neki, hogy irgalmas a mi Istenünk! Köszönjük meg, hogy személy szerint velünk is, mind a mai napig irgalmas volt – és Ő az is marad! De higgyünk Benne! Amen.

18. hét kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Szám 12,1–13.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 30, 1–2. 12–15. 18–22.*
Evangélium: *Mt 14,22–36.*

18. szerda hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Szám 13,2–3. 26–4,1. 26–29. 34–35.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 31,1–7.*
Evangélium: *Mt 15,21–28.*

18. csütörtök hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Szám 20,1–13.*
Szentlecke „B” évben: *Jer 31,31–34.*
Evangélium: *Mt 16,13–23.*

18. hét péntek. Elsőpéntek
2009. augusztus 7.

Szentlecke „A” évben: *MTörv 4,32–40.*
Szentlecke „B” évben: *Náh 1,15; 2,2;3,1–3. 6–7.*
Evangélium: *Mt 16,24–28.*

Testvéreim! Ha valaki, akit a mai korszellem itatott át, hallja ezeket a mondatokat, fölhorkan, hogy: nahát, micsoda diszkrimináció! Mi az, hogy az Atyát nem ismeri senki, csak az, akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni?! Nekem nem akarta kinyilatkoztatni? Én nem ismerem az Atyát. Hogy-hogy nekem nem nyilatkoztatta ki, úgy, hogy a barátaimnak sem. Hiszen mi, modern, felvilágosult, hitetlen, szekularizált emberek ráadásul többségben is vagyunk. Micsoda diszkrimináció!

És nem az. A Fiú mindenkinek ki akarná nyilatkoztatnia a mennyek országát is, az Atyát is, a Szentlelket is, de nem állunk Vele szóba, és nem hallgatjuk meg. Ha valaki nem ismeri az Atyát, nem a Fiún múlik, hanem az emberen.

És ha mi, hívő emberek megkérdezzük Tőle, hogy Jézusunk! És honnan tudod Te azt, hogy ki az, akinek kinyilatkoztathatod az Atyát? – Akkor Ő egy felnőtt léleknek annyit mond: Onnan, hogy rád nézek és látom, hogy az iga a válladon van-e. Az iga, amit hittel, reménnyel és szeretettel magadra vettél és hordozod. Innen tudom, hogy hallod-e, amit mondok.

Mert a kinyilatkoztató szó hangzik. S van aki nem azért nem hallja, mert neki nem mondják, hanem azért, mert süket. Az igát vagy föl sem vette, vagy kibújt belőle és büszkén hirdeti, hogy „én szabad vagyok és független, nekem nem parancsol senki!"

Hittel, reménnyel, szeretettel hordozni állapotbeli kötelességeinket – jel! Jele annak, hogy Istenem én valamit már fölfogtam Belőled. Azt, hogy megteremtettél, hogy Magadnak teremtettél és amikor a törvényeidet megismerem, akkor a misztériumaiddal kezdek ismerkedni. Neked köszönhetően. Azért ismerhetem a törvényedet, mint szereteted megnyilatkozását, meg mindazt, amit tanítást hallok, mint a Te igazságodat, mert kinyilatkoztatod. Nekünk és nekem. Mert Nélküled hiába nézünk, nem látunk. Illetve amit látunk, egészen másként értelmezzük, mint ahogy az van. A természetben is, másokban is, egymásban is.

Az Elsőpéntekek mindig arra figyelmeztetnek, hogy becsülnünk kell a kapott Kinyilatkoztatást, a kapott hitet. Ahogyan peregnek a napjaink és hordozzuk állapotbeli kötelességeink igáját, annak adjuk jelét, hogy: Jézusom! Beszélj! Szólj! Hallom. – Nem mindig értem, de hallom és próbálom megtenni, amit mondasz. Mert – ahogyan múlik az idő – egyre inkább tapasztaljuk, hogy szeretsz bennünket. Hát nézd, azt az igát, amit viselünk, a szeretetünk jeleként próbáljuk viselni. De segíts! Segíts, hogy amit mondasz, egyre inkább meghalljuk és örülni tudjunk annak, hogy elkezdtünk megismerni Téged is, az Atyát is, a Szentlelket is. Amen.

18. hét szombat
2000. augusztus 12.

Szentlecke „A” évben: *MTörv 6,4–13.*
Szentlecke „B” évben: *Hab 1,12–2,4.*
Evangélium: *Mt 17,14–19*

Testvéreim! Jó odahallgatni a prófétai szóra, amit nem emberek találnak ki, hanem Istentől ered. és az élet érdekében figyelmezteti az embert.

Jeremiás közel 40 éven át mondta-mondta az Úr üzenetét – de nem hallgatták meg. A prófétai sorshoz hozzátartozik, hogy része van a jövendöléseiben. Jeremiás is ott van az ostromlott városban, elesésekor is. A próféta tudja, hogy az Úr Igéje igaz és teljesül, és kapja az erőt, hogy akár meghallgatják, akár nem, az ő dolga annyi: átadni az üzenetet.

A Szűzanyában megszületett erre a földre az a boldog ember, aki mindig meghallotta az üzenetet, befogadta és megtette, amit az Úr mondott. Akkor is, amikor Gábriel jött és közölte vele, hogy „a Szentlélek száll tereád". – Akkor is, amikor menekülni kellett. Akkor is, amikor a Golgotán kell lennie. A Szűzanya közöttünk a legtökéletesebben hallotta az Igét és megtette. Ezért tud segíteni mindegyikünknek, hogy hallani tudjunk.

Amikor az ember már hallja az Igét, akkor kínos élménye lehet mindegyikünknek, hogy tudnám én már, mit kellene tenni, de nincs erőm megtenni. – Ekkor is oda lehet menekülni a Szűzanyához, hogy „Mária, segíts! Segíts remélni, a kudarcok után is! Kérjed számomra az erőt, hogy azokat a kérdéseket, amelyekről – minél idősebb vagyok, annál inkább – már tudom, mégpedig tapasztalatból tudom, hogy én nem fogom megoldani. Segíts!"

Ilyenkor a Szűzanya ránkmosolyog, hogy „Na végre! Elkezdődött szívedben az a bölcs belátás, hogy az élet dolgait nem te intézed, hanem kapod a megoldásokat, és ha jól fogadod és őrzöd,

akkor a kapott ajándék az, ami megoldja majd azt a kérdést is, amiről most már látod, hogy nem fogod megoldani. Pedig ha az megoldatlan marad, akkor be nem mehetsz a Mennyek országába.

Az ember szíve tudja hogy vannak dolgok, amelyekkel nem lehet bemenni a Mennyországba, de én magam nem tudok megszabadulni tőlük. Ehhez hangzik az Egyházban a prófétai szó: Ne félj, csak higgy! Remélj és szeress! És tedd, amit az Egyház mond. Életed legvégére, vagy egyszercsak menet közben úgy, hogy észre sem veszed, mikor, egyszercsak az a szerinted megoldatlan kérdés megoldódott. – És ilyenek előfordulhatnak házasságban, előfordulhatnak a szív titkos magányában, amiről senki nem tud, előfordulhat felebaráti kapcsolatokban. Az imádsággal kapcsolatban is. Mindennel kapcsolatban adódhat ilyen.

Merjünk bízni a Szűzanyában és fussunk oda hozzá. Azért is, hogy: Szűzanyánk, segíts hallani! Azért is, hogy ha már hallom, de még nem tudom tenni. Meg azért is, hogy ha meg tudtam tenni vagy a dolog megoldódott, akkor: Szűzanyám, most segíts hálát adni! És el nem felejteni, hogy a kegyelem azon a prófétai szón keresztül, amit te is hallottál, a kegyelem változatlanul árad. Aki befogadja, abban életet formál. Amen.

Évközi idő 19. vasárnapja „A" évben
2008. augusztus 10.

Napi könyörgés
Mindenható, irgalmas lsten, akit Atyánknak szólíthatunk itt a földön, kérünk, tökéletesítsd szivünkben a fogadott fiúság lelkét, hogy méltók legyünk belépni a megigért örökségbe. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*1Kir 19,9a. 11–13a.*
Szentlecke: *Róm 9,1–5.*
Evangélium: *Mt 14,22–33.*

Testvéreim! Gondolom, sokan látták legalább részleteiben az Olimpia megnyitó ünnepségét. Rendkívül látványos volt és gondolatokat ébreszt. Most, ebben a szentmisében néhány, az Olimpiával kapcsolatos dolgot próbáljunk meg együtt végig gondolni.

Az első, hogy mi vasárnapról vasárnapra az első Olvasmányban halljuk az Ószövetség részleteit és nem sokat szoktunk gondolkodni rajta, ezért figyelmen kívül marad az ókori világ. Izraelről van szó, próféciákról van szó, általában az Úr Krisztus felé nyílnak meg ezek a szövegek, de nem szoktuk tudatosítani, hogy mikor is írták ezeket a részeket, amiket most hallottunk? És mi volt akkor a nagyvilágban? Hiszen a Föld már be volt népesedve. És mondjuk, amit az imént hallottunk Illésről, az Krisztus előtt a 8. században történt, 770–750 tájékán..

Távol-Keleten már kétezer éves kultúrák éltek. Kínában is. Kicsit közelebb, a görög szigetvilágban már létezett a görög kultúr-világ. És miközben Illéssel ez történt, a görög félszigeten, az Olimposz-hegy közelében megrendezték az első olimpiai játékokat. Írták a mi időszámításunk szerint a 776-os évet. Ezt a játékot azzal a felismeréssel kezdeményezte valaki, hogy mi túlságosan szétforgácsoltan élünk. Ahány város annyi állam, ahány sziget annyi ország és ahány város annyi istenünk van. Sőt, még több. Nincs egységesítő elvünk. Próbáljuk meg.

Próbáljuk meg, hogy mérjük össze az erőnket 4 évenként. Aztán aki győz, azé a dicsőség. S legalább 4 évenként ne csatatéren találkozzunk, hanem játsszunk. Küzdelem ugyan ez is, de játékos. S általában a versenyzők nem halnak bele a versenybe, még a vesztes sem. – És ezt a játékos versenyt 4 évenként megrendezték.

Közben Palesztinában, Júdeában és Izraelben ott él az élő és igaz Isten tisztelete és az ószövetség népe gondosan elszigetelődött ettől az olimpiai eszmétől. Mert az pogány volt, sok istenhez kötődött és nem fogadta be az élő és igaz Isten hitét.

A Krisztus előtti a 2. században a hellének meghódították a Földközi-tenger medencéjének keleti oldalát, Palesztinát is. És amikor Jeruzsálemben is, Palesztinában is stadionokat és sportpályákat építettek, hogy fölneveljék az ifjúságot az olimpiákra, a Makkabeus család fiai fegyvert rántottak és védték a hitüket, a rájuk rontó pogány eszmékkel szemben. A hír azonban ott volt a világban, hogy már a századik, már a százötvenedik, már a száznyolcvanadik Olimpia következik.

Amikor később az Egyház próbálta pontosan meghatározni az Úr Krisztus születésének évét, olyen történelmi támpontjai voltak, hogy Róma alapításától számítva a 752. évben, és a 194. Olimpiának évében született a Megváltó. Ezt az időpont meghatározást az Egyház véges-végig őrizte. Az Olimpiáknak pedig a Krisztus utáni 5. században vége lett. Amikor a mediterrán térség keresztény lett, az egyik bizánci császár elrendelte, hogy vége, az Olimpia pogány ügy, ehhez a kereszténységnek nincs köze. Nem engedi, hogy köze legyen hozzá a kereszténységnek. Akkor ezt be kell fejezni. Be is fejezték.

1896-ban, amikor már eltelt 20 esztendő itt, Európában, az Egyház elleni harccal, amit akkor úgy neveztek, hogy kultúrharc, és úgy tűnt, hogy Nyugat-Európából a katolikus Egyházat ki lehet pipálni, elmúlt, volt, nincs, akkor támadt a nagy eszme Franciaországban, hogy valami egységesítő esemény mégiscsak kellene. Hogy Európa legalább néha eszméljen rá arra, hogy emberek vagyunk. Norvégiában éppen úgy, mint Itáliában és Írországban éppen úgy, mint mondjuk Ausztriában. Ezért 1896-ban újra megszervezték az olimpiai játékokat, s azóta 4 évenként ismételjük, most (2008-ban) a huszonkilencedik újkori Olimpiánál tartunk.

De milyen különös! A TV-műsorok mutatják Pekinget. A város újjáépült. Szuper minden. Mindenki el van ájulva. De egy kis kápolna sem épült, hogy a katolikus versenyzők legalább egyszer, ebben a két hétben vagy négy hétben elmehessenek szentmisére. Az nem kell. De versenyzünk, és bajnokokat avatunk, akik mindenkinél gyorsabbak, mindenkinél magasabbra tudnak ugrani, mindenkinél erősebbek. És nem szól róla senki, hogy ezeken a versenyeken emberek találkoznak, akik – mindegy, hogy melyik népből valók – mind az Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberek, azonos testi és lelki fölépítéssel rendelkeznek.

És érdekes módon a legutóbbi idők nagy fölfedezése, hogy a sportolók mentális állapota mennyire fontos a győzelemhez. De még véletlenül sem hangzik el, hogy az istenhitük, a vallásosságuk, meg az a fajta lelkület, hogy Istenem, engem gyorsabbnak, erősebbnek teremtettél, mint a többieket… Nézz ide! Megdicsőítelek Téged azzal, hogy megmutatom, mire vagyok képes. – Erről szó sincs. Arról van szó, hogy én ki mindent tudtam legyőzni. – És az emberek azt hiszik, hogy kár érné őket akkor, ha a vallásnak ehhez a versenyhez is köze lehetne. Nem lehet. És kevesebbek leszünk tőle.

A mi Istenünk ugyanis nem arra teremtett minket, hogy egymással szemben bizonyítsuk, hogy én erősebb vagyok, én ügyesebb vagyok, én gyorsabb vagyok mint te. Hanem arra teremtett, hogy az egyetlen, élő Istennek, mint Atyának a gyermekeiként fölkészüljünk egy közös örökség birtoklására. A mennyek országa birtoklására. Ezt az Isten nélkül versenyző ember nem tudhatja. És az ókori Olimpiának, az Olimpiák sorozatának a nagy tanulsága, hogy látjátok? Kinyilatkoztatás nélkül ennyire képes az ember. Verseng, győz, a másikat legyűri, de 4 év múlva letaszítják a trónusáról, jön a következő. Ez nemzedékről-nemzedékre ismétlődik. és nem merül

fel a kérdés, hogy: a legyőzöttekkel mi van? Akik be se jutottak a versenyre, azokkal mi van? És mi lesz? – Ez föl se merül.

A teremtő Istennek pedig gondja van mindenkire. A kicsinyekre is, azokra is, akik nemhogy gyorsan nem tudnak futni, hanem egyáltalán nem tudnak futni. Azokra is gondja van. Mert Ő a mennyek országát mindenkinek ajándékba akarja adni.
Legalább egy fohász erejéig gondoljunk az Olimpián versenyzőkre! Hogy: Istenem, lehet, hogy nincs templom, ahová el tudnak menni, de amikor eszükbe jutsz, hallgasd meg őket! Hogy becsülettel tudjanak versenyezni. És akkor is, ha az Olimpiai Bizottság Tőled nem kérte, hogy: Istenünk, álld meg ezt a játékot! – mi kérjük. Mert hiábavaló minden, ha az Úr áldása nincs rajta. – Hát legyen rajta! Ámen.

Évközi idő 19. vasárnapja „B” évben
2006. augusztus 13.

Olvasmány: *1Kir 19,4–8.*
Szentlecke: *Ef 4,30–5,2.*
Evangélium: *6,41–52.*

Testvéreim! Ezekben a hetekben, mikor mifelénk a kenyérgabonát már betakarították, halljuk Evangéliumként az Úr Krisztustól az élet kenyeréről szóló örömhírt. Az örömhírt, hogy a teremtő Isten tudja, hogy az embernek az élethez táplálékra van szüksége, a testének is, a lelkének is. Az Atya azért küldte el egyszülött Fiát, hogy a lelkünk kenyere legyen. Az életünk Kenyere legyen.

Amikor először hallották ezt a beszédet, azok, akik előtte nap ették a csodálatosan megszaporított kenyeret, vitatkozni kezdenek. S alig-alig hallják meg, hogy miket is mond ez a Jézus, akit tegnap este még királlyá akartak tenni. Most megütköznek rajta, hogy ez a József fia… mit akar ez?

Jézus pedig elmondja nekik az élet evangéliumát. Elmondja nekik, hogy vegyétek észre, most kezd teljesedni, amit a próféták mondtak, hogy mindazok, akik hisznek és igazán hallgatnak az élő Istenre, azok hozzám jönnek. Mert senki nem jöhet hozzám, ha az Atya nem vonzza őt. Hozzám nem az okosok, az ügyesek, meg a gazdagok jönnek, akik fölfedeztek bennem valami nagyot. Hanem énhozzám azok jönnek, akiket az Atya vonz és az én szelíd és alázatos szívemben megtalálják az élet forrását.

Akkor még, amikor ez először elhangzott, csak maga az Úr tudta, hogyan fogja odaadni a testét a világ életéért: a kereszten. Hogyan fogja maradandóvá tenni a maga áldozatát az Eucharisztiában és hogyan tudja adni a tulajdon testét és a vérét a kenyér és a bor színe alatt. Ő tudta. És először az utolsó vacsorán megtette. Konszekrált. Átváltoztatta a kenyeret a testévé, a bort a vérévé, és mondta: „Vegyétek és egyétek, vegyétek és igyátok. És akkor lesz bennetek élet."

A katolikus Egyház őrzi ezt a kincset. Ezért mondja parancsként, hogy vasárnaponként ott kell lennie a szentmisén annak, aki hívőnek vallja magát. A korábbi parancs úgy szólt, hogy legalább egyszer, húsvét tájékán a katolikus hívő áldozzon meg.

Ez a mi időnkben, amikor olyan gyakorivá vált a szentáldozás, fenyeget ugyan a veszedelem, hogy elsikkad, micsoda kincset kaptunk mi az Oltáriszentségben és a szentáldozásban, de a

veszedelem mellett az élet, amit az Úr táplál bennünk, több. Mert amikor valaki kicsi korától vagy később érzi a szívében a vonzódást, hogy „de jó lenne áldozni!", aztán hallja, hogy igen, csak a szentáldozásra készülni kell és tiszta szívvel kell odamenni, és veszi az ember a fáradságot és bűnbánatot tart és meggyónik, elkezdődik benne a keresztségben kapott élet kibontakozása.

Ennek egyik nagy jele, hogy ha hét közben, vagy hónap közben történik valami, az embernek megszólal a lelkiismerete, hogy most vigyázz… most nem káromkodhatsz… nem pofozkodhatsz és nem állhatsz bosszút, mert te áldoztál… és emlékezz csak rá, hogy hogyan is élt az a Jézus, Akit a szívedben hordozol?! … és ugye, szeretnél áldozni a következő vasárnapon is?! … hát akkor most szedd össze magad. Légy egy kicsit türelmes, szelíd, alázatos szívű.

Olyan pillanatok ezek, mikor az ember átélheti, hogy a szentáldozásnak micsoda hatása van konkrét esetekben. Mert nem mindig sikerül engedelmeskedni ennek a lelkiismereti szónak, de ott van a szentgyónás, hogy amikor nem sikerült, akkor az Úr adja a lehetőséget, hogy nem baj, próbáljuk majd újra, gyere, föloldozlak megint, indulj.

Lehet jónak lenni. Lehet úgy élni, hogy nyugodt lélekkel megy az ember vasárnapról vasárnapra a szentáldozásra.

De azt jó néha meggondolnunk, hogy az Úr azt mondta: „Én vagyok az élet kenyere", és ez a kenyér a szentmisében születik, és a tabernákulumban közöttünk lakik. Ezért jó néha arra gondolni, hogy amikor templomba jövünk, az Úr itt van! És amikor konszekrálunk, a pap szava az Úr Krisztus szava, és az anyag engedelmeskedik: a kenyérből az Ő teste lesz, a borból az Ő vére lesz. Újra megjelenik köztünk. És ha Ő az életét osztja meg velünk, akkor az az élet, amit a szentáldozásban kapunk, már a föltámadott élet, ami fölött a halálnak nincs hatalma.

Megköszönjük az Úr Krisztusnak, hogy így gondoskodott Egyházáról. És köszönjük meg az Atyának, a mi Atyánknak, hogy vonz. Vonz bennünket az Ő egyszülött Fiához. De segítsen nekünk Ő maga, hogy az élet, amit Tőle kapunk, tényleg bontakozni tudjon bennünk és meg tudja teremni mindazt a gyümölcsöt az Ő dicsőségére, meg a felebarátaink javára, amiért örök boldogsággal jutalmazza meg azt, aki hitt Őbenne. Amen.

Évközi idő 19. vasárnapja „C” évben
2007. augusztus 12.

Olvasmány: *Bölcs 18,6–9.*
Szentlecke: *Zsid 11,1–2. 8–19.*
Evangélium: *Lk 12,32–48.*

Testvéreim! Már a múlt vasárnap, amikor arról a gazdag emberről hallottunk, akinek bőséges termést hozott a földje, úgy döntött, hogy lebontom a csűreimet, nagyobbakat építek, aztán berendezkedem a pihenésre, meg a dorbézolásra, hallottuk az Úr komoly figyelmeztetését, hogy: te esztelen! És ha még az éjszaka számon kérik a lelkedet?! Hová lesz mindaz, amit gyűjtöttél? Neked nem fog segíteni!

Már ez a példabeszéd is arról szólt, hogy ha az ember igazán emberként akar élni, akkor hinnie kell a számonkérő Istenben. Akitől persze előzőleg mindent megkapott: az életét is, a vagyonát

is, mindenét. De nem azért kapta, hogy tétlenül múlassa az időt és dorbézoljon, hanem azért, hogy jót tegyen azzal, amije van. És ezért felelősséggel tartozik az ember.

Amikor azt halljuk, hogy az ember erkölcsi lény, erről van szó! Felelősek vagyunk a tetteinkért. Azért is, hogy miket tettünk, jót-e vagy rosszat, azért is: szerettük-e felebarátainkat és szerettük-e Istent?

Aki ezt nem hiszi el, csodálatos módon berendezheti magának az életét. Magának. És a végén őt is számonkérik. A számadás nem attól függ, hogy elhiszem-e vagy sem, s ha elhiszem, akkor lesz, ha nem hiszem, akkor nem lesz! Hanem ennek a kozmosznak, ennek a világnak és a földi létnek istenadta törvénye ez, hogy bánnunk kell a dolgokkal és számot kell róluk adnunk.

Már hallottuk Ábrahámot, mint a hit nagy példáját. És most, az első Olvasmányban a Bölcsesség könyve fölidézi Mózest, meg az Egyiptomból való kivonulást és nagyon rávilágít arra, hogy azok, akik kivonultak Egyiptomból, mélyen hívő emberek voltak. Hittek a szabadító Istenben. Ami nem volt könnyű!
Szent István diakónus amikor ugyanerről beszél, a fordítottjáról szól és azt mondja a kortársainak mondja: Atyáitok már az Egyiptomból való kivonuláskor sem hittek annak, akit az Úr szabadítónak küldött. Nem hittek Mózesnek!

Idézzük csak fel Mózes történetét: Mózes zsidó családban született akkor, amikor hatályban volt a fáraó parancsa, hogy a fiúkat ki kell tenni a Nílusba, hogy egyék meg a krokodilok őket. Mózest a fáraó leánya mentette meg és nevelte.
Amikor Mózes 40 éves, már a második ember a fáraó mellett és a trón magasából leszáll és megnézi, meglátogatja a népét. Megöli azt az egyiptomit, aki az egyik zsidót gyötörte. És nem hiszik el, hogy Mózesben jó szándék van. Másnap zsidó testvérei azzal fogadják, hogy minket is meg akarsz ölni?… mint tegnap az egyiptomit?

Mózes elmenekül 40 évre. Már 80 éves, amikor kapja a küldetést. És amikor visszatér Egyiptomba, már senki nem emlékszikrá, csak a bátyja, Áron, meg a nővére Mirjam. Maga Mózes , jól emlékszik a fáraó udvartartásának etikettjére. Ezért amikor megy és beszélni akar a fáraóhoz, úgy szólal meg, hogy a fáraó is elképed – honnan ismeri ez ezt a stílust?! – De nem hittek neki. Főleg a fáraó nem hitte el a küldetését.

Amikor az Úr Krisztus eljött, valami hasonló történt. Az ég magasából jött. Az Atya küldi a testvéreihez, hiszen Ő valóságos ember, a Boldogságos Szűz Máriának a Fia. De amikor megszólal, nem akarnak neki hinni. Többször is figyelmeztetett, hogy nekem tartoztok számadással, mert az Atya az ítéletet átadta a Fiúnak.

Így mondja el ezt a példabeszédet: Péter, a küldetés, amit tőlem kaptok, olyan, mint amikor egy ház ura a szolgáira rábízza a vagyonát. Van egy főgondnoka, egy sáfára, aki az egész vagyon kezelője. Mit gondolsz? Mikor hűséges ez a sáfár? Ez a főgondnok? Ugye akkor, ha gondoskodik a szolgatársairól? Boldog ez a szolga, ha ura, mikor egy váratlan órában visszatér, abban a tevékenységben találja, hogy szolgálja a többieket?!

Vajon Péter megértette ezt? Hogy ő az, aki megkapja a mennyek országának a kulcsait, mint amikor egy ház ura a háza kulcsait átadja a főgondnokának. Hogy amit becsuksz, az be lesz zárva, amit kinyitsz, az ki lesz nyitva, de számadással tartozol azért, amit tenni fogsz.

Ehhez tartozik, amit az Úr apostolainak mondott, hogy köztetek nem úgy lesz, ahogy a világban van, hogy minél nagyobb hatalma van valakinek, annál gátlástalanabbul sanyargathatja a többieket… Hanem aki köztetek nagy, az szolgálni fog a többieknek. És aki köztetek a legnagyobb, az a rabszolgája lesz a többieknek. Ahogy az Emberfia teszi. – És megmutatta, mit jelent ez.

Ezért rendkívül fontos, elhisszük-e, hogy számadással tartozunk önmagunkról, milyenek lettünk az életünk végére: jók-e vagy rosszak.

Számadással tartozunk a konkrét tetteinkért, hogy igazodtunk-e a mi Urunk törvényeihez vagy sem. Számadással tartozunk a felebarátainkért, hogy mit tettünk velük. Szolgáltuk-e őket vagy a rendelkezésre álló hatalommal sanyargattuk őket, míg a vérük csordult.

A számadás után a fizetség következik: a jóért jutalom, a rosszért büntetés. A szent életért az örök boldogság, a gonosztevő életért az örök kárhozat. És ez nem attól függ, hogy mi elhisszük-e. Hanem ha elhiszem, akkor próbálok jó ember lenni. Igazodni az Úr Krisztushoz. Elhinni, hogy Ő az égből jött Szabadító, akinek nyomában járva mindenen át tudunk menni, tűzön és vízen egyformán, és hazaérünk.

Hát adja meg nekünk az Úr, hogy ebben a mai világban, melyik látszólag annyira büszke arra, hogy nem hiszi el az isteni számonkérést, hogy ebben a világban merjük képviselni a hitet! És merjük remélni, hogy az Úr hűséges és segít jónak lenni. Amen.

19. hét hétfő
2002. augusztus 12.

Szentlecke „A” évben: *MTörv 10,12–22.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 1,2–5. 24–2,1.*
Evangélium: *Mt 17,21–26.*

Testvéreim! Péter nyilván nézett egy nagyot, amikor bedobta a horgot és már rajta is a hal. A hal szájában pénzérme, ami két felnőtt izraelita férfi templomadója a megfelelő pénznemben. Mert Izraelben törvény volt, hogy a templomadót, ami az izraelita férfiak személyi adója az Istennek, csak meghatározott ezüstpénzben lehetett fizetni. Mintha ma azt mondanánk, hogy egy bizonyos adónemet csak amerikai dollárban lehet befizetni. És a hal szájában ott a megfelelő pénz! – Ő is nyilván csak később értette meg, hogy mit is mondott az Úr előtte? Hogy istenségéről beszélt. Mert amikor elhangzik a kérdés, hogy egy királynak ki fizet adót?... a tulajdon családja vagy az idegenek? – a válasz az, hogy természetesen az idegenek. Tehát a királyfiak nem fizetnek adót. Ő otthon vannak a király házában, nekik fizetik az adót! Így nem köteles adót fizetni a Fiú az Atyának. És mégis megteszi.

Nem lehetett könnyű az Úr Krisztus kortársainak hinnie. Ábrahám óta a zsidókba beleivódott, hogy atyáik, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene a Fölséges, a Magasságbeli a Mindenható, az Egyetlen, akiről azért nem szabad képet festeni vagy szobrot faragni, mert szellemi Lény, az anyagvilág Teremtője, tőle teljesen független. A próféták látomásaiban megjelenik ugyan, de valójában elmondhatatlan, ezért dadog mindegyikük, amikor megpróbáljákm leírni, mit láttak. – És akkor jön egy hús-vér ember, akit kívülről a testvérüknek látnak és el kellene hinniük, hogy ő az Isten fia. Meg is botránkoztak.

Nem lehetett könnyű hinniük. Márcsak azért sem, mert egymás között a kortársak meg is beszélték: hiszen ismerjük az anyját... meg még az apját is ismerjük... Egyik-másik még a családfát is el tudta mondani mind a két ágon. Józsefhez már nem mehettek oda, mrt őú már nem élt, de nem mentek oda Máriához sem. Pedig ha kérdezték volna, a Szűzanya elmondta volna, hogy ennek a Gyermeknek nincs földi apja. Éppen ezért, amit mond, nem József és Mária természetes fia találta ki, hanem a Magasságbeli Fia mondja nektek.

Az Egyház tanítja, hogy az üdvösségnek három alapvető föltétele van: a hit, a remény és a szeretet. A legnagyobb a három közül a szeretet, de az első a hit.

Hogy Isten mennyire akarja a mi üdvösségünket, abban is látható, hogy ajándékba adja a hitet, a reményt és a szeretetet. Ez a három isteni erény a keresztség szentségével együtt jár, akit megkeresztelnek, megkapja. De Isten elvárja, hogy elfogadjuk, és néha a konkrét tapasztalatok ellenére merjük föltételezni, hogy Jézus Krisztusnak igaza van. Akkor is, ha olyat mond, ami az én eddigi tapasztalataimmal ellenkezik, neki igaza van.

Ezt a szabályt azonban még finomítanunk kell, mert nem arról van szó, hogy velünk szemben Neki van igaza, hanem Nála van az igazság. Az az objektív igazság, ami mindenek fölött való, sőt, Ő maga ez az objektív Igazság, akit ha a hitedben befogadsz, élni fogsz.

Köszönjük meg a Szentháromságnak. Az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, hogy amikor bennünket megkereszteltek, megkaptuk a hit, a remény és a szeretet kegyelmét. És hogy nem vesztettük el. Meg nem tékozoltuk még el. Köszönjük meg! Aztán néha... néha imádkozzunk azokért, akik nem hisznek. Főleg azokért, akikkel néha úgy... összeakad az ember és olyan fájdalmasan és őszintén tudják mondani, hogy én úgy szeretnék hinni, de nem tudok. Egy katolikus hívő tudja, hogy megint nem pontos a megállapítás, mert: még nem tudsz hinni. De akard! És kérd a hit ajándékát.

Mi pedig valahányszor szentmisére jövünk, hitvallást is teszünk akkor is, ha nem imádkozzuk el a Hiszekegyet. Maga a tény, hogy leülünk az Úr Krisztus lábához és hittel hallgatjuk Őt, körülvesszük az ő áldozatát és újra meg újra fölajánljuk az Egyházban az Atya dicsőségére, ebben a hit mutatkozik meg. De kérjük Istenünket, hogy őrizze bennünk a hitet! És erősítse hogy minden veszedelem, minden támadás közepette meg tudjunk maradni hívő, remélő és szerető embereknek. Amen.

19. hét kedd
2008. augusztus 12.

Szentlecke „A” évben: *MTörv 31,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 2,8–3,4.*
Evangélium: *Mt 18,1–14.*

Testvéreim! Az Úr Jézus ma arra figyelmeztet minket, hogy felelősek vagyunk egymásért. Főleg a kicsinyekért, akik még nem tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között, hanem figyelik a nagyokat, mit hogyan tesznek, és tanulják utánozni őket. Minél nagyobb, minél idősebb, minél gazdagabb, minél erősebb és hatalmasabb valaki, annál nagyobb a felelőssége azért, hogy miféle példát mutat a nála gyöngébbeknek, fiatalabbaknak, szegényebbeknek, a kicsinyeknek.

Amikor a Szentatya Sydneyben járt, a fiatalok lelkére kötötte: „Kerüljétek a bálványokat! Vegyétek észre és legyetek óvatosak a gazdagság, az önző szeretet és a hatalom bálványaival szemben. Mert ezek oltárok is. És ha valaki elkezd ezeken az oltárokon áldozni, eltékozolja önmagát. A halálnak áldoz."

És az ember nem is gondolná, hogy van a botránkozásnak egy saját indulatszava, vagy fölkiáltása, a *nahát*!

Amikor egy kicsi azt látja, hogy az általa nagynak látott felnőtt szemrebbenés nélkül megszegi azt a törvényt, amit ő még a szívében érez, hogy ezt nem volna szabad; vagy talán meg is tanították rá a Tízparancsolatban és az Egyház törvényeiben és látja, hogy az, akire eddig fölnéztem, gátlástalanul, szemrebbenés nélkül megszegi a törvényt, megfogalmazódik benne a botránkozás: „Nahát, ezt nem gondoltam volna róla!"

Folytatásként az erős, a hatalmas elkezd ideologizálni, magyarázkodni, hogy amit én csinálok, az rendkívül kifizetődő. Gyorsan, kevés munkával, kevés energiával hatalmas hasznokra tettem szert. Akit méltónak tartok, azt meg is tanítom rá. A többinek semmi köze hozzá. Főleg annak nem, akinek az Istenhez van köze, a megváltó Krisztusban hisz. Annak ez a pálya zárva van. Ellenben ha leteszed az Isten-kapcsolatodat, elfelejted az Egyházat, elfelejted a megváltó Krisztust, akkor a tanítványom lehetsz. És én megtanítalak rá, hogy gyorsan, kevés befektetéssel, rövid idő alatt hogy gazdagodhatsz meg. Ezzel lépre lehet csalni az embert. Főleg a kicsinyeket.

Korunknak, amelyben élünk, vannak alap-botrányai, ezek közé tartozik a házasság felbontássa, a válás. Amit még csak nem is gonosz szándékkal követnek el nagyok, hanem azt hiszik, hogy eddig ez úgy volt, hogy Tízparancsolat, meg hűség, meg becsület, meg felebaráti szeretet, na de a 3. évezred elején?! Ugyan kérem!

Ugyanakkor elmondják pszichológusok, pedagógusok, szociális munkások, hogy micsoda baj éri a gyerekeket, amikor egy házasság tönkremegy és fölbomlik. Egy világ omlik össze abban a 6, 8, 10, 15 éves gyerekben, amikor azt látja, hogy a nagyok… az a két nagy, aki számára a legfontosabb volt, veszekszik, üti egymást, verekszik. És egyszer csak megérti, hogy hűtlenkednek… Aztán elszakadnak egymástól. Ők, akik esetleg oltár előtt tettek esküt arra, hogy: holtomiglan, holtáiglan. – Amikor egy kicsiben összeomlik az a világ, amiről úgy gondolta, hogy ez a fészkem, kiszámíthatatlan, hogy miféle rossz gyümölcsök fognak teremni belőle. És folytatni lehetne a sort vég nélkül.

Ha egy felnőtt nem csak azzal a felelősséggel él, hogy ha megérkezik a családi rendőrség, akkor normális vagyok, egyébként az erőszak a módszerem, hanem az Isten előtti felelősséggel, ami arra készteti, hogy esténként számot vessen magával, mintha ott állna az ítélő Krisztus előtt, és készüljön arra, hogy jön a perc, amikor számot kell adnia önmagáról is, a párjáról is, a rábízottakról és főleg a kicsinyekről.

A rosszal szemben nagy visszatartó erő a felelősségérzet és nagyon sok jóra tud indítani, amikor úgy érezzók, hogy értelmetlen… ezt senki nem csinálja… senki nem veszi észre. Igen ám, csak egyszer meg fog kérdezni az Úr Krisztus, hogy Emlékszel? Akkor?...

Vegyen minket oltalmába a Boldogságos Szűz, hogy a felelősségérzetünk ki ne aludjon, és tudjunk aggódni a kicsinyeinkért, a következő nemzedékért, amely reprodukálni fogja azt, amit lát. A jót is. És adja meg nekünk az Úr, hogy ne kelljen félnünk amiatt, hogy egyet is megbotránkoztattunk a kicsinyek közül. Amen.

19. hét szerda
2000. augusztus 16.

Szentlecke „A” évben: *MTörv 34,1–12.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 9,1–7. 10,18–22.*
Evangélium: *Mt 18,15–20.*

Testvéreim! A most következő hétköznapokon Jeremiás után Ezekieltől, majd Dánieltől hallunk rész-leteket a szentleckében.

Jeremiás 40 éven át kiáltotta a jeruzsálemiek fülébe, hogy hagyjátok abba a gonoszságaitokat, mert rátok fog omlani a város és az ország. Nem hittek neki. Jöttek a kaldeusok, bevették Jeruzsálemet, elpusztítottak mindent, kirabolták a templomot , a népet Babilonba hurcolták. Elkezdődött a 70 évig tartó babiloni fogság, s ott, a fogságban kapta a küldetését Ezekiel. Izaiás és Jeremiás után a harmadik nagypróféta.

Mondja a testvéreinek: Emberek, ami velünk történt, halljátok csak! Az Úr megmondja, miért történt és mire jó, ami történt. Halljátok meg az Úr Igéjét, mert ha nem, olyan téves magyarázatok áldozatai lesztek, amelyek itt fognak titeket elpusztítani. Holott ha hallgattok az Úr szavára és megtértek, a gyermekeitek, esetleg ti is velük együtt visszatérhettek majd Jeruzsálembe. De halljátok meg az Úr Igéjét és higgyetek!

Elmagyarázta nekik, hogy a közvéleménnyel szemben, amely szerint amit az Úr Ábrahámnak mondott nem is igaz, íme az Úr elhagyta a népét, a bűneink miatt vagyunk itt. Ahogy az Úr Jeremiásnál megmondta: Ha meg nem tértek, rátok omlik az ország. És ránk omlott. A bűneink miatt. Térjetek meg!

A prófétának súlyos, kellemetlen, olykor nagyon kínos órákat okozó küldetése, hogy bűnbánatot kell hirdetnie. Megtérésre kell hívnia az embert. És aki meghallja a szót és elindul a megtérés útján, az elindul – hazafelé!

Tegnap Nagyboldogasszony ünnepe volt, ma a világi naptárban Ábrahám neve áll. A korábbi, régebbi liturgikus naptárban ma Szent Joahimnak, a Boldogságos Szűz atyjának volt a napja. Ez a két nap egész különös találkozás. Valami olyan, mint amikor egy óramutató elindul, aztán negyed, fél, háromnegyed és kerek óra. És amikor az óra betelt, a következő másodperc már megint elölről kezdi a következő órát.

Mi tegnap a Boldogságos Szűzanyában az Ábrahámnak igért áldás beteljesedését ünnepeltük. Azt, hogy a Szűzanya földi élete befejeztével testestől fölvétetett a mennybe. Az ószövetségi időszak kezdetén az Úr azt mondta Ábrahámnak: Indulj el és ha megteszed, amit mondok, megáldalak, és tőled fog származni a föld minden népének szóló áldás. Ábrahám hitt, elindult és kb. 2000 évvel később megszületett Mária, megszületett a Megváltó és a föltámadott Krisztusban majd a Nagyboldogasszonyban láthatóvá vált az áldás beteljesedése.

Amikor az Egyház bennünket tanít, pfófétai szóval átadja az Úr hívó üzenetét, hogy Indulj el! Higgy, halld meg az Úr szavát, tedd meg. Ha hiszel és megteszed, úton vagy a Mennyek országa felé. Hát legyünk úton! A Szűzanya pedig segítsen nekünk, kísérjen minket! Segítsen hinni, meghallani az Úr Igéjét, megtenni mindig azt a lépést, amit az éppen mai nap mint lehetőséget meghoz nekünk. Amen.

19. hét csütörtök
2001. augusztus 16.

Szentlecke „A” évben: *Józs 3,7–17*
Szentlecke „B” évben: *Ez 12,1–12.*
Evangélium: *Mt 18,21–19,1.*

Testvéreim! Péter nyilván nézett egy nagyot, amikor jön a problémával, a kérdéssel, egy kínos kérdéssel, és az Úr megelőzi a válasszal. A kérdés azért volt kínos, mert Izrael törvénye szerint a férfiak, ha betöltötték a 20. életévüket, kötelesek voltak személy szerint, mintegy személyi adót a Templomnak évenként, egy meghatározott összeget, mégpedig meghatározott pénznemben fizetni. Meg volt határozva az évben egy 10 napos időszak, ami ennek az adófizetésnek az ideje volt. Aki ezen idő alatt Jeruzsálemben volt, az fölment a Templomba, és a meghatározott perselybe bedobta az adót, és azzal az el volt rendezve. Aki vidéken volt, azoktól adószedők gyűjtöttek, akik tudták, hogy nem kell házról-házra járniuk és begyűjteni a templomadót, mert a férfinép tudja ezt a kötelességét.

Kafarnaumban vagyunk, az adószedő vár és fölfigyel arra, hogy ez a Jézus, aki Názáretből telepedett ide, még mindig nem hozta a templomadót. A 10 napos időből eltelt már 7, már 8, már 9 nap – talán már a 10. napnál tartunk és Ő még mindig nem fizetett.

Ennek a templomadónak a be-nem-fizetése hittagadással ért föl a zsidók szemében. Ebben az adószedőben fölvetődik a kérdés, miféle ember ez a Názáreti Jézus? Nem fizeti a templomadót! Úgy látszik, mégis csak igaz az, amit Jeruzsálemből már üzennek, hogy vigyázni kell vele, mert hamis próféta. Talán már az is elhangzott, hogy aki pedig csatlakozni mer Hozzá, azt kitaszítjuk a zsinagógából. És itt a bizonyíték: nem fizeti meg a templomadót.

Péter ezért nagyon kellemetlenül érzi magát, mert ráadásul ő közösségben van vele, ő ehhez a Názáreti Jézushoz tartozik. De amikor hazaér, kinyilatkoztatást kap: Péter, én látom a dolgokat, és tudok mindent. Ennek a kínos helyzetnek a megoldásaként nem a Júdás erszényéhez nyúlunk, hanem Menj ki a tóra és fogj ki egy halat.

Amikor Péter azt a halat kiemeli, és leveszi a horogról, elképed, mert a hal szájában ott van a pénzérme, amellyel két személy templomadóját a meghatározott pénznemben be lehet fizetni.

Ez a "Menj és fizesd be az adót értem és érted, hogy meg ne botránkoztassuk őket" – újabb kinyilatkoztatás: én és te, a tanítványaim egyek vagyunk.

De mit is kérdezett Pétertől az Úr? ... "Péter, mondd. Adót ki fizet? A király családja, vagy az idegenek?" — Erre Péter meghökken, hogy micsoda kérdés?! ... Hát persze, hogy az idegenek!

És az Isten Fia, akinek ez az adó szólt, megint megalázkodik: bár Ő a Fiú, akitől az Atya nem szed adót, hogy meg ne botránkoztassa a többieket, átadja az Atyának azt, amivel tartozik az ember.

Az egész megváltás ilyen. Mert az Úr tőlünk is megkérdezheti: Mondd! Megváltásra, adótörlesztésre kinek van szüksége? Annak-e aki adós, vagy annak aki ártatlan az ügyben? — Hát persze annak, aki adós. S mi vagyunk azok, a bűneink miatt. És mégis Ő az, az ártatlan, Aki helyettünk és értünk mindent törleszt a kereszten. Értünk.
Ezért, ha belegondolunk a megváltásba, hogy értünk meghalt az Isten Fia, akkor Péterhez hasonlóan megdöbbenünk. Jó, ha ezt néha átéljük: hogy jövök én.... hogy jövünk mi, emberek ehhez? – Úgy, hogy bennünket szeret a mi Istenünk.

Most, ebben a szentmisében köszönjük meg az Úr Krisztusnak azt, hogy szeret minket, hogy megváltott, és ahogy egyik nemzedék követi a másikat, Ő minden nemzedéknek fölkínálja a megváltó szeretetet. Azt, hogy ha akarod, és engeded, akkor én érted is fölajánlom az Atyának azt a kedves áldozatot, amit Ő elfogad. Akarod? Engeded?

A szentáldozásaink, a szentmiséink ezt jelzik, hogy szeretnénk akarni!... szeretnénk engedni!... szeretnénk, hogy a megváltás áldozata bennünket is odakössön az élő Istenhez. Amen.

19. hét péntek
2002. augusztus 16.

Szentlecke „A" évben: *Józs 24,1–13*
Szentlecke „B" évben: *Ez 16,1–15. 60–63.*
Evangélium: *Mt 19,3–12.*

Testvéreim! II. János Pál pápánk ma délután megint útrakel és hazamegy, Lengyelországba. Most nem lesz időbeli eltolódás. Az óra Lengyelországban ugyanúgy jár, mint nálunk, mint Rómában. Három nagy alkalom lesz, amikor a pápa – a megöregedett pápa – a szülőföldjével újra találkozik.

Fölszentel egy templomot, négy honfitársát boldoggá avatja, aztán elzarándokol a szenvedő Krisztus és a Fájdalmas Szűzanya most 400 éves kegyhelyére. A Szentatyát nagyon mélyen fogja érinteni a templomszentelés, mert Krakkónak külvárosában az Isteni Irgalmasság újonnan épített templomát szenteli.

Emlékezhetünk rá, hogy annakidején, 40 éve, híre jött: Képzeljétek, itt, a szocialista táborban, ahol szóba se jöhet templomépítés és új templom szentelése, Krakkóban a Föltámadt Krisztusnak templomot építettek. Az elsőt a világháború után a szocialista blokkban. Azt a templomot a fiatal krakkói érsek, a Karol Wojtila harcolta ki. És most újra templomot szentel.

Akiket boldoggá avat, azok közül hárman a XIX. században, a negyedik a múlt század közepén adták az életüket testvéreikért.

A Szentatya nagyon fontosnak tartja az isteni irgalmasság tiszteletét. Pontosabban az odafordulást az isteni irgalomhoz. Könnyen belátható, hogy nem kell külön vizsgálódni, miért olyan fontos, mert ha valaha, akkor most a világ egésze és azon belül Európa nagyon de nagyon rászorulunk az irgalomra. Mert amiket művelünk, az a hatványíozott hűtlenség.

Amikor az Úr Krisztus a házasságról tanított, arra a provokatív kérdésre, hogy vajon szabad válni, csak annyit mondott: „Nem olvastátok az Írást?... Nem olvastátok, hogy amit Isten összekötött, azt embernek nem szabad szétválasztania. És ha egyszer az ember valamit ígért, és szövetségre lépett az Istenével, hűségesnek kell lennie. És ti most azt kérdezitek: milyen alapon lehetek hűtlen? - Nem lehetsz hűtlen!

Az elmúlt nemzedékek és a mi nemzedékünk is a hűtlenségben lett naggyá. Büszkék vagyunk arra, hogy mi szabjuk és varrjuk, oldjuk és kötjük a dolgokat, úgy, ahogyan nekünk tetszik. Kinek mi köze hozzá?

Épp a házasság intézménye az, ahol ez vérre-menően megmutatkozik. Mert oldjuk és kötjük... kinek mi köze hozzá, hogy ki miért válik... Aztán elkezdtük az egyneműek kötését. És nem

számolunk azzal, hogy bajt hozunk magunkra. Olyan bajokat, amiket csak az irgalmasság tartóztathat fel. Mert a bűn olyan, hogy megszegi a szövetséget, átszakít gátakat vagy nem törődik a gátakkal, aztán zuhogni kezd az eső és akkor a gátat nemépítő vagy a gátat átvágó ember már tehetetlen. Őt már elsodorja az ár. Hacsak a mindenek fölött uralkodó Isten – irgalmasan – meg nem menti az embert.

Ezért hangsúlyozza a Szentatya az irgalmasághoz fordulást és az isteni irgalom keresését.

Ezekben a napokban – ma délután indul és hétfőn estére tervezi a Rómába való visszatérést – lélekben kísérjük el. Kísérjük haza, mert valószínű a Szentatya fejében is megfordul, hogy valószínű utoljára látom a szülőföldemet és utoljára megyek el a szüleim sírjához is. Legyünk ott vele! De próbáljunk meg hűségesek lenni a szövetségekhez, amit egymással, és főleg ahhoz a szövetséghez, amit a mi Istenünkkel, az Úr Krisztusban megköthettünk. Amen.

19. hét szombat
2002. augusztus 17.

Szentlecke „A” évben: *Józs 24,14–29.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 18,1–10. 13b. 30–32.*
Evangélium: *Mt 19,13–15.*

Testvéreim! Ez a gazdag ifjú örök példa. Egy lélek, akiben fölébredt az örök élet vágya és odatalált Jézushoz, és kérdez. Jézus pedig nem azt mondja neki, hogy na végre, nem egy koldustanítvány... Tudod mit? Rendezz be egy farmot, mi oda vissza fogunk járni, gondoskodj a ruházatunkról, légy te a pénzügyi hátterünk. Nem ezt mondja neki. Hanem: Tartsd meg a parancsolatokat, aztán ha hozzám akarsz tartozni, akkor oszd szét, amid van és nincstelenül gyere utánam. Furcsa helyzet ez, amelyik kíséri végig az Egyháznak a történelmét.

A Szentatya megérkezett Lengyelországba, a szülőföldjére. Neki is volt egy pillanata, fiatalon, a háború vége felé, amikor fölébredt a kérdés a lelkében, hogy mit is kellene tennem? De ő nem szomorúan elment, hanem a megfeszített Krisztus nyomába szegődött. -

És most, 82 évesen újra otthon van, s nyilván emlékezik. Emlékezik a fiatalságára, a fiatal papságára. Amikor 1964-ben püspökké szentelték, 44 éves volt, és 14 éven át Krakkóban, a szocialista tábor kellős közepén volt pásztora a nyájnak. Érseksége területére tartozott Csesztohova, ahová 1966-ban, amikor Lengyelország megtérésének ezeréves évfordulóját ünnepelték, olyan zarándoklatot szerveztek, hogy a Csesztohovai kegyképet körülhordozták az egész országban, mint nálunk a Szent Jobbot. Amikor a kép Varsóba ért, a kormány úgy rendelkezett, hogy zárják be a kegyképet a templomba, mert innen tovább nem mehet. Mit tettek erre a jó lengyelek? Egy üres képkerettel zarándokoltak tovább. Ezt a Wojtila érsek látta és részese volt. Azaz megtapasztalta, hogy a világi hatalom olykor esztelenül mindent elkövet azért, hogy megfojtsa a vallást. De nem lehet. Isten és az ember kapcsolatát ember nem lehet elszakítani.

Amikor 14 év után, 1978-ban pápa lett, azóta ezt látja világszerte, globálisan. Mert ha valaki globálisan lát és gondolkodik, akkor a pápa az. És nem veszítette el a kedvét. Pedig hányszor hallotta, hogy mondjon már le. Nyilván sokkal könnyebb lett volna neki azt mondani: Uram Jézusom, köszönöm, ebből elég volt, elmegyek nyugdíjba. - Nem ment el.

És most visszatért a szülőföldjére. Templomot szentel, boldoggá avat szenteket s nyilván hatalmas hálával a szívében járja végig azokat a helyeket, ahonnan indult. Ahol mint ifjú meghallotta a hívást és elkezdte követni.

Kérjük meg a Szűzanyát, akivel iránt egészen különleges odaadása van. Jelmondata, a *Totus tuus* halálosan komolyaz ő életében. És ahogyan Nagyboldogasszony napján hallottuk, a Szűzanya nem hagyja viszonzás nélkül a feléje közeledő szeretetet. - Hát nem is nagyon kell kérnünk, de azért kérjük a Szűzanyát, hogy viszonozza a pápa hitét, szeretetét, szolgálatát. Aztán ha majd elérkezik az a perc, hogy az Úr mondja neki: Jól van, most gyere haza... nem Lengyelországba, az égbe... akkor majd a Szűzanya vegye őt ölébe! És ő vigye haza. Amen.

Évközi idő 20. vasárnapja „A" évben
2008. augusztus 17.

Napi könyörgés
Istenünk, ki örökkévaló országot készítettél azoknak, akik szeretnek Téged, kérünk, segits, hogy mindennél jobban szerethessünk, és részünk lehessen minden vágyunkat felülmúló boldogságodban. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Iz 56,1. 6–7.*
Szentlecke: *Róm 11,13–15. 29–32.*
Evangélium: *Mt 15,21–28.*

Testvéreim! A mai liturgia azt a kérdést teszi fel: mi lesz a pogányokkal, ha eljön az Üdvözítő Izraelbe? A hivatalos álláspont az volt, hogy Isten népe szabad nép lesz, de csak Izrael, azok, akik test szerint Ábrahám ivadékai. A többi legföljebb szolgaként csatlakozhat a Krisztushoz.

Ennek megvoltak történelmi előzményei, például a jeruzsálemi templom építése. Amikor Salamon építtette a templomot, az építészek meg a kőfaragók nem Izrael fiai voltak. Salamon ugyanis követséget küldött a pogány tíruszi királyhoz a kéréssel, hogy: neked vannak építészeid, vannak kőfaragóid, vannak szobrászaid, küldd el őket nekem. Fölépítik a templomot, én megfizetem neked. Küldd el őket. – És jöttek. Faragták a köveket, terveztek, építettek, de amint készen lett a templom, őket, mint pogányokat kisöpörték Jeruzsálemből azzal, hogy menjetek haza! A fölszentelt templomhoz nektek nem lehet közötök, mert a ti isteneitek nem a mi Istenünk.

Az Úr Jézus korában is a jeruzsálemi templom úgy működött, hogy volt kőkorláttal körlvett rész, a pogányok udvaar, ahova bárki beléphetett, bárhonnan jött Jeruzsálembe jött. A korláton azonban figyelmeztető táblák voltak olvashatók, aki pedig ezen a határon pogány létére átlép, azt templomőrség ott, helyben lekaszabolja. Vigyázat!

A pogányok udvara után következett az asszonyok udvara, majd a férfiaké, innen lehetett lépcsőkön felmenni az égőáldozati oltárhoz, és mögötte állt a szentély. Az egész üdvösségről valami hasonló elképzelés élt Izraelben, hogy ha Krisztus majd eljön, ilyen rend szerint fogja magához kapcsolni az emberiséget.

Az Úr Krisztus eljött és nem ehhez a képlethez igazodott, hanem katolikus Üdvözítőként jött. Minden ember Üdvözítőjeként jött. Szent Pál kezdte fölfedezni, hogy micsoda bölcsesség, szeretet és hatalom az Isten. A Tizenkettő meg a tanítványi kör látott sok mindent, de nem volt hozzá teológiai, hogy a nagy távlatokat is lássák. Saul, a szakképzett ószövetségi teológus, miután megtért és kapta a Szentlélektől a világosságot, elkezdi látni, Isten, micsoda mélységes bölcsességgel rendezte az üdvösség dolgát! A megváltást.

Ezt fejezi ki a mondat, amely elhangzott a Szentleckében, hogy Isten mindenkit, zsidót és nem zsidót, Ádám ivadékait mind, akár Ábrahám ivadéka, akár nem, az engedetlenségben foglalt össze, hogy mindenkin megkönyörüljön. Szent Pálnak ezt a kinyilatkoztatást kapta, hogy az üdvösség az irgalom ajándéka. Nem érdem, nem jutalom, nem is rabszolgálatért járó odalökött fizetség, hanem a végtelen szeretetből fakadó ingyenes ajándék mindenkinek. Az, hogy mindenkit az engedetlenségben foglalt össze az Isten, az ő irgalmának egyetemességét mutatta meg..

Ez az Úr Jézus életében végig látszik. De mint a villám, olyan fénnyel világít a perében, amikor már az életére megy a játék. Mert föl lehet tenni egy ilyen kérdést, hogy mi történt volna akkor, ha Kaifás, a főpap, amikor odahozzák eléje Jézust, azt mondja neki: „Mester, én átadom a székemet Neked. Igaz, hogy elfogattalak, de most már látom, hogy Te vagy a Krisztus. Cseréljünk helyet." – Na de ez nem történt meg. Nem történhetett meg.

Vagy mi történt volna akkor, ha Pilátus, amikor odaviszik eléje a Názáreti Jézust, ő azt mondta volna: Te Názáreti Jézus, én meggyőződtem afelől, hogy ártatlan vagy. Hallottam mindazt, amit Rólad mondanak. Honnan való vagy? – Jézus nem válaszol neki. – Mondja neki Pilátus, hogy: Nekem nem válaszolsz? Nem tudod, hogy hatalmam van fölötted? – S itt mond valamit Jézus, ami ugyanaz, mint ez, hogy: mindenkit az engedetlenség alá foglalt össze az Isten. Azt mondja Pilátusnak: „Az én országom nem ebből a világból való, és neked semmi hatalmad nem volna fölöttem, ha onnan fölülről nem adatott volna neked. De aki átadott neked engem, annak nagyobb a bűne, mint a tiéd." – Micsoda ítélet ez! És nem nyílik meg a föld, nem csapnak le villámok, nem zúz porrá mindent a Mindenható Isten, hanem engedi, hogy Izrael engedetlensége, meg a pogány világ, amit Róma testesít meg, amit Pilátus képvisel, halálra adják az Üdvözítőt. S Ő megy és a kereszten meghal mindenkiért. Értünk is.

Nagy pillanatok azok, amikor egy mai emberben, bármelyikünkben megszülethet a fölismerés: Uram Istenem, én is bűnös ember vagyok. Nem vagyok jobb, mint bárki, aki Ádám óta itt a földön élt, kivéve a Boldogságos Szüzet! Nem vagyok jobb. Irgalmazz nekem és irgalmazz nekünk! Mert ez a végtelenül bölcs, üdvözítő, isteni terv hatályban van. Nem múlik el, nem kopik el, nem cserélhető ki semmi másra. És nem fárad el. Nem érkezik el a történelemnek egy olyan pillanata, amikor jön egy üzenet az égből, hogy: na jó, eddig tartott az irgalom és most már vége. – Nem. A történelemnek egyszer vége lesz. De nem ezért, mert elfáradt az irgalom, hanem azért, mert az isteni bölcsesség az időnek határt szabott. Annak kezdete van és vége van. Alfája van és Omegája van. És ezen a két ponton ugyanaz az isteni, üdvözítő szeretet indította el az embert és várja az embert. Vár mindnyájunkat.

De ennek a kánaáni asszonynak a hite előtt egy pillanatra érdemes megállni, és meghajolni előtte azzal, amit az Úr Krisztus mond:Asszony, nagy volt a te hited! Nem sértődtél meg, hanem reméltél.

Az Úr Krisztus adja nekünk ezt a hitet, meg adja az ilyen reményt! Hogy az Ő megváltó szeretete ma ugyanaz, mint volt kétezer évvel ezelőtt. Segítsen nekünk, hogy a mi Istenünk üdvözítő terve bennünk és általunk, ebben a mai világban is érvényesülni tudjon! Amen.

Évközi idő 20. vasárnapja „B” évben
2009. augusztus 16.

Olvasmány: *Péld 9,1–6.*
Szentlecke: *Ef 5,15–20.*
Evangélium: *Jn 6,51–56.*

Testvéreim! Föl lehet tenni a kérdést: mit értettek ezek az emberek ott, a kafarnaumi zsinagógában abból, amit az Úr Krisztus mondott?

Jézus már az Eucharisztiáról beszél, ők meg hallanak egy kenyérről, amit hű de meg kéne szerezni! mert ha megszerezhetnénk, akkor nem kellene dolgozni! Nem kellene szántani, vetni, aratni, hiszen a kenyér akár a mi kezünkben is szaporodna… vagy legalább is az ő kezében… s nekünk csak a közelében kellene lenni… s minden gondunk megoldódna. – Így hallgatják. Nem értik, mit mond az Úr.

De mi sem mindjárt értjük meg Őt. Mert emlékszünk a kenyérszaporításra… hát, az egy csuda-dolog… jaj de jó…Mennyire együtt tud érezni Jézus az éhező emberrel! Aztán ez most egy idilli helyzet: zsinagóga, szombati liturgia, Jézus mesél az Élet Kenyeréről… – s elfeledkezünk arról, hogy mikor is történik ez? Meg hol is történik ez?

Júdea helytartója Poncius Pilátus. Galilea fejedelme Heródes. A Keresztelő már fogságban van. Hetek kérdése és Heródes kivégezteti. Pártok és csoportok kergetik egymást, figyelik egymást, jelentgetik egymást Jeruzsálemben is, másutt is. A főtanács hamarosan ki fogja adni a parancsot, hogy a Názáretit szemmel kell tartani, mert veszedelmes ember. Sehova nem sorolható be, mert ha a farizeusokat kérdezik: Hozzátok tartozik-e? azt mondják, nem. – A szadduceusokat, hozzájuk sem. – Heródes-pártiak: hozzánk sem. – Akkor ez a rómaiakkal paktál össze! – S kiderül, hogy azokkal sem. Miket mond és miket tesz! Mert tagadhatatlan, hogy csodákat művel.

Ezt Jézus tudja. Tudja, hogy a nagyok, az erősek nem hiszik el, amit Keresztelő Szent János mondott, és úgy van közöttük, mint bárány a farkasok között. De amit az Atya küldetésként rá bízott, azt végrehajtja. A farizeus és szadduceus zsidóknak elmondta, hogy a Törvény, amit bálványoznak, eredetileg miről is beszél?! Elmondja nekik, hogy a szívüket adják oda az Istennek, ne az arcukat, ne a külsőt. A szíveket! – De nem hallják meg.

De ilyen körülmények között is Jézus mondja: Én vagyok az Élet Kenyere! S aki élni akar, az hallja meg a szavamat! És jöjjön hozzám! Bárhonnan. Mert én tudom, hogy hozzám jönni csak az tud, akit az Atya vonz. Akit pedig Ő vonz, azt én nem dobom ki. Akárhonnan jön. Lett légyen korábban zelóta, Heródes-párti, bárki. Aki hozzám jön, annak én megnyitom a szemét, a fülét, megtisztítom a szívét, föloldom a kötelékeit. Szabadsággal ajándékozom meg, megtanítom szeretni, és viszem magammal az én utamon, ami az igazság, az élet felé. Mégpedig az örök élet felé! Azokat, akik hallják a szavamat.

Hogy ezek kik, azt kevéssel később a főtanácsban Kaifás fogja majd kimondani, hogy: „Hitt-e valaki a nagyok közül ebben a Názáretiben? Senki! Csak az alja nép, amely semmit nem tud a Törvényből. Csak ezek!"

Akikről Jézusezt mondta: „Atyám, én áldalak Téged azért, hogy ezeknek a kicsinyeknek nyilatkoztatod ki a Te országod titkait. Nem a nagyoknak. Nem az okosaknak. A kicsinyeknek! És én örök életet adok nekik. Mert számukra én olyan vagyok, mint a testüknek a kenyér. Az igazi. Aminek a búzáját vagy az árpáját a mama őrli reggelenként. Ő dagasztja, ő süti meg és ő adja, hogy: vegyétek és egyétek! Nincs benne se kábítószer, se méreg. Kenyér. – Ilyen vagyok én azoknak, akik hallgatnak rám és hisznek bennem."

De jó lenne azt fölismerni, hogy ez a helyzet ugyanaz ma is! Amíg az Egyház itt a földön él, amíg ez a történelem zajlik, addig ez a helyzet így marad.

Erre lehet azt mondani, hogy: ne tessék mondani!... És a fejlődés? Meg a haladás? … hát hol tetszik tartani? … a múlt században? … vagy még előbb?... hát vegye már észre az Egyház, hogy az egész világ átalakul… és a modern világnak semmi köze ahhoz a világhoz, ami állítólag változatlanul megmaradt.

Nekünk itt, a liturgiában hétről-hétre adatik az alkalom, hogy az Evangéliumot hallva, - sőt, az Evangélium előtti két évezred történetét hallva egyszer csak rányíljon a szemünk, hogy azonos helyzetekben élünk. Mert az Egyház ma éppen úgy bárányként van farkasok között, mint ahogy az Úr Krisztus volt a kortársai között. Ő mondta, hogy „az ég és a föld elmúlik, de az én igéim nem múlnak el" – ez azt jelenti, hogy ha Ő ott a kafarnaumi zsinagógában ezt ígérte, hogy: én a testemet és a véremet adom nektek ételül és italul. – Ez sem múlik el! És egy felnőtt keresztény katolikus ember tudja, hogy a szentmisében látom ezt! És ha áldozni készülök, akkor ezt a kenyeret készülök magamhoz venni. És a kenyérben találkozom a teljes Krisztussal, - a vérét is kapom! És ha én magam meg nem ölöm magamban ezt az életet, akkor múlik az idő és ez az élet bontakozik bennem. Egy szentségi házasságban, a bérmálás erejéből, a megszentelt munkában vagy a megszentelt szenvedésben. Ez az élet bontakozik bennünk. És a világ mindent elkövet azért, hogy erről elterelje a figyelmet, vagy kitörölje az emlékezetünkből, hogy mi is történt… ott, Kafarnaumban, a galileai tengeren, a Golgotán, az Utolsó vacsora termében… Mi is történt? S mik azok az igék, amik nem múlnak el?

Adja meg az Úr Krisztus, hogy merjünk és tudjunk ma, itt, Európában, Magyarországon azok a kicsinyek lenni, akikről a nagyoknak az a véleménye, hogy ezeket legjobb volna kisöpörni a világból… És tudjunk hinni azokban az örök igékben, amelyek a békességet adják. Nem úgy, mint a világ. Meg az igazságra tanítanak. Nem úgy, mint a világ. És az életre vezetnek. Az örök életre. Amen.

Évközi idő 20. vasárnapja „C” évben
2013. augusztus 18.

Olvasmány: *Jer 38,4–6. 8–10.*
Szentlecke: *Zsid 12,1–4.*
Evangélium: *Lk 12,49–53.*

Testvéreim! Ezt a vasárnapot, ha elneveznénk, *az égi tűz vasárnapjá*nak kellene neveznünk, ami nagyon szorosan összefügg a hittel. Furcsa módon.

Az égi tüzet hallva, a liturgiában kicsit jártas embernek azonnal eszébe jut Illés, aki tüzet tudott lehívni az égből, annak igazolásául, hogy ő az élő Isten prófétája. Két áldozat került az oltárra és az ő áldozatát égből lecsapó tűz emészetette meg. Mint ahogy a jeruzsálemi templom fölszentelésekor Salamon templomában az égőáldozati oltár tüzét égből jött tűz gyújtotta meg. Vagy amikor a szamaritánusok nem akarják befogadni a Jeruzsálem felé menő Jézust, a Jakab, meg a János ezt a tüzet akarja hívni és mondja: Uram! Parancsoljuk azt, hogy tűz csapjon le az égből, aztán emésszé meg őket.

Jézus nem erről a tűzről beszél. Mert ez a tűz olyan mint a villám, ez a földhöz tartozik. Ez egy légköri jelenség, a földnek az ügye.

Hanem ha az Ő tüzét, amit Ő hoz és meg akar gyújtani, - meg akarjuk sejteni, hogy mi az, akkor a csillagászokat kell segítségül hívnunk, hogy: segítsetek egy kicsit kiszabadulni ebből a földi világból… meg a földnek a légköréből, ki, az űrbe. Aztán mondjátok el, hogy mitől fényesek a csillagok? Ne azt meséljétek, hogy a nagy Univerzum miből van összerakva, mert arra most nincs idő, hogy a sötét anyaggal, meg a fekete lyukakkal, meg a legkülönbözőbb jelenségekkel foglalkozzunk. Azt mondjátok meg: mitől fényesek a csillagok? Mitől sugárzik belőlük fény és hő?

E kérdésre a 20. század előtti csillagászok még nem tudtak válaszolni, a maiak már tudnak. És elmondják, hogy a csillagokat az különbözteti meg minden egyéb kozmikus jelenségtől, hogy magfúzió zajlik bennük. Az atombomba ellentéte. Itt az atommagok olvadnak össze és születnek az elemek, miközben olyan energia szabadul föl, ami itt a földön még fényévezredek távolából is látható. Iszonyatos energiák szabadulnak föl a csillagokban a magfúzióból, az atommagok egyesüléséből.

Az Úr Krisztus ilyen tűzről beszél. Csak nem a csillagokban zajló folyamatról, hanem a Szentháromság életéről. Mert a Szentháromságban az Atya, a Fiú és a Szentlélek élete valami olyan, mint a teremtett anyagvilágban a magfúzió: egyesülés. Személyek egyesülése a szeretetben. Szeretet az Isten, és aki megtanul szeretni, az Isten közelébe kerül, abban föllobban az a tűz, amiről az Úr Krisztus beszél.

Ennek a Szentháromságos életnek több képét is látjuk a teremtett világban.

Egyik képe a család. Ahol egy férfi és egy nő, két, addig külön test eggyé válik. És már nem ketten vannak, hanem egy test,és ebből az egyesülésből energiák fakadnak. Ennek a kapcsolatnak és életformának fénye van és melege van és új életek fakadnak belőle. Ezt az ember tapasztalja és élvezi.

És akkor az Evangéliumban az imént azt hallottuk, hogy Jézus mondja: Én eljöttem, hogy azt az égi tüzet meggyújtsam itt a Földön és ettől a család kérdésessé válik. Vajon miért?
Azért, mert jön az Úr Krisztus és azt mondja: Aki velem kapcsolatba kerül, szembe találhatja magát a családjával. Azokkal, akik idegenek maradnak tőlem. Akik nem hisznek bennem. A hit választóvonallá fog válni. A hívőt megérheti, hogy a többiek, esetleg a többség a három vagy négy összeesküszik és kitaszít magából. Ne féljetek! Mert aki velem kerül kapcsolatba, annak a szívében én meggyújtom az isteni életnek a tüzét. Ami nem pusztító villám, hanem olyan, mint egy családi tűzhely, akár fa, akár gáz ég benne.

Az Egyházban ez zajlik. A tanító Egyház égi üzeneteket ad át. Nem villám-szerű dolgokat, amik éppen úgy a földhöz tartoznak, mint a talpunk alatti föld, hanem égi dolgokat tanít. amit az ember a hitben fogad el, vagy a hitetlenségében utasít vissza.

Mi meg tudjuk tenni, hogy klimatizálunk, légkondicionálunk, világítunk, be tudunk zárkózni bunkerokba, irodaházakba, csodálatos közlekedési eszközökbe, figyelmen kívül hagyva a fölöttünk lévő természetet. A hitetlen ember ilyen. Bezárkózik. Se nem lát, se nem hall. Csak azt látja és azt hallja, amit ő maga művelt vagy művel… A hívő embernek pedig hihetetlen távlatok nyílnak meg.

De azért ez felülmúl bennünket. Ez kegyelem. Aki áldozik és jól, azaz tiszta szívvel áldozik, az mindig az Úr Krisztussal találkozik, Aki most is azért jön, hogy az égi tüzet, a Szentháromság életét táplálja bennünk. Néha gondolnunk kell erre és meg kell köszönnünk. Kérnünk kell, hogy jaj, csak a bűneim… meg az értetlenségem… meg a süket, meg vak voltom meg ne akadályozza azt a találkozást, amit a hitben, az égi tüzet hozó Krisztus újra meg újra fölkínál. Amen.

20. hét hétfő
2009. augusztus 17.

Szentlecke „A” évben: *Bír 2,11–19.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 24,15–24.*
Evangélium: *Mt 19,16–22.*

Testvéreim! Amikor az Úr hálát adott a kicsinyekért, amikor így imádkozott: „Áldalak Téged Atyám, mennynek és földnek Ura, mert a Te országod titkait elrejtetted a nagyok és a bölcsek elől és kinyilatkoztattad a kicsinyeknek" – az ártatlan kicsinyekről beszél. Akik még figyelnek, hallják és egyre inkább értik a szót. És amikor azt mondják nekik: ezt tedd – megteszik, ha pedig azt mondják: kicsinyem, ezt ne csináld – nem teszik.

Ellenben a nagyok, a bölcsek hallják: Ezt tedd! – és elkezdenek magyarázkodni, vagy hazudni: Igen, uram! – de nem történik semmi. Vagy: „Igen, de…" – és kezdik magyarázni, hogy miért inkább a saját találmányaikat fogják megcsinálni, mint azt, amit nekik mondtak. Mi emberek ilyenek vagyunk.

Ugyanakkor, amikor ezeket a kicsinyeket megköszöni az Atyának a Fiú, mondja, hogy az Atyát nem ismeri senki, csak a Fiú és az, akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni. – Ebben az is benne van, hogy az Atya szándékait és akaratát nem ismeri senki. A kicsinyek azért nem, mert még kicsinyek, a nagyok meg a bölcsek azért nem, mert már már tele vannak önmagukkal, a saját találmányaikkal kiszorították az Atya dolgait. Az Úr Krisztus viszont, mint Jó Pásztor, ismervén az Atyát, ismervén az eredeti isteni tervet, vissza tudja vezetni az embert az Atyához.

Ennek klasszikus esete a házasság, ami Isten tervei szerint az emberi életnek az egyik alapvető ténye és az új nemzedékek életének a forrása. Régen is voltak nagy ötletek a házassággal szemben, a mai világ meg nyüzsög ezektől az ötletektől.

Isten terve a házasságról az, hogy egy férfinak és egy nőnek halálig tartó szövetsége szeretetből és ez a szövetség hűséges és kizárólagos. Itt harmadik felnőttnek helye nincs! És ha az Úr adja, akkor ez a szeretet-szövetség és életközösség következő életek, gyermekek életének a forrása. Ha valaki ezt ma, társaságban így megfogalmazza, kérdés, hogy a jelenlévők közül hányan mondják, hogy én is így gondolom!

Hány találmányunk van ellenkező értelemben! Hogy nem egy férfi és nem egy nő, hanem három vagy négy vagy öt, akár egyszerre, akár időben széthúzva… Hűség? – Ugyan kérem! És egyáltalán… a harmadik évezred elején fölfedeztük az egyneműek házasságát. Ez a jövő útja. Kérem. Meg fog oldódni a túlnépesedés problémája, az éhezés, a szegénység, minden. Az egész orvostudományt ennek szolgálatába fogjuk állítani, hogy ki-ki gusztusa szerint és ízlése szerint olyan életformában él, amiben akar és ha egyszer mégiscsak úgy gondolja, hogy neki gyermek kell, akkor majd meg lesznek címkézve a klinikák, ahol ezt a problémát meg fogják oldani.

És azt hiszi a balga, harmadik évezred elején élő ember, hogy fölfedeztük a jövőt. Ahelyett, hogy fölütné a Szentírást vagy hallgatná a Szentírást és egyrészt az első oldalakon hallaná a házasság isteni változatát, Szodomának és Gomorának a történetében pedig meghallaná, hogy az egyneműek házassága sokkal korábban fölmerült. És csak el kell menni a Holt-tenger partjára és meg lehet nézni a végeredményt. – Ja, de ez nem kell! Hanem a találmányaink. Az ötleteink.

Az Úr Krisztus nem csak a házasságot vezette vissza eredeti formájához, hanem életünk minden nagy és kicsi összetevőjével megtette. És megteszi! Aki engedi, azt Ő nem ostorral hátulról vagy géppisztollyal a hátában kényszeríti, hanem azt mondja: Figyelj rám és gyere utánam! Én előtted végigjártam az emberi élet útját. Végig. És nézd csak! Én hazaérkeztem az Atyához.

Föltámadottan. Gyere utánam! Tedd meg azt, amit a jóságos Isten eredetileg gondolt rólatok, emberekről, és ugyanoda fogsz megérkezni, ahol én vagyok. Meg ahol van a mennybe fölvett Szűzanya. Gyertek utánam! – mondja Ő.

Egy normálisan gondolkodó felnőtt ember ezt teszi. Néha rájövünk, hogy ezt kérni is kell! Hogy: Jézusunk! Mondd az Atyának, hogy vonzzon bennünket! Mert utánad menni igazában csak az tud, akit az Atya vonz. Mondd meg Neki, hogy akarjuk, hogy vonzzon bennünket! Mert akkor nem kell töprengeni, hogy és most merre… és most hogyan… és mikor mit... Hanem csak fülelni kell és látni kell. Figyelni, hogy a mi Megváltónk merre is megy.

Persze, ahogyan a házasság kérdésében nevetség tárgyává lesz az, aki meri vállalni, vallani és megélni a házasságot úgy, ahogy ezt az Istenünk eltervezte, úgy minden egyéb dologban egy Krisztus-követő embernek a sorsa ez, hogy nevetség tárgyává válik. Na de létezik az Egyház, a nevetség tárgyává vált emberek közössége. Ezért a templomaink, meg a szentmiséink bátorítást tudnak adni és erőt tudnak adni, mert lehet, hogy nevetség tárgyává váltam, de nem vagyok egyedül. S nem egy őrült vagyok a világban, hanem mi vagyunk az a kisded nyáj, amelyet nem hajszolnak, nem kényszerítenek, hanem hívnak. Halljuk a Jó Pásztor hangját, értjük a szavát, és követjük Őt. Amen.

20. hét kedd

2005. augusztus 17.

Szentlecke „A” évben: *Bír 6,11–24a.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 28,1–10.*
Evangélium: *Mt 19,23–30.*

Testvéreim! A Teremtő Isten oltotta bele az ember szívébe a vágyat, hogy nagyok akarunk lenni. Boldogok akarunk lenni. Aztán jött a bűn és a bűn következtében ebből a vágyból az lett, hogy a másik elé akarok kerülni. Már nem is érdekel, hogy az én Istenem szemében ki vagyok, csak a másikat, lehetőleg minél többet a felebarátaim közül tudjam magam alatt lévőnek. És akkor boldog vagyok.

Ezt ma úgy hívjuk, hogy verseny-szellem. Tele vagyunk vele az óvodáskortól kezdve. Versenyzünk. Pályázunk. Versengünk. És közben elfelejtjük azt, amit itt az Úr elmondott. Hogy a mennyek országa nem versenyen elnyert első díj, amit egy valaki elnyer és az összes többi csak második, harmadik, negyedik… illetve a többség „futottak még”. A mennyek országa nem ilyen.

Az Evangéliumból tudjuk, hogy az apostolok is milyen lassan értették meg ezt. Bennük is mennyire ott a kérdés, hogy ki közülünk a nagyobb? Mert én szeretnék az lenni.

Az evangéliumban hallott példázat pedig arról szól, hogy a mennyek országát Isten jóságából kapja meg az ember és Ő a maga jóságából ajándékoz és nem az a kérdés, hogy ki hány évig szolgált érte, nem az a kérdés, hogy a többiekhez viszonyítva ki teljesített nagyobbat, hanem az a kérdés, hogy az ember a maga személyiségében, a maga páratlanságában befogadta-e ezt az ajándékot? Meg tudta-e mutatni Isten szeretetéből azt a picike kis visszfényt, amit csak ő tudott megmutatni. – Ha ez megtörtént, megkapja a mennyek országát. Ha nem történt meg, azaz személy szerint nem tanulta meg az ember szeretni az Istent és a felebarátot, akkor hiába minden megnyert verseny, be nem megy az ember a mennyek országába.

Nagy lecke ez, ami néha tudatosodik bennünk, de igazában egész életünkben ezt tanuljuk. Hogy nem versenyeznem kell, nem díjakat kell elnyernem, hanem személyes adottságaimmal kell befogadnom az Úristen ajándékait és egy kicsit fölragyogtatni az Ő fényéből. Aztán hogy ki, meddig szolgál időben, ki, hol és mikor születik és hal meg, az ehhez képest lényegtelen adat.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus ezt érteni, megélni és a körülöttünk lévőket ebben segíteni. Amihez a legtöbbet az ember azzal tudja adni, ha nem versengek a másikkal. És nem neki bizonyítom, hogy én pedig jobb vagyok, én pedig tökéletesebb vagyok, mint te, hanem segítem a másikat, hogy a maga kicserélhetetlen egyszeriségében ő is tükrözni tudja az Úr Krisztus szeretetét, irgalmát, jóságát, kincseit. Amen.

20. szerda hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Bír 9,6–15.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 34,1–11.*
Evangélium: *Mt 20,1–16.*

20. csütörtök hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Bír 11,,29–39.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 36,23–28.*
Evangélium: *Mt 22,1–14.*

20. hét péntek

Szentlecke „A” évben: *Rut 1,1–22.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 37,1–14.*
Evangélium: *Mt 22,34–40.*

Testvéreim! Egy olyan nap után, mint a tegnapi, amikor az Egyház ünnepelte a Boldogságos Szűz Máriát, mint a világ Királynőjét, és látva a világnak, meg Magyarországnak a bajait, még egy jóakaratú katolikus keresztény is föltehetné a kérdést az Egyháznak: Miért nem modernizálódik az Egyház? Nem veszik észre a papok, hogy elmennek a problémák mellett? Itt volt a tegnapi nap, nem veszi észre az Egyház, hogy teljesen idejét múlta egy ilyen téma, egy ilyen ünnep, mint Mária a Világ Királynője? Miféle királynő az, akit csak annyian ünnepelnek, ahánynak tegnap Mária eszébejutott? Nem látja az Egyház, hogy az élet odébbment?

Az Egyház látja az életet, de az igazság fényében látja. És ha valaki azt kérdezi, hogy nem látja az Egyház, hogy teljesen idejét múlta Mária Királynősége, hiszen a világ a szabadságért őrül meg? – akkor csöndesen visszakérdez: Ember! Nem látod, hogy a világ "Felséget" keres?! Nem látod, hogy az emberek rohannak valami nagyobb után, ami előtt le tudnak borulni és legalább ideig-óráig azt érzik, hogy ha vele kapcsolatuk van, megoldódnak a bajai?

Nem veszed észre, hogy a piac, meg a pénz, meg a méda ilyen "felségként" működik a világban? Nem veszed észre?! – Csak éppen azok nem "felségek". A Szűzanya pedig az! És vedd észre, mondja az Egyház, hogy Isten dolgai nem attól érvényesek és igazak, hogy sokan elfogadják, hanem annak ellenére igazak, hogy kevesen fogadják el, és akkor is igazak volnának, ha senki sem fogadná el! De aki elfogadja, annak az Isten igaz dolgai életet adnak. Amen.

20. szombat hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Rut 2,1–3. 8–11; 4,13–17.*
Szentlecke „B” évben: *Ez 43,1–7a.*
Evangélium: *Mt 23,1–12.*

Évközi idő 21. vasárnapja „A" évben
2008. augusztus 24.

Napi könyörgés
Istenünk, kinek kegyelméből a hívek mind egyet akarnak, kérünk, add meg a te népednek,hogy szeressse, amit parancsolsz, és arra vágyakozzék, amit igérsz, hogy szivével már mulandó, földi életében az igazi örömök hazájához ragaszkodjék.A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*Iz 22,19–23.*
Szentlecke:*Róm 11, 33–36.*
Evangélium:*Mt 16,13–20.*

Testvéreim! Mi azt csak nehezen tudjuk elképzelni, hogy micsoda feszültség vibrált a levegőben azokban az években, amikor az Úr Krisztus nyilvánosan föllépett, bejárta egész Palesztinát, tanított, csodákat tett, aztán meghalt a kereszten, föltámadt, és elküldve a Szentlelket, útjára indította az Egyházat.

Erről nekünk azért támad csak elég nehezen fogalmunk, mert azt a próféták által jövendölt időt nem érzékeljük, amit a korabeliek érzékeltek. Ugyanis ők szombatról szombatra hallgatták Mózest és hallgatták a prófétákat. S a prófétáktól hallották, hogy eljön majd az idő, amikor eljön az Emmanuel. Izaiástól hallották, hogy jön majd és az Úr Fölkentje lesz. A Messiás lesz, a Krisztus lesz, aki örömhírt mond majd a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, börtönöket nyit meg és csodatévő lesz, mert a sánták járnak, a vakok látnak, a süketek hallani fognak.

Dániel prófétánál hangzik el egy nehezen érthető, de mégis világos jövendölés. Amikor Dániel látja a felhőkben közeledő Emberfiát, akinek átadatik a mindenek fölötti hatalom, Gábriel főangyal jön és elmondja neki: Dániel, neked az Úr megmondja, hogy hetven évhét telik el mostantól addig, amikor mindaz, amit láttál, beteljesedik. A hetven évhét végén meg fogják ölni a Krisztust, és vége lesz a jeruzsálemi templomban a kultusznak.

„Hetven évhét" – mi ez? Egy évhét az hét évet jelent. A 70 évhét ennek a hetvenszerese, az 490 esztendő. Nagy idő. S mivel az Úr Krisztus korában, ez egy 30 éves periódust jelent, senki nem tudta megmondani, hogy honnan kell számolni a 490 évet. De azt tudták, hogy plusz-mínusz 30 esztendővel most telik le a hetvenedik évhét, a 490 esztendő a babiloni fogság vége és a templom újjáépítése óta.

Na, ez a feszültség vibrált a levegőben, hogy letelik a várakozás ideje és jön a Krisztus. Az Emberfia. De ki lesz az?

Amikor az Úr Krisztus fölteszi a tanítványainak a kérdést, akkor azt kérdezi tőlük, hogy úgy általában, a közvéleményben mi minden kering arról, hogy ki az Emberfia? És ők megmondják, hogy a közvélemény úgy gondolja, hogy vagy már itt is volt az Emberfia és valamelyik próféta volt, vagy a visszatérő Illés lesz az. Mert Illés visszajön. És ő fogja majd bemutatni nekünk a Krisztust. De vannak olyanok is, akik azt mondják, hogy Keresztelő János az Emberfia. Bár amikor Jánosnak nekiszegezték a kérdést, hogy „te vagy a Krisztus?", János világosan megmondta: „Nem az vagyok, akinek gondoltok engem. Nem én vagyok a Krisztus, de már köztetek van! Na most… ez ezt a vibrációt még hatványra emelte. Hogy itt van egy próféta – mert Jánost mindenki prófétának tartotta – és azt mondja, hogy már itt van közöttünk a Krisztus.

És ti kinek tartotok engem? – Akkor Péter a többiek nevében kimondja a nagy kiynilatkoztatást és fölismerést: „Te vagy a Krisztus! Az élő Isten Fia."

Ez több, mint prófécia. Mert a próféciák mind a jövőből láttak valamit és próbáltak valamit eldadogni abból, amit láttak. Péter pedig jelen időben beszél és egy egyenletet ír föl. Hogy Te, a Názáreti Jézus, Te vagy a Krisztus. A mindenség ura. Az Isten Fia.

És az Úr ezt jóváhagyja. Amikor azt mondja Péternek, hogy boldog vagy, mert nem a test és a vér nyilatkoztatta ezt ki neked. Nem a spekulációidnak a végső következtetése az, amit most kimondtál. Nem is arról van szó, hogy a vágyaitokat fogalmaztad meg, hogy: de jó lenne, ha… Hanem az én mennyei Atyám megmutatott engem nektek és neked. Boldog vagy. Mert látod azt, amire Ádám óta az emberiség várt.

De jön az egyenes folytatás, hogy mi lesz az Emberfia nagy műve? – A kereszthalál. Meg az Oltáriszentség. Meg a szentségek és az Egyház. Mert a Törvény Mózes által adatott. de a kegyelem és az igazság Jézus Krisztusban valósult meg úgy, hogy mindnyájan az Ő teljességéből merítettek, merítünk és fognak meríteni mindaddig, amíg ez a világ véget nem ér.

De jó lenne ezt nem elfelejtenünk! Vagy tudatosítanunk! Hogy a Katolikus Egyházban élni, hinni, a szentségekkel élni azt jelenti: merítünk a Krisztus, az élő Isten Fiának teljességéből. Nem megfoghatatlan eszméket, nem virtuális álmokat, hanem életet. Mert egy családapa, aki a munkájában az életét áldozza azokért, akik rá vannak bízva, Krisztus teljességéből meríti az önfeláldozást. Egy édesanya, aki kockára téve az életét újra meg újra életeknek ad teret és világra hozza őket, Krisztus teljességéből merít odaadást, halálig tartó szolgálatot. – És vég nélkül lehet folytatni így, a pápáig bezárólag az odaadást, a szolgálatot, az önzetlen szeretetet.

A türelmet és az engedelmességet a mennyei Atya iránt mind és mindig az Úr Krisztusból merítjük. Amihez persze jó gondolkodva hinni! Mert az is belőle merít, akinek fogalma sincs Róla. Az is, aki meg van keresztelve, de nem jut eszébe, hogy mit jelent az, hogy katolikus keresztény vagyok. De mennyire más az, aki reggelenként úgy kezdi a napot, hogy Jézusom, én megköszönöm Neked, hogy fölébredhettem. S mindazon tapasztalatok birtokában, amit eddig végigéltem, látom az előttem álló napot. Minél idősebb vagyok, annál inkább pontosan látom előre, hogy mi minden fog történni. Segíts! Hogy úgy tudjam megoldani, elszenvedni, viselni, ahogyan Te tetted, elszenvedted és viselted az emberi életet. Hiszen Emberfia vagy! Neked nem kell bemutatnunk az emberi életet. Ismered. Belülről ismered. Ezért tudod, hogyha meg akarsz váltani, akkor nekem mire van szükségem. Engedd, hogy merítsek Belőled!

Nekünk, embereknek, ha gondolkodunk, erre csak az lehet a válaszunk, hogy hála Neked, Istenem! Nagy vagy! Tényleg Isten vagy! Az üdvösségünket így eltervezni és megcsinálni, ezt csak Te tudtad! És tudod. Légy áldott érte! De engedd, hogy mindannyian napról-napra és percről-percre a Megváltó teljességéből meríteni tudjunk és élni tudjunk! Amen.

Évközi idő 21. vasárnapja „B” évben
2009. augusztus 23.

Olvasmány: *Józs 24,1–2. 15–18.*
Szentlecke: *Ef 5,21–32.*
Evangélium: *Jn 6,61–70.*

Testvéreim! Nagy hasonlóság van a két esemény között, amit az első Olvasmányban hallottunk, meg amit az Evangélium elmondott.

Józsue Mózes utóda. Mózes nem léphetett be az Ígéret földjére. Ő, aki a tíz egyiptomi csapás csodáit véghezvitte, aki átvezette a népet a Vörös-tengeren és 40 éven át vezette őket a pusztában, nem vihette át őket a Jordánon, hanem Józsue. És miután megtörtént a Jordánon való átkelés, ugyanolyan csodával, mint 40 évvel korábban a Vörös-tengeren, Józsue választás elé állítja a népet, illetve a nép vezetőit. A véneket, a bírákat, a fejedelmeket, akik vezetők a népen belül, a nép fölött. És valami csodálatos világossággal válaszolnak ezek a vezetők a kérdésre, hogy kit akartok szolgálni? Az ősök isteneit-e vagy az itt élő népek pogány isteneit vagy az Urat?

Erre kristálytiszta a válasz: „Mi az Úrnak akarunk szolgálni, aki kihozott bennünket a szolgaság házából. Neki akarunk szolgálni, mert Ő a mi Istenünk!"

A kafarnaumi zsinagógában hasonló kérdés hangzik el a Megtestesült Ige ajkáról, Aki a jövőről beszélt, hogy a testét adja a világ életéért. Még nem tárja fel, hogy ez a keresztáldozat lesz, hanem beszél az égből alászállt kenyérről, ami az Ő teste, meg az éltető italról, ami az ő vére. És feltételként állítja, hogy: aki hisz benn és majd eszi az ő testét és issza az ő vérét, abban élet lesz, mégpedig örök élet. De aki nem hisz, aki ezt az eledelt nem fogadja el, meghal. Még ha azt gondolja is, hogy „én élek, és az életem védelmében nem vállalok közösséget ezzel az eledellel", meg fog halni. – Elmondta. És – mert olvas a szívekben – látta, hogy egyik a másik után, először magában elfordul tőle, aztán összenéz a másikkal, akinek a szíve szintén elfordult és valami nagy egyetértés villan meg a tekintetekben, és ilyen ítéletek születnek róla: „Ez egy őrült!… Hogyan akarja ez a testét adni eledelül nekünk?... hogy jön ez hozzá? … hiszen ez a Jézus!... az ácsnak a fia!... Mit akar ez?!"

Jézus ezt látja. Amikor a Tizenkettőre néz, látja, hogy tizenegy őszinte, nyitott lélek, akik még nem értik, hogy miről van szó, de hisznek, de van köztük egy, akinek a szíve most zárul be.

Nekün is támadhatnak ötleteink: „Mester! Ha Te így tudsz gyógyítani, miért nem adtad az Egyháznak ezt a gyógyító erőt? – Mester! Ha Te kenyeret tudsz szaporítani, miért nem adtad az Egyháznak a kenyérszaporításnak a hatalmát? Hogy legalább vasárnaponként dönteni tudná a kenyeret, ízlés szerint? – És nem tetted meg.

Bennünk is támadhatnak ilyen ötletek. Júdásban valami ilyesmi ötlet támadt: „Ha Jézusnak ilyen hatalma van, akkor miért nem adja oda nekünk végleg? Miért csak azokra az igehirdető utakra ad

nekünk csodatévő, gyógyító erőt, amikor megyünk és mondjuk az embereknek, hogy közel van a mennyek országa… Egyáltalán miért nem él a hatalmával?" – és a szíve bezárult. Mert ebből a kafarnaumi beszédből ő hallja, hogy a jövőben sem remélhető az, hogy amit ő gondolt, az megtörténjék. Ez a helyzet reménytelen – az ő ötletei szerint.

És akkor elhangzott Jézus ajkáról a kérdés a Tizenkettő felé: Ti is el akartok menni? – Péterből nem csak Fülöp Cezariájában, most sem a test és a vér bölcsessége szólal meg, hanem a hit. A válaszában valami mérhetetlen mély szeretet, bizalom, engedelmesség szólal meg: Uram… hova menjünk? Kihez menjünk? Neked örök életet adó igéid vannak! És mi arra éhezünk, arra szomjazunk. Nem a gyógyítás hatalmára, nem a kenyérszaporításra, nem a halottak föltámasztására, nem csatákban való győzelemre. Mi az örök életre szomjazunk! Élni szeretnénk! És ez az élet Nálad van. És mi hittük és megismertük, hogy Te vagy az Isten szentje!

Ez egy olyan vallomás, mint a Józsue kortársaié, hogy „melyik istenhez forduljunk, mikor az Úr a mi Istenünk, Aki kihozott bennünket Egyiptomból, és elhozott az Ígéret földjére!." – Péter vallomása ugyanez a realista, fölismerő, tárgyilagos, alázatos hit: Uram, mi láttuk a csodáidat, és hisszük, hogy az égből jöttél. Nekünk nincs hová mennünk.

Az Egyházban ez a fölismerés és ez a hit adatik tovább nemzedékről nemzedékre. Az ördögnek pedig két lehetősége van, hogy ettől az embert eltérítse: az egyik a hatalom, a másik a szó.

Megkísérli, hogy az embert erőszakkal elfordítja az Úr Krisztustól és valamilyen más hatalom igájába töri a derekát, mondván, hogy én erősebb vagyok és összetörlek, ha nem csinálod meg, amit mondok. – A másik lehetősége, hogy addig mondja a hazugságait, amíg a gyanútlan ember elhiszi. És olyan formában mondja, hogy – megint – a gyanútlan ember olyan helyzetben érzi magát, hogy ha ezt ennyiszer mondják, akkor ennek igaznak kell lennie…

A korábbi generációknál ilyen volt az írott, nyomtatott szó. Milyen sokan gondolták, hogy:ha vaílami le van írva és nyomtatva van, annak igaznak kell lennie. Manapság a médiának van ilyen hatalma, hogy annyiszor, oly sokféleképpen és olyan szimpatikusan mond dolgokat, amire a gyanútlan ember rámozdul, hogy ez csak igaz lehet! – És nem az.

Az Egyházban élni, hallani a Tanító Egyházat támaszt az emberben néha olyan benyomásokat, hogy ha ez így igaz, akkor miért nem?! … akkor az Egyház miért nem ezt csinálja, miért nem azt csinálja és miért nem amazt és miért áll meg ott, hogy szentségeket szolgáltat ki, liturgiát végez, fölkarolja az elesetteket, ápolja a betegeket és így tovább… - Miért nem tör a hatalomra?

Azért, mert Aki az égből jött, nem földi hatalomért jött. Nem üzletelni jött. Neki nem piac kell, ahol minél gyorsabban, minél drágábban, minél nagyobb haszonnal el tudja adni azt, amije van. Hanem azért jött, hogy megtanítson bennünket szeretni, és szeretetből szolgálni. Egymásnak és egymásban Őneki. Kezdve a családon, a férjen és a feleségen, gyerekeken, szülőkön, unokákon, nagyszülőkön, és így tovább…

De imádkoznunk kell a hit kegyelméért! Pontosabban azért, hogy a saját ötleteink el ne zárják a szívünket az Isten elől. Az Atya elől, aki mindenkit vonz a Fiúhoz. Krisztushoz. Ő pedig kézen fog, és amikor az ember már elég nagy, akkor elengedi a kezünket és azt mondja, hogy: mostantól gyere utánam mint felnőtt ember, és higgy bennem!

De… Jézusunk, add nekünk ezt a hitet! Különben bennünket a hatalom is meg tud törni, meg a szó is el tud csábítani. Engedd, hogy ott égjen a szívünkben az a fényes fölismerés, hogy nekünk Rajtad kívül nincs hova mennünk. Mert az, amire a mi szívünk annyira vágyik, az örök élet, Nálad van, és Te akarod adni. Amen.

Évközi idő 21. vasárnapja „C” évben
2013. augusztus 25.

Olvasmány: *Iz 66,18–21.*
Szentlecke: *Zsid 12,5–7. 11–13.*
Evangélium: *Lk 13,22–30.*

Testvéreim! A múlt vasárnapot próbáltuk elnevezni és az *Égi tűz vasárnapja* nevet találtuk. Nem a villám vasárnapja, főleg nem a tűzijáték vasárnapja. Mert az a tűz, amit a mi Megváltó Krisztusunk hozott, nem tűzijáték. Hanem olyan, mint a villámhoz és a tűzijátékhoz képest a csillagok fénye. Ő a Szentháromság életét hozta nekünk. A szeretetet. Aminek nagyszerű képe a tűz, de a csillagok tüze! Ahol nem elég valami, hanem magfúzió történik a csillagokban. A szeretet az, ami személyek között ezt létre tudja hozni. A házasságban ketten eggyé válnak és hallatlan energia, fény, élet fakad. Ezen a vasárnapon azt a kérdést tehetjük föl, hogy miután ez a tűz megérkezett a földre, mi történt?

Először az történt, amit a múlt vasárnap hallottunk: ha a hitben valaki befogadja ezt a tüzet, elválnak tőle azok, akik nem hisznek. Ezért támaszt az Úr Krisztusba vetett hit szakadásokat a legtermészetesebb közösségekben, a legalapvetőbb közösségben, a családban is. De akik befogadják, azokban megjelenik egy globális család.

Akár úgy is nevezhetnénk ezt a vasárnapot, hogy *a globális család vasárnapja*, amit az előttünk járt nemzedékek úgy neveztek, hogy a katolikus Egyház vasárnapja. Mert ez a globális család egy katolikus család, amely mindenkié lehet, aki hisz. És a katolikus Egyházban jelen van a világban. Hogy ennek a családnak köze van ahhoz az égi tűzhöz, amit az Úr Krisztus hozott, ennek a jele az örökmécses, amely minden katolikus templomban ott ég.

Amikor tanítjuk a kicsinyeket, hogy ez meg miért van, akkor az alapjelentést abban magyarázzuk nekik, hogy jelzi, hogy itt él az Oltáriszentségben, a tabernákulumban az Úr Krisztus.

A felnőttebb lélek már föl tudja ismerni, hogy igen, és az Úr Krisztus jelenlétében az az égi tűz van itt. Az isteni szeretet tüze van itt. Ezért gyújtunk gyertyát az oltáron akkor is, ha ragyogó, fényes nappal van, akkor is, ha a világítást már másképp meg tudjuk oldani. Az oltárhoz az égő láng hozzá tartozik ennek az égből jött tűznek a jeleként.

Na de mi történt akkor, amikor ez a tűz megérkezett?

Az ószövetségi Izrael úgy gondolkodott, hogy mi vagyunk az Isten népe, a kiválasztottak. Mindenki más *a többiek,* akik vagy riválisaink a kereskedelemben, gazdaságban, művészetben, itt-ott-amott, vagy kifejezetten ellenségeink. Éppen ezért Izrael alapvető feladata, hogy ha nem otthon van, a saját országában és a saját városaiban és falvaiban, akkor határolja el magát a többi tisztátalantól.

És Izrael nem misszionált. Nem küldött embereket, hogy hirdessétek a világon az élő Istent. Nem tette. – De mit hallottunk Izajástól? – Azt mondja az Úr, hogy amikor majd eljön a Krisztus, azokat, akik megszabadulnak, akik hisznek majd benne, azokat elküldöm a többiekhez.

Izajás népeket sorol föl, amelyek mind a Földközi tenger körül éltek, Izraelből nézve tőlük Nyugatra .

Izrael fülével hallgatva bántó, amit mond az Úr, mert azt mondja: Közületek mennek majd hozzájuk hírnökök, akik elbeszélik nekik azt a jelet, amit nekik is adok. Közülük is fogok választani magamnak papokat és levitákat. És jönnek majd hozzám azok, akiket ti idegennek tartotok. De rólatok sem feledkezem meg – mondja nekik az Úr. – És amit hallottunk, hogy

tevéken, öszvéreken, kocsikon, hordszékeken hozzák majd a járni nem tudókat, meg a kicsinyeket, és összegyűjtelek titeket. Titeket, akiket a bűneitek miatt szétszórtalak a többiek közé. – Ezt Izrael értette, mert szétszóratásban élt.

Az Úr Krisztus ugyanezt mondja, amikor fölteszik Neki a kérdést: „Mester! Kevesen vannak, akik üdvözülnek?” … azaz hányan fognak bejutni a Te országodba? – ezt egy hívő kérdezi. Jézus mindenkinek válaszol: Törekedjetek bejutni a szűk kapun. A hitnek a kapuján. Mert nektek, az ószövetség népének le kell raknotok egy halom fölösleges terhet. Rám kell tekintenetek, a Jelre és hinnetek kell! És nem azt sorjázni, hogy Mózes törvényéből mit, hányszor, hogyan teljesítettetek, hanem el kell hinnetek, hogy a Názáreti Jézus, akit ti megfeszítetek, Ő az, Akire vártatok! Aki a terheitől megszabadulva hisz, az üdvözül. És mindenki, aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Akörül az égi tűz körül, Aki az Úr Krisztus maga, minden szentmisében imádkozzuk, hogy: Istenünk! Népet gyűjtesz Magad köré szüntelen, napkelettől napnyugatig, északról és délről azért, hogy tiszta áldozatot mutasson be Neked. Egyrészt a tiszta szívből fakadó hála és dicsőítés áldozatát, másrészt azt a Szeplőtelen Bárányt, Akit a kezünkbe adsz, Aki itt lakik velünk s Akinek a jelenlétét jelzi az örökmécs.

Aki a katolikus Egyházban él, nem is tudja, hogy micsoda ajándékok birtokában vagyunk! Mert bejövünk a templomba és otthon érezhetjük magunkat. Táplálnak minket, és tanít az Egyház – szeretni! De azt imádságban kérnünk kell, hogy abból az égi tűzből azt a pici gyertya-lángot, amit egyenként hordozni tudunk, valóban hordozzuk... őrizzük – és ha lehet – adjuk tovább! Amen.

21. hétfő hiányzik

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 1,1–10.*
Szentlecke „B” évben: *2Tesz 1,1–12.*
Evangélium: *Mt 23,13–22.*

21. kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 2,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *2Tesz 2,1–3. 13–16.*
Evangélium: *Mt 23,23–26.*

21. szerda hiányzik

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 2, 9–13.*
Szentlecke „B” évben: *2Tesz 3,6–10. 16–18.*
Evangélium: *Mt 23,27–32.*

21. hét csütörtök
2001. augusztus 30.

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 3,7–13.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 1,1–9.*
Evangélium: *Mt 24,42–51.*

Testvéreim! A hétköznapi evangéliumok rendjében befejezzük Szent Máté olvasását. Azt az evangéliumot, amely a 8 boldogsággal kezdődött, és most, az Úr Jézusnak az utolsó beszédeiben nyolcszor hangzik el a "jaj nektek". Mintegy keretbe foglalván a megváltó Krisztus tanítását. Ebben a nyolc "jaj"-ban refrénszerűen tér vissza az, hogy jaj nektek, ti vak vezetők. És mi történik akkor, amikor vak vezet világtalant? Mind a kettő gödörbe esik.

A kortársak, főleg akiknek ezek a jaj-kiáltások szóltak, valószínű a szívükben azzal utasították el ezeket a kiáltásokat, hogy Mester, nem vagy igazságos. Hiszen mi jót teszünk. Mi karitatív lények vagyunk. Mi kézen fogjuk a vakokat. Hogy mondhatod azt, hogy jaj nekünk? – Az Úr már nem vitatkozik velük, csak végignéz rajtuk... Illetve egyszer mondta: Ha vakok volnátok, mentségetek volna. Ti azonban fennen hirdetitek magatokról azt, hogy: mi látunk. És tényleg láttok; pontosabban: néztek. Itt van a szemetek előtt a beteljesedett ígéret, és ti nem hiszitek el. Megjátszátok a vakot, amennyiben azokat, akik tőletek tanácsot kérnek, visszatartjátok tőlem. Először suttogó propagandával, aztán egyre hangosabban figyelmeztetitek a többieket, hogy vigyázzatok, mert a názáreti Jézus egy hamis próféta. Sőt, ti már meghoztátok a határozatot, hogy aki engem elfogad, azt ti kitaszítjátok. Ezért jaj nektek, mert elmentek mellettem, és viszitek magatokkal mindazokat, akik hallgatnak rátok. Aki pedig mellettem elmegy, a beteljesedett ígéretek mellett megy el. Az üdvösség mellett megy el.

Talán emlékszünk még a Hittani Kongregáció *Dominus Iesus* kezdetű levelére, amiben kaptuk a figyelmeztetést: Gyermekeim – mondja az Egyház –, éberek legyetek! Józanok legyetek! Bele ne menjetek a kerekasztalkonferencia csapdájába, ahol mindenről szó van, bármiről szó lehet, csak a megfeszített Krisztusról nem. Ahol bárki bármely szektához, közösséghez tartozhat, megtapsolják. De ha valaki katolikusnak vallja magát, azt így vagy úgy kitaszítják. Ezt éljük ma.

Ezért jó újra meg újra hallani az Úr Krisztustól a figyelmeztetést: Vigyázzatok magatokra! Akinek megadatott, hogy engem lásson, mégpedig a katolikus Egyházban élve lásson, vigyázzon rá, hogy a világosság sötétséggé ne váljon a szívében.

De vajon világosság van-e a szívünkben? – A világosság egyik ismertetőjegye, amiről lehet tudni, hogy világosság van-e a szívünkben, az, hogy ha valaki hozzám jön és tanácsot kér, vagy a lélek dolgai felől érdeklődik, odavezetem-e megfeszített Krisztushoz? Ha igen, akkor a világosságban nézvén látom a megfeszített Krisztusban az Üdvözítőt, és aki a hatáskörömbe kerül, odaviszem Hozzá, a beteljesedett ígéretekhez.

Például ha valaki azt kérdezi: szeretnék vallásos lenni, mit csináljak? – azt a választ kapja hogy tájékozódj, a Krisnáktól a Hit gyülekezetéig tessék... parancsolj... itt a paletta... válaszd

bármelyiket, cssak a katolikus Egyházat nem mondják neki, vagy attól visszatartják, nekik szól ez a "jaj nektek"! S ezeknek a jaj-kiáltásoknak a végén hangzik el, hogy: Jeruzsálem, Jeruzsálem! Te, aki megölöd a prófétákat! S közben fennen hirdeted, hogy te vagy a világosság forrása, te vagy az, aki az Úr fényességében jársz. Te fennen hirdeted, hogy a te lábadnak világosság az Úr törvénye. ... de nem mondasz igazat.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus őrizni a hit világosságát! És főleg ha valaki velünk találkozván a vallás és a hit kérdései felől tájékozódik, a Szentlélek világosítson meg minket, s adja meg a szót, meg adjon a kezünknek erőt, hogy kézen tudjuk fogni azt az embert, azt a felebarátot, és oda tudjuk vezetni, vele együtt tudjunk leborulni a megfeszített Krisztus előtt! Amen.

21. hét péntek. Elsőpéntek.

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 4,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 1,17–25.*
Evangélium: *Mt 25,1–13.*

Testvéreim! Elsőpéntekenként újra meg újra azt a misztériumot ünnepeljük, hogy a mi megváltó Krisztusunknak szíve szentséges. Azaz csupa jóság. A mi összes bűneink és minden földi gonoszság ellenére sincs Őbenne harag vagy bosszúállás vagy bármifajta rosszindulat. Szeret minket.

Aki az elsőpéntekre megrezdül, annak a szíve ezt a szeretetet valahogy próbálja is viszonozni. Próbáljuk engesztelni Jézus Szentséges Szívét. De ez manapság nem könnyű, mert ha egy mai, modern, érvényesülő embernek elmondja az Egyház ezt a példabeszédet, az elveszett bárányról, az visszakérdez: Normális ez a pásztor?! Egyért képes otthagyni a kilenvenkilencet?! Nem tud számolni! Egy épeszű ember ilyenkor azt mondja: emlékszem is rá, ez volt a legsatnyább a száz között, de jó, hogy elveszett! Inkább szaporítom a kilencvenkilencet, s annak az egynek a helyére fél év múlva tíz lesz ott! Nem száz juhom lesz, hanem százkilenc! Nem normális ez a pásztor!

Nem normális ez a pásztor, a piacgazdaságban gondolkodó ember szerint. Ez a pásztor ellenben nem a piacgazdaság törvényei szerint gondolkodik, hanem neki minden egyes bárány a sajátja.

Ez a példázat azt hangsúlyozza, hogy a teremtő, megváltó, megszentelő Istennek az ember nem darabszám szerint, hanem személy szerint fontos! A teremtés nem úgy van megkonstruálva, hogy mi ugyan nem tudjuk a mennyiséget, de mondjuk tízmilliárdra van kalibrálva, ebből három milliárdnak üdvözülnie kell és amikor betelik a szám, akkor snitt! vége van a világnak. – A teremtő Isten személy szerint teremt mindenkit. Sajátjának.

Mit mondott Szent Ágoston? – Magadnak teremtettél minket, Urunk! És azért teremtettél, hogy mindegyikünkből a magunk teljesen egyedülálló, személyi módján fölfakadjon a Te dícséreted! Te nem számokat tartasz a könyvelésedben számon, hanem embereket, személyeket szeretsz. Személy szerint.

Az Úr Krisztus szívének a legnagyobb fájdalmat az okozza, amikor ezt a szeretetet egy ember nem hiszi el. Fájdalom Neki az is, ha még nem jutott el a megismerésére, de az igazi fájdalmat az okozza, ha egy ember ezt a szeretetet nem hiszi el, nem fogadja el, neki nem kell, és azt hiszi, hogy az elcsatangolás a legelemibb emberi jog. Holott a vesztébe megy.

Ellenben az Úr Krisztusnak a legnagyobb öröme az, amikor egy Neki teremtett emberi szívből fölfakad a szó, hogy Jézusom szentséges szíve! Én bízom Benned!

Ez a fohász, mint röpima a katolikus Egyházban él! Gondolom, mindegyikünknek a szívében él. De most jó lenne, ha a szemünk rányílna arra, hogy ebben a hit meg az a ráhagyatkozó bizalom szólal meg, hogy Jézusom! Szeretném remélni, hogy nem éppen elcsatangolt állapotban vagyok! Ha nem vagyok halálos bűn állapotában a nyájadhoz tartozom! Nem mint egy a sok milliárd között, hanem név szerint! Bízom Benned!

Minél idősebb valaki, ennek a röpimának a hitele, meg a tartalma annál gazdagabb, mert az ember a tulajdon életéből egyre több adattal rendelkezik ahhoz, hogy ez a megváltó krisztusi, isteni Szív tényleg szent. Szentséges. Csak jó fakad belőle! Mert egy épérzékű ember látja, hogy ami az életemben jó volt, pillanatnyilag jó, és jó lesz, mind Tőle származik. A teremtő, megváltó, megszentelő Istentől. És Jézus szentséges szívében válik az egész tapinthatóvá, és amikor ez a Szív megszólal, akkor hallhatóvá!

Ezt a fohászt: Jézusom Szentséges Szíve, bízom Benned! hordozzuk a szívünkben, és sóhajtsuk el jó- és balsorsban egyaránt, hogy amikor az igazán nehéz óráink jönnek, főleg a legnehezebb, akkor ne kelljen keresni a szót, hogy jaj Istenem, most mit is mondjak?, hanem természetszerűen tudjon fölfakadni a szívünkből ugyanez a mondat. Hogy: Jézusom, még a halálomban is – bízom Benned! Amen.

21. hét szombat
2000. szeptember 2.

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 4,9–11.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 1,26–31.*
Evangélium: *Mt 25,14–30.*

Testvéreim! Ez a mai nap a liturgiánkban szakaszhatár. Eltelt az Úr 2000. esztendejének a háromnegyed része. Már csak egy negyedév van előttünk ebből az esztendőből. Ennek a templomnak a nyári miserendje ma végetér, ami azt jelenti, hogy hétfőtől kezdve a 7 órás szentmise a szeminárium elöljáróié, utána fél 8-kor is lesz szentmisénk.

De ma, elsőszombat lévén a Szűzanya felé fordulva meg kellene köszönnünk ezt a nyarat. egész hőségével, mindenestül, úgy, ahogyan volt. Főleg a szentmiséket. Hogy reggelenként eljöhettünk a Szűzanya házába és találkozhattunk vele, meg a mi megváltó Krisztusunkkal, Isten megtestesült Fiával.

Kissé előre tekintve a következő héten, csütörtökön lesz 8-a, a rákövetkező hétfőn, 12-e, a Szűzanya születésnapja és nevenapja. Nyolcadika ennek a templomnak a búcsúnapja, mert a jó pálosok Kisboldogasszony misztériumának szentelték. – Készülődjünk erre a két napra. Most már kilencedet nem tudunk kezdeni, mert 5 nap van 8-ig, de azért, ha az Úr Krisztus engedi, akkor hétfőn kezdünk egy kilencedet majd 12-re, mert az édesanyánkról van szó. És jó annak, akinek itt a földi életében vannak tapasztalatai az édesanyáról, hogy mit jelent hazamenni hozzá.

A Szűzanya Fatimában kérte, hogy az elsőszombatokat szenteljük az ő Szeplőtelen Szíve tiszteletének meg az engesztelésnek és gondoljunk azokra, akik nem akarnak hozzá ha-zajönni – mondja a Szűzanya. Azokra, akik egyenlőre tékozló fiúként és tékozló leányok-ként járják a

maguk útjait és tékozolják az életüket, s közben elmondhatatlan károkat okoznak másoknak is, maguknak is. Gondoljunk rájuk! Imádkozzunk azokért, akik az éhezőbe belerúgnak, a szomjazót megnyúzzák, a ruhátlantól még azt is elveszik amije van, a hontalan házának telkén építik a saját palotáikat, s nem törődnek a nyomorultakkal.

Mert – amint az Úr Krisztus mondta – jön az óra, amikor mindegyikünknek a tetteinkről kell számot adnunk. És aki nyúzta a másikat, ölte, tiporta, kifosztotta – elvész. A Szűzanya pedig arra tanít, valahányszor elmegyünk hozzá, hogy ha valamit vétettél, bándd meg! Tedd jóvá, aztán légy jó! És mi a Szűzanya ajkáról is halljuk azt, amit egy jó édesanya mindig mond a gyerekeinek, hogy: legyetek jók!

Jó lenne meggondolnunk, hogy mi lehet az vagy mi lenne az, amit 8-áig, 12-éig ajándékul készíthetnénk a Szűzanyának? Hogy odaadhassuk neki azzal, hogy ajándékul hoztuk neked! Ő pedig mindent, amit az ember neki ad – és mindenkit aki hozzá hazamegy, azonnal odatesz az ő szent Fia elé. Ezért jó szeretni a Szűzanyát és tisztelni őt. Hát fogadja el tőlünk ezt a szentmisét engesztelésül a tékozlókért, engesztelésül önmagunkért meg a hálánk jeleként. Amen.

Évközi idő 22. vasárnapja „A" évben
2008. augusztus 31.

Napi könyörgés
Mindenható Istenünk, ki magad vagy a végtelen és tökéletes jóság, a vallásos érzületet, kérünk, gyarapítsd bennünk. és az irántad való szeretetben őrizz meg minket gondviseléseddel. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled el s uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Jer 20,7–9.*
Szentlecke: *Róm 12,1–2.*
Evangélium: *Mt 16, 21–27.*

Testvéreim! Az a vallomás, amit egy hete hallottunk Péter ajkán az Úr kérdésére, hogy: kinek mondják az emberek az Emberfiát, azt, akiről Dániel jövendölt? S miután mondják, hogy a közvélemény hogyan is vélekedik, akkor elhangzik a kérdés: és ti kinek tartotok engem?

Ezzel az Úr jelzi, hogy ő az Emberfia, akit Dániel látott. – És kinek tartotok engem? – Akkor Péter az égből kapott világossággal kimond egy tételt, ami az egész kereszténységnek az egyik legnagyobb misztériuma: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Te, a Názáreti Jézus, aki, ahogy mi kívülről látunk Téged, ember vagy, mintha szolga lennél, de Te vagy az élő Isten Fia. Az Istenember."

Ekkor hangzik az Úr ajkáról, hogy „Péter, boldog vagy. Neked már fölragyogott a titkok titka, mely szerint a megváltást az Istenember fogja végrehajtani és ajándékozni mindazoknak, akik hisznek Őbenne. Te leszel a Szikla, akire én ráépítem az Egyházamat, amely otthona lesz mindazoknak, akik hisznek bennem és engedik, hogy megváltsam őket. De figyeljetek csak!" – és ezután következik, amit az imént hallottunk. Hogy az Emberfiának föl kell mennie Jeruzsálembe, ahol meg szoktak halni a próféták. És ott a nagyok, a felelős vezetők el fognak bánni velem. Átadnak a pogányoknak. Azaz megtagadnak engem. Gonosztevők közé fognak

számítani. S a pogányok megölik az Emberfiát. Megölnek engem. De harmadnapon föltámadok. És én, a Föltámadott, Aki az égből jöttem értetek, azokat, akik hisznek bennem, meg tudom ajándékozni az isteni természetben való részesedéssel. Ez lesz a megváltástok. Nem az, hogy itt a földön adok nektek egy országot egy fővárossal, ahová az összes pogányok hordják majd a kincseiket. Az én országom nem ilyen. Az én országom az isteni életben való részesedés. Abban az életben, amelynek első és leglényegesebb vonása, hogy örökkévaló. Nem múlik el. Aztán igaz. Színtiszta igazság. És szép. Aki azt az életet látja, sőt, abban az életben részesülhet, az boldog. Az öröme tiszta és elveszíthetetlen. Az az élet szent. Senkinek soha nem árt. Hanem amije van és ahogyan tudja, ajándékozza a szeretetben. Mert az Isten a Szeretet.

Ebből mutatott meg valamit, amit meg lehetett mutatni az ószövetség idején az Úr a prófétáknak. Ebből látott valamit Ábrahám. És mindegyik örült. És boldog volt. Még akkor is, amikor olyan órákat éltek át, mint amit Jeremiástól hallottunk. Hogy – Istenem, küldetést bíztál rám, számba adtad az igéidet. Az élet igéit. És amikor elmondom, az ellenségeim, akik a Te ellenségeid is, úgy hallgatják, mint gyalázkodást és átkot és jajkiáltást. Hát persze, az is. Mert amit rám bíztál, az úgy szól, hogy: ha meg nem tértek, mi lesz… de térjetek meg és élni fogtok. – És Jeremiás itt egy olyan óráról beszél, amikor elfáradt. Azt mondja: én arra gondoltam, hogy elfelejtek mindent, többé meg nem szólalok az Úr nevében. Mert minek? Csak fecsérlem az energiáimat teljesen fölöslegesen és a vesztemre szólok. Saját vesztemre. Jobb, ha elnémulok. – És akkor azt mondja: igen ám, csak akkor tűz gyulladt a szívemben és nem tudtam hallgatni. Mert Uram, erősebb vagy, mint én. És a fáradtságomban, a kedvetlenségemben, amikor én már föladnék mindent, akkor Te új erővel tudsz eltölteni engem. Énekeljetek az Úrnak és áldjátok az Ő nevét, mert aztán látom, lehet, hogy megölnek a prófétálásaimért, de az Úr ki fog szabadítani a gyilkosaim kezéből. Áldjátok érte az Urat!

Az apostolok látták ilyen órájában az Istenembert az Olajfák hegyén. De látták föltámadottan, és látták, hogy igazat mond a Megváltó. S amikor őket küldi, ezzel az örömhírrel küldi, hogy van megbocsátás és aki hisz, az tényleg részesedik az isteni életben.

Aki nem tegnap kezdte az életet, hanem már néhány évtized mögötte van, Jeremiásban magára ismerhet. Melyikünknek nem voltak még olyan órái, amikor megfordult bennünk a gondolat, hogy kár volt megszületnem… Jobb lett volna, ha meg se születek… Csődbe mentem… Nem anyagilag, hanem úgy látom, hogy mindaz, amit az életemben eddig nagynak gondoltam, mint egy marok hamu kifolyik a kezem közül… Elvész.

Egy hívő embernek ez az élménye még fájdalmasabb, mert még azt is hozzá tudja élni, hogy Istenem, pedig én próbáltam jó lenni! Próbáltam tartani a törvényedet és csúffá lettem. Hányan csúfolnak, hogy„Úgy kell neked! Miért nem álltál be azok közé, akik között – ide nézz, én hogyan boldogulok – te meg… hát most nézd meg magadat…"

Az Úr Krisztusnak van hozzá figyelme, hogy ezt lássa mindegyikünk életében. Van hozzá isteni ereje, hogy ilyen órákban is ébren tartsa a szívünkben a reményt. hogy „Uram, Istenem, amit eddig csináltam, nem a saját erőmmel tettem. És igaz, látom a csődöt. De ne feledkezzél el rólam!"

Ezek azok az órák, amikor egy hívő lélek nagyon közel kerül a Megváltó titkához. az Istenember misztériumához. aki embersége szerint ugyanezt élte át. S föl is fakadt szívéből a kérés, hogy: „Atyám, ha lehetséges, ez a kehely, ami már itt van közvetlen közelemben, múljék el tőlem! Ne kelljen kiinnom! De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit Te." Az Istenember istensége tudta, hogy ez nem csapda, hanem ez a megváltás áldozata. Ezért az utolsó cseppig Krisztus kiitta ezt a kelyhet. Bennünk pedig meg tudja gyújtani azt a világosságot, hogy a legkeserűbb óráinkban is merjük remélni azt, hogy ez most nem a tönkremenetelem, hanem ez az én megváltásom. És ha egyszer eddig részesülhettem az Isten életében, akkor az utolsó

pillanataimban részesülhetek a Megváltónak a halálában, aminek folytatása van. Mégpedig az, hogy részesülhetünk az Ő föltámadásában is.

Hát ha valami emberi ésszel megfejthetetlen misztérium, akkor ez az! De élet van benne. Adja meg az Úr Krisztus mindegyikünknek a kellő órában a reményt! Meg a világosságot! Meg a hitet! Meg a tapasztalatot! Hogy mit jelent részesedni az isteni természetben, az Ő életében, halálában és föltámadásában. Ámen.

Évközi idő 22. vasárnapja „B” évben
2006. szeptember 3.

Olvasmány: *MTörv 4,1–2. 6–8*
Szentlecke: *Jak 1,17–27.*
Evangélium: *Mk 7, 1–8a. 14–15. 21–23.*

Testvéreim! A hegyi beszédben a nyolc boldogság között elhangzott az Úr Jézus ajkán: Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent. Ezért hívta megtérésre és bűnbánatra tanítványait. Mondván, hogy tartsatok bűnbánatot. Térjetek meg. Engedjétek, hogy megtisztítsam szíveteket és akkor ott lesz bennetek az Isten országa.

Amikor elküldte a tanítványait kettesével, már mondta nekik: egyétek, amit elétek tesznek. És ebben már hangzik, amit az imént hallottunk Tőle, hogy kívülről az emberbe kerülő dolog, főleg az ételek nem képesek beszennyezni az embert, a szívét. De ami belülről fakad, a megtérés nélküli szívnek a dolgai, a bűnbánat nélküli szív dolgai azok bizony beszennyezik. Magát a szívet is és elszennyezik a környezetet is, a másik ember szívét is.

Ezért ezt a vasárnapot a tiszta szív vasárnapjának is nevezhetnénk. Mennyire szükségünk van azt hallani. Mert hányszor de hányszor igazoljuk magunkat, a dühünket, indulatainkat, rosszindulatunkat, olykor a gyűlöletet. Mindenesetre az ingerültséget, meg az elkeseredettséget külső dolgokkal, amelyek érnek bennünket vagy amit nem kapunk meg. S akkor dühösek leszünk.

Egy hívő, katolikus keresztényt még fokozottan fenyeget ez a veszedelem, mert egy nemhívő legfeljebb dühös lesz és ingerült, meg gyűlölködni kezd a felebarátjával, azzal a „gonosz” másikkal. A krisztushívő, katolikus embert meg tud kísérteni az, hogy ingerült lesz – Istennel szemben. az Úr Krisztussal szemben, a mennyországgal szemben, és méltatlankodni kezd: Nem látod, hogy bajban vagyok?... Miért nem segítesz?... Már megint mit hoztál rám?... már megint versz engem? – És tudunk perlekedni azzal, Akitől minden jó származik.

A mi Istenünk tényleg tisztának akarja látni a szívünket. És az egyház tanítja, hogy akit megkeresztelnek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, annak a Szentháromság újjáteremti a szívét. Azt az Ádámtól, Évától örökölt, eredeti bűnnel szennyezett szívet megtisztítja, és várja, hogy mindazzal az ajándékkal, amivel fölruházta, az a lélek tiszta szívvel éljen.

De kérdezhetjük: akkor miért érnek bajok? – Azért, mert ennek a tisztaságnak meg kell maradnia, növekednie kell. Amikor úgy érezzük, hogy Istenem, bajba kerültem! – akkor vagy az történik, hogy elhangzik a kérdés, hogy: tényleg szeretsz? … tényleg tiszta szívvel tekintesz rám? – kérdezi a Mindenható Isten. – Vagy az emberszerető Isten beavatkozik és segít tisztulni.

Éppen ezért ez a vasárnap ébressze föl a szívünkben a bizalmat a mi Istenünk iránt, aki senkit nem kísért rosszra. Senkire nem bocsát bajt azért, hogy bajt okozzon neki. Minden az Ő szeretetéből fakad, csak alakítani, formálni, tisztítani, nevelni akar bennünket .

Kérjük meg a Szűzanyát, akinek nem volt szüksége tisztulásra, de itt élt ebben a világban és ismeri az életet. Tudja, hogy ember embernek tud rosszat akarni, tudja kísérteni, tudja bűnbe vinni. Segítsen nekünk a Boldogságos Szűz tiszta szívvel élni! Akkor sem viszonozzuk rosszal a rosszat, ha úgy tűnik, valaki nyilvánvalóan rosszat akart, hanem megtisztult szívünk szeretetével imádkozzunk azért, akinek talán még nem tiszta a szíve. De lehet, hogy egyelőre csak figyelmetlen. Nem gonosz, csak figyelmetlen. S a mi Istenünknek a legnagyobb dicsősége éppen az, ha egy emberi szív kitárul feléje, kéri tőle a tisztaságot, küszködik azért, hogy tiszta szívvel tudjon élni és megérkezni Őhozzá, Akitől minden jót kap az ember itt a földön. Amen.

Évközi idő 22. vasárnapja „C” évben
2013. szeptember 1.

Olvasmány: *Sir 3,19–21. 30–31.*
Szentlecke: *Zsid 12,18–19. 22–24.*
Evangélium: *Lk 14,1. 7–14.*

Testvéreim! A két héttel ezelőtti vasárnapunkat úgy neveztük el, hogy *Isten nagy családjának a vasárnapja*, a múlt vasárnapot pedig *az égi tűz vasárnapjá*nak. Ez az égi tűz Isten szeretete. Mert szeretet az Isten, és annak a nagy családnak, amelyet az Úr Krisztus gyűjt folyamatosan maga köré, ennek a nagy családnak a tűzhelyén az a tűz ég, amit Ő hozott az égből. Nem villámfény, nem is a mi földi tüzünk, hanem az égből való.

Ezt a vasárnapot úgy nevezhetnénk el, hogy *a helymeghatározás vasárnapja,* abban az értelemben hogy hol van a helyem e családi tűzhely körül. Mert ahogyan egy családban mindenkinek meg van a maga helye, úgy abban a nagy családban is, amit az Egyházban épít az Úr Krisztus, mindenkinek meg van a maga helye. Ezért jó, ha időben fölismerjük, hol az én helyem. Ehhez ad segítséget a történet, amelyket előbb az Úr Krisztusról hallottunk.

Vendég egy vacsorán és látja, hogy milyen tülekedés folyik a fő helyekért. Nem azért, mert jobbat akarnak enni, akik följebb akarnak kerülni, hanem itt a rang az érdekes! A hiúság az érdekes: minél közelebb vagyok a házigazdához, annyival a többi fölött állok, ugye, ezt mindenki tudja.

Ezért mondja az Úr Krisztus: Ne! Ne így! Hanem próbálj meg szelíd lenni, és tárgyilagosan mérd föl, hol van a helyed. És ha ennek még nincs meg a hagyománya – mert ha többször meghívnak valahova, akkor előre tudhatod, hol van a helyed – akkor légy szerény! Légy alázatos. Ülj le az utolsó helyre. Figyeld a többit, és örülj annak, hogy itt lehetsz, ebben a társaságban lehetsz. És megtörténhet, hogy jön a házigazda, kézen fog és azt mondja: Barátom! Gyere! Neked följebb van a helyed! – De még ha nem jön is, - örülj annak, hogy ott lehetsz…

Az Úr ezt nekünk is mondja, ma, amikor tele van a világ a versengéssel!

Ugye, nekünk, meg Közép-Európának 1989 meghozta a nagy fordulatot. Meghozta a kíméletlen, szabad versenyt. Ezért lett olyan fontos a sport. Ahol küzdelem van, ahol minden csapat és

minden versenyző azzal az öntudattal áll a starthoz, hogy: nekem kell győznöm! Én leszek az első! A gazdasági életben is, a tudományos életben is, a művészetben is ez a szellem a modern.

Az Úr Krisztus ezzel szemben azt tanítja: próbáld meg reálisan fölmérni a képességeidet. Amihez persze kellenek segítségek, de… próbálj meg reális lenni! És ha lehet, akkor fiatal korodban tedd föl a kérdést – az égnek! – a te Teremtő Istenednek, a közös Atyátoknak! Tedd föl a kérdést: Istenem! Mindazzal, amit bennem megteremtettél, mit akarsz adni a többieknek? A családodnak. Nem első akarok lenni, hanem a bennem lévő lehetőségeket szeretném tökéletességig fejleszteni.

Itt a megoldása annak a kérdésnek, amit egy gondolkodó felnőtt, amikor ezt hallja az Úr Krisztustól, hogy ülj az utolsó helyre föltehet: Akkor a Hegyi beszédben mondottak mit jelentenek? Ugye, emlékszel rá, azt mondtad: Ti legyetek tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok tökéletes. … Hát… ne haragudj. Én erre törekszem. Tekintet nélkül a többiekre. Én tökéletes akarok lenni! – Hol itt a baj?
Ott a baj, hogy a többiekre való tekintet nélkül akarsz tökéletes lenni. Első akarsz lenni. Azt akarod, hogy fölmagasztaljanak. És még nem tudod az Isten családjának azt az alaptörvényét, hogy aki magát fölmagasztalja, azt a tények megalázzák. Aki pedig bele tud simulni szelíden és alázatosan az istenadta valóságba, azt a maga helyére fölmagasztalják.

És a dolognak még nincs vége. Mert aki kicsit magasabb pozícióban van, akár a tudásban, akár művészetével, akár gazdaságilag, akár az Egyházban, az házigazda szerepbe került. Nekik szól a folytatás, hogy mint háziúr, mint gazda ne lobbizzál. Ne a barátaidat, a haverjaidat, ne a gazdag szomszédaidat hívd meg, akiktől várod, hogy ma én hívlak meg téged, holnap te hívsz meg engem, holnapután valaki más mindkettőnket, és a dolog jár körbe és állandóan jól vagyunk… - Ne így! Hanem azokat vedd magad mellé, akik gyengék, sánták, bénák, vakok… Akiket már kiszorítottak a pályáról… Akik már a partvonalon kívül vannak. A társadalom peremén vannak. Azokat gyűjtsd össze magad köré.

Nem lesz miből viszonozzák. De – ugye emlékszel rá… emlékeztek rá…, hogy jön egy perc, amikor az élet Ura számadást tart az emberrel. És akkor… akkor majd Tőle megkapod a jutalmadat. … mert úton voltál a tökéletesség felé, az Atya tökéletessége felé, aki fölkelti a Napját jókra és rosszakra, igazakra és gonoszakra és adja az esőt… ad mindent… a méltatlanoknak is. Nem csak a gyöngéknek, a méltatlanoknak is.

Tehát – mondja az Úr –, ha ilyen gazda tudsz lenni, mint a Mennyei Atya, akkor nem kell könyvelned, hogy már megint mibe került a mai vacsora, amit a szegényeknek adtam… Rád fog hullani az ég minden áldása. És holnap is, holnapután is lesz miből megvendégeld azokat, akiknek semmilye nincsen…

Jó dolog az, ha valakinek él a lelke, és tudja hol a helye Isten nagy családjában. Amit egyébként úgy szoktunk nevezni, hogy az ember sajátos állapota a megfelelő kötelezettségekkel és feladatokkal együtt.

Adjon az Úr halló fület a lelkünknek! Adjon erőt, hogy a helyet, amit nekünk szánt, be tudjuk tölteni! A fiataljainknak adjon világosságot, hogy megtalálják a helyüket! És tudjunk örülni annak, hogy bármilyen helyen, de az Isten családjában lehetünk otthon. Amen.

22. hét hétfő
2004. augusztus 30.

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 4,12–17.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 2,1–5.*
Evangélium: *Lk 4, 16–30.*

Testvéreim! Ma elkezdjük hallgatni Szent Lukács evangélistát. Ő mondja el nekünk egészen adventig újra az Úr Krisztus történetét és tanításait. Lukács, az antióchiai orvos, miután gondosan utánajárt mindennek, evangéliumát Keresztelő Szent János és az Úr Jézus gyermekségtörténetével kezdi. Tőle tudjuk, mi történt a tizenkétéves Jézussal a Templomban. Evangéliumának első három fejezetét a karácsonyi időben olvassuk. A negyedik fejezetet Jézus megkísértésével kezdi, és itt következik a hallott názáreti történet.

Lukács azt írja, hogy „Jézus a Lélek erejével eltelve visszatért Galileába, és a híre elterjedt az egész környéken. Tanított zsinagógákban és mindenki elismeréssel beszélt róla. Amikor Názáretbe ért, ahol felnőtt, szombaton szokása szerint elment a zsinagógába." – Szokása szerint, azaz tizenkétéves korától egészen addig, amig Szent József meg nem halt és Ő a Szűzanyával el nem költözött Kafarnaumba. Mindenki ismerte, hisz Názáret nem nagyváros volt, hanem egy kis falu, valószínű nem volt család, amelynek valami munkát a József fiának ismert ács Jézs ne végzett volna. És most a híressé vált Jézus újra ott van a zsinagógában, fölkel és olvas.

Mennyire másként hangzott ez a prófétai részlet az Ő ajkáról, mintha bárki más olvasta volna. Rajta kívül mindenki fölolvasta ezt a részt azzal a bizonytalansággal, hogy én itt olvasok valamit, de nem tudjuk, kiről van szó és nem tudhatjuk mikor teljesedik mindez. – Az Úr Krisztus ajkán pedig az olvasott Ige azzal a záradékkal szólalt meg, hogy most teljesedik mindaz, amit hallotok, mert én vagyok, akiről a próféta beszél.

Csodálkozhatunk-e a názáretiek viselkedésén? De amin igazán elcsodálkozunk, az az, hogy-hogy az Úr egyáltalán elkezdte a nyilvános működését, mikor Ő mindent tudott?! Ott Názáretben is. Tudta: én most felolvasom ezt a részletet, elmagyarázom nekik, hogy beteljesedett, amit hallottatok és utána meg akarnak ölni. Meg akarnak kövezni. És mégis fölolvasta a szentírási részt és tanított. – Hogy tudta Ő ezt megcsinálni?! És egész nyilvános működése ilyen: elmondja az Evangéliumot, az üdvösségnek, a mennyek országának Örömhírét, tudva, hogy meg fogják feszíteni érte. És mégis.

A tegnapi hallottak bizonyos fokig érthetővé teszik ezt a kérdést. Tegnap arról hallottunk, hogy nemcsak a szív bőségéből beszél a száj, hanem a szív szerint lát a szem és hall a fül. A Megváltó szíve egész mással van tele, mint a miénk. Ő azért volt képes arra, hogy kigöngyölöm a könyvet, felolvasom és hirdetem nektek az Evangéliumot, annak ellenére, hogy tudom: meg fogtok érte ölni. De szeretlek benneteket annyira, hogy meghalok értetek, mert tudom csak akkor teljesedhet be mindaz, amit hirdetek. Azaz Ő nem az ellenségeinek beszélt. Nem azzal a félelemmel beszélt, hogy ezt én ugyan elmondom de nem tudom, hogyan fognak reagálni rá, hanem szeretetből beszélt, tanított, tette a csodáit, élt és halt meg értünk, emberkért.

Ezért látta Ő egészen másként ezeket az embereket, mint mondjuk láttuk volna mi. Amilyen szeretet él a szívben, úgy lát. És amennyire hasonlít egy szív szeretete az Isten szeretetéhez, annál inkább lát úgy, ahogyan a Megváltó Krisztus látott.
Néhány szent látomása alapján elmondja, hogy az Úr Krisztus szeretete akkor lobogott föl a legnagyobb lánggal, amikor megpillantotta a keresztjét, amelyről tudta, hamarosan rá fognak szögezni és ezen fogok meghalni. A keresztet is magához tudta ölelni.

Ez nem tréfa, nem egy elkábult elme téveszméje, hanem ez a Megváltó szívének a látása, aki a keresztben nem a gyalázat fáját látja, hanem a megváltás eszközét.

Aki az Ő lába nyomában jár és küszködik azért, hogy valahogyan követni tudja Őt, ezt tanulja Tőle. Aki áldozik, az az Úr Krisztust tényleg magához veszi, és ha szeretettel fogadja Őt egy lélek, az Úr átalakítja az emberi szívet, és vele együtt mindent: a hallást is, a látást is, a beszédet is, mindent.

Ebből fakad, hogy jön egy betegség, és egy igazán Krisztust-szerető lélek, amikor rájön, hogy ez elől nem tudok kitérni, erre nincs gyógyszer, magához tudja ölelni a betegséget. De kell hozzá az, hogy az Úr Krisztus szíve dobogjon – legalább egy picit – az emberben.

Hát, kérjük Tőle, engedje meg ezt úgy tudnunk és nem elfelejtenünk, hogy ezért kell küszködnünk a bűneinkkel meg a hibáinkkal, hogy tiszta szívvel tudjunk látni; hogy meglássuk üdvösségünk eszközeit, és észrevegyük üdvösségünk nagy pillanatait. Amen.

22. hét kedd
2004. augusztus 31.

Szentlecke „A” évben: *1Tesz 5,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 2,10–16.*
Evangélium: *Lk 4,31–37.*

Testvéreim! Tegnap hallottuk, mi történt Názáretben, abban a kis galileai faluban, ahol Jézus élt teljesen észrevétlenül és ismeretlenül – illetve nagyon is jól ismerten, hiszen egy néhányszáz fős falu mindenkit ismer, töviről-hegyire.

Ott nőtt fel, ahogy a szomszédság és a falu gondolta a József fia. Körülbelül húsz évet élt Jézus Názáretben. Ahogy Szent János mondja: az Ige testté lett és közöttünk lakozott. Ezt mi minden Úrangyalában elismételjük, csak nem gondolunk rá.

Ugye, az első Üdvözlégy után mondjuk: Íme az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te Igéd szerint. A második Üdvözlégy után pedig ezt: És az Ige Testté lett és közöttünk lakozott. Egy teljesen szabályos emberi élettel közöttünk lakozott, egyet, a bűnt kivéve. S mert Ő az Isten Fia, ezért az Ő szíve mással van tele, mint a miénk. Másként látott. De az élet, az a húsz év, ami Názáretben eltelt, az egy tökéletes emberi élet, esztendőről esztendőre. Tudjuk, hogy ácsmester lett. Azért hagyta el Jézus is, a Szűzanya is Názáretet, mert József meghalt. Leköltöztek a tóparti Kafarnaumba, de nem vettek házat, hanem a Szűzanya unokahúgához, a Zebedeus feleségéhez kopogtattak be, s úgy tűnik, Zebedeus házában kaptak egy kis lakást. Jézus Kafarnaumban is műhelyt nyitott, mert négy vagy öt év eltelik, amikor a Szűzanya is, Jézus is kafarnaumi lakos. Ezt onnan tudjuk, hogy a templomadót számon kérik Jézuson. Ez pedig az ottani lakosokra vonatkozott.

Kafarnaum meg Názáret úgy viszonylik egymáshoz, mint nálunk egy kis Zala megyei falu, valamelyik Balaton melléki településhez. Kafarnaum ráadásul határváros is volt, római helyőrséggel, vám-állomással.

Ez a Kafarnaum másként fogadta Jézust, mint Názáret. Jézus itt is lejárt szombatonként a zsinagógába, csodát is tett benne, és ezt a zsinagógát a régészek feltárták! Tudjuk, hogy később ennek a zsinagógának az elöljárója az a Jairus, aki rohan Jézushoz, hogy jöjj, mert a kislányom

haldoklik. Jézus megy és föltámasztja a meghalt kislányt. A római helyőrség tisztje az a százados, aki szintén sietve megy és kéri, hogy jöjj, mert a szolgám iszonyatosan kínlódik, segíts rajta. Kafarnaumban Jézus talált hitet.

Közöttünk lakozott, és ez az Oltáriszentségben folytatódik. Attól függően, hogy kinek mi lakik a szívében, vesszük észre Őt, vagy nem. Gondolunk Rá, törődünk Vele vagy egyszerűen elmegyünk mellette, mint ami teljesen jelentéktelen… mit érdekel engem?

Pedig az Úr közöttünk lakozik. Itt van. És nemhogy csak itt van, hanem egy áldozó embernek a szívében van. Ezért tudunk másként látni. És ha tudunk fohászkodni, hogy Ó, Jézusom Szentséges Szíve, alakítsd szívünket a Te szent Szíved szerint, akkor azt kérjük Tőle, hogy lakjál a szívünkben! Szabadíts meg a bűntől, aztán segíts úgy látni, ahogyan Te láttál – és látsz! Ahogyan Te nézed a mai emberiséget, bennünket. És segíts úgy szeretni, ahogyan Te szeretsz!

Nagy dolog ez. Az Egyház ezért buzdít mindenkit, hogy ne feledkezz meg Jézusról. Az életéről gondolkozzál. Elmélkedjél Róla. Figyeld és tanulj Tőle.

Hát, segítsen minket az Úr, hogy miközben hallgatjuk Szent Lukácstól az ő földi életét, közöttünk lakozásának történetét, a szívünk alakulni tudjon és főleg döbbenjünk arra rá, hogy ez a közöttünk lakozás folytatódik. Amen.

22. hét szerda
2004. szeptember 1.

Szentlecke „A” évben: *Kol 1,1,–8.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 3,1–9.*
Evangélium: *Lk 4,38–44.*

Testvéreim! Micsoda szeretet élt az Úr Krisztusban, a Megváltóban irántunk, hogy látva és tudva, milyen emberi sors vár rá, eljött. Názáretet nem pusztította el, amikor azok meg akarták Őt ölni. Kafarnaumban pedig van egy istenáldotta éjszaka, amikor ezek az emberek azt látják, hogy Jézus gyógyít, ördögöt űz. Pedig itt élt közöttünk már évek óta. Nem botránkoznak meg, hanem hozzák a betegeiket. Az ördögök pedig tudták, hogy Ő a Krisztus. Ezért nem tágítottak mellőle.

A nagy misztériumot a kafarnaumiak kezdtek megtapasztalni és azóta éli az Egyház, hogy az Ige testté lett, közöttünk lakozott, közöttünk lakozik. Magára veszi az ember minden nyomorúságát, betegségét, baját, bűnét és elveszi. Ez az utolsó mozzanat az, amit senki más nem tud megtenni, csak Ő. Amikor egy betegtől elvette a betegségét, az meggyógyult. A vaktól elvette a vakságát, az látni kezdett. Magdolnától elvette a bűneit, eloldotta rosszaságának kötelékeit és Magdolna fölszabadult. Megszabadult.

Amikor a keresztet veszi Jézus a vállára, a világ bűnét veszi magára és – elveszi. Amikor Ő mondja, hogy én téged feloldozlak, azaz én eloldom azt a köteléket, amit senki nem tudott kibogózni, én eloldom és elbocsátalak, hogy menj békével. – Ezt egyedül Ő tudja megcsinálni. És teszi. Folyamatosan teszi. Ő, Aki közöttünk lakozik.

Innen kapjuk mi az imádsághoz a bátorságot, hogy bármi nyomorúsággal odafuthatunk Hozzá. És Ő nemcsak azzal vigasztal, hogy nekem is voltak ilyen bajaim, meg nemcsak közösséget vállal elvileg, hanem elveszi tőlünk a nyomorúságainkat, bajainkat és főleg a bűneinket. Elveszi.

Ezért a legnagyobb baj, amit egy ember magának okozhat, ha nem akarja odaadni a bűneit. Ha nem hajlandó bűnbánatot tartani. Mert az Úr csak azt tudja elvenni, amit mi odaviszünk Hozzá, ha a bűnbánatban odavisszük a bűneinket.

Segítsen bennünket Ő maga bízni Benne. Meg elhinni azt, hogy ma is, bármi nyomorúsága van az embernek – legyen az valami baj, betegség vagy egy megoldhatatlan gond, vagy egy bűn – ha odavisszük a megváltó Krisztushoz, elveszi, és mi emberek megszabadulunk. Amen.

22. hét csütörtök
2004. szeptember 2.

Szentlecke „A” évben: *Kol 1,9–14*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 3,18–23.*
Evangélium: *Lk 5,1–11.*

Testvéreim! Nekünk, katolikusoknak az esztendőben három kezdet: az első december eleje, ádvent első vasárnapja, a második a mindenkivel közös a január elseje, a harmadik szeptember eleje, amikor a nyárnak vége és elkezdődik egy új iskolaév. A hat, tizenkét, tizennnyolc évesek kezdik az általános iskolát, a gimnáziumot vagy valami felsőbb iskolát. S nem mindegy az, hogy hogyan kezdődik egy iskola. Ezért ezekben a napokban maguk az iskolák – ha katolikusok – Veni Sanctét tartanak, hogy a Szentlélek: a tudás, meg a világosság, meg a nevelés Lelke jöjjön és segítsen jól kezdeni. Mi pedig, akik már nem iskolába járunk, jó, ha ilyenkor imádkozunk a kezdőkért. Akik közül a legfiatalabbak a családból most lépnek egy olyan intézmény-rendszerbe, amely sokáig elkísérni és alakítja őket. Vagy ha valaki kollégista lesz, most először elhagyja az otthonát. Vagy ha most, mondjuk ide kerül, mint egyetemista, Budapestre, egy másik világba kerül bele, és nem mindegy, hogy hogyan kezdődik el. Ezért jó értük imádkozni. A diákokért, nevelőkért, tanárokért egyformán.

Tegnap és tegnapelőtt azt hallottuk, hogy az Úr Krisztus az égből jön, de nem egyszerűen szolidaritást vállal velünk, hanem Megváltóként jön és el tudja venni a betegségeinket, a bajainkat, a bűneinket.

Gondolom nem egyikünkben megfogalmazódott a – bosszankodás?... vagy a nosztalgia?... nem is tudom minek nevezzem –, hogy „engem nem szabadított meg!" Vagy jelen időben: „Engem nem szabadít meg, pedig én mondom Neki, vagy kértem tőle, aztán már nem is mondom. – Kértem, hogy gondoktól, bajoktól, betegségtől, ettől-attól szabadítson meg, és nem történt meg." – Ebbe a csalódásba bele lehet gabalyodni, sőt, bele lehet feketedni. Bele lehet csontosodni, hogy „lehet, hogy másokat megszabadít, meg másoktól elvesz mindent, de tőlem nem!"

Ezért nem alkalmas időb ez az iskolakezdési időpont, hogy egy kicsit magunkra eszméljünk: mintha mi a megváltó Krisztus tanítványai lennénk. Ugye? Mert akiket Ő meghívott, azok a tanítványai lettek, nem csak a Tizenkettő, hanem mindenki. Egy jó mester pedig látja, hogy melyik tanítványa mire érett már meg. Milyen feladatot adhat már neki, hogy na gyere, akkor most tanuljuk meg ezt is… meg azt is… mert ugye az iskola is úgy építkezik, hogy ha eltelt egy év, akkor a következő osztályban nem ugyanazt ismételgetjük, amit tavaly tanultunk, hanem lapozunk és megyünk tovább.

Amikor az ember azt érzi, hogy Istenem, én annyira kértem, hogy vedd el tőlem vagy szabadíts már meg tőle és nem tetted meg… egy feladatról van szó, amit még nem tudok. Amit most kell

elkezdenem megtanulni megoldani. Ha ezt egy felnőtt lélek észleli, nem bosszankodni kezd, meg nem nosztalgiázik, hogy „másokat megszabadított, engem meg nem", hanem kezdi érteni a feladatot. És nem azért imádkozik egyre kisebb bizalommal, hogy vedd el már tőlem… nem vetted el… hát akkor már nem is imádkozom érte", hanem elkezd az ember úgy imádkozni, hogy Jézusom, ha most ez a leckém, akkor segíts! Vagy add az erőt, hogy meg tudjam oldani. Vagy mutasd meg, hogy hogyan kell ezt megoldani, elviselni, tűrni vagy csinálni érte valamit.
Aztán az idősebbek már ismernek olyan helyzeteket, amikor az ember reflex-szerűen azt kérné, hogy „Jézusom, vedd el tőlem!", de kapcsol és azért kezd imádkozni, hogy „Jézusom, ha ezt rám bíztad, akkor most gyere… velem együtt… gyere… együtt csináljuk meg." Mert ugye, nagycsütörtökön az Olajfák-hegyén az Úr Krisztus is így imádkozott, hogy „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a kelyhet. De ne az legyen, amit én akarok, hanem amit Te."

Egy felnőtt krisztushívő lélek egyre gyakrabban tud így imádkozni: „Jézusom, én nem azt kérem, hogy minden áron szabadíts meg ettől, attól vagy amattól, hanem segíts, meg tudjam tenni a mennyei Atya akaratát! És osztozni tudjak Veled a megváltás és az üdvözítés művében." Ekkor kezd az ember igazán tanítvány lenni.

De most, ebben a szentmisében együtt kérjük az Urat, meg a Szűzanyát is, hogy segítsenek az iskolában tanítóknak meg az iskolákban most tanulni kezdőknek, hogy ez a tanítvány-képlet kivilágosodjon és végig tudja kísérni az életet. És főleg a katolikus iskolák növendékei az Úr Krisztus tanítványaivá tudjanak felnövekedni. Amen.

22. hét péntek. Elsőpéntek.
2005. szeptember 2.

Szentlecke „A” évben: *Kol 1,15–20.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 4,1–5.*
Evangélium: *Lk 5,33–39.*

Testvéreim! Az elsőpéntekek mindig arra emlékeztetnek, hogy a mi Jézusunk él, és van Szíve.Továbbá arra figyelmeztetnek hogy ember, ha élni akarsz, akkor ne légy szívtelen. Halld meg a figyelmeztető szót, amely egy szerető szívből hangzik feléd. Attól, Aki nemcsak figyelmeztetni tud, hanem van hatalma megmenteni.

Mert hiába hall az ember figyelmeztető szót, ha fölhívják a figyelmét a veszedelemre, de a figyelmeztetőnek vagy ereje nincs vagy lehetősége nincs visszatartani a veszedelemtől. Erre szokták azt mondani, hogy ilyenkor jobb nem szólni. Ennek nyilvánvaló esete a holdkóros háztetőn. Ő álmában a tető gerincén jár, de ha nekem nincs létrám vagy valami eszközöm, amivel oda tudok menni hozzá és ölbe véve lehozom, akkor nem szabad rákiáltani, mert ha figyelmeztetem, hogy hol vagy és mit csinálsz, fölriad az álmából és lezuhan.

Ugyanakkor, ha valakinek volna lehetősége segíteni és nem figyelmezteti a másikat, a gyilkosa lehet.

Vagy a harmadik eset, hogy elhangzik felém a figyelmeztető szó attól, aki látja a veszedelmet, tud is segíteni, én pedig érzéketlen vagyok a figyelmeztető szóra. Szívtelen vagyok. Vele szemben is, magammal szemben is. Mert nem hiszem el, hogy ő jobban látja az én veszedelmes helyzetemet, mint én saját magam.

A prófétáknál újra meg újra figyelmeztetett az Úr: Térjetek meg, mert a bűneitek veszedelmet hoznak rátok. És úgy fogtok járni, mint egy pásztor a nyájával meg a sátrával a puszta szélén, aki nem hallotta meg a figyelmeztető szót, hogy vigyázz, mert homokvihar közeledik, és nem vonult fedezékbe.
Izaiás mondja pusztulás után: „Uram, mi nem hallgattunk Rád, és a bűneink, mint a forgószél fölragadtak minket és sziklához vert bennünket, vagy eltemetett a homok.

A televízióban lehet látni a tájfun következményeit. Embereket látni embereket, akik nem hallgattak oda a figyelmeztető szóra, pedig három nappal korábban elhangzott a riadó, hogy meneküljetek a városból. És nem. Ők ott maradtak. Nem hitték el, hogy ezt a viruló, napfényben fürdő várost valami veszedelem érheti. Most ott vannak a tájfuntól letarolt, vízzel elárasztott földön.

Amikor az Úr Krisztus elkezdte hirdetni az Evangéliumot és ezt mondta: „Térjetek meg, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumnak!" – ilyen figyelmeztetést mondott. Mert Ő Istenként az egész emberi történelmet látja elejétől a végégig. Ő tudja, hogy aki szelet vet, vihart arat, és aki bűnökben él, azt a tulajdon bűnei sodorják el a vesztébe.

Az Úr Jézus egész élete arról tanúskodott, hogy Istennek van szíve. Nem az ember vesztét akarja, hanem az ember életét. Amikor figyelmeztet, meg akar menteni, ma is. De ha körülnézünk a világban, éppen ezt láthatjuk, hogy eluralkodik a szívtelenség. Egymással szemben is, önmagunkkal is, mert nem figyelünk oda az Úr Krisztus figyelmeztető, hívó szavára, hanem süketen és vakon rohanunk a magunk útján.

Egy templomba járó, imádkozó, bűnbánatot tartó ember, akit megérint az elsőpéntek , annak adja jelét, hogy nem szívtelen. Gyarlók vagyunk, de nem vagyunk szívtelenek. Meg tudjuk köszönni az Úr Krisztusnak azt, amit értünk tett és tesz folyamatosan, és hajlandók vagyunk hallani, meghallani a figyelmeztető szót és megtenni, ami a menekülés föltétele. Amit máskor úgy szoktunk hallani, hogy az üdvözülés föltétele. A szívtelen ember nem hallja meg: ha nem üdvözülsz, elkárhozol, harmadik eset nincs. És nem hallja meg.

A szentmise végén először elimádkozzuk a Jézus Szíve litániát a hálánk meg az engesztelésünk jeleként és ahhoz kapcsoljuk majd a szentséglátogatásunkat. Amen.

22 hét szombat hiányzik
2005. szeptember 3.

Szentlecke „A” évben: *Kol 1, 21–23.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 4,9–15.*
Evangélium: *Lk 6,1–5.*

Évközi idő 23. vasárnapja „A" évben
2008. szeptember 7.

Napi könyörgés
Istenünk, kitől megváltásunk és fiúvá fogadásunk ajándéka származik, kérünk, vigyázz jóságosan szeretett fiaidra, hogy a Krisztusban hivőknek az igazi szabadság és a mennyei örökség jusson osztályrészül. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*Ez 33,7–9.*
Szentlecke:*Róm 13,8–10.*
Evangélium:*Mt 18,13–20.*

Testvéreim! Mi, akik a liturgiában rendszeresen hallgatjuk a próféták könyveit, ritkán gondolunk arra, hogy a prófétaság az élő Isten ajándéka. Az ószövetség vallásának a kiváltsága volt. Az Egyház örökölte. És más vallásokban nem található meg. Az a küldetési forma, hogy az élő Isten meghív embereket, rájuk bízza a szavát azzal, hogy menj és mondd el a testvéreidnek. A szádba adom az én igéimet.

A prófétaság intézménye végig kísérte az Ószövetség történetét. Amikor az Úr Krisztus föltettte a kérdést – az elmúlt vasárnap hallottuk – kinek tartják az emberek az Emberfiát? És ti kinek tartotok engem? – az apostolok válaszából kiderült, hogy a közvélemény egynek tartja a próféták közül. Péter vallomásában pedig megszólal az a misztérium, hogy a Názáreti Jézus, Szűz Mária Fia nem egy a próféták közül, hanem az élő Isten Fia. Akitől a prófétai küldetés majd származik mindazokra, akiket Ő azzal szólít meg, hogy: kövess engem, aztán menj. Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot. Minden teremtménynek.

De az ószövetségi prófétáknak a története mutatja, hogy nem könnyű sors a prófétai sors és micsoda felelősség prófétának lenni!

Amit az imént Ezekieltől hallottunk, ha az ember meghallja, hát végigfut a hátán a hideg. Mert Ezekielnek az Úr azt magyarázza, hogy a próféta őrszem, akinek virrasztania kell, miközben a többiek alszanak. Aki nem a mindennapi életnek a zsibongásában tevékenykedik, hanem valahova ki van állítva, egy őrhelyre. Lehetőleg valahova magasba, hogy messzire lásson és észrevegyen olyan dolgokat, amikről a piacon zsibongó, meg az otthonban tevékenykedő vagy a műhelyekben dolgozó vagy az üzletei után járó kereskedő a legvadabb pillanataiban sem gondol. – Az őrszem pedig látja. Ő látja, amikor közeledik az ellenség. Az éjszakában látja az esetleg sok-sok kilométer távolságban égő falvak és városok tűzfényét. Nappal látja a porfelhőt, amit a közeledő sereg ver föl. És az ő dolga az, hogy riasszon. Ébresszen..

Ezekielnek elmondja az Úr: ha az őrszem teszi a dolgát, és valaki mégis elvész, magának köszönheti, mert riasztották, de nem ébredt a veszedelemre. De ha az őrszem alszik, vagy megvették és megvesztegették, hogy majd ha látod a porfelhőt, játszd el azt, hogy rosszul lettél… és ne fújd meg a kürtöt, ne riassz. Jaj az őrszemnek.

A prófétát az élő Isten mindig azzal bízza meg, hogy keltegesd a népemet! Mondd meg nekik, ha rossz irányba mennek. Ébreszd rá őket arra, hogy ha bűnt követtek el, bajt hoznak magukra is, másokra is. S addig, amíg nem szólsz, addig mentségük, hogy nem tudják, mit cselekszenek. De baj lesz, figyelmeztesd őket.

Ezt örökölte az Egyház. Az apostolok, a püspökök, a lelkipásztorok. A lelkipásztorok, akik nem értelmetlen bárányokat legeltetnek, hanem értelmes emberek fölé vannak őrszemnek állítva. És néha kiáltaniuk kell, hogy jön a farkas! Vagy amikor valaki elcsatangolt, legalább üzenni kell utána, hogy: nem jó az irány, amerre mégy!

De ez nemcsak a lelkipásztorok feladata. Valamilyen fokon mindegyikünk hordozza ezt a prófétai feladatot. Főleg azok, akik a felnövekvő nemzedéket nevelik. Aki – mert idősebbek – más szempontok szerint látják az életet, mint a gyerekek meg a fiatalok. És egy idős ember egy halom dolgot tud, hogy ez jó, az meg rossz, ez az irány jóra visz, abból pedig baj lesz. Figyelmeztetni kell azokat, akik ezt még nem tudják. Persze az embernek ezt önmagán kell elkezdenie. Amikor adódik egy esetleg nagyon kedves, nagyon szimpatikus, nagy nyereségekkel kecsegtető helyzet és megszólal az ember lelkiismerete: ne tedd, mert bűn! Megsérted az Isten törvényét, ha ebbe a játékba belebocsátkozol!

Aki ezt éli és ismeri ezt, hogy bizony vannak pillanatok, amikor rá kell döbbennem, hogy a vágyaim, az ösztöneim, a barátaim, a világ rosszba akar belevinni és nem tehetem, ha élni akarok, az fölismeri azokat a helyzeteket, amikor figyelmeztetni lehet és figyelmeztetni kell másokat. A rábízottakat.

Ebből a szempontból ezek az évtizedek, amelyekben mi élünk, rossz idők. Mert belénk akarják sulykolni, hogy rossz nincs. Van egyfajta életstílus, ez a tiéd és van egy másfajta életstílus, ami egy másiké. És ezt a másságot tisztelni kell! Mert ahogy neked jogod van ehhez, úgy neki joga van ahhoz. Mi közöd hozzá? – Ezt mindenki hallja. Hallják a kismamák, hallják a parlamenti képviselők és hallja a miniszterelnök is. Aki engedelmeskedik ennek a szónak, látja, hogy ami történik, bajt hoz, de néma marad, mert tiszteli a másságot. Holott ami önmagában rossz – az rossz. Nem más, hanem rossz.

Ezért a Szentatya amikor Sydneyben beszélt a fiatalokhoz, nagyon a lelkükre kötötte: Legyetek okosak és éberek és halljátok meg a szót, amikor arra figyelmeztetnek benneteket, hogy vigyázzatok, mert bálványoltárok elé is oda akarnak vezetni benneteket! A bálványoltárra tett áldozat pedig elvész. És ha az életeteket a hatalomnak, a vagyonnak vagy az önző szeretetnek az oltárára tennétek oda, abból halál lesz. Ti pedig élni akartok. Mint ahogy mindegyikünk élni akar.

Meg kell csókolnunk az Úr Krisztus átszegezett kezét, hogy adja az Egyházban a prófétaságot. Ma is. De segítsen nekünk meghallani a prófétai szót! Tegye nagyon érzékennyé a szívünket, hogy különbséget tudjunk tenni a próféta szava és a kísértő szava között! Ha pedig valamilyen fokon nekünk kell prófétának lennünk, adjon nekünk világos látást, mégpedig távolba-látást! Olyan távolba, ami az örökkévalóságig ér el. Meg adjon a szívünknek bátorságot, hogy a ránk bízott szót, ami olykor keményen figyelmeztető szó, elfogadjuk Őtőle és el tudjuk mondani azoknak, akiknek tőlünk kell azt hallani. Ámen.

Évközi idő 23. vasárnapja „B” évben
2006. szeptember 10.

Olvasmány: *Iz 35,4–7a.*
Szentlecke: *Jak 2,1–5.*
Evangélium: *Mk7,31–37.*

Testvéreim! Amit Izaiás jövendölt, megvalósult. Amikor Keresztelő Szent János küldi a börtönből a követeit, és kérdezi: „Te vagy z eljövendő, azaz te vagy a Krisztus? – akkor Jézus Izaiásra hivatkozik, hogy menjetek és mondjátok meg Jánosnak, hogy a vakok látnak, a süketek hallanak, a bénák járnak. Ezzel azt üzente Jánosnak, hogy igen, én vagyok a Krisztus.

Ezt a bizonyságot és bizonyítást az imént hallott evangéliumi rész szerint Jézus kiterjesztette a pogányokra is. Mert ez a szír-föniciai származású görög asszonynak vér szerint és test szerint semmi köze a zsidókhoz. Mint ahogy Dekapolisz környéke is pogányok lakta világ volt. De Jézus csodáival, amelyeket ezeken a területeken művelt, mutatja, jelzi: az üdvösség, amit Ő elhozott, katolikus. Nemcsak Izraelnek szól, hanem az EMBERnek. Ezért lehetünk mi is katolikus hívők. S ezért élhetünk úgy, hogy az üdvösség reményében élünk, küszködünk, dolgozunk, szenvedünk.

Ennek a vasárnapnak azonban van még két témája. Az egyik az egy hét múlva következő Boldoggá avatás, a másik a Szentatya németországi útja.

Egy hét múlva a Szent István-bazilikában a Szentatya megbízásából Erdő Péter érsek úr Boldoggá avatja Salkaházi Sára vértanút. Többször elhangzik, hogy ilyen esemény 1083-ban történt utoljára Magyarországon. És most. Most újra.

Na most azért ehhez tudnunk kell azt, hogy ez nem a magyar egyháznak adott rendkívüli ajándék, hanem a II. Vatikáni zsinat után már VI. Pál pápa elindította, aztán II. János Pál pápa befejezte a szenttéavatási eljárás megújítását. Ennek eredményeként már nemcsak Rómában lehet boldoggáavatást végezni, mint korábban, hanem annak a területnek a főpásztora, ahol valaki szent életet élt és vértanú lett, vagy csodákkal bizonyítja a mennyország, hogy ez az ember tényleg szentül élt és valamelyik erényben hős volt, a helyi főpásztor megkapja a pápától a fölhatalmazást, hogy a boldoggáavatást ott, helyben végezze el.

Salkaházi Sára vértanú. Hálásak vagyunk érte és büszkék lehetünk rá, hogy a II. világháború idején, meg előtte, mikor annyi szörnyűség történt Európában, nálunk is, voltak, éltek közöttünk szentek. Mert a boldoggá-avatás ugye azt jelenti, hogy ez a lélek ott van a mennyországban a szentek között. A tisztelete egyelőre Magyarországra korlátozódik,de szentmisével is meg fogunk róla emlékezni, zsolozsmája is lesz. És valószínű, nem sok idő fog eltelni a szenttéavatásáig, amikor az egész világegyház megkapja őt példaképnek és pártfogónak.

Nagy ünnep lesz nekünk ez a következő vasárnap. Jó lenne készülni rá, s naponta valamit imádkoznunk most már hálával, hogy ezt a vértanút a boldogok között tisztelhetjük.
A pápánk pedig, a 80. évében járó Benedek pápa tegnap elindult, és mivel tavaly ott volt Kölnben, az ifjúsági világtalálkozón, most a második lelkipásztori látogatását teszi a szülőföldjén. A szó szoros értelmében is, hiszen ellátogat még a szülőházába is. Neki Bajorországban három város volt a munkájának, életének, szenvedéseinek a színhelye: München, Reizing, Regensburg. És ahogyan ő maga elmondja: „kicsi koromtól kezdve a szüleimmel, meg a testvéreimmel évente elzarándokoltunk a Szűzanyához, Altöttingbe.

Ezért ennek az apostoli látogatásnak a programjaként, tegnap és ma a Szentatya Münchenben van. Milyen érzés lehet neki, aki München érseke volt négy éven át, most újra látni a templomot,

ami a székesegyháza volt. Újra ott aludni abban az érseki palotában, ami a székháza volt? S tegnap az első stációként megköszöntötte a München főterén álló Mária-oszlop Mária-szobrában a Boldogságos Szüzet, akinek ő is, mint mindannyian, annyi mindent köszönhet.

Ezen útjának alapgondolatául ezt a kis mondatot adta: „Aki hisz, soha nincs egyedül" – mondja egy 80 éves, öreg pap, püspök, pápa. Micsoda tapasztalatok birtokában! S egy-két részletet is fölvillant ebből a kis mondatból, hogy azért nincs a hívő soha egyedül, mert a katolikus egyháznak a tagja. A felebarátaiban ott érezheti mindig, bármi történik vele – az egyházat. Ott érezheti maga mellett – édesanyjaként – a Boldogságos Szüzet. S ami a legfontosabb, ott érezheti maga mellett azt a Krisztust, aki azt ígérte: én veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig. És nem tett különbséget, hogy egy pápával igen, de egy diakónussal nem. Vagy egy szentéletű családfővel igen, de egy alkoholistával nem. Fönntartások nélkül mondta ezt: én veletek vagyok minden nap. Éppen ezért, aki hisz, bármilyen gyöngeséggel, betegséggel vagy bajjal, bármivel küszködik, ott tudhatja maga mellett a megfeszített és föltámadott Krisztust.

És most a pápa megy és ezt az örömhírt újra elmondja mindenkinek a szülőföldjén. De azért megkérjük a Szűzanyát, hogy miként II. János Pál pápával tette, vegye ölbe a Szentatyát, hogy legyen ereje végigjárni ezt az utat, akik pedig hallgatják őt – egy-két dolgot majd mi is hallunk tőle – meg tudjanak erősödni a hitünkben. Tudva, hogyha hiszünk, soha nem vagyunk egyedül. Amen.

Évközi idő 23. vasárnapja „C” évben
2007. szeptember 9.

Olvasmány: *Bölcs 9,13–19.*
Szentlecke: *Filem 9–17.*
Evangélium: *Lk 14,25–33.*

Testvéreim! Szentatyánk, Benedek pápa pénteken reggel zarándokútra indult. Ide, a szomszédba, Ausztriába.

A mariazelli kegyhelynek most van a 850 éves jubileuma. A kegytemplom Kisboldogasszony-templom, mint a miénk, ezért időzítette a Szentatya a zarándoklatát ezekre a napokra. Pénteken Bécsben volt, tegnap az egész napot Mariazellben töltötte s ma újra Bécsben van.

Annak jeleként, hogy ez a Szűzanyának szánt zarándoklat, a programja jóval egyszerűbb, mint általában a pápa lelkipásztori látogatásának a programjai. Nem találkozik sem a fiatalokkal, sem a különböző vallási képviselőkkel. Tegnap délelőtt volt egy nagy szentmise a kegytemplomban, este egy vesperás. A Szentatya elmondta az ottlévőknek, hogy most én magam is egy szeretnék lenni a 850 éve ide zarándokló lelkek között, a hívők között, akik Közép-Európa minden országából jöttek és jönnek Mariazellbe.

Nekünk, magyaroknak meglehetősen sok közünk van ehhez a kegyhelyhez. A legfontosabb, hogy a mai templom régi részeit Nagy Lajos királyunk építtette. Aki háborúba ment a törökök ellen és ahogy az evangéliumban hallottuk, amikor fölállt a két tábor, ő józanul fölmérte: nagy túlerőben vannak a törökök. Le kellene ülni és békét kérni, de éjszaka álmot látott. Megjelent neki a mariazelli kegyszobor képében a Szűzanya és egy Mária-képet tett az alvó király szivére, és mondta neki: „Fiam, bátran menjetek a csatába, én megsegítelek titeket. Győzni fogtok!” – Így is történt.

Lajos királyunk a hadizsákmányból építtette a kegytemplomot és a képet, ami reggel ott volt a szívén, odaajándékozta Mariazellnek. Azért van az, hogy Mariazellben van egy kegyszobor és van egy kincstári kegykép, ez a Lajos király-féle kép.

De maga a templom is különös hely. Azt máshol is, Assisiben, Loretóban vagy Celdömölkön is lehet látni, hogy a templom közepén áll egy kápolna. Az eredeti kegyhely, ami fölé hatalmas templomot építettek. A mariazelli bazilika közepén álló kápolnában van a kegyszobor, a kápolna mögött van a templom nagy szentélye, benne áll egy Mária-oszlop. az apszisban pedig egy hatalmas feszület.

A Szentatya a tegnap a szentmise homíliájában ezt mondta: zarándoklatom mottója: *tekintsünk föl Krisztusra.* Mariazellben az ember az Úr Krisztust keresi. Először a Szűzanya karján találja meg, a kegykápolnában. De a Szűzanya utat mutat és arról beszél, hogy az én kisfiam felnőtt. Felnőtt emberként, miután minden kincsét megosztotta veletek, emberekkel, menjetek csak egy kicsit odébb és nézzétek meg a templom apszisában, a keresztre került. Ő az Út. S más út az üdvösség felé nincsen. (Az egész homíliát lásd alább.)

Mondta is. Az imént hallottuk. Mondta az Úr, hogy aki jobban szeret valakit, mint engem és nem veszi föl a keresztjét minden nap, nem lehet az én tanítványom. Aki pedig nem az én tanítványom, az valaki másé. És másban nincs üdvösség. Tehát aki üdvözülni akar, annak a Megfeszített Krisztus felé kell tartania. És nem kell félni és megriadni, amikor a kereszt napról napra nehéz, vagy a vége felé napról napra nehezebb. Mert a Föltámadott Krisztus ugyanazt mondja, mint az, Aki tartott a kereszt felé, hogy: gyertek utánam. Én életet adok nektek.

A Szentatya nem véletlenül hangsúlyozza, hogy én most egy vagyok a zarándok hívők között. Hiszen ő is ember. Az emberlétnek minden adatával együtt. Ugyanakkor ő a Péter, aki tudja, hogy nincs más név, amelyikben üdvözülnünk lehetne, csak a Megfeszített Krisztusé.

Ma Bécsben van. Délelőtt 10-kor a Stefan-dómban lesz a pápai szentmise, aztán délután meglátogatja a Bécshez közeli Heiligenkreuzi ciszterci kolostort és késő délután még találkozik azokkal, akik a különböző karitatív intézményekben mint önkéntesek dolgoznak. Este már vissza is tér Rómába.

Kérjük meg a Szűzanyát, vigyázzon rá! Kérje neki az erőt, hogy ezt a 3 napot végig tudja járni és akik hallgatják a szavát, értsék meg, hogy a pápa senkivel nem akar versenyezni. Sem népszerűségben, sem bölcsességben, hanem Péterként hívja az embert az Úr Krisztushoz, hogy üdvözülni tudjunk. Amen.

XVI. Benedek pápa homíiliája Mariazellben, a bazilika előtti téren

2007. Szeptember 8-án 10.30.

Kedves Testvéreim! Nagy mariazelli zarándoklatunkkal e kegyhely búcsúnapját, Mária születésének ünnepét üljük. 850 éve járnak ide imádkozó emberek különbözô népekből és nemzetekből szívük és országuk kéréseivel, lelkük gondjaival és reményeivel. Így Mariazell Ausztria és a határain túl is a béke és a megengesztelődött egység helye lett. Itt az Anya vigasztaló jóságát tapasztaljuk; itt Jézus Krisztussal találkozunk, akiben velünk az Isten, miként a mai evangélium mondja – Jézussal, akiről a Mikeás prófétától olvasott részletben hallottuk: „Ő maga lesz a béke" *(5,4).* Sok évszázad nagy zarándokseregéhez csatlakozunk ezen a napon mi is. Megpihenünk a mi Urunk Anyjánál és kérjük őt: Mutasd meg nekünk Jézust. Mutasd meg nekünk, zarándokoknak Őt, aki egyszerre az út és cél: az igazság és az élet.

Az imént hallott evangélium még tágabbra nyitja látásunkat. Izrael történetét Ábrahámtól kezdődően úgy mutatja be, mint zarándokutat, mely fölkapaszkodásokkal és leereszkedésekkel, utakon és útvesztőkön át végül Jézus Krisztushoz vezet. A családfa fénylő és sötét alakjaival, sikereivel és kudarcaival megmutatja, hogy Isten a mi történelmünk görbe vonalain is tud egyenesen írni. Isten meghagyja a mi szabadságunkat, és kudarcainkban is meg tudja találni szeretetének új utait. Istennek nincsenek kudarcai. Így ez a családfa biztosít Isten hűsége felől; biztosíték arra, hogy Isten nem hagy elesni bennünket, és meghívás, hogy életünket mindig újra feléje irányítsuk, mindig újra induljunk Jézus Krisztus felé.

Zarándokolni annyit jelent, hogy határozott cél felé tartunk. Ez az útnak és fáradalmainak is szépséget kölcsönöz. Jézus családfájának zarándokai között voltak néhányan, akik megfeledkeztek a célról, és önmagukat akarták céllá tenni. De az Úr újra meg újra embereket támasztott, akik engedték, hogy a cél utáni vágy űzze ôket, és életüket aszerint rendezték el. A keresztény hit megjelenése, Jézus Krisztus Egyházának kezdete azért volt lehetséges, mert voltak Izraelben keresőszívű emberek – emberek, akik nem süllyedtek bele a megszokásokba, hanem nagyobb távlatok felé tekintettek: Zakariás, Erzsébet, Simeon, Anna, Mária és József, a Tizenkettő és sokan mások. Mivel várakozó szívűek voltak, föl tudták ismerni Jézusban azt, akit Isten küldött, és így az Ő világméretû családjának kezdetévé váltak. A pogányokból alakuló Egyház azért vált lehetségessé, mert mind a Földközi tenger térségében, mint Elő- és Közép-Ázsiában, ahova Jézus küldöttei eljutottak, voltak várakozó emberek, akik nem elégedtek meg azzal, amit mindenki tett és gondolt, hanem keresték a csillagot, mely megmutathatta nekik az utat az igazsághoz, az élő Istenhez.

Erre a nyugtalan és nyitott szívre van szükségünk. Ez a zarándokság magva. Ma sem elegendő ugyanúgy létezni és gondolkodni, mint bárki más. A mi életünk többre hivatott. Szükségünk van Istenre. Arra az Istenre, aki megmutatta nekünk az arcát és megnyitotta a szívét: Jézus Krisztusra. János joggal mondja róla, hogy Ő az egyetlen, aki Isten, és aki az Atya szívén nyugszik (vö. *Jn 1,18);* ezért egyedül Ő hozhatott hírt Istenből, Istenről – hírt arról is, hogy kik vagyunk mi, emberek, honnan jövünk és hova megyünk. Kétségtelen, sok nagy személyiség van a történelemben, akiknek szép és megindító istenélményeik voltak, de ezek emberi tapasztalatok, emberi korlátok között. Egyedül Ő Isten, és ezért csak Ő a híd, mely Istent és az embert valóban össze tudja kapcsolni. Ezért amikor mi, keresztények a mindenki számára egyedül hatékony közvetítőnek mondjuk Őt, aki mindenkihez szól és akire mindenkinek szüksége van, ez nem a más vallások lenézése és nem saját gondolatunk gőgös abszolutizálása, hanem azért mondjuk ezt, mert megragadott bennünket az, aki értünk jött és megajándékozott minket, hogy mi is meg tudjunk ajándékozni másokat. Valójában a mi hitünk határozottan szembe száll a rezignációval, mely képtelennek tartja az embert az igazság megismerésére, mondván: az igazság túl nagy az emberhez mérten. Ez az igazsággal szembeni rezignáció – meggyôzôdésem szerint – a Nyugat, Európa válságának a lényege. De ha nincs az emberek számára igazság, akkor végsô soron nem lehet megkülönböztetni a jót és a rosszat. És akkor a tudomány nagyszerû eredményei kétélûvé válnak: lehetnek nagy lehetôségek a jóra, az emberek javára, de – és ezt látjuk – félelmetes fenyegetéssé, az embert és a világot elpusztító erővé is válhatnak. Szükségünk van az igazságra. De természetesen történeti tapasztalataink alapján félünk attól, hogy az igazságba vetett hit türelmetlenséget hoz magával. Ha elfog bennünket ez a félelem, melynek megvannak a történeti alapjai, akkor eljött az ideje annak, hogy föltekintsünk Jézusra és meglássuk Őt úgy, ahogyan itt, Mariazell kegyhelyén látjuk.

Két képben látjuk Őt: mint gyermeket Anyjának karján, s mint Megfeszítettet a bazilika főoltára fölött. A bazilikának e két képe azt mondja nekünk: az igazság nem külső hatalommal érvényesül, hanem alázatosan és csak a maga benső hatalmával adja magát az embernek. Az igazság a szeretetben fejeződik ki. Soha nem a mi tulajdonunk, soha nem a mi termékünk, mint ahogy a szeretetet sem lehet megcsinálni, hanem csak befogadni és tovább ajándékozni lehet. Az

igazságnak erre a belső erejére van szükségünk. Az igazságnak erre az erejére bízzuk rá magunkat mi, keresztények. Ennek vagyunk a tanúi. Ezt kell tovább ajándékozni azon a módon, ahogyan befogadtuk, ahogyan Ő ajándékozta magát.

Ennek a napnak a mottója: „Krisztusra tekinteni". E fölhívás a kereső ember számára újra meg újra magától kéréssé változik, fôként Máriához szóló kéréssé, aki gyermekként ajándékozta Őt nekünk: „Mutasd meg nekünk Jézust!" Mária pedig válaszol, elôször kisgyermekként mutatva meg Őt nekünk. Isten kicsivé lett értünk. Isten nem külső hatalommal, hanem szeretetének gyöngeségével jön, ami az Ő hatalma. A kezünkbe adja magát. Várja a szeretetünket. Meghív, hogy mi magunk is kicsinyek legyünk, szálljunk le magas trónjainkról és tanuljunk meg kisgyermekek lenni Isten színe előtt. Fölkínálja nekünk, hogy tegezzük Őt. Kéri, hogy bízzunk benne, és így tanuljunk meg az igazságban és a szeretetben élni. A gyermek Jézus természetesen a világ minden gyermekére emlékeztet, akikben közeledni akar hozzánk. Azokra a gyermekekre, akik szegénységben élnek; akiket katonának használnak föl; akik soha nem tapasztalhatták a szülői szeretetet; a betegekre és a szenvedőkre, de a vidám és egészséges gyermekekre is. Európában hiányoznak a gyermekek: mi mindent önmagunknak akarunk megszerezni, és nem bízunk a jövôben. De jövôtlenné válik a föld, ha kihalnak az emberi szív erői, és kihúny a szívtől megvilágosított értelem, ha Isten arca többé nem világít a föld fölött. Ahol Isten van, ott van a jövô.

„Krisztusra tekinteni": vessünk még egy rövid pillantást a főoltár fölötti feszületre. Isten nem karddal, hanem a kereszttel váltotta meg a világot. Jézus haldokolván kitárta karjait. Ez elsôsorban a szenvedés gesztusa, melyben hagyta, hogy értünk átszögezzék, s így adja oda az életét értünk. De a kitárt karok az imádság gesztusa is, ezt a testtartást veszi föl az imádkozó pap: Jézus a szenvedést, kínjait és halálát imádsággá változtatta, s ezáltal az Isten és az emberek iránti szeretet aktusává változtatta. Ezért a megfeszített Jézus kitárt karjai az ölelés gesztusa is, mellyel magához vonz, és szeretetének karjaiba akar ölelni minket. Így tehát Ő az élő Isten képmása, maga Isten, akire rábízhatjuk magunkat.

„Krisztusra tekinteni!" Ha ezt megtesszük, akkor látjuk, hogy a kereszténység több és egészen más, mint egy erkölcsi rendszer, törvények és követelmények foglalata. Barátság ajándéka, mely életben és halálban érvényes: „Már nem mondalak szolgáknak, hanem barátaimnak mondalak titeket" (vö. *Jn 15,15)*, mondja az Úr övéinek. Erre a barátságra hagyatkozunk rá. De éppen mert a kereszténység nem puszta morál, hanem barátság ajándéka, ezért van nagy erkölcsi ereje, amelyre korunk kihívásai közepette annyira szükségünk van. Ha Jézus Krisztussal és az Ő Egyházával mindig újra olvassuk a sínai Tizparancsolatot, és behatolunk annak mélységébe, akkor egy nagy, maradandóan érvényes útmutatást kapunk. A Tizparancsolat elsôsorban igen Isten szavára, annak az Istennek a szavára, aki bennünket szeret és vezet, aki hordoz minket, ugyanakkor meghagyja szabadságunkat, sőt elôször Ő tesz szabaddá (az első három parancsolat). A Tizparancsolat igen a családra (negyedik parancsolat), igen az életre (ötödik parancsolat), igen a felelôsségteljes szerelemre (hatodik parancsolat), igen a szolidaritásra, a szociális felelôsségre és a szociális igazságosságra (hetedik parancsolat), igen az igazságra (nyolcadik parancsolat), igen más emberek és tulajdonuk megbecsülésére (kilencedik és tizedik parancsolat). Az élő Istennel való barátságunkból fakadóan éljük ezt a sokféle igent, s ugyanakkor útmutatásként visszük korunk körülmények közé.

„Mutasd meg nekünk Jézust!" Ezzel a kéréssel Urunk Anyja felé tettük meg az idevezető utat. Ez a kérés kísér minket vissza a mindennapokba. És mi tudjuk, hogy Mária meghallgatja kérésünket: igen, mert valahányszor föltekintünk Máriára, ő megmutatja nekünk Jézust. Így meg tudjuk találni a helyes utat, lépésről lépésre haladni tudunk rajta, azzal az örömmel, hogy ez az út a világosságra, az örök szeretet örömébe vezet bennünket. Amen.

23. hét hétfő
2005. szeptember 5.

Szentlecke „A” évben: *Kol 1,2–2,3.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 5,1–8.*
Evangélium: *Lk 6,6–11*

Testvéreim! Az Ószövetség népe büszke volt a Törvényre. Vallották, hogy mi ismerjük az utat, amelyik az életre visz. Ez az út a Törvény. Aki megtartja a Törvényt, élni fog és eljut a Messiás országába. Ha ő személy szerint nem, akkor az utódai.

Eljött az Úr Krisztus, elhozta Isten Országát és egyszer csak megszólalt: én vagyok az Út. Nem a törvény az út, hanem én. És én, az Emberfia ura vagyok a törvénynek is, a szombatnak is.

De nem értették. Illetve egy dolgot fölfogtak: vagy Ő – vagy mi. Mi, az írástudók és a farizeusok meg a törvénytudók, a törvény emberei, akik ismerjük a törvényt és mindenkinek meg tudjuk pontosan mondani, hogy ha meg akarod tartani a Törvényt, akkor…; illetve bárkitől számon tudjuk kérni, hogy miért nem tartod meg? Amikor szembe találják magukat Jézussal, a törvény Urával, azonnal fölmérik: vagy Ő vagy mi.

Mert hallják Tőle: „Ti olyanok vagytok, mint a meszelt sírok. Állítólag tudjátok a Törvényt de nem tartjátok meg. Másokon kegyetlenül bevasaljátok, ti magatok meg tele vagytok törvényszegéssel." – Tudják. Innen az esztelen harag, hogy látják, hogy ennek a Jézusnak velem szemben, velünk szemben igaza van. És ha nem pusztítjuk el, akkor ki fogja rólunk mutatni, hogy hazudtunk. Ami nem fordulhat elő. Ezért egyre határozottabb vonalakat ölt a terv, hogy ezt a Jézust el kell pusztítani. Ebben minden ellensége egyetértett, azok is, akik egyéb kérdésekben le nem ültek egymással beszélni. De ebben egyetértettek.

És ez – úgy tűnik – a történelemben végig így marad. De jó hallani az Úr Krisztustól az életről szóló tanítást. Jó figyelni Rá, aki az Út és aki egyedül mondhatta és mondhatja el végig a történelmen, hogy én vagyok az Igazság. Én senkinek nem hazudtam, nem hazudok és nem fogok hazudni, én senkit be nem csaptam és nem fogok becsapni. Csak higgyetek bennem – mondja végig a történelmen.

Mi, akik a szentségekben folyamatosan részesülünk az Ő gyógyító és éltető erejéből, köszönjük meg Neki, és kérjük Tőle a kegyelmet, hogy hűségesek tudjunk maradni Hozzá. Akkor is, ha látjuk, hogy ez az ellene törő, esztelen harag a világban jelen van. Segítsen nekünk hinni és szeretni Őt. Amen.

23. hét kedd
2005. szeptember 6.

Szentlecke „A” évben: *Kol 2,6–15.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 6,1–11.*
Evangélium: *Lk 6,12–19.*

Testvéreim! Isten és az ember között óriási szakadék van: Isten szent, végtelen, hatalmas, mindenható – az ember törékeny, véges és bűnös. Az Ószövetség egyrészt fölismerte, másrészt kapta a kinyilatkoztatást, hogy földi ember meg nem láthatja az élő Istent anélkül, hogy bele ne halna.

Jákob, mikor fölébred álmából, halálra rémül, miután végig-birkózta valaki ismeretlennel az éjszakát és amikor fölébred, rádöbben arra, hogy én az Istennel vívódtam. És tudja, meg kellett volna semmisülnie. Mózes történetében ez újra meg újra felbukkan ez a tény.

A megtestesült Igében közel jön hozzánk Isten úgy, hogy ha találkozunk Vele, nem kell megsemmisülnünk. Emberré lett. Olyannyira, hogy a kortársai – főleg a názáretiek – joggal tették föl a kérdést: honnan veszi a tudását, hiszen egy közülünk! Úgy látszott. És amikor Jézus elindult a megváltás tervének beteljesítésére, maga mellé vette a Tizenkettőt a tanítványi körből, hogy majd rájuk bízza a megváltás művét. Később, már Pünkösd után, az apostoloknak is lehettek olyan élményei, mint Jákobnak hogy „Uram, Isten… ki is volt az… ki az, Aki engem meghívott? … Ki az, aki Pünkösdkor jött és én most tudom végezni az apostoli küldetést?... tudom hirdetni az Igét és az emberek hallgatnak rám…?

Óriási hatalom bizonysága ez, hogy az Úr Krisztus embereket tudott – és tud – munkatársaiként maga mellé venni, hogy vigyék el a többieknek az Örömhírt, meg azt a gyógyító erőt, ami Benne, Istenben lakik. Amivel Ő meg tudja gyógyítani a mulandóságot. Az összetört embert újra éppé tudja tenni. Az esendő és elesett embert talpra tudja állítani.

Ezekben a napokban iskolaév kezdődik. Aki embernek született és emberi életet él, az valamilyen küldetést kap az élő Istentől, hogy menj és szolgálj nekem a többiekben. Ezt az iskolában tanulja meg az ember – vagy nem tanulja meg.

Kérjük az Úr Krisztustól a kegyelmet mindazoknak, akik bármilyen fokon tanítanak. . Akár óvodában, akár bölcsődében, akár egyetemeken, hogy a hivatásra neveljék a növendékeiket. Hogy tudják átadni a fiataloknak azt, hogy az élet nem gazdasági megfontolásoktól függ, hanem attól, hogy fölismeri-e az ember, hogy nekem mit szánt az én Istenem életformaként, szolgálati formaként. A növendékeknek pedig adjon az Úr nyitott szívet, meg készséget hallani, látni, tanulni.

Ugye, az Úr mondta, hogy nektek egy Mesteretek van, a Krisztus, ti pedig valamennyien tanítványok vagytok. – Azok vagyunk, amíg itt a földön élünk. Hát, nekünk is segítsen az Úr jó tanítványnak lenni. Aztán amikor néha földbe gyökerezik a lábunk, hogy Úr Isten… kinek vagyok én a tanítványa? – akkor ne halálra rémüljünk, hanem törjön föl a szívünkből az öröm és a hála, hogy Annak lehetünk a tanítványai, Akiben az istenség egész teljessége lakozik. Akiben a bölcsesség és a tudomány összes kincsei megvannak. Aki egyedül forrása az életnek. De segítsen nekünk meríteni ebből a forrásból. Amen.

23. hét szerda
2009. szeptember 9.

Szentlecke „A” évben: *Kol 3,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 7,25–31.*
Evangélium: *Lk 6,20–26.*

Testvéreim! Az Egyház így él: vannak az Úr Krisztus által meghívott szerzetesek, papok és van a tanítványi kör, akik a mindennapi életben követik Őt. Ez az esztendő a papok éve (2009. június 29–2010. június 11-ig). Azokra irányítja a figyelmet, akik lelkipásztorként szolgálják az Egyházban az Úr Krisztust: hirdetik az Igét, adják a szentségeket és a megváltó áldozat köré gyűjtik össze a hívő népet. A lelkipásztorok éve ez az év.

Ebben a szentmisében a szentáldozás után, a zárókönyörgés és a szentmise áldása között mi is elkezdjük imádkozni a papokért szóló imát, majd. Mert imádkozni kell azokért, akik papként a mindennapok gondjai közepette szolgálnak, közvetlenül látják, hogy a tanítványoknak mi mindennel kell megküzdeniük a családban, betegágyon, munkahelyeken, s olyan kísértéseknek vannak kitéve, amikhez az emberi erő kevés.

Mert vagy üldöztetésben van részük, vagy megkísérti őket az, hogy hagyják ott a gondjaik között a tanítványokat és húzódjanak oda a gazdagok mellé, akiktől ráadásul, ha nem üldözéses periódus van, még hívó szó is hangzik, hogy „csak nem fogsz azzal az alja-néppel együtt vesződni… gyere… neked közöttünk van a helyed… közöttünk, a gazdagok között". – Ahol az Evangéliumnak nincs szava. Mert ott érdekek vannak, érvényesülés van, karrierek vannak, összetartás van egymás között a többiek ellenére. De az a katolikus szellem, hogy testvérei vagyunk egymásnak valamennyien, egymás terhét nemcsak ismernünk illik, hanem hordoznunk is kell, ez a gazdagság világában nincs jelen.

Az Úr pedig az Utolsó vacsorán mondta, hogy szegények pedig mindig lesznek veletek. és látjuk, hogy vannak. Nem könnyű helyzet, amikor valaki felé hangzik a hívó szó, hogy könnyebben is élhetnél, gazdag lehetnél, gondtalan lehetnél, ezzel szemben ragaszkodni a Krisztustól kapott meghíváshoz, hogy te pedig hagyj el mindent, menj és az Evangéliumot hirdesd a szegényeknek.

Nagyon meg kell köszönnünk az Úr Krisztusnak, hogy így építi az Egyházat, hogy emberek ajkán hangzik az Evangélium. A szent lelkipásztorok megmutatják, hogy lehet elhagyni mindent, el lehet viselni a megvetést, és a legtöbb, amit az ember itt a földön megtehet, hogy hallgatja az Evangéliumot, befogadja és megteszi.

Az imádságainkban legyenek ott a lelkipásztoraink, hogy hűségesek tudjanak maradni az Úr Krisztus hívásához s amikor megszólalnak, az Evangélium hangozzék az ajkukon, és amit adnak, az az a kincs legyen, amit az Úr Krisztus bíz rájuk. Amen.

23. hét csütörtök
2009. szeptember 10.,

Szentlecke „A” évben: *Kol 3,12–17.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 8,1–7;11–13.*
Evangélium: *Lk 6,27–38.*

Testvéreim! Ha az ember meghallja, mit is hallottunk a Szentleckében, meg ezt, hogy mit is mondott az Úr az Evangéliumban, hajlandók vagyunk elkezdeni vitatkozni, hogy ilyen nincs… ezt nem lehet megcsinálni! – Vagy a másik változat: lehet, hogy vannak extra lények, de én?! – És miért pont én?! Mert ha ezt megcsinálom, végem van. Abban a világban, amelyben – ugye – élni kell, lehetetlen megtenni.

Az evangélisták többször is megjegyzik, hogy az írástudók, a farizeusok, meg a jogászok jöttek Jézus köré, hogy vitatkozzanak Vele, hogy lehetőleg elkapjanak a szájából valamit, amivel vádolhatják.

A szentmise könyörgésében azért imádkoztunk, hogy „Istenünk, vigyázz a Te gyermekeidre!" – Ha ezt is meghalljuk, hát… legszívesebben elsüllyednénk. Mert mi az, hogy mi emlékeztetjük a jóságos Istent, az Atyát, hogy vigyázz a gyermekeidre! És amikor arról van szó, hogy a gyermeknek hogyan kell viselkednie, akkor mi elkezdünk vitatkozni. Ahelyett, hogy meghallanánk, hogy „ha olyanok nem lesztek, mint a kicsinyek, be nem mentek a mennyek országába" – egy kicsi pedig nem vitatkozik a szüleivel. Normális körülmények között. ha a szülők tényleg szeretik őt és ez a pici a fogantatásától kezdve úgy érezhette magát, hogy engem szeretnek, egy fészekben vagyok, ahol semmi nem ellenemre van, hanem értem van minden. De hát az ember nem maradhat állandóan kicsi. Felnövünk.

Most az ádventre kellene egy kicsit emlékeznünk. Az öreg Zakariás papra, meg Máriára, a názáreti szűzre. Az öreg Zakariásra, aki igazában vitatkozni kezd, amikor hallja, hogy: a feleséged gyermeket fog világra hozni: „Honnan tudhatom én ezt?" Vele szemben vele a Szűzanya, aki amikor a legképtelenebb dolgot hallja, azt kérdezi: „hogyan történik ez"?

No, ha gyermekként hallgatjuk a mi Istenünk szavát, akkor nem vitatkozunk, hanem azon kezdünk gondolkozni, hogy hogyan lehet megcsinálni azt amit az Úr Krisztus elmondott?

Minél idősebb valaki, annál több a tapasztalatunk, hogy hogyan lehet megcsinálni amit az Úr mondott, illetve mi a teendő akkor, amikor a *hogyan*t már tudom, csak nincs hozzá erő. Akkor lép be az imádság a cselekedeteink világába. Mielőtt az ember cselekedni kezd, könyörgünk az erőért: „Istenünk, ha ezt így akarod, és ezt nekem meg kellene tennem és már tudom, hogy hogyan, add hozzá az erőt! Hogy ne féljek, hanem merjek cselekedni!"

Ez minden életkorban föladat és lehetőség. És minél felnőttebb egy lélek, ha él, a vitatkozó kedv lassan elcsitul bennünk. Mert gyűlnek a tapasztalatok, hogy amiket az Egyház nekünk megtanított, azok bizony végrehajthatók és élet fakad belőle. Mindig.

Segítsen nekünk a Szentlélek okosnak lenni! A meglátottakat megtenni. És megköszönni, hogy bennünket az Úr Krisztus megtanított jónak lenni. Jó gyermeknek lenni az Isten házában. Amen.

23. hét péntek
2009. szeptember 11.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 1,1–2. 12–14.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 9,16–19. 22–27.*
Evangélium: *Lk 6,39–42.*

Testvéreim! Ahogyan egy fának vannak levelei, virágai és gyümölcse, úgy vannak nekünk embereknek gondolataink, vágyaink és cselekedeteink. És a cselekedetek mutatják meg, hogy igazában mi lakik az ember szívében, ahol a gondolatok születnek, ahol a vágyak ébrednek és döntésekre késztetik az embert.

Az Úr Krisztus abban az alapvető tanításában, amit mi Hegyi beszédnek nevezünk, ezt állítja a tanítványok szeme elé, hogy énhozzám nem az tartozik, aki ragyogó szövegeket tud nekem mondani. Mert én belelátok az emberi szívekbe és látom, hogy szöveg van, de a vágyak valami egész másfelé irányulnak, a tetteket pedig jobb, ha az ember – és főleg az Isten – nem látja. Mert aki hallja az igét és nem teszi meg, egy darabig el tudja játszani a tanítványt, de csak játssza, a szíve távol van az Úrtól.

Emlékezhetünk Izaiásnál az Úr panaszára, hogy „ez a nép az ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem. Az Úr parancsait csak úgy kezeli, mint az emberi törvényt." Hát, ha ezt valaha el lehetett mondani panaszként, rólunk, emberekről, akkor ma el kell mondani!

Hegyeket tesznek ki a törvényeink, amelyeket egymásnak hozunk. Óriási beszédeket tudunk róla tartani, és az Úr szavát már nem is halljuk. Aztán jönnek a cselekedeteink. Jönnek az emberi tettek és jobb volna róluk nem is beszélni. De Isten szeme elől nem lehet elrejteni semmit. Sem a tetteket, sem a gondolatokat, sem a döntéseket, sem a vágyakat.

Nem könnyű jónak lenni. Persze, sose volt az. Sose volt könnyű a világban úgy élni, hogy odahallgatunk az élő Isten szavára, próbáljuk megjegyezni, el-elgondolkodni róla és amikor a vágyainkból döntések születnek, odafigyelni, hogy az Úr mit is mondott, és próbálni igazodni Hozzá.

Pedig ahhoz, hogy igaz emberek lehessünk, ilyen magatartásra van szükségünk, hiszen teremtmények vagyunk. A teremtmény lényeges adata, hogy a Teremtőjére figyel, nem csak a saját ötleteire.

Könnyebb igazságosnak lenni egymás iránt, ha nem csak a saját ötleteim és vágyaim vezérelnek, hanem az Úr törvénye, amely mindenkit vezérel, aki hallgat Rá és hajlandó megtenni. Akkor a cselekedeteink jók lesznek, mint a gyümölcsfák gyümölcsei. Nem egyformák, hanem ahányféle a gyümölcs, annyifélék a jócselekedetek is. De mindegyik él és éltet. De jó imádkoznunk azért, hogy Jézusunk! Segíts! Hogy ne csak hallgassunk Téged, hanem meg is halljuk, amit mondasz. Aztán megtegyük. Hogy az a pici kis épület, ami a saját életünk, Rád, az örök Sziklára tudjon épülni! Amen.

23. hét szombat hiányzik
2004. szeptember 11.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 1,15–17.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 10,14–22.*
Evangélium: *Lk 6,43–49.*

Évközi idő 24. vasárnapja „A" évben
2008. szeptember 14.

Napi könyörgés
Istenünk, ki a mindenség Teremtője és Ura vagy, kérünk, tekints reánk irgalmasan, s hogy érezhessük mindenható jóságodat, add, hogy teljes szívvel szolgáljunk Neked. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*Sir 27,33–28,9.*
Szentlecke: *Róm 14,7–9.*
Evangélium:*Mt 18, 21–35.*

Testvéreim! Benedek pápánk Franciaországban van. Pénteken délelőtt indult el, hogy részt vegyen a Szűzanya Lourdes-i jelenéseinek a 150 éves évfordulóján. A pénteket és a tegnap délelőttöt Párizsban töltötte. Délután átröpült Lourdes-ba és tegnap estétől hétfő délig ott van a Szűzanya kegyhelyén.

Az ő látogatásai mindig államfői látogatások is. ezért párizsi tartózkodásának az első eseménye az volt, hogy fogadta őt Sárközy köztársasági elnök úr az Elysée-palotában és ott elhangzott két beszéd, amelyek nagyon ide kapcsolódnak ehhez a mai ünnephez.

A köztársasági elnök köszöntötte a pápát. És ott cseng a szavában az a franciás, szellemes fölény, amellyel a francia állam általában kezelte az Egyházat. A katolikus Egyházat. Ez a fölény volt az, amely a francia forradalomban megpróbálta kisöpörni a katolikus Egyházat Franciaországból és megteremtett egy olyan laikus államot, amelyben kimondták, hogy minálunk az Egyház és az állam teljesen szét van választva. Igazában nincs egymáshoz közünk és természetesen az állam van fölényes helyzetben. Az Egyháznak akkora mozgástere van, amekkorát az állam neki engedélyez. A forradalom idején a kolostorokat kiürítették, a templomokat bezárták és úgy tűnt, hogy a vallásos hitnek nincs helye ennek a népnek az életében. De kiderült, hogy ezt mégse lehet megcsinálni így, vegytisztán és kialakult egy olyan életforma, amit ők laikus államnak neveznek. S ennek a laikus államnak az elnöke köszöntötte a pápát rendkívül udvariasan. De hangoztatva, hogy én, személy szerint és az én kormányom pozitív laicitást képvisel, ami azt jelenti, hogy mi hajlandók vagyunk dialógust folytatni a legkülönbözőbb vallásokkal. Mindegyikkel egyformán. Katolikussal, budhistával, az iszlámmal is, mert mi vagyunk olyan elegánsak, hogy egyenlő esélyeket adunk a vallásoknak.

Az elnök úr azzal fejezte be beszédét, hogy a program következő pontja, hogy Szentséged a Bernát kollégiumban találkozni fog a francia szellemi élet vezetőségével. Tudósokkal, művészekkel. Rendkívül kíváncsian várjuk, hogy Szentséged mit fog ott nekünk mondani.

A találkozás helyéről csak annyit kell tudni, hogy azt még Szent Bernát alapította a 12. században a ciszterci növendékeknek, kollégiumként, hogy ott éljék a szerzetesi életüket s onnan járjanak a párizsi egyetemre. 1789-ben ezt a kollégiumot is – egy csodálatos, középkori épület – természetesen feloszlatták és lett belőle lett belőle a francia szellemi élet fellegvára.

A Szentatya a program szerint megérkezett ebbe a kollégiumba és megszólalt. Akinek csak egy kis érzéke is van az igazsághoz, a harmadik mondatától elhűlt. És attól kezdve végig, az egész beszédtől. Mert a Szentatya azzal kezdte, hogy kedveseim, én a szerzetességről akarok nektek beszélni. Arról, hogy a nyugati szerzetesség mit adott a világnak és mivel ajándékozta meg a francia kultúrát. Azok a szerzetesek, akiket mint a társadalom haszontalan elemeit minden laikus állam megpróbál eltüntetni. De figyeljetek csak! Mit is csináltak ezek a szerzetesek? Kívülről nézve semmit. A társadalom haszontalan elemei. A kolostorokban azonban olyan emberek éltek, akik az Istent keresték. Az élő Istent. És megtalálták! Mégpedig olyan utakon találták meg, amit a világ egyébként nem becsült semmire. Mert az istenített görög kultúrában a fizikai munkának nem volt értéke. Az a rabszolgáknak a dolga volt. A kolostorokban pedig Szent Benedek regulája szerint az egyik alapvető teendő a: dolgozzál! A szó fizikai értelmében is. De csak „is”. Mert a „dolgozzál” magában foglalta a szellemi munkát. Az írást, az olvasást, a matematikát, a tudományokat is. De istenkereső emberekről van szó! És nekik a szó elsősorban a Szentírásban olvasható isteni szó, meg a liturgiában elhangzó krisztusi szó és a szentségekben megvalósuló üdvösség. Amihez kötődik a Szent Benedek féle második teendő, ami sorrendben az első, hogy: imádkozzál! És a meghallott isteni szóra válaszolj! Akkor is, amikor énekelsz.

A szerzetesek ezt csinálták. És kiderült évszázadok tanúsága szerint, hogy a szerzetesek megtalálták azt, amit mindenki keres. Az is, aki fennen hirdeti magáról, hogy nekem az Egyházhoz semmi közöm nincs, engem a vallás nem érdekel, én egy laikus szellem vagyok. – És mit csinálsz? – Keresem az igazságot. – Na látod? A szerzetesek megtalálták. Érdemes lenne rájuk egy kicsit odafigyelned! Sok-sok zsákutcát elkerülhetnél, illetve megszabadulhatnál attól a félelemől, hogy: és ha nem találom meg? Mi lesz velem?

Beszédét a Szentatya ezzel zárta: „Hölgyeim és Uraim! Önök, akik a francia szellemi életnek a krémje, ne felejtsék el, hogy az Egyház, amelynek péteri székébe engem ültetett a Gondviselő Isten, birtokában van annak az igazságnak, amit Önök is keresnek. Akkor is, ha nem hívők. Ha pedig hívők, akkor tudják, hogy a megfeszített Krisztusban megkaptuk az élő Isten üdvözítő szavát. A végső szót. Mert ahogy a Zsidókhoz írt levélben írva áll: sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a prófétákban, az utolsó napokban a Fiúban szólt hozzánk. A kereszten."

Most Lourdes-ban a szenvedő betegeknek is ugyanezt fogja a Szentatya elmondani. Hogy ti, akik ide jöttök a Szűzanyához hittel és reménnyel, igazában jöttök a megfeszített Krisztushoz és Benne halljátok meg az emberszerető Isten szavát. Válaszoljatok rá.
A mai ünnep, Szent Kereszt fölmagasztalása válasz a mi részünkről is. Mert nem arról van szó, hogy miként az államok és a vallások is jelvényt választanak maguknak, a katolikus Egyház úgy gondolta, hogy a mi jelvényünk a kereszt lesz – nem erről van szó! Arról agy keresztről van szó, amelyen az Úr Krisztus értünk meghalt. A Szent Keresztről van szó. És ennek a keresztnek az ereje, meg a fénye a Föltámadott Krisztusé. Ezért ne szégyelljük, ha a lakásunkban feszület van vagy valaki a nyakában, láncon keresztet hord. Az élet jelét ismerjük föl a keresztben. És imádó hódolattal borulunk le az Úr Krisztus előtt, aki elmondta nekünk, hogy emberek, szeret benneteket az Isten! Értsétek meg! Amen.

Évközi idő 24. vasárnapja „b” évben
2006. szeptember 17.

Olvasmány: *Iz 50, 5–9a.*
Szentlecke: *Jak 2,14–18.*
Evangélium: *Mk 8,27–35.*

Testvéreim! Ma délelőtt 11-kor a Szent István-bazilikában a katolikus Egyház boldoggá avat egyet közülünk, aki – ha még élne – 107 éves lenne. De 45 évesen odaadta az életét. Hordozta a keresztet s merte elveszíteni ezt a földi életét a testvéreiért, mert szerette a Megváltó Krisztust.

A hátsó padokra odatettük Sára testvér rövid életrajzát. Akinek valamilyen formában nincs a birtokában ez az életrajz, vigye magával. S külön fölhívom a figyelmet arra a fölajánló imára, ami ebben az életrajzban benne van. Észre lehet venni azt a csodát, hogy vértanúnak lenni úgy is lehet, hogy tudatosan készül rá valaki. Éveken át. S közben szórja szét az élete kincsét a többiek üdvösségéért.

De most mégsem Sára testvérről szeretnék szólni, hanem a Szentatyáról. Akiről most már idestova 5-6 napja a médiában halljuk, hogy valami szörnyű sértést követett el az iszlám ellen és az iszlám részéről már a megölendők listáján van. De még egyszer sem mondta el senki, hogy mitől is sértődtek meg a mi iszlám testvéreink? Mert a hírek alapján az ember azt gondolhatja, hogy Regensburgban rendezett a pápa egy iszlámellenes nagygyűlést, ahol semmi másról nem volt szó, csak arról, hogy Mohamed milyen gonosz.

Hát ezt szeretném elmondani, hogy mi is történt ott, Regensburgban.

Ugye, Benedek pápa, mint Joseph Ratzinger 1959-ben egyetemi tanári kinevezést kapott a bonni egyetem teológiai fakultására. Húsz éven át volt egyetemi tanár. És folytatva II. János Pál pápának a hagyományát, hogy egy apostoli látogatáshoz hozzátartozik a tudományos élet képviselőivel való találkozás is, ő is akarta, hogy:még egyszer találkozhasson annak az egyetemnek professzori karával, amelyhez 20–25 éve maga is tartozott. És amikor találkozott ezekkel az egyetemi tanárokkal, akkor azzal kezdte a beszédét, ami egy jó óráig eltartott, hogy: én nagyon köszönöm az Úrnak és köszönöm nektek is, hogy életemben még egyszer tarthatok egy egyetemi előadást. – És egy olyan előadást tartott, ami valójában nem egyetemistáknak, hanem professzoroknak szólt.

A visszhang, ami az iszlámban támadt, azt jelzi, hogy ezt a beszédet nem értették meg. Hanem ahogyan az evangélisták elmondják, Jézus körül ott zsongtak írástudók, farizeusok, vének küldöttei, és lesték a szavát, hogy valamit elkaphassanak a szájából, amivel vádolhatják. Nem az érdekelte őket, hogy mi mindent nyilatkoztat ki a Názáreti Jézus, hanem lesték azt a félmondatot vagy azt a szót, amitől meg lehet sértődni. Az evangélisták azt is följegyezték, hogy néha az írástudók, néha a szadduceusok odamondták Jézusnak, hogy: „Mester, ha ilyeneket mondasz, sértegetsz minket!", de eszükbe nem jutott odaülni Jézus lábához és hallgatni és kérdezni, hogy: Mester, Te, Aki az igazság birtokában vagy, mit mondasz?

Itt valami hasonló történt. Ugyanis ez az előadás arról szólt: II. János Pál pápa *Hit és ész* enciklikájának folytatásaként, hogy a hit és az értelem, a vallás és a logikus gondolkodás mennyire összetartozik.
Előadását azzal indította a pápa, hogy én emlékszem rá, hogy amikor én tagja voltam ennek a professzori karnak, hangzottak el ateista, hitetlen, nagyon közömbös, nagyon szabadgondolkodó megjegyzések. Saját fülemmel hallottam ilyet, hogy az egyik professzor azt mondja: „Mégiscsak furcsa dolog, hogy a bonni egyetemnek van két teológiai fakultása is, amelyek azt kutatják, ami

nincs" – tudniillik az Isten. És mi nem sértődtünk meg – mondja a pápa –, de a professzori kar zöme meg volt arról győződve, hogy a teológiának létjogosultsága van és közösen keressük az objektív igazságot – értelmesen. Nem indulatokkal, meg sértődésekkel, hanem az értelem fényével.

Ha az egész beszédet látja az ember, még inkább elcsodálkozik, hogy hogy lehetett attól megsértődni, amit az iszlámról mondott a pápa, mikor a beszéd egészében, amiket mondott gesztus az iszlám megbecsülésének a jelzésére. Annál is inkább, mert novemberben Törökországba készül a pápa, az iszlám világgal szeretne találkozni.

A pápa ugyanis nem a homlokára csapott, hogy: Uraim, van egy ötletem az iszlámról! – Hanem azt mondja a Szentatya: a minap megjelent egy könyv Németországban, amiben a szerkesztő publikál egy 14. századi szellemtörténeti csemegét: A bizánci császár beszélget egy perzsa, de mohamedán tudóssal. És a beszélgetés több fejezeten át arról szól, hogy az iszlám – mint vallás – és a kereszténység – mint vallás – hogyan is viszonylik egymáshoz?

A bizánci császárról tudni kell, hogy már évszázadok óta az iszlám katonai fenyegetésének árnyékában élt. S a mondat, ami a sértődést elindította, így szól: „Azt mondja a császár a partnerének: »Mondd már meg nekem, mi újat hozott Mohamed? Mert ha sorra veszed, ami neki sajátja, akkor azt fogod látni, hogy bajokat és embertelenséget hozott, többek között azt, hogy a hitet karddal kell terjeszteni. Azt a hitet, amit ő hirdetett az ő híveinek«

Ez azért rendkívül furcsa – mondja a pápa –, mert a Korán elején a fiatal Mohamed írásaként ott áll a tétel, hogy hit dolgában nem szabad kényszert alkalmazni. De úgy tűnik, mire Mohamed a hatalom birtokába került, és már csatákat kellett vívnia, ezt a nézetét megváltoztatta, és a hívei számára az egyik oszloppá tette a szent háborút. Amiről a császár a dialógus folyamán elmondja, kimutatja, hogy értelmetlen, logikátlan dolog. Mert a fegyver meg a kényszer a test dolga, a vallásos hit viszont a lélek dolga. A test felől a lelket nem lehet kényszeríteni, mert egy szellemi lélekkel bíró ember képes arra, hogy a testi életét föláldozza a hitéért. Éppen ezért fegyverrel kényszeríteni, megfélemlíteni, halállal fenyegetni valakit ha az én vallásomat nem veszed át – esztelenség. Értelmetlen dolog. Istenhez pedig – mondja ki a császár a tételt – Istenhez méltatlan az értelmetlen dolog. Sérti Őt az esztelenség.

S ezzel a Szentatya ezt az iszlámmal kapcsolatosd részt le is zárta. Ment tovább, hogy a történelem folyamán hányszor történt már, hogy a tudományosság nevében értelmetlen dolgokat tulajdonítanak Istennek vagy a hitet és a vallást megfosztják az értelemtől. Ebben az a legrosszabb, hogy a Logosztól fosztják meg a vallást, az Igétől, az Atya értelmes, örök Igéjétől.

A beszéd végkövetkeztetése: Uraim, hölgyeim, testvéreim, ti, akik a tudományos életnek vagytok ma az úttörői, meg a csillagai, el ne felejtsétek, hogy egy egyetemnek minden tudományágban az a dolga, hogy a világ értelmes voltát kutassa. A teológiának az a dolga, hogy a vallás és a hit értelmes voltát kutassa, mutassa meg és tanítsa. És ha ez egy egyetemen közösen történik, akkor a felnövekvő fiatal nemzedék intelligenciájának megadatik a mód arra, hogy megismerje az igazságot. Míg ha ez nem történik meg, hanem a tudományágak egymást cáfolják, vagy a nem teológiai tudományok összeesküsznek a vallásos hit ellen, a következő nemzedéket kiszolgáltatják az értelmetlen, csak indulatokra és érdekekre támaszkodó hadakozásnak.

S az egész beszédet a Szentatya ezzel: Kedves kollegáim, én, aki Péterként ezt nektek elmondtam, az Úr áldását kérem rátok, hogy az igazság szolgái lehessetek. – Az iszlám pedig megsértődött.

Hát, imádkozzunk azért, hogy mindaz, ami eddig az iszlámmal folytatott dialógusban el lehetett érni, most el ne vesszen egy ilyen értetlen sértődés miatt. És katolikus részről el ne bizonytalanodjanak azok, akiknek a dolga az, hogy dialógust folytassanak ezzel, azzal, amazzal is, akivel csak lehet. Hogy az Úr Krisztus, a Megtestesült Ige, Aki maga az értelem és az

értelmesség, bennünk, értelmes emberekben az igazság fényét meg tudja gyújtani, életben tudjon tartani és el tudjon vezetni az Ő örök világosságába. Amen.

Évközi idő 24 vasárnapja „C” évben
2013. szeptember 15.

Olvasmány: *Kiv 32,7–14.*
Szentlecke: *1Tim 1,12–17.*
Evangélium: *Lk 15,1–32.*

Testvéreim! Ha Szent Lukács semmi mást le nem írt volna, mint ezt a három példabeszédet, meg kellene csókolnunk a kezét, mert ezekben a példabeszédekben a teljes Evangélium benne van. Az is, amit az Úr Krisztus hozott, és az is, ami a mi feladatunk, amit Ő elvár tőlünk. Mert itt nem csak egy bárányról, egy elgurult pénzérméről, egy tékozló fiúról van szó, hanem az Emberről. Az emberiségről és benne mindegyikünkről. Rólatok is, rólam is, Ádámtól az utolsó emberig – mindenkiről.

Mert az a megtalálás, amiről az Úr itt beszél, és az a megtérés, ami a tékozló fiúban lejátszódott egész a világ végén következő föltámadásig érvényes képlet, hiszen az elveszett ember végső megtalálása a boldog föltámadás lesz.

Ezekhez a példázatokhoz hozzátehetjük azt is, hogy ma a Fájdalmas Boldogasszony napja van. Szeptember 15-e. Nem véletlen, hogy a második példabeszéd egy asszonyról szól, aki az elgurult pénzt keresi. A jó pásztor, aki elmegy az egy elcsatangolt bárány után, a Megváltó Krisztus. – Ez az elgurult pénzt kereső asszony a Boldogságos Szűz. A tékozló fiút hazaváró atya – a mindenható Atya Isten, aki szereti az elcsatangolt bárányt is, az elgurult drahmát is, a tékozló fiút is. A Szentlélekben szeret mindegyikünket. Hozzátéve, hogy Ő tudja, hogy az a bárány nem egészen a jókedvéből csatangolt el. Elcsábították. Jobb legelőre hívták. Azzal vadították, hogy csak nem hagyod, hogy pásztorbottal uralkodjanak fölötted?! – Vagy hogy a magyar juhászat képében ültessük át a képet: csak nem hagyod, hogy pulik ugassanak körülötted és néha belekapjanak a lábadba?! Hát… neked a szabadság lenne az igazi!! – hagyd ott a nyájat!

Az a drahma, ami elgurult, talán nem is elgurult, hanem tolvaj kezébe került…

A tékozló fiú pedig a barátai vadításának eredményeként vetemedett arra, hogy egyszercsak odaáll az atyja elé, éls követelte ide nekem a vagyon engem illető részét! – Az atya akár szájon is vághatta volna ezt a pimasz gyereket, hogy: bocsáss meg… még élek! … majd ha meghaltam, akkor osztozzatok a bátyáddal… de a vagyon az enyém. Egyenlőre te örökös vagy. Különben semmi közöd hozzá!

De ez a kicsi fiú mégis meg merte ezt tenni. Mert vadították azzal, hogy csak nem hagyod, hogy az apád parancsoljon neked?! Vagy az anyád ezt-vagy-azt kérje és neked meg kell tenned?! … Légy szabad! … Meg: csak nem fogod feleségül venni azt, akit a szüleid néztek ki neked?! A szerelemben légy szabad! – Lett. Addig, amíg a materializmusa csődbe nem vitte. Aztán észbekap. – És otthon várják. A szülők várják. És hazafogadják.

Ha mindezt kivetítjük az emberiség egészére és ezekre a távlatokra, hogy bennünket a Paradicsomkertben, a kezdetek kezdetén csábítottak el, - loptak el – fordítottak szembe a

Teremtő Atyával, de Ő nem hagyta a dolgot annyiban. A Szentháromság nem hagyta elveszni az embert.

És nem csak akkor. Most sem! Folyamatosan. A világ végéig nem hagyja elveszni az embert. Azt sem, akiről – esetleg – nekünk, embereknek az a véleményünk, hogy jobb lenne, ha kivégeznék és megsemmisülne! Mert úgy tűnik, egy szikrányi emberség nincs benne… - Azt senki nem tudhatja, hogy ott benn, a szívében, ahol ketten vannak: az Isten és ő, mikor villan föl az a fölismerés, hogy én itt így elveszek… Fölkelek és hazamegyek! – Mert hazavárják! Hazavárnak mindenkit! A legnagyobb bűnösöket is.

A szentektől már itt a földön meg lehet tanulni azt, hogy ez a teremtő, megváltó, megszentelő Isten legnagyobb dicsősége, hogy az elveszetteket megkeresi, az ellopottakat visszaveszi, a tékozlókat pedig visszafogadja, amikor elindulnak hazafelé…

Az előbb mit is hallottunk Szent Páltól? – Ugyanezt! – Hogy: én, aki erőszakos, sőt, gyilkos voltam, - én öldököltem a Krisztus-hívőket. Elcsatangolt bárány… megvadított fiú voltam… És az Úr Krisztus rajtam, a bűnösök között az elsőn mutatta meg, hogy meddig ér a türelme és micsoda dimenziói vannak az Ő irgalmasságának!

És mond egy mondatot, amire azt kell mondanunk, hogy ez. a méltó válasz erre az elcsatangolt, ellopott, tékozlóvá lett embert visszafogadó isteni irgalom láttán, amit az Egyház mondhat: Az örökkévalóság Királyának, a halhatatlan és láthatatlan, egyedülvaló Istennek tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké! – Amen.

24. hét hétfő
2000. szeptember 18.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 2,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 11,17–26. 33.*
Evangélium: *Lk 7,1–10.*

Testvéreim! Emlékezzünk rá, nem olyan régen hallottuk Szent Lukácstól, hogy Kafarnaumnak volt egy boldog éjszakája, amikor a szombat után Jézus otthon van és hozzák hozzá a mindenféle beteget. Ő mindenkit meggyógyított – az egész város ujjong.

Ez a pogány római, akkor még távolról – hiszen a hírek hozzá is nyilván azonnal eljutottak – távolról szemléli a történéseket. A maga nemében ez egy igaz ember, aki tudja, hogy én Izrael fiaihoz képest pogány vagyok és római. Azaz ők úgy tekintenek rám, mint egy kutyára, én nekik tisztátalan vagyok. Egyébként is gyűlölnek, mert én vagyok számukra az ellenség: Róma, a leigázó hatalom.

Ezt ez az ember tudja. viszonozza a gyűlölködést. Nem utálja a zsidókat, mégcsak nem is él vissza a hatalmával, hanem ahol tud, segít. Nem lehetett akárki, hogy megengedhette magának, hogy amikor látta, hogy a zsinagóga összedől és a helybéliek már elhatározták, – vagy legalábbis fölmérték – hogy új zsinagógát kellene építeni, de miből? A halászok filléreiből, a halpikkelyekből? – Akkor ez az ember egyszercsak üzen, hogy terveztessétek meg, kezdjétek el építeni, a költségeket állom. Én, a tisztátalan pogány és a gyűlölt római.

Aamikor a szolgája haldoklik, ugyanez a segítőkészség megszólal a szívében: talán Jézus segít, rajtam is, az emberemen is. – De megint: pontosan tudja, hogy én nem mehetek oda Jézushoz.

Pogány vagyok, római vagyok. Ezért közbenjárást kér. Megkapja. És amikor valaki szaladt és jelentette neki, hogy: Jön Jézus! Jön a Mester gyógyítani a szolgádat! – akkor a barátait eléje küldi: Ne jöjj be a házamba. Én erre nem vagyok méltó. De én tudom, hogy Jézus, a te szavadnak hatalma van! Mint ahogy az én szavamnak is azok fölött, akiknek ura vagyok, hatalmam van. Én szólok, ők cselekszenek. Jézus! Te szólj és a szolgám meggyógyul.

Ez nagyon komoly hit az Istenben és abban, hogy Jézus Úr. Ura mindeneknek. Innen van az, hogy a szentmisében ennek a századosnak a szavát idézve mondjuk áldozás előtt, hogy: Uram, nem vagyok méltó...

Aki ismeri önmagát és őszinte ember, amikor az áldozáshoz közeledik, mindegyikünk tudhatja önmagáról, hogy Jézusom, közted és köztem az ég és a föld távolsága van. Te Isten vagy, én ember vagyok. Te az én teremtő, megszentelő, megváltó Uram vagy, én meg a Te bűnös szolgád vagyok. Nem vagyok méltó, hogy a hajlékomba jöjj. Csak szólj! Mert Te Úr vagy, és a szavadnak fölöttem is hatalma van. És ha a lelkem beteg volna, és Te szólsz, meggyógyul a lelkem.

De ennek a folytatása az, hogy „Jézusom! Te az én Uram vagy, és a Te szavad számomra parancs. Amit Te a törvényeidben mondasz, azt én megteszem, hiszen Te vagy az Úr, én meg a Te szolgád vagyok.

Ha ez nincs ott az ember lelkében, akkor nem igaz az, ami a szentmisében elhangzik. Ha viszont ez ott van, és a mindennapos teendőinkben Jézus Úr és ott az történik, amit Ő mond... – akkor igaz a szó, amit a szentáldozás előtt mondunk. És a mi Urunk látja a lelkünk minden jaját, baját, és gyógyít. Nemcsak a szavával, hanem jön és belép a házunkba. Belép a szívünkbe.

De adja meg nekünk az Úr ennek a századosnak a hitét meg a józanságát! Hogy magunkat reálisan tudjuk fölmérni. Reálisan tudjuk megismerni. Akkor, ha kimondjuk Jézusnak, hogy Uram!... – akkor ez a szó igaz lesz. Amen.

24. kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: *1Tim 3,1–13.*
Szentlecke „B” évben: 1Kor 12,12–14. 27–31.
Evangélium: *Lk 7,11–17.*

24. hét szerda
2002. IX. 18.

Szentlecke „A” évben: 1Tim 3,14–16.
Szentlecke „B” évben: *1Kor 12,31–13,13.*
Evangélium: *Lk 7,31–35.*

Testvéreim! Szent Pál mondja, hogy az Emberfia, aki a maga Isten-voltát nem zsákmánynak tekintette, hanem kifosztotta önmagát, értünk, emberekért ember lett. A külsejét tekintve olyan lett, mint egy közülünk. Sőt, megalázta magát engedelmesen egészen a kereszthalálig. Ezért az

Atya fölmagasztalta Őt. Olyan nevet adott Neki, amelynek nincs párja a földön. Megdicsőítette Krisztust, hogy meghajoljon Előtte minden térd: az égieké, földieké meg az alvilágiaké, és mindenkinek meg kell vallania az Atya dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Aki a hitben fölfogja, hogy a Boldogságos Szűz Mária Fia, a Názáreti Jézus az Eljövendő, akiről minden prófécia szólt, és nincs más Üdvözítő, csak Ő, az leborul Előtte. Térdet hajt, vagy térdre ereszkedik egészen. Mint ahogy az evangélisták jó párszor megjegyzik, hogy odaszalad Hozzá valaki és leborul Előtte, mert hiszi, hogy ez a Krisztus az Isten Fia.

Amikor az állva áldozást megmagyarázták, azok, akik kérték, az egyik nagy indok az volt, hogy a XX. századi ember senki előtt nem hajt térdet. Micsoda dolog az, hogy az Egyház még térdelteti a híveket.

A mai embert megkísértheti a gondolat, hogy hiszen az a Jézus, akiről az evangelisták beszélnek, a mi barátunk. Olyan mint mi, kedves, aranyos, tulajdonképpen hálás lehet azért, hogybefogadjuk a mi XX–XXI. századi öntudatunkba. És elfogadjuk partnernak. Érezze magát megtisztelve.

Az Egyház nem így közeledik a Megváltó Krisztushoz, hanem fordítva. Hálával a hitben, hogy arra méltat minket, hogy tanít. Meg arra méltat minket, hogy odaenged magához, egészen közel. De Ő a mi Istenünk. Nekünk Ő nem partnerünk, hanem megváltó Istenünk, aki előtt mi örömmel hajtunk térdet.

Való igaz, hogy egy mai ember senki előtt le nem térdel. Csak Őelőtte. Ezzel jelét adjuk annak, hogy mi megtesszük azt, amit az Atya – dicsősége jeleként – szán a Fiának, hogy Őelőtte és csak Őelőtte meghajlik minden térd.

Ezért, amikor egy katolikus hívő bemegy egy katolikus templomba, térdhajtással köszönti az ott élő Krisztust, és amikor a padban egy kicsit elidőzik, aki képes rá és nem fáj a dereka meg nem fáj a térde, az bizony térden állva nézi, hallgatja az Urat és beszél Hozzá.

Amikor térdet hajtunk akár a templomba bejőve, akár a szentáldozáskor, ne feledjük, jó, ha az ember meg meri vallani és ki tudja fejezni a maga kicsiségét a Megváltó Krisztus előtt. Aki ember lett, a testvérünk lett, ez igaz, de Ő az elsőszülött és Ő a mi Megváltó Istenünk, akit imádás illet. Amen.

24. hét csütörtök
2008. szeptember 18.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 4,12–16.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 15,1–11.*
Evangélium: *Lk 7,36–50.*

Testvéreim! Ez az asszony a Mária Magdolna. Az ember, aki szeretetre van teremtve, de a vesztünket okozza, ha nem találjuk meg a szeretetünk méltó tárgyát, ami nem lehet akármi. Személy-nek kell lennie, de egyedül Isten méltó arra, hogy teljes szeretetünkkel átöleljük Őt és Neki ajándékozzuk magunkat.

De hányféle módon el tudjuk véteni, magunktól is, külső hatásokra is. Akár azért, mert eleve az ördög támad és hazug módon megkínál valamivel, ami igazában rossz; akár azért, mert el akarnak nekünk adni ezt is, azt is, amazt is.

Amikor a tárgy, amit szeretünk, nem méltó a szeretetünkre, azaz nem jó, úgy járunk, mint a horogra akadt hal: egy pillanatra azt hisszük, hogy megragadtam azt, amiben megtalálom életem értelmét! De nem én ragadtam meg azt, hanem megfogtak! És utána elkezd történni az, amiről hamarosan látom, hogy bajt hoz rám, rossz nekem. És esetleg már nem tudok menekülni.

Az Úr Krisztus pedig eljött, hogy megajándékozzon bennünket szeretetünk méltó tárgyával, Önmagával. Akivel ha az ember találkozik, akkor is, ha teljesen ártatlan, még nem égette meg magát sehol, még nem akadt horogra, akkor is, ha Vele találkozik hatalmas felszabadulás élménye van az embernek: megtaláltam! Az életet. Azt, Akinek ha odaajándékozom magamat, nem elveszítem, hanem megtalálom. Magamat is, az életet is.

Na de ilyen ártatlan egy valaki volt, a Boldogságos Szűz. Mi, többiek mind, így vagy úgy azt éljük meg, amit Mária-Magdolna: hosszabb-rövidebb ideig azt hittük, hogy megtaláltuk a boldogságunkat, pedig elveszítettük.

Minél idősebb valaki, annál inkább átéljük ugyanezt, hogy ott vagyunk az Úr Krisztus lábánál. Már nem egy lakomai asztalnál, hanem a Megfeszített Krisztus lábánál, a keresztnél. Aztán siratjuk a bűneinket. S talán már el se tudjuk sorolni. Csak arra emlékszünk, hogy elvétettem. Aztán amink van, megpróbáljuk odaadni. A szentgyónásban halljuk a szót, hogy én feloldozlak téged a bűneidtől. Ezt az Úr Krisztus mondja. És utána következik, hogy odavisz az oltárához, az Oltáriszentséghez az áldozásban. És amikor elbúcsúzik tőlünk, akkor ugyanazt mondja, mint Magdolnának mondta: a bűneid bocsánatot nyertek, menj békében.

A bűnbánó ember, amikor megkapja a bűnei bocsánatát, megkapja ezt a békét. Aminek vannak harcos órái. De akkor már az ember a szeretetreméltó tárgy megőrzéséért vagy még inkább birtokba vételéért harcol. S ahogy az Énekek Énekében írva áll, ha egyszer valaki megtalálta a szeretetének méltó tárgyát és odaadja érte mindenét, az a véleménye: én nem tettem érte igazában semmit, mert akit megtaláltam, mindennél többet ér.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus szeretni Őt! Nem elfelejteni, hogy az Ő legnagyobb ajándéka, amit nekünk elhozott és itt hagyott, az annak a szeretetnek méltó tárgya, amire teremtve vagyunk. És ha egyszerŐvele a halálunkban örökre találkozunk, az örök boldogsággal találkozunk. Vigyázzon ránk és adja a kegyelmét, hogy jól és szépen tudjuk Őt szeretni! Amen.

24. hét péntek
2009. szeptember 18.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 6,2–12.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 15,12–20.*
Evangélium: *Lk 8, 1–3.*

Testvéreim! Az Úr Jézus bizonyos csodákat ismételten művelt, s úgy tűnik, olyanok, mint egy jól megkomponált zenemű, mint egy népdal dallama, vagy egy szimfónia: hármas tagolásúak.

Három halottat támasztott föl Jézus. És ez a három halott-föltámasztás, ha együtt nézzük: Jairus kislánya, a naimi ifjú, meg a Lázár oda vezet a Golgotához és az Ő Föltámadásához.

Ilyen a bűnös nőkkel való találkozás is. Az első a vérfolyásos asszony, aki már 18 éve beteg és amikor halljuk a történetét, akkor nem figyelünk rá föl, hogy odafurakodik a tömegben,

megérinti Jézus ruháját és amikor érzi, hogy meggyógyult, akkor oda borul Jézus lábához és őszintén elmond Neki mindent. Erre nem szoktunk odafigyelni. 18 éve beteg, tehát nem egy fiatal lányról van szó. És amit őszintén elmond, az a fiatalsága, a bűnös élete, alighanem egy-két abortusz, aminek a következménye lett ez, hogy 18 éve vérzik. – És Jézus meggyógyítja. – Aztán itt van ez a bűnös nő, és a harmadik a házasságtörő asszony Jeruzsálemben, akit tetten érnek, valószínű megrendezett színjátékban és odalökik Jézus elé, hogy ezt meg kell kövezni!

Magdolna Tibériás fürdővárosban élt. Otthonról elszökött, mert úgy gondolta, hogy az élet az ott van. Aztán férfiak karma közé kerül. Hamarosan tapasztalnia kell, hogy amíg élvezik, addig fontos, odalökik neki a bérét és utána ugyanazok az utcán ujjal mutogatnak rá, hogy kerüljétek el, mert ez egy nyilvános bűnös. Tisztátalan. Hozzá ne érjetek! – mondják a tegnap este szeretői. És a maga kitaszítottságában egyszer csak hallja, hogy Jézus jár a környéken. A názáreti.

Lehet, hogy ott volt a Hegyi beszédet hallgató sokaságban. Találkoznia kellett már korábban Jézussal úgy, hogy messziről látta, hallotta, és a szíve megérezte, hogy ez a Jézus más, mint a többiek. Úgy tanít, mint akinek hatalma van és a gyógyításaiban látszik, látszik az, hogy szereti az embert.

A dolgok logikájából lehet arra következtetni, hogy talán még akkor is ott volt a sokaságban, amikor a vérfolyásos asszony meggyógyult, és remény ébredt a szívében. Megy, és tudja, hogy az ajtónálló kis szolgálólány bezárhatja előtte az ajtót, hogy meg ne szentségtelenítsd X úr házát, te, tisztátalan! – De hogyan, hogyan nem, bejut az ebédlőterembe. A házigazda nyilván észrevette. És csapdaként engedi, hogy oda menjen Jézus lábához, mert az fordul meg a fejében – amit itt Lukács mond is –, hogy ez a Jézus is megéri a pénzét… mert ha próféta volna, akkor úgy rúgná ki ezt a nőt innen, hogy… talán a Genezáreti tóba röpülne… De engedi, hogy hozzáérjen. Tisztátalan lett!

Jézus tudja, hogy ez forog meghívójának a fejében, és csodát tesz. Meggyógyítja ennek a Magdolnának a lelkét. Megbocsát neki, és Magdolna újjászületik. Ez nagyobb csoda, mint egy leprás megtisztulása, ez a halálból való föltámadás.

Ezt a csodát hagyta ránk az Úr Krisztus a szentgyónásban. És mi milyen későn hisszük ezt el! Mi, akik gyónó emberek vagyunk.

Most, a papság évében, ebben a szentmisében kérjük meg az Úr Krisztust, hogy a papság szívében élessze föl a gyóntatásnak és a gyónásnak a megbecsülését! Mert úgy tűnik, hogy az utóbbi húsz évben nekünk, papoknak – ahogy manapság szokták mondani – a képernyőjéről lement a gyóntatás és a bűnbánat szentsége. Mintha nem volna fontos. S amikor számon kérnek, hogy miért nincs gyóntatás, a válasz: tessék kérni! Harminc évvel, ötven évvel ezelőtt mi papok még éreztük a kötelességet, hogy a gyónási lehetőséget oda kell tenni a lelkek elé. Ez a felelősség mintha elaludt volna bennünk, papokban.

Ha a papokért imádkozunk, akkor ennek az első kéréseink között kellene ott lenni, hogy „Jézusunk! Ébreszd fel a papjaidban a gyóntatás felelősségét! A tudatot, hogy a lelki halálból való föltámasztás hatalmát adtad nekik! Miért nem kínálják jobban az embereknek?"

Magdolnát megkérhetjük, imádkozzon értünk, hogy amikor a bűneink terhelnek vagy a bűneink emlékei visszatérnek és rájövünk, hogy ennek meg ennek a bajomnak ez meg ez a bűnöm az oka, akkor merjünk bűnbánattal odamenni az Úrhoz és ha kell, keresni a gyónási lehetőséget. Hogy – mint Magdolna – találkozhassunk az Úrral és hallhassuk: én feloldozlak téged bűneidtől, menj békével! Amen.

24. hét szombat
2004. szeptember 18.

Szentlecke „A” évben: *1Tim 6,13–16.*
Szentlecke „B” évben: *1Kor 15,35–37. 42–49.*
Evangélium: *Lk 8,4–15.*

Testvéreim! Ismételten megtörtént, hogy beteget vittek oda Jézushoz, vagy a beteg maga odabotorkált, jajgatott és segítségért kiáltott: Könyörülj rajtam! Az Úr megkérdezte: Hiszed, hogy meg tudom tenni? – Amikor elhangzott a válasz, hogy: igen, Uram, Jézus csodát tett, meggyógyított, de ezt mondta: A hited meggyógyított téged. Legyen neked a hited szerint.

A vértanúkkal kapcsolatban láthatjuk, hogy ők egy másik világnak a tanúi. Nem ennek a földnek az életét élik, ezért van bátorságuk meghalni. Az embert a hit nyitja meg a másik világ előtt. És az üdvösség nem aszerint adatik valakinek, ahogy azt az Isten kénye-kedve tartja, hanem aszerint, hogy megnyílik-e a hitben az emberszív és befogadja-e azt a másik világot?

Ez a kafarnaumi százados tiszteletet érdemel. Római katona, a zsidók szerint tisztátalan pogány. Ami számukra azt is jelentette, hogy bálványimádó, istentelen. Igen ám, csak mint városparancsnok becsülte a városlakókat, sőt, fölépítette nekik a zsinagógájukat. Ebben nemesség mutatkozik, tisztelet a zsidók, meg a szeretet. – De ahogyan Jézus felé fordul, ez megdöbbentő és tiszteletet kelt bennünk. Hogy ez a pogány, aki nem a prófétákon nevelkedett, őt nem Mózes Törvényének megtartására tanították kicsi korában, fölismerte, hogy Jézus isteni hatalom birtokosa. Neki csak szólnia kell és az én halálosan beteg szolgám meggyógyul. Én mint pogány, nem vagyok arra méltó, hogy bejöjjön a födelem alá vagy hogy én odamenjek Hozzá és személyesen kérjem.
Ezt a magatartást nevezzük alázatnak: érzékeli a maga helyzetét és tudja és elfogadja, hogy Jézusban az isteni hatalom van jelen.

Amikor valaki az élete végét érzi – ő már tudja, amit a környezete talán nem tud, vagy még nem akar tudomásul venni, hogy nincs visszautam, én elmegyek – Milyen jó, ha ilyenkor föl tud ébredni az ember szívében a hit, hogy Jézusom, én most Hozzád megyek! Tudom, hogy a Bírám leszel. Tudom, ha akarnád, talpra tudnál állítani. Neked van hatalmad mindenre, meg is tudnál gyógyítani. De én már tudom, hogy most nem a gyógyulásom következik, hanem elmegyek ebből az életből Hozzád!

Ahhoz azonban, hogy ez egy lélekben meg tudjon szólalni, és igazán, őszintén az életét mérlegre tudja tenni, mielőtt elmegy, kegyelem kell. Kell a Szűzanya segítsége, kell az őrangyal, kellenek a szentek. De aki hisz, annak mindez megadatik.

Hát, kérjük meg a Szűzanyát, hogy azokat a betegeinket, akik ilyen stádiumban vannak, vegye oltalmába! Aztán ha majd mi odakerülünk, juttassa eszünkbe mindazt, amit az Úr Krisztus hatalmáról tudunk és imádkozzon értünk a Szűzanya, hogy akkor ki tudjuk mondani: Jézusom, Neked mindenhez van hatalmad, és én hiszek Benned. Amen.

Évközi idő 25. vasárnapja „A" évben
2008. szeptember 21.

Napi könyörgés
Istenünk, ki az összes parancsolatot a kettős főparancsba foglaltad ősze, kérünk, add hogy Téged mindenek fölött, a felebarátainkat pedig mint önmagunkat szeretve eljuthassunk az örök életre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által aki Veled el cs uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Iz 55,6–9.*
Szentlecke: *Fil 1,20c–24. 27a.*
Evangélium: *Mt 20,1–16a.*

Testvéreim! Ha az Úr Jézus példabeszédeit egymás mellé rakjuk, feltűnik, hogy hányszor példálózott a szőlővel és a szőlőmunkásokkal. Még az utolsó vacsorán is. Ezzel Ő a prófétai hagyományt folytatta, mert a prófétáknál is, a zsoltárokban is újra meg újra feltűnik a kép, hogy a választott nép a többi népek között olyan, mint egy nagy gazdaságban a szántók, gabonaföldek, gyümölcsösök között a termékeny és jó fekvésű domboldalra telepített szőlő. Több törődést igényel, mint az összes termesztett növény, de ami belőle lesz, az a gazdának talán a legnagyobb büszkesége, amit a nagy ünnepeken asztalra tesz, és ha megajándékoz vele valakit, az azt mondja, hogy ilyent még nem ittam. De mennyi munkába, mennyi időbe telik az, amíg a szőlőből bor lesz!

Hallgatván ezt a példázatot, az embernek eszébe jutnak helyzetek. Hogy amikor – mondjuk tavasszal – metszik a szőlőt, ha valaki nem látta már az egész folyamatot, fölteheti a kérdést, hogy: ez meg minek? Hát megcsonkítom ezt a növényt! Hát… visszavágom a fejlődésében! – Pedig ez a föltétele annak, hogy az a visszavágott rész teremni tudjon. – Vagy amikor a kapálás zajlik. A nyár közepén s a szőlő egyenlőre egy levél-bokor. Hát ezt meg minek ennyire gondozni? Hát ha élni akar, akkor legyen virulensebb, mint a gyom, ami alatta nő… Minek verítékezzem érte? – Vagy amikor – mifelénk azt mondták, hogy – tetejezni kell. Megint: visszavágni a rendkívül gyorsan fölfelé növő indákat… Már megint meg kell csonkítani a növényt. Minek? De aki az egész folyamatot ismeri, az tudja, nagyon gondosnak kell lenni, mert minden kihagyott lépés a termést károsítja meg.

Aztán eszünkbe juthatnak a gonosz szőlőmunkások is. Nemcsak azok, akik bérbe kapták a szőlőt és megtagadták a gazdának járó részt kiadni, hanem akik reggel álltak be, megtehették azt, hogy délelőtt 10-kor – ó, most már meleg van – lefekszenek aludni a szőlőtövek alá. Vagy félrevonulnak a hűsbe kártyázni. A gazda nem áll ott a sarkukban minden pillanatban. Lehet csalni a szőlő megmunkálása közben, mert azonnal nem derül ki, hogy bajt csináltam, amit aratásnál nem lehet megcsinálni. Ott minden kihagyott lépés azonnal látszik. A szőlőben nem.

A prófétáknál hangzik, hogy az Úr választott szőleje, válogatott vesszőkkel telepített szőleje a választott nép. És az Úr várja, hogy az a nép teremjen becsületet, szolgálatot, az Úr törvényének a tiszteletét. – De – mondták a próféták – a többi nép sem egyszerűen gyom, hanem őket is meg fogja hívni az Úr, mint Izraelt. És megtörtént. Amikor az Úr Krisztus az apostolokat elküldte, hogy menjetek és hirdessétek az Evangéliumot, szőlőnek hívja az embereket, hogy teremjünk. Mégpedig nemes gyümölcsöt teremjünk az Úr dicsőségére. És közben, mint szőlőmunkások, törődjünk az Úr szőlejével. Mert amikor egy családban a kicsinyekkel törődnek, nevelik őket, óvják a külső káros hatásoktól, tanítják őket a jóra, ugyanaz történik, mint a szőlővel. Vannak pillanatok, amikor föl lehet tenni a kérdést, hogy ezt meg most miért kell csinálni? Most ez a

gyerek x, y dolgot miért nem csinálhat meg? Vagy bizonyos dolgokat miért kell megtanulnia? – Hát azért, hogy ha majd évek múlva szüksége lesz rá, akkor tudja. Meg amikor az élete egészének a termése érni kezd, ott legyen minden, amire szüksége van.

Ugye, a szőlő termésének van egy nagyon fájdalmas periódusa, amikor kipréselik. Aztán következik a pince sötétje. Amikor mintha nem történne semmi. Csak éppen a must borrá erjed. És ez esetleg évekig tartó folyamat.

Egy emberi lélek rendes körülmények között évtizedeken át érik meg arra, hogy – mint a gazda kezében, kristálypohárban egy óbor, az Isten kezében ott legyen, mint a Földnek, az egész Földnek, sőt, az egész mindenségnek a legnemesebb gyümölcse, amely örök életre van teremtve.

Jó néha megköszönni azoknak, akik már réges-régen nem élnek itt a földön, de neveltek bennünket, hogy mint szőlőmunkások gondozták a szőlőt, törődtek velünk. Hogy meg tudjunk tanulni jónak lenni. Meg hogy az életünk valami értelmes dolgot, szépet, jót teremjen. Jutalmazza meg őket az Úr azzal, amit Ő azoknak szán jutalmul, akik az Ő szőlejében hajlandók dolgozni. Mindegy, hogy mennyi ideig, de vállalják annak az időnek a feladatait, ami rájuk esett.

Aztán, amennyiben módunk van rá, segítsünk a felebarátainknak megtanulni jónak lenni. Igazságosnak, becsületesnek, megbízhatónak. És megtanulni szeretni. Nem gyűlölködni, meg nem azt nézni, hogy mikor és hogyan tudok a másik fölé kerekedni, mindjárt és azonnal, hanem szolgálni odaadóan, áldozatosan. Ahogyan a jó szőlőmunkások áldozzák az energiáikat. S az utolsó vacsorán az Úr Krisztus megmutatta, hogy Neki ez a szőlő-kép mennyire a szíve közepében van. Mennyire drága Neki. Mert nem vízzel telt kelyhet vett a kezébe, hanem borral teli kelyhet, és azt konszekrálta a vérévé. Amen.

Évközi idő 25. vasárnapja „b” évben
2006. szeptember 24.

Olvasmány: *Bölcs 2,12–20.*
Szentlecke: *Jak 3,16–4,3.*
Evangélium: *Mk 9,29–36.*

Testvéreim! Ezzel a kisfiúval, akivel arra válaszol, hogy ki a nagyobb a mennyek országában, Jézus két igazságot tanít. Az egyik Őrá vonatkozik, a másik mireánk.

A ránk vonatkozik az, hogy aki nem úgy fogadja a mennyek országát, mint egy kisgyermek, nem megy be oda. Mert a mennyek országa nem ennek a világnak a terméke. Nem népszavazás kérdése, nem emberi találmány, hanem ajándék.Isten országa a másik világból való, és aki nem ajándékként fogadja, mint egy kisgyermek, nem érti miről van szó és alkalmatlan, hogy a mennyország tagja legyen. Mert aki fölfogja, hogy mi a mennyek országa, az elkezd tanítványa lenni Annak, aki ezt az országot meghozta nekünk, és kezd szolgálni. Aki ezt nem érti meg, az verekedni és uralkodni akar a mennyek országában is, és demonstrálni akarja, hogy ő a nagyobb.

Éppen ezért jó néha imádkoznunk azért, hogy a mennyek országát úgy fogadjuk, ahogyan azt az Úr Krisztus adja és ajándékozza. És amikor egymással találkozunk, a másik embert, a felebarátot, mint szolgálati lehetőséget vegyük észre.

Ennél fontosabb, hogy ez a kisfiú mit jelent az Úr Krisztusra nézve. Mert Izrael hitetlenségét akkor kezdjük megérteni, ha észrevesszük, hogy Izrael azt nem hitte el, hogy a Krisztus kicsinyke fiúként érkezett ebbe a világba. Úgy nőtt fel, és megtörtént Vele mindaz, amit a próféták mondtak. De az első, amit Izajásnál az Úr megmondott előre, így hangzott: „Kicsinyke Fiú születik nekünk. És az Ő vállára kerül a fejedelemség. Olyannak fogják tekinteni, mint egy szolga, de Ő a csodálatos tanácsadó, az erős Isten. Ez a kicsinyke Fiú. Mária Fia. – Izrael ezt nem hitte el.

Aki pedig elhiszi, annak ez a kicsinyke Fiú, miután felnőtt és szolgált, kívülről nézve olyan volt, mint a szolga. Ez nemcsak látszat volt, ez igaz volt, hiszen az utolsó vacsorán mondja Jézus a tanítványainak, hogy én úgy vagyok köztetek, mint aki felszolgál. És megmosta a tanítványai lábát. Azóta ezt teszi. Főként a szentségekben, de a tanításában is. Szolgál.

Ha valaki úgy hal meg, hogy neki ez nem kellett, amikor elhangzik fölötte a kárhoztató ítélet, talán, ha lehetne még egy könny is megjelenne az Úr Krisztus szemében, hogy – de kár! Én érted mindent megtettem! Szolgáltalak. Miért nem hitted el? Ezért te felelsz.

Aki pedig hisz, annak Ő, ez a kicsinyke Fiú hatalmat ad arra, hogy az Isten fiává legyen. És a mi földi életünk igazában ez, hogy először – nemcsak testben, lélekben is, amikor megkeresztelnek –, újszülöttek vagyunk, akiknek fel kell növekednünk a nagykorúságig. És ebben nem vagyunk egyedül. Ebben nekünk szolgál az egész mennyország. Az angyalok is. Még a Szűzanya is. Éppen ezért, aki Isten gyermekeként érkezik meg a mennyországba, megtapsolja azokat, akik szolgálatának köszönheti az üdvösségét.

Higgyünk az Úr Krisztusban, és kérjük Tőle: Jézusunk! Segíts nekünk Tőled megtanulni, hogy úton a mennyek országa felé az Isten gyermekeinek hogyan kell szolgálniuk egymást? Hogyan kell szeretnünk Istent? Taníts meg rá, hogy megérkezhessünk Hozzád. Amen.

Évközi idő 25. vasárnapja „c” évben
2013. szeptember 22.

Olvasmány: *Ám 8,4–7.*
Szentlecke: *1Tim 2,1–8.*
Evangélium: *Lk 16,1–13.*

Testvéreim! Ha nevet akarunk adni ennek a vasárnapnak, akkor ez *a szociális kérdés vasárnapja*. Azoknak a problémáknak a vasárnapja, amelyek az ember személy voltából fakadnak, de nem csak egy-egy embernek a gondja, nem is csak egy családnak a gondja, hanem társadalmi szinten is megjelennek. Korábban úgy gondoltuk, hogy ennek az egyre nagyobb szélesebb körökben való megjelenésnek a csúcsa egy népnek a problémái. De eljött a globalizáció kora és kiderül, hogy ez globálisan az emberiség problémáinak az összessége. Amiben benne vannak az öregek, benne vannak a kicsinyek, a betegek, a fogyatékosok, a munkaképtelenné váltak, de a dolgozók is, a munkaadók is, a bankárok is, mindenki.

Az Egyháznak nem csak dogmatikája és erkölcstana van, hanem az erkölcstanon belül egy külön rész épp a szociális tanítás, amit nem az Egyház talált ki, hanem evangéliumból fakad. De nem régi, mert ebben a formában, hogy az Egyház szociális tanítása, társadalomban megjelenő nagy problémákra adott válaszok és javaslatok, mindössze 130 éves tudományág.

Milyen különös! Tegnapelőtt, tegnap és ma a Múzeum-kertben van egy *Kattár* nevű kiállítás, összejövetel – aminek föloldása a *Katolikus Társadalmi Tanítás* – amelyen sátrakban bemutatkozik a Katolikus Egyház, hogy ezekre a kérdésekre, a szociális kérdés-komplexumra milyen válaszai vannak.

Ilyen nálunk először történik. Tőlünk Nyugatra azonban, meg a katolikus többségű országokban ez már több évtizedes program, amelyben az Egyház évente megmutatja, mire jutott ezekkel a kérdésekkel egy olyan világban, amely hozott valami újdonságot pontosan erre a területre.

Egészen a 19. századig ezt a szociális kérdés-komplexumot, amelynek jelentős hányada a gazdasági élet, de benne van az oktatás-ügy, az egészség-ügy is, valahogyan az Istennel kapcsolatban próbálta az emberiség megoldani. Nem csak a katolikus Egyházban. A vallásnak mindenütt volt valami szerepe ebben a problémakörben.

Volt egy nagy modell, az ószövetségé, Izraelé, ahol ezt a kérdést úgy kezelték, hogy vannak szerencsések és vannak szerencsétlenek. Vannak erősek és gazdagok, gyöngék és szegények, árvák és az özvegyek, de a jólét, az erősség, meg a gazdagság az Isten áldása. Aki pedig ebben nem részesült, az büntetésben van. Ott valami bűn lappang a háttérben és igazában nem tudjuk megoldani. Nem is akarjuk megoldani, mert az a büntető Isten ügye. Mi szépek, erősek, gazdagok akarunk lenni. A többieken kívül! Hogy ők mit csinálnak, az nem érdekes… A mi belső világunk az érdekes… de szoros összefüggésben az Úrral, a Mindenhatóval.

Ez a modell is eljött a 19. századig. De akkor az ipari társadalom kialakulásával megjelent a szekularizációnak nevezett gondolat-csomag, aminek az a lényege, hogy ehhez Istennek semmi köze! Egyszerűen fölösleges Isten ebben a kérdésben. Ez az ember ügye. A miénk. Az erőseké, meg a gazdagoké. Aki ügyes, a legnagyobb szegénységből is fölverekedheti magát a leggazdagabbak közé. De a vallásnak és az Egyháznak ehhez semmi köze nincs.

Ezt képviselte az ateista kommunizmus is és ezt képviseli a mai szekularizált, nyugati gondolkodás. Hogy az Isten-kérdés, a vallás, meg az Egyház magánügy. Se a gazdaságba, se ide, se oda, se amoda ne avatkozzon bele. Az a mi dolgunk! Az embereké. Pontosabban: a pénzé, meg a piacé. Istennek ehhez semmi köze nincs.

Az Egyház pedig – a szentjeiben – kisebb-nagyobb léptékekben, újra-meg-újra megmutatja, hogy ezzel az Isten-nélküli gondolkodással a tulajdonképpeni problémák megoldatlanok maradnak, mert a legfájóbb sebeket nagy ívben elkerüli. – Az Egyház pedig a Megváltó Krisztustól tanulva épp a legfájóbb pontokhoz tud közelíteni. Azt a Krisztust követve, Aki értünk, emberekért szegény lett. Nem azért, mert nem tudott dolgozni, nem azért, mert ügyetlen lett volna a pénzkezelésben. Nem azért, mert koldus, proletár családban született. – Ő királyi családban született. Dávid-ivadék. Minden joga és lehetősége adva volt, hogy gazdag legyen. És úgy teljesedjenek be a próféciák, amik arról szólnak, hogy majd királyok jönnek és hozzák a gazdagságukat és Jeruzsálembe mint folyam fog özönleni a nemzetek gazdagsága. Az Úr Krisztus megtehette volna azt, hogy mindez a gazdagság személy szerint az Ő kezébe kerül!

De nem ez történt. Hanem hogy megmutassa, hogy az annyira reklámozott és oly nagyra becsült gazdagság, a sok pénz, meg az erő milyen relatív, milyen jelentéktelen dolog az életet tekintve, kifosztotta magát, s nem csak isteni dicséségét rejtette el, hanem szegénnyé lett, akinek a végén semmije sem maradt.

Most itt, a Múzeum-kertben sok-sok sátor van, bennük sok szerzetes közösség mutatkozik be. És erre föl kell figyelnünk! Sok-sok szerzet mutatta, és a plakát szerint még ma is megmutatja, hogy a szociális kérdéshez hogyan közelít kórházakban, iskolákban, óvodákban, öregotthonokban, itt-ott-amott. Van olyan sátor is, amelyben vállalkozók mondják el az érdeklődőknek, hogy katolikus, hívő emberként is lehet a mai, magyar gazdasági életben jelen lenni, dolgozni, termelni, boldogulni.

Ha bemegyünk a Múzeum-kertbe, ezek a sátrak a kert jobb oldalán állnak. Bal oldalon kisebb-nagyobb műhelyek, egyetemek mutatják be a legfrissebb ötleteiket, egy-két eredményüket. És furcsa módon amit ők mutatnak, mintha ezt az egész szociális kérdést – ahogyan az Egyház látja – mintha… mintha támadná. Ugyanis ezen a technikai területen csupa-csupa, kisebb-nagyobb robotot lehet látni. Hogy: nézzétek csak! Már a magyar mérnökök is eljutottak odáig, hogy ilyen-olyan-amolyan, pici, néha nevetséges, de rendkívüli teljesítményekre képes kis robotokat tudnak bemutatni. – Hát, ha a mi tudósaink ennyit tudnak, akkor vajon a nagy-világ nagyjai hol járhatnak már?! – És a robot-építésnek az első közvetlen hatása mindig az, hogy kiváltja az emberi munkát. Azaz munkanélkülieket produkál. Munkahelyek szűnnek meg emberek számára, mert a robotok sokkal gyorsabban, sokkal pontosabban – és napi 24 órában – tudnak termelni!

No, a szociális kérdésnek ez egyik nagyon fájó pontja. A dolgozó ember… Van-e munkája? Hogyan termel az ember? – úgy, hogy helyet ad a felebarátnak azzal, hogy: én megosztom veled a pénzemet, mert én gazdag vagyok, én tudok munkahelyet teremteni… És teremtek. Gyere! Dolgozz nálam, hogy neked és a családodnak a munkádból , meg a haszonból, ami ebből fakad, legyen betevő falatod! Vagy azon töröm a fejemet, hogy egy eddig 200 munkást alkalmazó csarnokba ezek után nekem elég lesz 20 ember, akik felügyelik a robotokat! Mintha fejlődés ebben az irányban tartana.

Az Egyháznak nem kis feladata és nem a könnyű feladatai közé tartozik keltegetni a gondolkodó embereket, hogy felelősek vagyunk egymásért! Mert a dolog azzal nincs elintézve, hogy – mint ez az okos sáfár, akit ma úgy neveznénk, hogy talpraesett, ügyvezető igazgató, aki közvetlenül rendelkezik a termelés fölött – magát bebiztosította. Hogy őt nem érheti baj. Jogos lesz, hogy elbocsátják, mert ő bizony csalt. De még tud egyet lépni és ezzel önmagát bebiztosította. – Ezzel a dolog nincs elintézve, tanítja az Úr Krisztus. – Mint ahogy – egy más változatban már hallottuk, nem is olyan régen azt a gazdag embert, akinek túl sok mindene termett és úgy gondolta, hogy: megnagyobbítom a raktáraimat, aztán becsukok mindent és élvezem az életet… - És ott hangzik el az Úr Krisztus oldaláról ez a mondat, hogy: Te ostoba! Még ma éjjel számon kérik a lelkedet! Mi lesz azzal, amit gyűjtöttél?... és mi lesz veled?

A kérdés ugyanígy fölvetődik itt is. Bebiztosíthatod magadat még egy csalással a jövőre. És amikor majd az Istened számon kéri a lelkedet, mi lesz veled?! Hogyan adsz számot azokról, akiket hajléktalanságba, éhezésbe, nyomorba taszítottál? Hogyan fogsz számot adni? – nem idegenekről, hanem a felebarátodról?! Az embertestvéredről?

Na, az Egyház dolga ez! Hogy ébren tartsa ezt a felelősségtudatot, hogy az Istennek köze van a szociális kérdéshez, pontosabban nekünk, mint teremtmény embereknek a legszorosabb közünk van Őhozzá. Segítsen nekünk az Úr Krisztus jónak lenni, és felelősen bánni azzal, ami a kezünkbe kerül. Amen.

25. hét hétfő
2003. szeptember 22.

Szentlecke „A” évben: *Ezd 1,1–6.*
Szentlecke „B” évben: *Péld 3,27–34.*
Evangélium: *Lk 8,16–18.*

Testvéreim! Közös imádságunkról szeretnék mondani egy-két dolgot. Ugye, az Úr azt mondta, hogy ahol ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben, ott vagyok veletek. Ezért a közösségben mondott imádság hallatlanul fontos és értékes. Ez még a szentmisével is így van: az Úr Krisztus áldozata a szentmise, akkor is, ha a pap árván, szál magában mutatja be,.de hát azért más és több, ha a hívők közösségében imádkozhatja a szentmisét. A rózsafüzér is ilyen. Nagy dolog, ha az ember egyedül imádkozza, de több, ha közösen tudjuk mondani. Van azonban néhány alapvető szabály, amit a közös cselekvésben tudni kell.

Az első – és ennek a mintája éppen a szentmise –, hogy amikor közösen imádkozunk, nem egymáshoz beszélünk. Amikor a miséző imádkozik, a közösség nevében szól az Atyához, az Úr Krisztus által a Szentlélekben, vagy az Úr Krisztushoz, aki az oltáron jelen van. Ezért lehet bekapcsolódásról beszélni. Vannak pillanatok, amikor megszólítanak, de ez csak azért van, hogy Figyeljetek! Most Istenhez szóló közös imádságunk új része kezdődik, vagy: most következik a szentáldozás és készüljünk a nagy találkozásra. Nem egymással beszélgetünk.

Amikor rózsafüzérezünk, a Szűzanyához szólunk. Nem egymáshoz, a Szűzanyához! Ebből következik a másik szabály: ha közösségben imádkozom, figyelnem kell a többiekre. Mert ha nem figyelek rájuk, akkor az válik érdekessé, hogy melyikünk hangosabb, vagy: miért nem úgy mondja a másik, ahogyan mondom én, vagy: nem tudja, hogy ezt hogyan kell mondani?! – El tud terelődni az ember figyelme arról, amiről tulajdonképpen szó van.

Persze, amikor ketten, hárman, négyen, X-en közösen kezdenek imádkozni, össze kell szokni. Akik még emlékeznek a Ferences templomban imádkozott Laudesekre, azok tudják, hogy mennyire tanulni kell és mennyi időre van szükség ahhoz, hogy kialakuljon a közös stílus.

Alapvetően fontos, hogy nem egymásnak imádkozunk. Nem azt demonstráljuk, hogy nekem az egész társaságot verő hangom van, még csak ki se kell eresztenem, sokkal erősebb. Nem erről van szó, hanem arról, hogy közösen kötünk egy aránylag nagy koszorút rózsákból, a Szűzanyának. És amikor egy kisebb-nagyobb közösség együtt tud megszólalni, az Egyház hangja válik hallhatóvá.

Ehhez taartozik a harmadik alapszabály: a közösen imádkozóknak térben is közel kell lenniük egymáshoz. Lehet a rózsafüzért úgy is imádkozni, hogy az előimádkozó itt az oltárnál, mikrofonba imádkozik, hogy mindenki hallja, a többiek azonban az egész hajóbn szétszórtan vannak. A mennyország persze látja, hallja, érti, de a szétszórtságunk bántó. Ahhoz, hogy a mellettem lévőnek a hangját halljam, nem húsz méterre kell tőle lennem, hanem mellette. S akkor idővel az egymás melletti hangok össze tudnak csiszolódni az Egyház közös hangjává. Közös imádságává.

Most még egy hónapig tart a Rózsafűzér Éve. Segítsen nekünk a Szűzanya, akinek – ha az Úr is engedi – együtt fonjuk reggelenként a rózsafüzér koszorúját. Segítsen nekünk, hogy az Egyház tudjon imádkozni bennünk és általunk. Amen.

25. hét kedd
2009. szeptember 22.

Szentlecke „A” évben: *Ezd 6,7–20.*
Szentlecke „B” évben: *Péld 21, 1–13.*
Evangélium: *Lk 8,19–21.*

Testvéreim! Most egy pár hétig, hétköznaponként, amikor nem szentet ünneplünk, az Ószövetségnek azokból a könyveiből hallunk részleteket, amelyek a fogság utáni időben, azaz Kr. e. 500 után íródtak.

Ahogyan Szent Pál mondja, amit az Ószövetségben megírtak, okulásunkra írták meg. És csodálatra méltó, hogy mennyi történelmi tanulsággal szolgálnak ezek az ószövetségi könyvek! Mózes könyvei éppen úgy, mint a próféták, meg ezek a fogság utáni könyvek.

Most Ezdrás könyvét kezdtük olvasni és ő az első fejezetekben elmondja, hogyan is lett a fogságnak vége. Annak a reménytelen helyzetnek, amely azzal kezdődött, hogy Krisztus előtt 586-ban az asszír király, Nabukonozor körülzárta Jeruzsálemet, megostromolta, bevette, elpusztította a várost, és a város, meg a környék népét rabszíjra fűzve elhajtották. Keletre. Bábelbe. A mai Irán területére, a Tigris és az Eufrátesz közére. Úgy tűnt, Izraelnek vége.

De már akkor Jeremiás által az Úr vigasztalta a népét, hogy ennek egyszer vége lesz. Dánielnek az Úr mondja: 70 évig fog tartani a fogság, aztán visszaviszem a népemet a saját földjére.

70 év elteltével rendszerváltás történt. Ami régen általában úgy szokott történni, hogy egy szomszédos hatalom meghódítja az országot és más uralkodót ad, vagy egyszerűen átveszi az uralkodást az az idegen.

Dániel beszéli el, hogy az utolsó asszír király, Baltazár mit művelt a jeruzsálemi templomból elhurcolt kincsekkel, meg szent edényekkel. Miközben egy ilyen lakoma zajlik, amikor a jeruzsálemi templom edényeiből esznek-isznak a királlyal az előkelők, megjelenik egy emberi ujj és írni kezd a falra. Amikor Dániel megfejti az írást, kiderül, hogy valami szörnyű végről beszél az a három szó, ami fölíródott a falra. És még azon az éjszakán Baltazárt megölték.

Jöttek a perzsák, ezzel történt a rendszerváltás. Círusz vette át a hatalmat, aki – ahogyan Ezdrás elmondta – írásos rendeletet adott ki az egész birodalom területére, hogy akik Júdeából valók, akiknek az őseit 70 évvel ezelőtt ide hurcolták, induljanak el, menjenek haza és építsék föl az Úr, az igaz Isten templomát Jeruzsálemben. Ezzel a fogságba hurcoltakat fölszabadította és elbocsátotta.

Mint hallottuk, valami hasonló történt, mint az Egyiptomból való kivonuláskor. Akkor az egyiptomiak ontották rá a kivonuló izraelitákra a kincseiket, azzal, hogy menjetek, mert ha itt maradtok, akkor elpusztulunk, mert elsőszülötteik mind meghaltak.

Most a helyzet nem ilyen drámai, de a királyi parancs szerint a hazafelé indulókat ellátják mindennel. Azokat, akik elindultak hazafelé. És itt jön a történeti tanulság: a fogságban felnőtt második, harmadik nemzedék jelentős része nem indult el hazafelé. Jó volt nekik ott. Már gyökeret vertek, a szőlők, amelyeket apáik telepítettek, már teremnek, a kertek virulnak, az üzletek elég jól mennek. Őket már befogadták az ottaniak. Megvannak a kapcsolatok, nemzetköziek is. Békesség van. Nem kell megzavarni a meglévő életet.
Még 500 évvel később is sok zsidó élt ott, a Tigris és az Eufrátesz között. Egy külön világot alakítottak ki azok, akik nem indultak el haza.

Amikor az Úr Krisztus eljött és mondta: „Térjetek meg! Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumnak és gyertek utánam, mert én utat mutatok! Gyertek velem! Én jó Pásztorotok leszek.” hányan de hányan viselkedtek úgy, hogy hagyj engem békében. Nekem megvan mindenem, én jól vagyok, köszönöm szépen, Te csak menj, de engem hagyj békében. Megtörtént a nagy rendszerváltás, az Ószövetség után megjelent az Újszövetség és hányan de hányan nem mozdultak meg! Ami nem az újszövetségnek a baja, hanem neki. Aki nem mozdul. Ezért mondja az Úr Krisztus: akinek van füle, az hallja meg, hogy én miket mondok. Mert akinek nincs füle, aki úgy érzi, hogy jól vagyok én, ahogy vagyok, meg tud süketülni.

Adjon az Úr a szívünknek világosságot, meg halló fület, hogy az Ószövetség történeteit okulva tudjuk hallgatni! Észrevenni a hasonlóságokat és nem elkövetni azokat a hibákat, amelyeket az ószövetség története megmutat. Amen.

25. hét szerda
2004. szeptember 22.

Szentlecke „A” évben: *Ezd 9,5–9.*
Szentlecke „B” évben: *Péld 30,5–9.*
Evangélium: *Lk 9, 1–6.*

Testvéreim! Az evangéliumokban újra meg újra feltűnik, hogy mi emberek mennyire felületesek vagyunk. Mondanak nekünk valamit, de nem halljuk meg. Vagy úgy tűnik, hogy persze, persze, hallom, értem, de a következő kanyarban az ember elfelejti.

Az Úr Jézus körül Péter házának a szobájában ott volt a Tizenkettő, meg akik befértek, amikor beszóltak: „Mester, édesanyád és rokonaid vannak itt kinn, nem tudnak odajutni hozzád… beszélni akarnak Veled!” Jézus válasza: „Az én anyám és testvéreim azok, akik meghallgatnak engem és megteszik, amit mondok. Mert amit én mondok, azt Isten mondja az embernek. És aki megteszi, amit hallott, az hozzám tartozik, mint itt a földön egy gyermek az anyához, és viszont, vagy a testvérek egymáshoz.” – Aztán hajóba szállnak és nyilvánvaló, hogy a Tizenkettő sem értette meg, hogy mit is mondott az imént Jézus, hanem a viharban kétségbeesve keltegetik: Mester, Mester!... elveszünk!

Amikor megtörténik a csoda és Jézus lecsendesíti a tengert, még nmindig nem borulnak oda a lábához, hogy: Te vagy az Isten Fia, hanem egymás között kezdenek tanakodni: „Ki lehet ez?!” – Pedig Jézus mondja, hogy kicsoda ő.

Hát, ilyenek vagyunk mi, emberek. Mindegyikünk. Kérjük meg az Úr Krisztust, hogy segítsen nekünk meghallani, hogy miket is mond Ő?! Meg nem elfelejteni! És amikor a betegekért imádkozunk, akkor nekik külön kérjük azt a kegyelmet, hogy emlékezzenek, miben is hisznek?... meg Kinek is hisznek?... meg ott a betegágyon, a kínjaik között jusson eszükbe, hogy az Úr Krisztus eljött és magára vette a betegségeinket. Meg lehet Vele osztani. Föl lehet Neki ajánlani. Mindent. Ő mondta: Én veletek vagyok minden nap. És nem tett kivételeket, hogy veletek vagyok a hegytetőkön… vagy veletek vagyok it meg itt, de másutt nem. A betegágyaknál is ott van velünk.

Adja meg az Úr a betegeinknek az emlékezést, a vigaszt, a hitet, meg a bizalmat, hogy amit Ő mondott, az úgy van. És segítsen majd nekünk – mindegyikünknek, amikor olyan helyzetbe

kerülünk, hogy baj van! hogy emlékezzünk és meg tudjon csendülni a fülünkben a megváltó Krisztus bíztató szava. Amen.

25. hét csütörtök
2005. szeptember 22.

Szentlecke „A” évben: *Agg 1,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *Préd 1,2–11.*
Evangélium: *Lk 9,7–9.*

Testvéreim! Amikor Gábriel azt mondta a Szűzanyának is, Józsefnek is, hogy a születendő gyermeknek *Jézus* lesz a neve, azt mondta: az *égből jött Szabadító* az Ő neve. A nyelvünkön nagyon sokszor ezt a nevet kapja, hogy *Üdvözítő*, és ez ugyanaz. Az Üdvözítő megszabadít. Az üdvösség, amit hoz, az a szabadulás.

Mi emberek, mennyire érzékenyek vagyunk és fogékonyak vagyunk a szabadságra! Mmennyire föl lehet bennünket ingerelni, ha azzal csúfolnak vagy ráébresztenek valakit arra, hogy téged tulajdonképpen szolgaságban tartanak.

Az Ószövetségben végig tanította az Úr a választott népet, hogy „rajtam kívül nincs Szabadító Isten. Nálam nélkül nincs sem szabadulástok a szolgaságból, sem szabadságtok az életben.”

A próféták újra meg újra fölhívták az embereknek és a népnek a figyelmét, hogy ne menjetek a bálványok után, mert azok sem nem hallanak, sem nem értenek és főleg nem tudnak megszabadítani, ha valami baj van. Az embert megszabadítani csak az élő Isten képes.

És az idők teljességébrn eljött Jézus, a Szabadító. A tanításában erről beszélt, a csodáival ezt mutatta meg. Hogy Neki van hatalma megszabadítani az ördög hatalmából is, a bűn és a halál hatalmából is.

Ezt az ördögtől megszállottat, mikor megszabadítja, azt mondja neki: Menj haza a tieidhez! Menj haza és mondd el a többieknek, mit tett veled az Isten.

Ez az ember pogány volt. A környék, ahol ez a csoda történt, a pogányok világa. És ez az ember ment és hirdette: „Ide nézzetek!.Mit tett velem a Názáreti Jézus… velem, akit évek óta úgy ismertetek, hogy veszedelem vagyok számotokra… és most megszabadultam!”

Az Úr Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Rajta kívül nincs Szabadító. De mi, emberek mintha süketek és vakok volnánk, és hiába láttuk egy közvetlen előttünk lévő nemzedékben, meg az előtte lévőben, hogy a világ akkor beszél a legtöbbet a szabadságról, amikor diktatúra van, és azok hangoztatják leginkább a szabadságot, meg a szabadulást, akik másokat rabszolgasorban tartanak.

Szabadítani igazán egyedül az Úr Jézus képes. És Ő teszi is, mindazokkal, akik engedik, hogy megszabadítsa őket. Amiből persze félreértések is fakadnak. Mert néha ezt értelmezik úgy, hogy „Fegyverbe!... mert Jézus majd fölszabadít!” – Jézus nem fegyverrel szabadít föl. A szíveket szabadítja föl, szabadítja meg, és ad tág teret a szeretetre, meg a szolgálatra.

Ez a tanító Egyháznak nem kis nehézségeket okoz. Pontosan ez, hogy Jézus fölszabadít – szolgálatra. Mert az embernek önkéntelenül beugrik: „Ha fölszabadítottak, akkor uralkodom.

Akkor nem szolgálok. Éppen az volt a bajom, hogy szolga voltam és … most megint azt hallom, hogy fölszabadítanak a szolgálatra.”

Igenám, csak a fölszabadított ember megkapja a szeretetnek a Lelkét. A szeretet pedig – pontosabban egy ember, aki szeret, az nem föllázad amiatt, hogy szolgálnom kell, hanem boldog amiatt, hogy van, akit szolgálhatok értelmesen, önként.

Erre szabadít föl az Úr Jézus mindenkit, aki engedi. És aki akarja. Köszönjük meg Neki és kérjük: Jézusunk, add azt a szabadságot, amelyben megtanulhatunk szeretni és értelmesen szolgálni. Amen.

25. hét péntek
2009. szeptember 25.

Szentlecke „A” évben: *Agg 2,1–10.*
Szentlecke „B” évben: *Préd 3,1–11.*
Evangélium: *Lk 9, 18–22.*

Testvéreim! Az a fogság utáni templomépítés hatalmas tanulságokat hordoz. Krisztus előtt 586-ban Nabukonozor először kifosztotta a Salamon király által épített templomot, aztán lerombolták. 70 évvel később, Círusz király kiadta a rendeletet, hogy akik Judeából valók, csomagoljanak, menjenek haza, és építsék föl istenük templomát, aki nekem is Istenem – mondja a perzsa uralkodó.

Akik meghallották a szót, útra keltek, visszatértek Jeruzsálembe, és elkezdtek építkezni. De kiderült, hogy az építmények sorába az utolsó helyre került a Templom. Mert fontosabb volt kinek-kinek a saját kis lakása, háza, otthona. Az első hónapok után kiderült, hogy nincs pénz nincs, nem érkezett meg az építőanyag-szállítmány vagy ellenséges emberek éjszaka ellopták az anyagot. Sőt, megesett az is, hogy az építőmunkásokra rátámadtak a Jeruzsálem körül megtelepedett nomádok.

Újabb probléma volt, hogy jöttek Északról, Szamariából férfiak, keresték az építésvezetőt. Keresték Zorobábelt, a helytartót, meg a főpapot, Józsuét: „Hallottuk, hogy hazajöttetek. Szeretnénk segíteni nektek. Mi kell? Szeretnénk együtt dolgozni veletek.”

Erre mi volt a válasz? – „Ti? Ti, a félpogányok? Takarodjatok innen. Ti tisztátalanok vagytok. Be ne tegyétek a lábatokat Jeruzsálem területére! Mert ti azok vagytok, akiknek az ősei ott maradtak, ott, Északon, Izrael földjén, amikor az asszírok elpusztították Izrael országát, - őseitek ott maradtak és összeházasodtatok velük. Pogányok lettetek. Tűnjetek innen! Meg ne szentségtelenítsétek az épülő templomot.”

Ekkor hangzott el az Úr szava Aggeushoz: menj és szólj hozzájuk: „Építsetek. Ne veszítsétek a kedveteket amiatt, hogy az, amit ti most itt megpróbáltok összetákolni, kunyhónak tűnik a lerombolt salamoni templomhoz képest. Mert az Úr temploma nem az épület nagyszerűsége miatt nagy és fontos, hanem amiatt, aki abban a templomban lakni fog és lakni akar. Az Úr temploma az Úr miatt szent. Építsetek!”

Fölépült a második Templom, amit aztán 500 évvel később Heródes, a nagy Heródes, a betlehemi kisdedek gyilkosa, Heródes lebontatott, mondván, hogy én majd megmutatom nektek, hogy milyennek kell lennie egy templomnak. Takarítsátok el ezt a putrit. Majd én megmutatom!

Mi most olyan időszakban élünk, amikor a hivatalos hatalomnak az Úr temploma nem fontos. Minden mást építünk. A templom nem kell. És egyre inkább úgy gondolják, hogy az állam és az Egyház szétválasztása a diszkrimináció nélküli demokrácia záloga. S ennek a szélsőséges esete az, amikor egy állam azt mondja: én vallásilag közömbös vagyok. Engem nem érdekel, hogy melyik polgárom milyen vallást vall, tartsa fönn magát minden vallásos közösség, ahogy tudja. Engem az érdekel, hogy az adóját mindenki fizesse be és aki képes, dolgozzon. Más nem érdekel.

Az Úr Krisztus pedig itt lakik közöttünk. Az ő temploma nem az építészeti teljesítménytől nagyszerű, hogy hanem Őmiatta szent. Ezért szerte megható látni, hogy szerte a világon a katolikus hívők próbálnak templomot építeni, hogy az Úr Krisztusnak hajléka legyen közöttük. Akár Északon, akár Délen, ez minden nemzedéknek feladata és gondja. Nekünk is. Amen.

25. hét szombat hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Zak 2,1–5. 10–11a.*
Szentlecke „B” évben: *Préd 11,9–12,8.*
Evangélium: *Lk 44–45.*

Évközi idő 26. vasárnapja „A" évben
2008. szeptember 28.

Napi könyörgés
Istenünk, ki mindenhatóságodat leginkább azzal mutatod meg, hogy megkimélsz minket és irgalmas vagy hozzánk, kérünk, áraszd reánk szüntelenül kegyelmedet, hogy akik igéreteid elnyerésére törekszenek, jóvoltodból részesei lehessenek a mennyei javaknak. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*Ez 15,25–28.*
Szentlecke:*Fil 2,1–11.*
Evangélium: *Mt 21,28–32.*

Testvéreim! Most, a Szent Jeromos napja (szeptember 30.) közelébe eső vasárnap már több évtizede a Szentírás vasárnapja. S ráadásul idén mi, magyarok a Szentírás évében vagyunk. Ott is van a Szentírás baloldalon, két gyertya között. Jelezvén, hogy drága kincsünk a Szentírás. Amikor találkozunk vele, az ember reflektál rá, hogy mivel is állok szemben? Nem a könyv az érdekes önmagában, hanem az ajándékozó Isten, aki nekünk, embereknek a Szentírást adta. Az ószövetség könyveit és az újszövetség könyveit.

Megköszönjük az Atya jóságos irgalmának, a sugalmazó Szentléleknek és a Fiúnak, akiről az egész Szentírás szól. Az Ószövetség mint eljövendőről beszél Róla, Az Újszövetség pedig

elmondja, hogyan is történt az eljövetele és mit jelent a történelemnek ez a szakasza, amelyben élünk.

Ha meggondoljuk, a Szentírással a mindenható és irgalmas Isten megtisztelt bennünket, embereket. Írt nekünk. Az Írás föltételezi, hogy tudunk olvasni és megértjük, amit írtak nekünk. A Szentírás esetében ráadásul az írásban magában is részt vettünk mi, emberek. A Szentírás nem egy égből hullott, készre megírt könyv, hanem emberek írták le. Mózestől Szent Jánosig. Hús-vér emberek. Mégcsak nem is a Szűzanya írta, a Szeplőtelen, hanem Ádám-ivadékok. Akik annyi minden külső hatásnak voltak kitéve, annyi gyarlóságot hordoztak önmagukban, de amikor a Szentírást írták, nem azt írták, amit ők gondoltak és ők akartak, hanem azt és csak azt írták le, amit a Szentlélek nekik sugalmazott. Ezért más a Szentírás, mint bármiféle irodalmi mű. Fölöttük áll.

Vannak a Szentírásban történetek, emberi történetek, életek. Szerelmek is vannak. Tragédiák is vannak. Ha az ember a Szentírást olvassa, és ismeri egy kicsit a szépirodalmat, rájön, hogy minden regénynek és szépirodalmi műnek az ős-mintája ott van a Szentírás történeteiben. De mennyire másként! Nem kitaláltan, hanem valós, emberi történetekben, amelyekben mindig jelen van az Isten.

De a Szentírásban minden a Megtestesült Igéről, Jézus Krisztusról szól. Ha Őt kiemeli az ember az írásokból, széthullanak. Vagy ha csak az ószövetséget látom és nem látom a beteljesedést, értelmetlennek tudom ítélni az egészet. Mert olyannak tűnik, hogy egy út, amely nem vezetett sehova, vagy egy folyam, amely a Szaharába torkollott. Holott a Szentírás egy olyan folyam, amelyik a tengerből jön – és a tengerbe tér vissza.

Izrael népe is becsüli a Szentírást mind a mai napig. De kézbe vesz az ember egy héber Szentírást, mikor először találkozik vele, földbe gyökerezik a lába. Nincs benne az Újszövetség. A Makabeus könyvekkel vége van… És ha megkérdez az ember egy izraelität, hogy: és az Evangéliumok hol vannak? – Az számukra nem létezik. Nincs ott Az, Akiről az Írás beszél.

A katolikus Egyház pedig – és a keresztény egyházak között egyedül – őrzi a teljes Szentírást. Azt a 72 könyvet, amelyekről megbizonyosodott, hogy ezek az Isten ajándékai, nekünk, embereknek. És buzdít mindegyikünket, hogy ismerkedj a Szentírással és tanuld meg meghallani azt az atyaian jóságos szót, ami neked szól. Személy szerint hív és tanít. Olyan dolgokat tanít, amire mi magunktól rá nem jövünk! Egyikünk sem.

Volt olya korszak a történelemben, amikor csúfolták a Szentírást: „Ugyan kérem… mesekönyv… az idiótáknak és a kiskorúaknak való, de egy entellektüel az tudja, hogy … Kár odatenni a könyvespolcra, mert fölöslegesen foglalja a helyet… Mert ki hallott már olyat, mint a Teremtéstörténet? …Hogy az valóság lenne? Micsoda bugyuta megfogalmazás, hogy például: a teremtésnek az első tette, hogy legyen világosság… - És lett. Mondja a Szentírás. És a következő napon teremti – állítólag – a Mindenható a Napot. A világosság forrását. – Hát észnél vagytok, emberek? Hát elhiszitek ezt?" – mondták már néhányszor.

És akkor jön a 20. század közepe és a fizikusok nagy heurékával elkezdenek beszélni az ősrobbanásról. És ugyanazt mondják, mint a Teremtéstörténetben a Szentírás mond, hogy először volt a fény, s utána jön az anyagvilág kibontakozása.

Vagy amikor – és a mi évtizedeink most ezzel vannak tele – a szabadság nevében teszik csúffá a Szentírást is, mondván: „Állandóan az engedelmességről beszél. Emberek! Észnél vagytok? Az ember szabad lény, az a leglényege, hogy azt csinál, amit akar és jónak lát!"

A Szentírás pedig arról beszél, hogy a mindenható Isten megszólítja az ember szabadságát és azt mondja: Ha akarod, akkor szeress engem! Én boldoggá teszlek téged! Elhiszed ezt? Mi emberek erre szabadon mondunk igen-t vagy nem-et.Ha nemet mondtunk, úton vagyunk a boldogtalanság

felé. Már menet közben megtapasztaljuk azt, hogy micsoda teher a másik ember és micsoda értelmetlenség az élet. Mindenestül.

Míg aki engedelmes és elfogadja az Istentől jövő ajándékokat, megtanulja szeretni a felebarátot, mint önmagát. És megismeri Jézus Krisztusban, a Megfeszítettben és a Föltámadottban az élő és igaz Istent. Kapja az erőt, hogy az élet terhét, akármilyen legyen az, hordozni tudja mindhalálig. A megérkezésig abba a másik világba, ahonnan ajándékba kaptuk a Szentírást.

Halljuk meg az Egyház buzdító szavát, hogy szeressük a Szentírást. Olvassuk, de tudva, hogy az élő Isten szavát olvasom. És ha igazán ember vagyok, akkor megpróbálok mindent elkövetni annak érdekében, hogy értelmes és szabad emberként megértsem, amit nekünk, nekem az élő Isten mond. Amen.

Évközi idő 26. vasárnapja „B” évben
2006. október 1.

Olvasmány: *Szám 11,25–29.*
Szentlecke: *Jak 5,1–6.*
Evangélium: *Mk 37–47.*

Testvéreim! Aki egy kicsit is konyha-közelben van és főzni szokott, az tudja, milyen fontos az ételben a só. Azt is mindenki tudja, hogyha valamit elfelejtettek megsózni, eleinte az ember nem is tudja, hogy miért nem ízlik az étel? S akkor egyszer csak kiderül, azért, mert sótlan. A só ízt ad az ételnek és meg tud óvni a romlástól. A legősibb tartósító szer a só.

A Hegyi beszédben mondta Jézus a hallgatóinak, hogy ti, akik halljátok és majd megteszitek, amit mondok, ti vagytok a föld sója. Ezzel a közmeggyőződést fordított át a tanítványaira. Mert a szétszórtságban élő Izrael újra meg újra föltette a kérdést, hogy mire jó ez a szétszórt állapot, hogy nekünk nincs hazánk. Illetve van, de mi nem ott élünk és szét vagyunk szórva az egész világban. – Akkor a bölcsek, az ószövetség bölcsei azzal vigasztalták a népet a szétszórtságban, hogy ti vagytok a föld sója. S nézzétek csak meg. A sót szét kell szórni a teljes ételben, sőt, a legtöbb esetben a só eltűnik a szemek elől. De éppen így tud ízt adni az egész ételnek. Éppen ezért ne búsuljatok, mert a szétszórtságtokban ti vagytok a föld sója. Ezt a képet veszi föl az Úr Krisztus és mondja a tanítványainak.

Ha kicsit elvontabban nézzük a kérdést, akkor a só az emberi életben és a gondolkodásban, meg az emberi szívben a remény. Ami arra a kérdésre válaszol, hogy *mire való* mindaz, amit magam körül látok, amit magamban tapasztalok. Mire való az egész teremtés, azon belül mire való az én életem? És mire való az az állapot, amiben élek? Ennek a kérdésnek közvetlen tartozéka egy másik, hogy *honnan való* mindez?

XVI. Benedek pápa már mint egyetemi tanár, aztán mint a Hittani Kongregáció elnöke sokszor szólalt meg ebben a témában és nagyon korán kezdte hangsúlyozni, hogy nem szabad elfeledkezni a két legfontosabb emberi kérdésről, a *honnan*-ról és a *hová*-ról. Mert hiába tanítom meg valakinek természettudományosan, esztétikailag, filozófiailag, bármilyen formában az anyagvilág legapróbb részleteit, ha nem engedem, hogy föltegye a kérdést, *honnan való mindez*? Nem engedem, hogy megkérdezze, *mire való ez az egész*? És főleg, nem adok rá neki választ. Jobb lett volna, ha meghagyom a gondolattalanság állapotában. Mert a legfontosabb kérdést tagadtam meg tőle vagy nem adtam rá neki választ.

A *honnan* kérdésre már az ószövetségben megkaptuk a választ. A *hová* és a *miért* kérdésre az Úr Krisztusban kaptuk meg a választ.

Honnan ez az egész? Honnan vagyok én? Honnan való az életem és mindazok, akikkel együtt élek? – Az ószövetségben megkaptuk a kinyilatkoztatott választ: a Teremtő Isten szeretetéből való. Van néhány más válasz is, amelyek tagadják, hogy a Teremtő értelmesen teremtette azt, amit megalkotott. De az értelmes embert nem elégíti ki semmi más válasz, csak az, amikor azt hallja, hogy értelmes meggondolásból, szeretetből teremtett a Mindenható mindent. Erre egy gondolkodó ember megvilágosodik, kinyílik a szelleme, hogy akkor nézzük, hogyan mutatkozik meg ennek az egésznek az értelmes volta.

Az ószövetség arra a kérdésre, hogy *mire való ez az egész és hová tart*? – ígéreteket kapott, hogy majd eljön az, Akiért és Aki miatt ez az egész világ teremtve lett, benne az ember is. Majd eljön és megmutatja, hogy mi ennek az egésznek az értelme. Ezt az Úr Krisztus a föltámadásában mutatta meg: Nézzétek, az egész teremtés errefelé tart. Majd jön egy óra, amikor lezárul a történelem és ugyanaz az Isten, Aki értelmesen megalkotta ezt a világot, újjá fog teremteni mindent azoknak, akik hittek Benne, akik fölfogták, hogy mire való ez az egész teremtés, és engedelmesen meghajoltak az előtt, Akiért minden teremtve lett.

Mindez, amíg itt a földön élünk, a reményünk tárgya. Még nem látható, de már hallunk róla. És vannak jelei, hogy merrefelé is tart ez a mostani világ és az emberi történelem. Ott van a Föltámadott Krisztus, ott van a mennybe fölvett Szűzanya, ott vannak az égben az üdvözült emberek, meg a szent angyalok, akik felé tart az életünk.

Ha ez a remény nincs ott egy emberi szívben, értelmetlen minden: az egész Univerzum, a történelem, a napi események. A saját életünk a születésünktől fogva mindmáig. Olyan, mint egy sótlan étel, amit az ember kínnal-keserrvel egy darabig esetleg rág, aztán kiköpi. Ez nem kell.

Ezért németországi útján is a Szentatya nagyon hangsúlyozta, főleg azoknak, akik nevelik az ifjúságot és tanítanak, hogy el ne felejtsék ezt a két legfontosabb kérdést meghallani a növendékeikben, illetve fölébreszteni bennük. Mert ennek a mai szekularizált világnak az egyik nagy veszedelme éppen az, hogy eltereli a figyelmet ezekről a kérdésekről. És belefullasztja az embert a gazdasági, vagy a politikai, vagy a tudományos életbe és nem engedi, hogy az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember a maga értelmével elkezdje keresni és megtalálja a létnek meg az összes létező dolognak az istenadta értelmét.

Reményben élünk. De néha sóhajtanunk kell azért, hogy Jézusunk, erősítsd a reményünket! Főleg akkor, amikor olyan erővel hangzik felénk, hogy úgy sincs értelme másnak, csak a mai nap kizsigerelésének és élvezésének. A holnap kit érdekel?... Egy reményben élő embert éppen a holnap érdekli, hogy merre felé tartunk, és mi következik a halálunk után.

Ha tudunk úgy elszámolni az életünkről, hogy Istenem, én próbáltam meghallani a szavadat. Próbáltam megtenni. Próbáltam gondolkodva élni, megszeretni Téged. Aztán szolgálni. Úgy, ahogy éltem. – Egy ilyen számadás után következik az, amire teremtve lettünk. Következik egy örökké boldog élet. Nem itt, hanem a mennyek országában.

Hát erősítse bennünk az Úr a reményt, meg a hitet és a szeretetet, hogy mindvégig, a halálunkig reménykedve tudjunk élni. Íze legyen az életünknek és mindazoknak, akik körülöttünk élnek, ezt a reményt át is tudjuk adni. Amen.

Évközi idő 26. vasárnapja „C” évben
2013. szeptember 29.

Olvasmány: *Ám 6,1a. 4–7.*
Szentlecke: *1Tim 6,11–16.*
Evangélium: *Lk 16,19–31.*

Testvéreim! A múlt vasárnapot, miközben a Múzeum-kertben az Egyház társadalmi tanításáról szóló összejövetel-kiállítás zajlott, úgy tudtuk elnevezni, hogy a szociális kérdés vasárnapja. Illetve a szociális kérdés egyik fontos szereplőjének a vasárnapja, a sáfáré. Aztán próbáltuk beazonosítani, hogy ki a sáfár. Akkor úgy tűnt, hogy ez egy ügyvezető igazgató, aki a gazdálkodás gyakorlati oldalát irányítja. Ezt egy kicsit helyesbíteni kell, mert az elmúlt hét híradásaiban hangzott el, hogy a magyar gazdasági élet egy újabb fejlődési szakaszba fog lépni, mert majd az angolszász jogrendből – jövőre – tavasszal, bevezetjük a *bizalmi vagyonkezelő* intézményét.

A bizalmi vagyonkezelő a sáfár, akire valaki rábízza a vagyonát, mert úgy ítéli meg, hogy én ezzel nem tudok igazában bánni. De van itt valaki, akiről úgy hallottam, hogy szakértője. A híradásokban némi magyarázatott is adtak, hogy a rábízott vagyon bármi lehet. Lehet föld, lehetnek üzemek vagy egy üzem, lehet értékpapír, bármi amivel gazdálkodni lehet. A bizalmi vagyonkezelő az, aki leszerződik, hogy én a vagyonodat kezelni fogom, ilyen és ilyen összeg ellenében és vállalom, hogy gyarapítani foglak téged. Na, ez a sáfár.

Ma, ezt a vasárnapot elnevezhetjük úgy, hogy *a gazdagság vasárnapja*. Megjelenik a szociális kérdésnek egy másik, nagyon fontos szereplője, a dúsgazdag ember. Aki a vagyonát rábízta különféle bizalmi vagyonkezelőkre és a dolog működik. Ő otthon ül, gazdagodik, és élvezi a gazdagságát.

Ugye, milyen régi dolog ez? Ámosz próféta beszél róla, Krisztus előtt 700 körül. Mondja: jajj azoknak, akik elmerülnek a gazdagságukba, elefántcsont-ágyakban alusznak, esznek és isznak és zenélnek és énekelnek és….

Az Úr Krisztus példabeszéde ugyanerről szól: Nem veszik észre a küszöbön fekvő koldust, Lázárt, akinek semmije sincs. Hogy mije volt, nem tudjuk, de most semmije nincs, csak a sebei, meg az éhsége, hogy bárcsak az asztalról lekerült hulladékból egy morzsát kaphatnék! De senki nem ad neki, mert mindenki fölfelé figyel, a dúsgazdag gazdára, akinek nem jut eszébe, hogy az egyik szolgájának parancsot adjon, hogy vigyél már neki egy darab kenyeret, meg egy pohár bort!

A gazdagnak nem jut eszébe, a többi meg nem meri csinálni, mert esetleg elvesztem a kegyeit, s vele mi mindent…

De jön a halál, aki nem tesz különbséget koldus és gazdag, nyomorult és dúsgazdag között. Elviszi mindkettőt. A koldus, aki megmaradt a maga nyomorúságában jónak, nem állt bosszút, nem csinált forradalmat, meghalt és üdvözül. Ábrahám kebelére kerül. Mert ugye, mennyország még nincs, még csak Ábrahám kebele van. Lázár oda kerül. A gazdag pedig, a dúsgazdag elnyeri az igazságos Istentől a maga büntetését, mert nem vetted észre a testvéredet… a küszöbödön…

A szociális kérdés ezért ilyen súlyos kérdés, mert a kulcsfigurái a dúsgazdagok. Persze, ez fölveti a kérdést, hogy ki a szegény? … ki a gazdag?.... és ki a dúsgazdag?
Ezeket a kérdéseket képmutató módon is föl lehet tenni, mint amikor az Úr Krisztus azt hallja, hogy: „Mester! Melyik a főparancs?” – És kiderül, hogy mi a főparancs: Szeresd a te Uradat,

Istenedet mindenek fölött, felebarátodat pedig, mint önmagadat, de elhangzik a kérdés: De ki az én felebarátom?

Hogy ki a szegény és ki a gazdag, ezt a kérdést föl lehet tenni ugyanilyen képmutatással, ha nem érdekel a válasz, mert én a gazdagok között vagyok. Esetleg dúsgazdag vagyok. A kérdés engem igazában nem érint, mert nekem mindenem megvan, mindenem meglesz. Esetleg úgy, hogy bizalmi vagyonkezelőt alkalmazok. Tehát még csak fáradoznom sem kell, csak néha bele kell néznem a könyvelésembe, és figyelmeztetnem kell a bizalmi vagyonkezelőmet, hogy vigyázz! Rajtad van a szemem! Meg ne csalj, mert akkor elcsaplak…

Ahogy a sáfár esetében az volt a baj, hogy kimaradt az egész képletből az igazságos Isten, az Egyház szociális tanításának is ez a lényeges része: nem a gazdagság rossz önmagában, hanem az ember tud elromlani úgy, hogy elfelejti: ahogyan nekem, a dúsgazdagnak – akit tőkésnek is nevezhetünk – vannak megbízott vagyonkezelőim, úgy vagyok én a Teremtő Isten megbízott vagyonkezelője. Aki rám bízott a jelek szerint sok mindent, ráadásul még a tehetséget is megadta ahhoz, hogy bánni tudjak az anyagi javakkal.

Ha ez a dúsgazdag ember katolikus hívő, akkor tudja, hogy elszámolással tartozom az én Uramnak, teremtő, megváltó, megszentelő Istenemnek. És ezek a javak, amik most a kezemben vannak, csak halvány modelljei, előképei azoknak a kincseknek, amik a mennyországban várnak rám.

Ezért Szent Pál Timoteusnak nem azt mondja, hogy nézz körül, érdeklődj ott, ahol vagy – és Timoteus Efezusban van –, aztán húzz meg egy határt: akinek a bevétele havonta 5 ezer dénár fölött van, azt zárd ki, - illetve – meg se kereszteld. Gazdag, - nincs közöttünk helye. Szent Pál nem ezt mondja. Az Egyház nem ezt mondja.

Amit Ferenc pápától hallunk: „Azt szeretném, ha az Egyház szegény lenne” – nem azt jelenti, hogy a jómódúakat, a gazdagokat és a dúsgazdagokat az Egyház kiközösíti. Nem! Hanem amit Szent Pál mond: Tanítsd meg őket arra, hogy okosan gazdálkodjanak. Tegyenek jót! Mégpedig szívesen. Tudva, hogy elszámolással tartoznak – és azt tudva, hogy az igazi kincseik a jóságból fakadnak. Mert az Úr nemcsak a pohár hideg vizet jutalmazza meg, hanem azt is megjutalmazza, ha olyan befektetést csinálsz, ami ezer embernek munkaalkalmat ad. És úgy működteted ezt az üzemet, hogy 5 év múlva, 10 év múlva, 20 év múlva is, aki oda jön és munkát vállal, kenyeret kap. – Ez az igazi kincsed! … hogy jót tudtál tenni! Az Egyház ezt próbálja tanítani a maga szociális tanításában.

A dúsgazdag a pokol lángjai között azt mondja: Atyám! Küldd el a Lázárt! Mondja meg az öt testvéremnek, hogy térjenek észre! Nehogy ide jussanak ahol én vagyok! És erre mit mond Ábrahám? – Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak…

És mit mond az Úr Krisztus? – Nem azt mondja, hogy „ha Lázár visszamenne”… hanem már Önmagáról beszél: ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, akkor sem fognak hinni – nem fogják elhinni, hogy igazi kincsük mi lenne a mennyországban… Ezt akkor sem fogják elhinni, ha valaki föltámad a halálból… Tehát nem csak kísértetként megy vissza az élők közé, hanem föltámad a halálból.

Az Egyházban a föltámadott Krisztus tanít, és ezt is tanítja, hogy vedd észre a testvéredet. Aki nem azért a testvéred, mert te is Ábrahám ivadéka vagy, meg ő is, hanem azért, mert ember vagy és ő is ember. Egy Atyátok van. Vedd észre a testvért! És ha dúsgazdag vagy, azaz mindened megvan és mindenből fölösleged van, és sok van, vigyázz! Nehogy erre építsd a jövődet! Mert ez elvész. Illetve te meg fogsz halni és ezt elveszíted. De ha jó voltál és a kincsedet a mennyországba gyűjtötted, akkor gazdag leszel, dúsgazdag leszel a mennyországban! Amen.

26. hét hétfő hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Zak 8,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *Jób 1,6–22.*
Evangélium: *Lk 9,46–50.*

26. hét kedd hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Zak 8,20–23.*
Szentlecke „B” évben: Jób 3,1–3. 11–17. 20–23.
Evangélium: *Lk 9,51–56.*

26. hét szerda

2009. október 9.

Szentlecke „A” évben: *Neh 2,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *Jób 9,10–15.*
Evangélium: *Lk 9, 57–62.*

Testvéreim! Néhány dolgot a szentmise-szándékról azt hiszem, hogy mondanom kell, mert eddig a szentmisék elején majdnem minden nap elhangzott, hogy ezt a szentmisét X elhunyt testvérünkért, Y betegért, jószándékra vagy hálaadásul ajánljuk föl, ahogy valaki a sekrestyében kérte, és letett egy bizonyos összeget.

Városokban csak a Zsinat után, tehát az 1970-es évek elejétől jött szokásba, hogy szentmise elején a pap bemondta a szándékot. Falvakon a plébániai misék hirdetéséhez nagyon régóta hozzá tartozott, hogy a plébános úr hirdette, hétfőn ezért, kedden ezért lesz a szentmise.

Nyár eleje óta ilyet a szentmisék elején nem hallunk. Nincs a hívők részéről kért mise-szándék. Azt hiszem, hogy ez egy kis magyarázatot igényel.

A kért mise-szándék annak a megnyilvánulása, hogy a szentmise áldozatához valaki egy konkrét kérést hozzátesz. Amikor a templomainkról van szó, akkor azt szoktuk mondani, hogy a katolikus templomot az különbözteti meg a többi imaháztól, zsinagógától, stb. , hogy a tabernákulumban az Úr Krisztus közöttünk lakik. Ennek a jele az örökmécses. Ez így igaz. De ehhez hozzátartozik, hogy a katolikus templomok azok a helyek, ahol szerte a földkerekségen áldozatot mutatunk be Istennek. Az imaházakban, a protestáns templomokban, zsinagógákban áldozatbemutatás nincs. Áldozati oltár csak a katolikus templomokban van, csak a katolikus papok áldozópapok.

Ősidők óta, főként mióta a Sinai hegyen megköttetett a nagy szövetség, Isten népének papsága rendszeresen bemutatta a hála, az engesztelés és a kérés áldozatát, napi-rendszerességgel. Reggel és este, kötött rendben, kötött szertartással, meghatározott áldozati tárgyakkal. Ugyanakkor az

Isten népének joga lett a Szövetség alapján ahhoz, hogy ki-ki a maga áldozati ajándékát is odatehesse az oltárra. A saját, személyes ügyével. Ha vétett, engesztelésül, ha valami ajándékot kapott Istenmtől, akkor hálaadásul, ha valami kérése volt, akkor kérésként, ha fogadalmat tett, annak teljesítéseként.

Ennek az egyenes folytatásaként, amikor az Egyház élni kezdett, ez jön tovább. A szentmisében mint áldozatban mindig ott van az imádás, a hála, az engesztelés és a nagy egyházi közösség gondjai. De egy megkeresztelt embernek joga van ahhoz, hogy ehhez hozzátegye a saját, egyéni gondját, háláját, imáját, kérését. Régen akinek külön gondja, megköszönnivalója volt, az egyébként is hozott áldozati adományokhoz még valamit hozzátett: bort, viaszt, hogy gyertyát lehessen belőle önteni.

Ez az Egyház hagyományában folyamatosan élt és él. A pénzgazdálkodás elterjedésével a hívők már pénzadományt hoztak, mondván, hogy a templom illetve a papság vegye meg a szükséges dolgokat. – Ebből persze kialakulhatott a gyanú, hogy az Egyház is egy a szolgáltató fórumok között. És ha nem is az üzletet veszem alapul, ahol vásárolok, de ahogy egy fodrászhoz megyek vagy ide megyek, oda megyek és tarifák vannak, hát úgy az Egyházban is kialakult egy ilyen tarifa-rendszer. Bizonyos fokig igaz. De azért az nem veszett ki, hogyha én szentmise-szándékot kérek, akkor a gondomat, meg a kérésemet teszem oda az oltárra és amennyire képes vagyok, vagy ahogy az Egyház ezt most mondja, hozzájárulok az Egyháznak a kiadásaihoz. Az áldozatom jeleként.
Most pedig olyan helyzetbe kerültünk – remélem, nem sokan vannak, akik ezt a kínos helyzetet átélték! - hogy megyek, szeretnék szentmisét kérni, és hallom, hogy igen, de x összeget szíveskedjék letenni… És nem vagyok rá képes.

Divatós szóval élve, ez az Egyház számára olyan kihívás, amire reagálni kell. Mégpedig azzal kell reagálni, hogy vigyázat! A fodrásznál törvényszerű, hogy tavaly 1200 Ft-ot kellett fizetni, januárban már 1500-at, most már ott tartunk, hogy 1800, hamarosan 2000 lesz. És ha azt akarom, hogy megnyírjanak, le kell tennem ezt az összeget. Az Egyházban azért ez nem így van.

Meg kell majd találnunk annak a módját, hogy ha valakinek valami nagy gondja van, vagy halottja van, vagy valami kérése van, merje mondani. Aztán ha azt az összeget, amit a hivatalos árjegyzék mond, nem tudja kifizetni, merje mondani, hogy azért én szeretném, ha a szentmisében erről vagy arról megemlékezne az atya. Illetve, amennyit adni tudok, azt jó szívvel adom.

S akkor még mindebbe belezavar az, hogy akik szentmisét kértek az elmúlt két évben, meghökkenve tapasztalták, hogy nyugtát kaptak róla. Mert az adóhivatal is közbelépett. AZ ő szempontjukból nézve a szentmise szándékáért adott összeget az orvosnak adott hálapénzhez vagy a vendéglátóiparban a borravalóhoz hasonlították, amit adóztatni kell. Egy katolikus hívő érzi, hogy nem erről van szó, hanem arról, hogy nekünk, mint hívőknek, megkeresztelt katolikusoknak jogunk van, hogy az áldozathoz a magunkét is hozzátegyük.

Reméljük, találunk olyan megoldást, ami gyakorlatban is kivihető. De aki egy kicsit is odafigyel a szentmise Fölajánlás utáni részére, az hallja, hogy az imádságban, amivel az áldozatot odatesszük Istenünk elé, rólunk is mindig szó van, élőkről és holtakról. És ez rendkívül fontos. Mert az áldozat, amit mi, emberek bemutatunk, a mennyek országa felől nézve valami olyan, mint amikor a Föld a ráeső napfényt tükrözi és kék színben ragyog a mindenségben.

26. hét csütörtök
2002. október 3.

Szentlecke „A” évben: *Náh 8,1–12.*
Szentlecke „B” évben: *Jób 19,21–27.*
Evangélium: *Lk 10,1–12.*

Testvéreim! Ezt a hetvenkettőt kettesével, a 12 apostol kiválasztása után indította útnak az Úr Krisztus, mert azt akarta, hogy az evangélium terjedjen és meghallják az emberek, hogy az idő betelt. A várakozásnak vége, az Isten országa elkezdődik.

Óriási meglepetés volt a Tizenkettőnek is, ennek a hetvenkettőnek is, meg mindazoknak, akik vették a hírt. Óriási volt a meglepetés, hogy a hír nem arról szól, hogy: fegyverbe!, hanem úgy kezdődik, hogy Békesség e háznak.

Az Úr Jézus tudta, hogy először meglepődnek majd az emberek, aztán a második reakció azt lesz, hogy nem ezt vártuk. Mert a nép szorongatott helyzetben élt, nem olyan régen zajlott le a harmadik népszámlálás, lázongások közepette, és a közhangulat olyan volt, mint egy száraz szalmakazal, amibe csak egy szikrát kellett volna beledobni, s az egész lángra lobban. De az üzenet, amit az Úr Krisztus útnak indított, nem szikra, hanem harmat. Csöndes, nagyon gyengének tűnik, de életet hoz.

Micsoda éjszakák lehettek ezek!, mikor ez a 2–2 ember megérkezik egy-egy faluba és egy ismerőshöz, egy rokonhoz, egy korábbi jóbaráthoz bezörögnek, hogy adnál szállást éjszakára? – Igen. És az éjszaka nem ivászattal telik, hanem ez a két ember beszélni kezd: Valaki küldött minket és ezt üzeni, hogy készüljünk, mert közel van az Isten országa. De nem háborúval, hanem békességgel. És a ház népe itta a szót, amit ezek a Názáreti Jézusról meséltek nekik: A kenyér szaporodik a kezében... , vizen tud járni..., ha egy süketnek megérinti a fülét, hallani kezd. A következő hajnalon, aoknak, akik befogadták a két küldöttet, és meghallották az evangéliumot, másként kelt föl a Nap.

Egyszer csak jött a hír, hogy ezt a Jézust megfeszítették. A hírek akkor is elég gyorsan terjedtek. A Nagypéntek délután híre talán már másnap szétfutott az országban. Mint ahogy a harmadnapnak a híre is szétfutott, hogy föltámadott. És Isten országa tényleg elkezdődött, nem kard-csörgés közepette, hanem a föltámadás harmat-gyöngeségével. Amelyben a hívő ember tölismeri, hogy ez az! Erre vártunk!

Ez minden hívő életben lejátszódik. Amikor az ember felnőtt fejjel fölfogja az evangéliumot, hasonló történik. Ott a lehetőség, hogy megbotránkozzam, hogy nem ezt vártam, de az üzenet hangzik. És az üzenet úgy kezdődik, hogy merjél bűnbánatot tartani, merd elhinni azt, hogy a jelen körülmények között, amikor elő tudnak állni ilyen szalmakazal-helyzetek, hogy csak egy szikra kellene... de nem! Az evangélium üzenete mindig harmatként jön. Csitít, békít, enyhít, gyógyít.

Főleg amikor az ember áldozik, amikor már nem a hetvenkettő közül kettőt, már nem is egy igehírdetőt, hanem azt fogadja be az ember a szívébe, Akiről az evangélium szól. Aki maga a Béke, a bűnbocsátó, újjáélesztő, gyógyító Krisztus.

Gondolom, a testvérek mindegyikének volt már olyan élménye, hogy vendégül látpot valakit, elbeszélgettek, s amikor elmegy,csak annyit mond: „Olyan jó volt nálad lenni..." Ez már annak a jele, hogy a lakásodban, meg a szívedben az a béke, amiről az Úr Krisztus küldi az üzenetet, ott van, és ezt az emberek megérzik.

Holnap Szent Ferenc ünnepe lesz, akitől nagyon sokan megtanultuk azt az imádságot, hogy: Uram, tégy engem a Te békéd eszközévé! Ez az ima ezt kéri, hogy Uram, tégy engem a hetvenkettő közül eggyé. A Te megszámlálhatatlan tanítványod közül tégy eggyé, aki hordozza a Te békédet, már ismeri, és amikor találkozik embertárssal, felebaráttal, talán meg se szólítja, de a szívében lévő békét sugározni tudja feléje.

Miközben ezt a szentmisét papi és szerzetesi hivatásokért ajánljuk fel, hogy küldjön az Úr munkásokat az aratásába, tárjuk ki Előtte a szívünket, hogy Uram, a békédet add nekünk!... Tégy minket okossá, leleményessé, hogy amikor és ahogyan lehet, ezt a békét, a Te országodnak a békéjét tovább is tudjuk adni! Amen.

26. hét péntek
2003. X. 3.

Szentlecke „A” évben: *Bár 1,15–22.*
Szentlecke „B” évben: Jób 38,1. 12–21; 39,33–35.
Evangélium: *Lk 10,13–16.*

Testvéreim! Aki elmegy innen a földről, nem felejti el, ami vele történt. A Szűzanya sem, az Úr Krisztus sem felejtette el és nem tagadta meg azt, amit itt a földön átélt. Éppen ezért, amikor mi betegségben fordulunk hozzájuk, értik a szót. A Szűzanya is, aki ugyan, valószínű a tulajdon testében nem szenvedett betegségektől, de a Fiával együtt szenvedett. Az Úr Krisztus pedig talán orvosilag nem volt beteg, de a kínszenvedésében magára vette minden betegségünket, minden bajunkat. És megízlelte a halált. Igaz, órák leforgása alatt, de a maga emberi természete megtapasztalta a gyöngeséget. Nem egy betegség miatt, hanem a kínzói miatt. Ő is ismeri, mi az, hogy elesni. Mi az, hogy nem bírom tovább. Meg mi az, hogy nincs visszaút. Ő ezt ismeri. Ezért, amikor Hozzá fordulunk, akár saját betegségünkben, akár úgy, mint most, hogy a betegeinkkel fordulunk Hozzá, Ő pontosan tudja, mekkora gond az, amit oda akarunk Neki adni.

Elsősorban most a Szentatyát. Aki előtt nagyon nehéz két és fél, három hét áll. – Vasárnap Boldoggá-avatás lesz megint. Aztán 7-én, kedden elmegy Pompejbe. Igaz, csak egy fél napra, mert reggel indul és délután 5-re otthon lesz megint Rómában. De el akar menni a Rózsafüzér Királynőjéhez, hogy őnála zárja le a Rózsafüzér Évét. És elmondja azt a nagy megkérlelést, amit Boldog Bartolo Longo a Rózsafüzér Királynőjéhez megfogalmazott.

A nyár elején a szentmisék után elkezdtük imádkozni a rózsafüzért, mert a Rózsafüzér Éve van. Hála az Úr Krisztusnak és a Szűzanyának is, hogy eddig meg tudtuk tenni. Most 7-én befejezzük mi is a Rózsafüzér Évével a rózsafüzért reggel, közösen. De október lévén, este fél 6-kor a templomban rózsafüzér van. Ezt jó tudni. Nem valószínű, hogy újra el tudunk ide jönni a templomba, de meg lehetne tenni azt, hogy fél 6-kor, este megfogom a rózsafüzért és otthon imádkozom.

Aztán jön 16-a, meg 22-e, ami a pápaválasztás meg a székfoglalás évfordulója s közben, 19-én a Szentatya Boldoggá szeretné avatni a Teréz nővért, a kalkuttait. A Vatikánból jelzik előre, hogy 16-án a Szentatya aláír egy apostoli levelet a püspökökhöz arról, hogy mit is jelent az, hogy a püspökök az Igének és a szentségnek a szolgái az Egyházban?

Közben a Szentatya beteg. Maga is észleli a gyöngeséget és szenvedi. A mi Istenünk úgy akarta, hogy a megváltás, a kereszt fáján történjék meg. Az Atya, Akit senki nem ismer, csak a Fiú, úgy

akarta, hogy a Fiú emberként abból tanulja meg az engedelmességet, amit elszenvedett. S a Fiú, Akit ugyancsak nem ismer senki, csak az Atya, értünk, emberekért, a mi üdvösségünkért elvállalta a keresztet. Az engedelmességet – mindhalálig. Tőle halljuk hogy „Gyertek utánam. és ahol én vagyok, ott lesztek majd ti is." Mi peedig a föltámadott, a mennyben uralkodó Krisztus szentséges Szívéhez fordulunk, hogy Jézusunk, irgalmazz nekünk. Segíts! Hisszük, hogy nem teszel ránk nagyobb terhet, mint amit el tudunk viselni. Segíts, hogy mindig a nyomodban járva a keresztünket mi is, a Szentatya is hordozni tudjuk. Amen.

26. hét szombat
2002. október 5.

Szentlecke „A" évben: *Bár 4,5–12. 27–29.*
Szentlecke „B" évben: *Jób 42,1–16.*
Evangélium: *Lk 10,17–24.*

Testvéreim! Boldog a szem, amely elkezdi látni a Krisztus-misztériumot. Mert a Tizenkettő is, meg a hetvenkettő is megtapasztalta ugyan, hogy Jézus nevében csodatételekre képesek, látták Jézus csodáit. Ugyanakkor látniok kellett a Golgotát, a megfeszített Krisztust. Húsvét előtt bizonyára sokak fejében megfordult, hogy: nem értem... ha ekkora hatalom van a kezében, hogyan tud ilyen gyenge lenni?! És ha bennünket – engem is – ilyen hatalommal tudott fölruházni, akkor hogy történhetett meg a Nagypéntek?

Sokan meg is botránkoztak Jézusban. Mert a mennyek országa, amit Ő elhozott, aminek az örömhírét rábízta a Tizenkettőre, meg a hetvenkettőre, meg amit az Egyházra bízott, hogy: hirdessétek és valósítsátok meg a föld végső határaiig, ez az ország nem ebből a világból való. Az időnek fölött áll, minden emberi gyöngeség fölött áll, és mégis, olykor úgy tűnik, hogy szabadon el lehet vele bánni.

Lassan tanuljuk meg, hogy a Krisztus-misztérium válik láthatóvá az Egyház történetében és minden igaz Krisztus-hívő életében. Ehhez kell a hitnek a fénye, kell a hit erénye. S kell az az engedelmes emberi lélek, aki engedi a dolgokat kibontakozni az isteni terv szerint. Azaz tud türelmes lenni. Tudja kivárni a dolgok végét, személy szerint is, nagyobb léptékekben is.

Adja meg nekünk az Úr, hogy ha már a keresztségben megajándékozott a hittel, akkor segítsen a hittel látni a mindennapjainkat visszafelé is, hogy amik velünk történtek, megértsük; meg előre tekintve is, hogy éljen bennünk a remény, hogy az Isten ereje, hatalma, szeretete nem fogy el. Nem könnyű Isten útjain járni, de ha merünk hinni, ha elfogadjuk a hit, a remény és a szeretet kegyelmét, akkor elkezdünk látni. Adja meg nekünk az Úr a hitbeli látás örömét. Amen.

Évközi idő 27. vasárnapja „A" évben
2008. október 5.

Napi könyörgés

Mindenható, örök lsten, ki atyai jóságodban mindig többet adsz, mint amit kérhetünk vagy megérdemlünk, kérünk áraszd reánk irgalmasságodat: bocsásd meg mindazt, ami lelkismeretünket bántja és azt is add meg, amit mi kérni sem merünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké,

Olvasmány:*Iz 5,1–7.*
Szentlecke:*Fil 4,6–9.*
Evangélium:*Mt 21,33–43.*

Testvéreim! Most már a harmadik példabeszédet halljuk a szőlőről. Mind a három Isten és a népe, Isten és az ember kapcsolatáról szól. Hallottuk a két fiú történetét, amelyből kitűnik, hogy az apának nagy gazdasága van, és gondos gazda, aki nem várja meg, amíg üzenet érkezik, hogy fölveri a gaz a földjeidet, hanem a kellő időben indítja a munkásokat. A fiait is. De a fiait nem a disznókhoz küldi, meg nem az olajfák közé küldi, a fiait a szőlőbe küldi! A szeme fényébe küldi…

Hallottuk a piacon a munkát kereső emberek és ismét a szőlősgazda példázatát, amelyből az derült ki, hogy ennek a gazdának nem csak a saját földjeire, gazdaságára van figyelme és gondja, hanem másokra is. Tudja, hogy akiknek nincs földjük, akiknek csak a két keze van, ha nem találnak munkát, éhen vesznek családostul. Ezért megy és jóságos. A napszám kifizetésekor még az is kiderül, hogy milyen bőkezűen jóságos. És igazságos. Amiben megegyezett, azt megadja azoknak, akiket jószívűségből fogadott föl.

És most halljuk a harmadikat, a legdrámaibb példázatot, amelyből az derül ki, hogy ez a gazda tényleg gazdag. Megengedheti magának, hogy kiadja kinek-kinek a dolgát és ő elmegy messze földre. Diplomata? Kereskedő? Egy gazdag ember. – És ott vannak a gonosz szőlőmunkások. Már a napszámosok megfogadásakor is hallgatólagos szerződés jött létre a gazda és a piacon ácsorgók között, hogy: menjetek és én meg fogom nektek adni a napszámot, ami titeket megillet. A szőlőművesekkel – legalább is a vezetőjükkel – nyilván írásos szerződés-kötés történt. Hogy februártól novemberig rátok bízom a szőlőt és a termés harmada, negyede a tiétek, kétharmada, háromnegyede az enyém. Hiszen én vagyok a tulajdonos. – Mi baja volt a szőlőműveseknek és a szőlőmunkásoknak, hogy megszegik a szerződést? Valahonnan beléjük szállt a gondolat, hogy ez a gonosz gazdag bennünket kirabol… Nincs is itt… És tessék! Küldi a szolgáit, hogy elvegye tőlünk a negyedrészt vagy a felét a termésnek.

Honnan eredt ez a hazug gondolat? Mi az, hogy elveszi tőlünk a negyedrészt? Nem ebben egyeztek meg? Ott van az írásos szerződés! A gazda kéri azt, ami őt megilleti. Ezeknek az embereknek már eszébe se juthat az, hogy esetleg ez a gazda annyira jóságos és gazdag, hogy elkéri tőlünk az őt megillető részt és amikor megvolt a szüret és lejár a szerződésünk ideje, egy nagy áldomást tart velünk és az áldomásban bőségesen visszaadja azt, amit elkért, mint őt jogosan megillető részt. Ez már észbe sem jöhet, hanem jön a lázadás. Megölik a két szolgát, vagy hármat, aki jött, megölik a többi szolgát, amikor jönnek. – Megölik a fiút azzal a gyilkos gondolattal, hogy ez az örökös. Ha ezt megöltük, miénk lesz az öröksége. Az már eszükbe se jutt, hogy mi lesz, ha ennek a megölt fiúnak az apja, a gazda jön és számon kéri azt, hogy mit műveltünk! – Eddig már nem látnak előre. Megölik a fiút. Ez még példázatnak is hátborzongató.

Az Úr Krisztus pedig tudta, hogy prófétál. Előre mondja a véneknek, a farizeusoknak, a vezetőknek, előre mondja mi fog történni. Mert ahogyan ezek a gonosz szőlőmunkások kitaszították a szőlőből a fiút és megölték, Ő látja: úgy fognak engem Izrael vezetői kitaszítani maguk közül, átadnak engem a rómaiaknak. Kitaszítanak, kivisznek Jeruzsálemből, kereszttel a vállamon és meg fognak ölni. Engem, a Fiút. Az örököst. Akié nem csak Jeruzsálem, nem csak az ígéret földje, nem csak a Föld. A mindenség az enyém! Ők pedig a hátsó gondolattal, hogy megöljük az örököst, miénk lesz minden, meg fognak ölni. – Megtörtént. Mit tesz majd az Atya a végső számadáskor?! Nos, ez a nagy történelem, meg az Üdvtörténet egésze.

Ugyanennek megvan a személyes változata mindegyikünk életében. Vallásosságunkban egész nyilvánvalóan látható, de életünk egészében is ez történiuk. Mint katolikus keresztények hallunk bizonyos elvárásokat. Halljuk a Tízparancsolatot, halljuk az Egyház öt parancsát, halljuk a lelkiismeretünkben, hogy ezt tedd, azt pedig nem szabad.

Két konkrétum: naponta imádkozzál, vasár- és ünnepnap végy részt a szentmisén, ha katolikus életet akarsz élni. Ez nem egy egyszerű szerződés, hanem egy szövetség kérdése. Az új és örök szövetség kérdése. Ha megteszed, amit elvár tőled Isten, részese vagy az új és örök szövetségnek és amit ígért, ő megteszi.

Hányszor megkísérti az embert, hogy most imádkoznom kellene, de nem érek rá. Fontosabb dolgom van. Aki nem csak fohászokkal imádkozik, hanem hosszabb időt, akár csak öt percet is szokott tölteni imádsággal, ismeri ezt a kísértést és gondolatot, hogy most jönne az az öt perc, amikor imádkoznom kellene és pont most valami sokkal fontosabb teendő jut az eszembe! Hogy inkább azt kellene csinálni.

Ha pap vagyok, vagy szerzetes vagyok, ugyanez a kísértés megér a zsolozsmával kapcsolatban. Eljön a perc, amikor el kellene kezdeni a reggeli dicséretet, s akkor eszembe jut, hogy ezt is kéne csinálni, ezt is meg lehetne csinálni ennyi idő alatt. Igen ám, ha nem az imádságot végzem a kellő percében, megszegem a szövetséget.

Ugyanez a vasárnap és az ünnepnap esetében a szentmisével. Hány ötlete van az embernek arra az egy vagy másfél órára, amibe kerül a vasárnapi szentmise! Hogy alhatnék még… jaj de fáradt vagyok… a mosást ez alatt el lehetne intézni… ide vagy oda el lehetne menni és el lehetne intézni ez alatt az idő alatt… Ha engedek a kísértésnek, megint valami olyasmit csinálok, mint ezek a gonosz szőlőművesek csináltak.

A vallásos lélek e kísértésekkel szemben megteszi, amivel tartozik. Taán meg is fogalmazza: Istenem, ez az öt perc a Tiéd! A vasárnapomból reggel vagy este ez a másfél óra a Tiéd. A szentmisében azonnali hatállyal látható, hogy amit mi odaadunk a mi Urunknak, azt Ő konszekráltan adja vissza! Mint az a gazda, aki áldomást tart a szőlőműveseivel, ha azok megadják a neki járó részt. Ezt a mi Istenünk mindig megteszi velünk! Az imádságainkban is. Mert Neki nem az kell, amit mi a nyomorúságunkból, meg a törékenységünkből összekaparva Neki odaadunk. Neki a hűségünk kell! Mert amikor az ember egy szerződést, egy szövetséget, mondjuk egy házasságkötési szövetséget megtart, annak adja jelét és azt testesíti meg, hogy én hűséges vagyok hozzád. Amit ígértem, mert szeretlek, megteszem. Akkor is, ha valamiről, amiről most éppen kedvem volna, le kell mondanom. Megteszem, mert hűséges vagyok hozzád.

A szentmiséink ezt jelentik. Meg azok a percek és órák, amelyeket az életünkből odaajándékozunk a mi Istenünknek. Ezt jelentik, ezért drága kincsek, amelyeket érdemes óvni. És érdemes rá figyelni, hogy amikor jön a perc, akkor amit kell s amivel tartozunk a mi Istenünknek, azt jó szívvel ajándékozzuk oda Neki! Mert Ő konszekrálja és visszaadja, mégpedig bőségesen mérve adja vissza. Amen.

Évközi idő 27. vasárnapja „B” évben
2006. október 8.
Magyarok Nagyasszonya

Olvasmány: *Ter 2,18–24.*
Szentlecke: *Zsid 2,9–11.*
Evangélium: *Mk 10,2–16.*

Testvéreim! Először egy meghívást szeretnék átadni. A meghívó egy szentmisére szól, Józsefvárosban, a Molnár Ferenc térre, ahol este 6-kor püspök rektor urunk, Bíró László atya misézik. Ott lesznek vele a kispapok is. Aczél Zsongor pálos atya mondja majd a szentbeszédet egy emléktábla avatása alkalmából. Az emléktábla pedig annak állít emléket, hogy 90 évvel ezelőtt, az I. világháború harmadik évének elején a szeminárium fölállított egy szökőkutat, a Béke kútját.

Ez úgy kapcsolódik a szemináriumhoz, hogy száz évvel ezelőtt Józsefvárosnak azon a részén még kertek voltak, s éppen száz éve kezdték parcellázni. A kertek között a Központi Szemináriumnak is volt területe, ahol annak rendje-módja szerint zöldséget és gyümölcsöt termeltek. De mikor parcellázni kezdtek, a szeminárium bérházat épített. Gondolván arra, hogy lesznek szegényebb emberek is, akiknek jutányos házbérrel vagy lakbérrel otthont tud majd adni ez a bérház. Kitört a világháború, s akkor ott, a harmadik év elején úgy érezték a szeminárium elöljárói, hogy jobban kellene imádkozni Magyarok Nagyasszonyához. És ott, a bérház előtti téren fölállítottak egy szökőkutat, amit jól ismernek azok, akik a májusi litániára szoktak járni szombatonként, mert ez a szökőkút most itt áll a kvadrumban, a szeminárium kertjében. Mert 1939-ben, amikor sűrűbb beépítés kezdődött ott a Józsefvárosban, a kút útban volt. S akkor a szeminárium elöljárói úgy határoztak, hogy: le ne romboljátok! Hozzátok ide be. Ide be, a szemináriumba.

Az oszlop tetején ugyanannak a csesztohovai kegyképnek a szobor-változata van, amely itt van a főoltárunkon. Az oszlopnak a velünk szemben lévő oldalán annyi van bevésve, hogy *Ave Maria*. A hátoldalán azonban ott van a gyászbaborult egek, háborgó tengerek Csillaga, Mária kezdetű népénekünk egy versszaka, a békéért könyörögve.

Ma este tehát 6 órakor, a józsefvárosi önkormányzat kezdeményezésére emléktáblát avatnak a Béke kútja és Magyarok Nagyasszonya emlékének.

Akire mennyire szükségünk van nekünk, magyaroknak, mindig. Azóta, hogy Szent István – haldokolván – végrendeletileg a népét mindenestül odaajánlotta a Boldogságos Szűznek, és megkérte a Szűzanyát, hogy ő, aki a világnak a királynője, legyen Nagyasszonya ennek az árva népnek.

Ilyen fölajánlást elsőként a világban a mi Szent Istvánunk tett. Azóta a katolikus magyarok vallották és valljuk, hogy van alapja a reményünknek. Mégpedig ez, hogy az égben van a mi Királynőnk, akire mi néha nem hallgatunk, néha tagadjuk, sajnos káromolni is tudjuk, de akiben egy csöpp jóérzés van, s főleg, akiben katolikus hit van, az tudja, hogy ki nekünk a Szűzanya, mint Nagyasszonyunk. Akiről sok mindent tudunk.

Tudjuk azt is, hogy mit mond, amikor bajban lévő ember hozzá fordul. Ugyanazt mondja, amit mondott a kánai menyegző felszolgálóinak: „Bármit mond nektek az én Fiam, tegyétek meg!" – A Szűzanya ugyanis tudta, hogy Jézus segíteni fog, de azt is sejtette, hogy próbára teszi az embereknek a hitét.

Néhányszor már hallhattuk, hogy a felszolgálók, mikor hallották a parancsot, hogy „Töltsétek meg ezeket a kőedényeket vízzel!", tiltakozhattak volna, hogy „Uram, vizünk van… borunk nincs!... mit akarsz a vízzel?" – De megtöltötték az edényeket vízzel. – Amikor kapták a második parancsot: „Merítsetek abból, ami a kőedényben van, vigyétek a násznagynak!", még mindig tiltakozhattak volna, hogy „Uram, a násznagy nem vízre szomjas"… de ők nem vitatkoztak, hanem engedelmeskedtek. És hitük jutalmául Jézus a megszorult násznépet olyan borral itatta meg, ami finomabb, jobb, mint mindaz, amit addig ittak.

Amikor egy nép vagy egy ember bajban van és odafut a Szűzanyához, a Szűzanya ugyanazt mondja mindig: Tedd meg, amit az én Fiam neked és nektek mond. – És mit mond az ő Fia? – „Térjetek meg! Tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumnak!" – és elénk állít két példát, hogy mit nem szabad tennie annak, aki Tőle kér segítséget.

Az egyik: Nem tehetjük meg azt, amit a vámossal együtt imádkozó farizeus tett. Mi emberek, egyikünk sem tehetjük meg, hogy odamegyünk Máriához segítséget kérni, és utána az ő szent Fiának elkezdünk mutogatni a másikra, hogy „Uram, ide nézz, én nem vagyok olyan, mint ez. Nem vagyok házasságtörő, nem vagyok tolvaj, nem vagyok káromkodó, nem vagyok hittagadó, nem vagyok ez, nem vagyok az, mint ez a vámos… én jobb vagyok." Mire ezeket elmondanánk, az Úr Krisztus már nincs is ott, mert ilyenfajta hazugságot nem tűr el. – Ez az egyik, ami kizárja a Tőle való segítségkérést.

A másik a házasságtörő asszony esete, akit a hajánál fogva megragadtak és odalökték Jézus elé: „Na, Mester, mit mondasz? Mert mi tudjuk, hogy ennek pusztulnia kell. Meg kell kövezni." – És akkor mondja Jézus, hogy kövezzétek meg. De az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül való. Aztán elkezdte leírni a porba a bűneiket.

Tehát ha a Magyarok Nagyasszonyához futunk most oda, „Oltalmad alá futunk, Istennek szent Anyja. Lásd meg a bajainkat!” Halljuk meg tőle: Tegyétek meg, amit az én Fiam mond nektek. – Halljuk meg, hogy: térjetek meg, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az Evangéliumnak.

Ez az Úr Jézus ajkáról felénk ugyanolyan képtelenségnek tűnhet, mint az a parancsa, hogy: töltsétek meg a korsókat vízzel. – Mert Ő igazában azt mondja nekünk, hogy sirassátok meg a bűneiteket. És a szívetek kicsi edényét töltsétek meg a könnyeitekkel. – Aztán majd meglátjátok, mi történik.

Mert ha hallgatunk Rá, akkor az Ő végtelen, isteni hatalmával, amiben jóság van és irgalom, megsegít. És az az élet, amit egy megtérő ember Tőle kap, úgy különbözik a világból meríthető élettől, mint ahogy a Jézus által teremtett bor különbözött attól, amit addig ittak az emberek.

Higgyünk a Szűzanyának! És kérjük meg: Mária, te, aki Nagyasszonyunk vagy, mi ezt hisszük és valljuk és akarjuk. Imádkozz érettünk, bűnösökért, hogy meg tudjunk térni, bűnbánatot tudjunk tartani és amit az Evangéliumból nekünk meg kell tennünk, azt meg tudjuk tenni. Amen.

Évközi idő 27. vasárnapja „c” évben
2013. október 6.

Olvasmány: *Hab 1,2–3. 2,2–4.*
Szentlecke: *2Tim 1,6–8. 13–14.*
Evangélium: *Lk 17,5–10.*

Testvéreim! Ezt a vasárnapot *az őszinteség vasárnapjá*nak nevezhetnénk el. Hogy jön ide az őszinteség? Mert ha az Evangéliumra nézek, akkor a botrányok vasárnapjának kellene nevezni. Az Úr erről beszélt, hogy botrányoknak történniük kell, egyébként jaj annak, aki a botrányt okozza.

Hát persze… A botrány azonban mindig egy hazugság nyilvánosságra kerülése. Ami vagy robbanás-szerű és belülről derül ki, hogy itt hazudtak – hazudtál! – vagy kívülről valaki nyomozást kezdett és kiderítette, hogy valami emeletes hazugság történt! – És ez megütközést kelt. Egyrészt, hogy rólad ezt nem tételeztem föl! Másrészt, főleg, ha nem magánszemély vagy, hanem egy hivatal nevében hazudtál… a hivatalba vetett hitem omlik össze. És kérdés, hogy ezt a hitet még föl lehet-e éleszteni? Nem úgy halt-e meg bennem, hogy ezzel a hivatallal én többet nem óhajtok találkozni!

Az ilyen helyzetek megoldása az őszinteség, ezért lehet ez a mai nap az őszinteség vasárnapja. Mert az őszinteség két oldalból, vagy két félből tevődik össze: az igazmondásból és az igaz viselkedésből. Az őszinte ember nem visel álarcot, hanem mutatja az igazi arcát. Nem sminkel, nem bújik színfalak mögé, nem bújik mások mögé, hanem mutatja önmagát. De mert ember, esendő. Tud ő is hazugságot elkövetni, de megbánja. És akivel szemben vétett, és hazudott neki, ahhoz oda tud menni. …Megalázkodva, hogy bocsáss meg, de amit én tegnap neked mondtam, az nem úgy van… hanem… hallgasd csak! … az igazság ez!

Ilyen helyzetekre mondja az Úr Krisztus, hogy ha a felebarátod vétett ellened, tett valami olyat, amin megütköztél, sőt, még fájt is, és tőle ezt nem vártad… - De ha megbánja és naponta hétszer jön, hogy bocsáss meg! – Bocsáss meg neki! És gondold meg azt, hogy te magad – másokkal – hányszor voltál ilyen helyzetben és ez, aki most jött és a bocsánatodat kéri, nagyobb nálad, mert neked esetleg eddig soha nem jutott eszedbe! … hogy akinek hazudtál, annak föltárd az igazságot.

A Tizenkettőnek pedig azt mondja: Ti az én szolgáim vagytok. Amikor bizonyos dolgokat parancsolok nektek, ne higgyétek, hogy bántani akarlak. Nektek küldetésetek van. És ha nem teszitek meg ti, amit mondok nektek, akikhez küldelek, azokhoz nem jut el az, amit én általatok üzenek nekik és az sem, amit általatok adni akarok nekik. Ne feledjétek: a szolgáim vagytok. Ti engem Úrnak mondotok – és az vagyok számotokra. Az is vagyok. De ha megtettetek már mindent, akkor ne hencegjetek! S ne azzal menjetek a többiek elé, hogy: ide figyeljetek! … ti hazug, ilyen-olyan-amolyan gyarló férgek! – mi – ugye – megtettük, amit az Úr mondott, - hát ide figyeljetek! Ne így! – Hanem amikor – ha ez egyáltalán lehetséges – megtettetek mindent, akkor őszintén mondjátok – először felém, aztán a testvéreitek felé: mi nem nagyok vagyunk, hanem csak azt tettük, amit tennünk kellett!

Legyetek őszinték! Szóban is, az életetekkel is. És ezt tanítsátok a többieknek. – Mert a kicsinyek a nagyokra figyelnek. A gyerekek a felnőttekre, a kevésbé műveltek a műveltebbekre. A szegények a gazdagabbakra. És olyan könnyű botrányt okozni! Tönkre tenni abban a másikban a hitet!
Ferenc pápánk Szent Ferenc napját Assisiben töltötte. Mondván, hogy én ennek a Ferencnek a nevét választottam pápai nevemül… hát most elmegyek tanulni tőle! – Elment abba a kis

kápolnába, ahol Ferenc találkozott a Megfeszített Krisztussal. Ahol őrzik azt a festett feszületet, amelyik Ferencnek megszólalt. – És most Ferenc pápa mond valamit, - mondott valamit – amire nem szoktunk figyelni.

Fölhívta a figyelmünket arra, hogy: nézzétek meg ezt a feszületet! Ezen a feszületen nem a halott Krisztus látható, aki már a több órás haláltusa végén kiáltotta, hogy: Beteljesedett! – és lehajtotta a fejét és a teste még ott van a kereszten… Ezen a feszületen az élő Krisztus látható! … Akinek nyitva van a szeme! … És amennyire a festő képes volt, érzékeltette, hogy ez a Krisztus még szenved! … a kereszten. Ferenc pápnk Vele találkozott. És azt mondja a pápánk: Testvéreim! A megtérés erejével hathat az emberre, ha egyszer így találkozik a Megváltóval! Megérzi az ember szíve azt, hogy a Megváltó a keresztről rám néz… és átlát rajtam. Látom én Őt? Belelátok-e a szívébe? … a szenvedő szemén keresztül belelátok-e oda, hogy értem szenved?! … azért, hogy én őszinte tudjak lenni… azért, hogy számomra legyen megbocsátás… és tudjak megbocsátani. Kereszténynek lenni – mondja a Szentatya – ez a feladat! Tanulni! Meglátni az értünk szenvedő Krisztust.

Egy másik mozzanata is volt ennek az assisi látogatásnak: a püspöki palotában fölkereste azt a termet, amelyet az assisi hagyomány úgy nevez, hogy a „vetkőzés terme”. Mert ebben a teremben történt, hogy az apa a püspöki bíróság elé vitte a fiát, a kéréssel: „Fenyítsétek meg és csináljatok vele valamit, mert én nem tudok vele mit kezdeni, de tönkre teszi az üzletemet! Eltékozolja mindenemet!” Ebben a teremben történt az, hogy Ferenc levetette a felső ruháját és visszaadta az apjának, mondván: „Eddig te voltál az apám, amiért köszönetet mondok, de ezek után az én apám a mennyei Atya lesz! És én szeretnék levetni magamról mindent, ami ehhez a világhoz köt.”

Amikor napokkal előbb a programot közzétették, az újságírók fölkapták a fejüket: Igen? A vetkőzés termébe is megy a pápa? Na, akkor ott minden bizonnyal nagy vetkőztetéseknek leszünk a tanúi! … Most fogja a pápa levetkőztetni a bíborosokat, a püspököket… leszed róluk minden fölösleges cafrangot…” Ehelyett a Szentatya ott, ebben a teremben arról beszélt, hogy az Egyháznak a világiasságot kell levetkőznie. Ami korszakról korszakra, nemzedékről nemzedékre menthetetlenül rátapad az Egyházra. Néha azért, hogy meg ne botránkoztassa a világot az aszkézisével vagy a szegénységével vagy ezzel, azzal, amazzal… Ezért az Egyház hasonul a világhoz, úgy öltözik, ahogy a világ öltözködik. Ezt kell az Egyháznak levetnie – mondja a Szentatya. De ezt őszintén kell megtenni!

Kérnünk kell az Úr Krisztustól, hogy Jézusunk! Nem könnyű dolgokat vársz tőlünk! Segíts! Segíts, hogy meglássunk Téged! Meglássuk a Te megváltó szeretetedet, aztán merjünk bocsánatot kérni – ha kell! Tudjunk megbocsátani, ha valaki vétett és botrányt okozott – és segíts, hogy amit parancsolsz, megtegyük! Aztán őszintén tudjuk vallani azt, hogy nem csináltunk semmi extrát, csak azt, amit Te mondtál. De amit Te mondasz az több és nagyobb, mint amit a világ mondhat. Amen.

27. hét hétfő
2009. október 5.

Szentlecke „A” évben: *Jón 1,1–2,1. 11.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 1,6–12.*
Evangélium: *Lk 10,25–37.*

Testvéreim! Jónás története és az irgalmas szamaritánus példabeszéde ugyanazt tanítja. Mégpedig azt, hogy ember! Ne felülbírálni akard az Úr parancsát, hanem tedd meg, hogy élj te is, meg az is, akinek teszed, amit tenned kellett.

Jónás történetében az izraelita Jónás kapja a parancsot, hogy menj és térítsd meg Ninivét. És erre Jónásban fölkiált a tiltakozás, hogy „Én? Őket? Ilyen nincs. Hiszen az ellenségünk! Hát ők voltak, vagy az őseik, akik elpusztítottak minket! Hogy én elmenjek oda és megmentsem? Azt nem!" És ahelyett, hogy elindult volna Kelet felé, futván az Úr Nyugat felé indul és hajóra száll, hogy a világ végére menjen.

Az irgalmas szamaritánusban éppen így, amikor meglátja azt a sebesült embert, fölébredhetett a tiltakozás, hogy Én? Ehhez menjek oda? – Ennek a példabeszédben ebben van az ereje, mert Jézus egy izraelita farizeusnak mondja: „Nézd csak! Ez a szamaritánus, aki rengeteg bántást kapott az izraeliták részéről, most nem mérlegel. Hanem, mert legalább félig ő is Ábrahám fia, ismeri a főparancsot. Ezt, hogy: szeresd a felebarátodat, mint önmagadat. Nem tiltakozik és nem bosszút áll, hanem mindenét odaáldozza. A két dénárt, meg mindent, ami még utána következik.

Nyáron volt egy pár nap, amikor a prófétaságról volt alkalmunk elmélkedni. Akkor szó volt arról, hogy a próféta küldetést kap, amit teljesítenie kell. Kap egy üzenetet, amit nem ő talál ki, hanem csak közvetít. Hűségesnek kell lennie, becsületesnek kell lennie. Azt az üzenetet kell átadnia, amit rábíztak.

Most, ez a mai nap arra inti az Egyházat a maga prófétai küldetésében, és mindazokat, akik így vagy úgy ezt a küldetést teljesítik, hogy: ne mérlegelj, amikor parancsot kapsz. Ne akard a kínálkozó alkalmat arra fölhasználni, hogy korábbi sérelmeidet megbosszulsz. Felejtsd el! Bocsáss meg. Mert esetleg a küldetésed olyan valakihez szól, aki korábban az ellenséged volt. S most ott van, kiszolgáltatottan. Menj és segíts rajta. Tedd meg neki az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit most, amikor úgy tűnik, te vagy az erősebb. Ne élj vissza az erőddel. Micsoda próbatét ez!

Az Úr Krisztus maga is ezt csinálta. És mondja: jöjjetek utánam. Én példát adtam nektek. Mutassátok meg azt, hogy tudtok engedelmeskedni a foparancsnak. Mert ebben foglaltatik össze minden. Ha valaki ezt megtette, teljesítette a Törvényt, és bemehet a mennyek országába.

Adjon erőt nekünk az Úr, hogy olyan helyzetekben, amikor erőosebbnek érezzük magunkat valaki másnál, erőnk a prófétai küldetés teljesítésére fordítsuk, és tegyük meg a jót, amit megtehetünk. Amen.

27. hét kedd
2004. október 5.

Szentlecke „A” évben: *Jón 3,1–10.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 1,13–24.*
Evangélium: *Lk 10,38–42.*

Testvéreim! El lehet azon gondolkodni, hogy vajon mi történt volna akkor, ha az Úr Krisztust elfogadják a kortársai. Az írástudók, a vének, a jogászok meg a főpapok. Mi lett volna akkor?

S ennek a kérdésnek ránk vonatkozó változata, hogy mi lenne akkor, ha úgy igazán odahallgatnék az Úr Krisztusra? Mi lenne akkor, ha ez a mai világ elfogadná és odahallgatna Rá? – Megváltozna az élet. – De hát mi annyi mindent tudunk ellen fölhozni! Meg amit Ő mond, azt mi megmagyarázzuk.

A Megtestesülés következménye, hogy az Úr Jézus kortársai úgy gondolhatták: Mit akar ez a Jézus, hiszen olyan ember, mint én. – Holott nem az.

Az Egyházat is, a katolikus Egyházat is hányszor de hányszor kezelik úgy, hogy: Te csak hallgass; vagy: mMt akarsz, én okosabb vagyok nálad. – S nem veszik észre az emberek, hogy nem azt utasítják el, aki beszél, közvetlenül, hanem azt, aki őt küldte, a Megváltó Krisztust. Mint ahogy, aki a tanító Egyházra hallgat, nem a papra hallgat, a plébánosra, vagy a lelkészre, vagy X-re, Y-ra, hanem arra hallgat, aki őt küldte. Aki pedig az Úr Krisztusra hallgat, az az élő Istenre hallgat. De ehhez hinni kell. Ezért nem győzünk eleget imádkozni a hitért.

Segítsen meg minket az Úr Krisztus, hogy ne botránkozzunk a tanító Egyház emberi arcán, hanem figyeljük, hogy mit is mond Ő, Aki küldi az Egyházat? Mert az élet, amiről Ő beszél, az egy katolikusan elajándékozott élet. Amit Ő mindenkiért odaadott és a híveitől, tőlünk is azt várja, hogy a szeretetben katolikusok legyünk. Ssegítsen minket ebben! Amen.

27. hét szerda
2005. október 5.

Szentlecke „A” évben: *Jón 4,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 2,1–2. 7–14.*
Evangélium: *Lk 11,1–4.*

Testvéreim! Vannak leckék, amelyeket mindegyikünknek meg kell tanulnunk, nem is egyszer. Az egyik ilyen nagy lecke az, hogy meg kell tanulnunk, hogy irgalmas a mi Istenünk és mi az Ő irgalmából élünk. Valamennyien.

Ennek egyik nagy, ószövetségi példázata Jónás története. Akit az Úr elküld az ellenséghez, hogy figyelmeztesd őket és hívd őket megtérésre, mert a gonoszságuk az égig hatolt.

Jónás megbotránkozik, sőt, megharagszik. Megharagszik az Úrra azért, mert ezekkel a gonoszokkal irgalmas. Miután elkiáltotta a figyelmeztetést, hogy „Még negyven nap, és ha meg nem tértek, elpusztul a város!" kiment a városból és elkezdte számlálni a napokat. Várta, mikor nyílik meg a föld. Már a harminckilencedik este van, jön a negyvenedik nap - és a föld nem nyílt

meg, és nem nyelte el Ninivét, mert megtértek, mert meghallották a fölkínált irgalom örömhírét. – És Jónás dühös lesz: „Jobb nekem meghalni, mint ezt látni!"

Hányszor fog el embereket ilyen indulat! Olykor bennünket is. Amikor azt látjuk, hogy még mindig nem csap oda az Úr és nem nyeli el a föld a gonoszokat.

A nagy lecke az, hogy az, akiről én azt gondolom, hogy olyan gonosz, talán nem is olyan rossz, mint amilyennek én látom. Kettőnk között a különbség nem az, hogy én vagyok az igaz, a jó és a szent, ő meg a hazug, a gonosz a kárhozatra méltó, hanem a kettőnk között itt a földön a különbség az, hogy én esetleg előbb részesültem abban az irgalomban, amiben ő is részesül, vagy majd később részesülni fog.

Ószövetségi gondolkodás az, hogy én igaz vagyok, a többi gonosz; én Isten embere vagyok, a többi a kárhozat fia, én a választott, ő a rabszolga. Ez az Ószövetség. Az Újszövetség pedig az, hogy irgalomra leltünk. Mind.

Ez a téma véresen komoly, mert az Úr Krisztus tudta, hogy az ő halálos ítéletének alapvető indoka ez az irigység lesz, hogy Ő az Úr irgalmát mindenkinek hirdeti. A vámosoknak is, az utcanőknek is, mindenkinek. Ezt bűnéül fogják felróni. És halálra ítélik érte. Tudta. De azt is tudta, hogy ennek az irgalomnak a legnagyobb jele éppen az ő kereszthalála, és ennek hagyta ránk az emlékezetét.

Amikor mi szentmisére jövünk, azért jövünk, hogy merítsünk az irgalom kimeríthetetlen forrásából. De ennek a leckének egy kis alfejezete az, hogy: de ne csak magadnak. Hanem ha már éled azt, hogy jó az Isten, megbocsát és adja az életet a megtérő embernek, ebből meg kell próbálniod továbbadni az irgalmat mások felé. Mert a mi Istenünk mindenkit hazavár, és mindenkinek fölkínálja, hogy akármit műveltél, tarts bűnbánatot és én sokkal nagyobb szeretettel, mint a tékozló fiúnak az atyja, várlak haza. Benneteket, embereket. Mindenkit. Amen.

27. hét csütörtök
2002. X. 10.

Szentlecke „A” évben: *Mal 3,13–4,2.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 3, 1–5.*
Evangélium: *Lk 11,5–13.*

Testvéreim!
Hétfőn meg kedden (7-én és 8-án), a két Mária-ünnepen hallhattuk, hogy az Úr Krisztus-nak öröme, ha mi itt a földön hiszünk Őbenne és szeretjük a Szűzanyát, aki Neki a szemefénye. És viszont: a Boldogságos Szűznek, a Mennyország Királynőjének, a Magya-rok Nagyasszonyának öröme az, ha azt látja, hogy az ő szemefényéhez, Jézushoz mi hittel és szeretettel közelítünk.

Ez alkalmat ad arra, hogy elgondolkozzunk a szeretet közösségén, amelyről a II. Vatikáni Zsinat után olyan sokat beszéltünk és beszélünk. Ugyanis gondolhatnánk, hogy a szeretet közössége annyi, hogy együtt vagyok valakivel vagy valakikkel, és jól érezzük magunkat.
A szeretet közössége ennél sokkal, de sokkal több. MIsztérium, amelynek több összetvője van. Mert ahol a szeretet közössége megvan, ott minden résztvevő fél olyan lelkülettel kap-csolódik a

többiekhez, hogy figyel a másik szükségleteire. És ha bajban van, segit. Vagy ha segítségre van szüksége, a segítséget adja. – Ez a kezdet.

A folytatás, hogy próbál olyan lenni a cselekedeteiben is, meg a tulajdonságaiban is, hogy örömére legyen annak, akivel a szeretet közösségében van. Ez több, mint a segítségnyújtás, mert ez már a másiknak, akivel közösségben vagyok, annak már a lelkéhez közelít.

Ennek folytatása az, hogy szeretném tudni, mi az, amit ő szeret, mi az, amiben kedvét leli és mi az, amit elutasít magától vagy amit - ha csak lehet - elkerül.

Az Egyházban a szeretet közösségében élünk. Ez azt jelenti, hogy a Szűzanyától lassan-lassan megtanuljuk, mi az, amiben ő örömét leli? S próbáljuk neki adni. Próbálunk olyanok lenni. – Mi az, ami őt bántja? Azt megpróbáljuk kerülni. – Ennek a közösségnek mélyebb rétegében van az Úr Krisztussal való közösségünk, ami ugyanezekből az elemekből épül föl: nem bántjuk, figyelünk Rá, hogy mi az, amiben segíthetünk Neki, mi az, amit Ő szeret, amiben kedvét leli, azt adjuk, próbálunk olyanok lenni. Amiről tudjuk, hogy Őt bántja – ez a bűn – azt próbáljuk kerülni és ami méginkább bántja, az az emberi rosszaság, a gonoszságunk, azt meg végképp megpróbáljuk elkerülni.

Az Istennel szeretetközösségben élő ember az arra figyel, hogy mi kedves Istennek. Mi az, amiben Ő a dicsőségét és az örömét megtalálja. A kegyelem erejével mi emberek képesek vagyunk úgy cselekedni, olyannak lenni, hogy a Szentháromság ránk néz és megörül a teremtménynek, akiben kedvét tudja találni.

Ezért rendkívül fontos ismerni a Szűzanyát, de főleg ismerni az Úr Krisztust. És most emlékezzünk rá: Aki fölött a Jordánnál történt keresztségkor ez hangzott el, hogy „ez az én szeretett Fiam, Aaiben kedvem telik", a Színeváltozás hegyén még az is elhangzott az égből, hogy „Őt hallgassátok!"

Azaz, ha egy teremtett lélek a Szentháromsággal a szeretet közösségében akar élni, akkor a megtestesült Fiút kell figyelnie, hallgatnia és követnie. Nemcsak együtt lenni Vele, hanem ami Neki kedves, azt tenni, amit Ő utál – és ez a bűn – azt kerülni. Olyannak lenni, hogy amikor segítséget nyújtunk Neki, elfogadja tőlünk. Ez a legkülönösebb az egészben, hogy Ő azoknak, akik Vele a szeretet közösségében vannak, újra meg újra fölkínál olyan helyzeteket, hogy segíts nekem. Ez az irgalmasság gyakorlásától az igehirdetésen át a szentségek kiszolgáltatásáig tart.

A szentáldozásban ez a közösség mutatkozik meg újra meg újra. De ezért jó tudni, hogy mit is jelent a szeretetnek a közössége. Adja nekünk az Úr Krisztus az ő kegyelmét, ami nem más, mint az Ő szeretete. Adja nekünk, hogy a szeretet közösségében tudjunk Vele élni és meg tudjunk benne maradni. Amen.

27. hét péntek
2002. X. 11.

Szentlecke „A” évben: *Joét 1,13–15; 2,1–2.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 3,7–14.*
Evangélium: *Lk 11,15–26.*

Testvéreim! Maradandó szabály, hogy ha egyszer valakit az Úr Krisztus kiszabadított a gonosz lélek hatalmából, annak vigyáznia kell önmagára. Ez az Ő kortársai esetében például azt jelentette, hogy Ő megszabadította ezt az ördögtől megszállottat, aki addig néma volt, visszakapta a szót, az ördögöt kiűzték belőle. De ha ez az ember ezek után nem a szabadító Krisztussal maradt közösségben és nem ezt a közösséget erősítette, akkor a környezetétől kapta folyamatosan a gúnyos, kritikus, hitetlen megjegyzéseket: „Az ördögök fejedelmével működik együtt ez a Jézus, ... csak nem tartozol Hozzá?" A némaság helyett esetleg beleköltözött a hitetlenség lelke. Ő is elkezdte szajkózni ugyanazt a szöveget, amit a többiektől hallott, hogy „Vigyázzatok Vele, mert az ördögök fejedelmének a cinkosa!" – Jobb lett volna neki, ha soha egy árva szót ki nem ejt a száján, mint most, hogy ellensége lett annak, aki megszabadította és elkezdte szétszórni azokat, akik ott voltak Krisztus körül. Ez volt az akkori helyzet.

Ennek a mai változata: Valaki keresztény lesz, s elkezdi hallani kívülről: Téged lépre-csaltak! Téged becsaptak! Nézd csak... neked ezt se szabad, azt se szabad, ezt is kell, azt is kell tenned... Mi lett a szabadságoddal?" –Aki nem elég óvatos, elkezdi szajkózni ugyanezt a szöveget. Szajkózni, azaz meggondolás nélkül ismételni ugyanazokat a mondatokat, ugyanazokat a szavakat. - Jobb lett volna neki, ha nem is találkozik soha az Úr Krisztussal.

A dolog aránylag egyszerű, amikor valaki megszabadul, tiszta, föl van ékesítve és ellenséges támadás éri. Ezt egy épeszű ember hamar észreveszi, hogy megtámadtak!

De megtörténhet az is, hogy a ház tiszta, föl van díszítve, Isten lakóhelye. Az Utolsó vacsorán mondta az Úr Krisztus, hogy aki szeret engem, megteszi az én szavamat, megteszi az én Atyám akaratát, ahhoz mi – és ez a Szentháromságot jelenti – elmegyünk és lakóhelyet veszünk nála. Ez a tiszta, földíszített lakás. Az ördög pedig meg tudja tenni, hogy mint egy kisegér beszökik, vagy mint egy kígyó besurran. Az ember először nem is veszi észre, hogy elkezdték rágcsálni azt, ami a szívének a kincse. Ezért veszedelmes szólam a nyitottság!

Amikor megkereszteltek, és valahányszor jól gyónunk, mindig létrejön a a szíveünkben a Szentháromságnak, a Megváltó Krisztusnak egy kitakarított, földíszített lakása. Ahova nem szabad mindent és mindenkit beengedni. Nem szabad. Ha pedig a lélek közösségben, mégpedig a szeretet közösségében van az Istennel, akkor nem szétszór, hanem az Úr Krisztussal együtt gyűjt. Hol ez, hol az bekopoghat a szívébe, és ha Istent keresi nála, az Úr Krisztust keresi nála, akkor az ajtó kinyílik: „Gyere be és találkozhatsz... nem énvelem, hanem Azzal, Aki bennem lakik."

Óvatosnak kell lennünk, és tudnunk kell, hogy amikor áldozunk, megtörténik az, amit az Úr mondott: eljövünk és lakóhelyet veszünk nála. Ezért kell készülni a szentáldozásra. Kicsit takarítani. Aztán mikor az Úr eljött, úgy átadni Neki a szívünket, hogy vegye birtokába és kérni: engedje meg, hogy akiket rajtunk keresztül akar Ő összegyűjteni, ha betérnek hozzánk,Ővele tudjanak nálunk találkozni. Amen.

27. hét szombat
2009. október 10.

Szentlecke „A” évben: *Joél 3, 12–21.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 3,22–29.*
Evangélium: *Lk 11,27–28.*

Testvéreim! Amikor az ember áldozatot visz az Isten elé, vannak nagy, általános szándékok, amelyek az egész hívő közösséget, sőt az egész emberiséget érintik, de vannak egyéni szándékok is. Nagyon jól van így. De el kell csodálkoznunk azon, hogy az áldozatra vonatkozóan is mennyire igaz, amit az Úr Krisztus a Hegyi beszédben mondott, hogy: én nem azért jöttem, hogy eltöröljek dolgokat, hanem azért jöttem, hogy beteljesítsem a Törvényt is, a Prófétákat is, mindent. Tökéletessé tegyem a teremtett világot is, az áldozatot is.

Amikor a Szentírást olvassa valaki, az ószövetségi templom áldozati rendjéhez érve, általában átlapozza azzal a megindoklással, hogy ez egy elmúlt világ, különben is, mi közöm hozzá?

Ezek az átlapozott részek ugyanis arról beszélnek, hogy a Templom áldozati rendje pontosan meg volt határozva: reggel mikor, miféle állatot, hogyan kell az égőáldozati oltárra vinni; mi az, ami a papságot illeti az áldozati állatból és mi az, ami ehető állapotban visszakerül az áldozóhoz, aki rendszerint nem egyedül jött, hanem családostól. Esetleg több férfi is, de az asszony, meg a gyerekek mindenképpen.

Ezért a jeruzsálemi Templom épülegyüttesének volt egy része, ami vágóhíd volt. Állatok sokaságát ölték, dolgozták föl, és a megfelelő részeket vitték az oltárra, illetve adták vissza az áldozóknak.

A sokféle áldozat után és helyett a keresztáldozat lett az újszövetség egyetlen, örök áldozata. És most jön, amit meg kell csodálnunk: ebben az áldozatban minden benne van, amit mi emberek adni szeretnénk a mi Istenünknek. Ráadásul isteni módon van benne.

A régi állati húsokból álló áldozatokat hetvenhétszer meg kell mosni, tisztítani, hogy méltó legyen Istenhez. És akkor jön az égből a Megtestesült Ige, és a tisztaságos áldozatot mutatja be a nevünkben, értünk, helyettünk.

Ennek az áldozatnak – és ez egy újabb tény, amit csak imádó hódolattal lehet megcsodálnunk, – ennek az áldozatnak is van egy olyan összetevője, amit az áldozatot bemutató ember visszakap. Mert amikor az Úr Krisztus ezt az áldozatot szentségi módon, ahogyan megörökítette, az Utolsó vacsorán bemutatta, a konszekrált kenyeret, meg bort odaadta a tanítványainak: Vegyétek és egyétek, igyatok belőle, hogy részetek legyen az áldozatban. Az egyetlen és örök és hatékony, Isten előtt elfogadott és kedves áldozatban. Vegyétek és egyétek.

Amikor megkérdezik valakitől: Milyen vallású vagy? és azt mondja, én római katolikus vagyok, utána még lehet tőle kérdezni, hogy milyen gyakran áldozol? – Ezzek a második kérdéssel azt kérdezzük, hogy a szentmise mit jelent neked? Milyen gyakran veszel rajta részt és hogyan veszel rajta részt? Áldozol-e?

Ez az *áldozol-e* kérdés első jelentésével azt kérdezi: Magadhoz veszed-e az Úr Krisztus szentséges testét? De azt is kérdezi: érted-e, hogy a szentmise áldozat? A magad részéről bemutatod-e az áldozatot? Egyesülsz-e az áldozatot bemutató papon keresztül az Egyházzal, amelyik tökéletesebb áldozatot mutat be, mint az Ószövetség?

A szentmisére járó ember ehhez az áldozathoz hozza minden gondját, baját, örömét, a megbánt bűneit is, és mindazokat, akikkel a szeretet összekapcsolja. Hozzuk az oltárra és odatesszük – áldozatul.

Ezért fontos a miseszándék probléma. Elő ne adódjék hogy a pap az oltárnál csinál valamit, mi udvariasan ott vagyunk, ne érezze magát egyedül, de igazában nincs egymáshoz közünk. Mi az, hogy nincs egymáshoz közünk? Az áldozat imádságaiban elhangzik, hogy: Istenünk, a Szentlélek tegyen minket egy testté és egy lélekké Krisztusban! Mindannyiunkat! És Ő, a mi áldozatunk, a megfeszített és föltámadott Krisztus tegyen minket Neked szentelt, örök áldozattá! Ezért nagyon fontos, hogy az ember szívének köze legyen a szentmiséhez. Az áldozatot bemutató szándékon keresztül.
Segítsen nekünk az Úr, a mi Föltámadott Urunk, aki megajándékozott bennünket az egyetlen, tiszta áldozattal, hogy becsülni tudjuk, szeretni tudjuk és eggyé tudjunk Vele válni! Amen.

Évközi idő 28. vasárnapja „A" évben
2008. október 12.

Napi könyörgés
Kérünk, irgalmas Istenünk, segitő kegyelmed siessen elénk és kisérjen minket mindenkor, hogy gondolatainkból és vágyainkból szűntelenűl jó tettek gyümölcse teremjen. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké. Amen.

Olvasmány:*Iz 25,6–10a.*
Szentlecke:*Fil 4,12–14.*
Evangélium:*Mt 22,1–14.*

Testvéreim! Ugye, még emlékszünk a múlt vasárnapi Evangéliumra? Ugyanezt a helyzetet állította oda az Úr Krisztus példabeszédben azok elé, akik nem hitték el, hogy Ő az égből jött és Ő a Krisztus. Ha lehet, akkor ez a kép és ez a példa még tovább fokozza azt a tragédiát, amit a gonosz szőlőmunkások példázata állított elénk. Mert ott szerződésszegő munkásokról volt szó, itt pedig egy király népéről, illetve a nép előkelőségeiről van szó. Mert nyilván a király a szeme fénye, a fia menyegzőjére azokat hívta meg, akik hozzá a legközelebb álltak a hatalomban, gazdagságban, életmódjukban is. Nem a béreseket, juhászokat, meg a napszámosokat hívta először, hanem a rangban hozzá illőket. És ezek megteszik ugyanazt, amit a gonosz szőlőművesek.

Nem hallgatnak a hívó szóra. Nem akarnak menni a menyegzőre.Először úgy tűnik, hogy más dolguk van. Kaptak egy előzetes meghívót, aztán mikor emlékeztetik őket arra, hogy most kellene indulni, akkor mindenkinek fontosabb a maga dolga: az üzlete, a gazdasága, a fáradtsága, a pihenése.De sajnos sokkal többről van szó. Nem egyszerűen nem érnek rá, hanem ők igazában gyűlölik a királyukat. Ha a király a fiát küldené a meghívó megerősítésére, azt is megölnék… Mert ott dolgozik bennük az az irigy gondolat, hogy miért nem én ülök a trónon? Miért ez a király? És még menjek el a trónörökös menyegzőjére? Olyan nincs! Ha majd az öreg király meghal, gondoskodunk róla, hogy a kis királyfi föl se tudjon lépni a trónra! Majd mi!

És a folytatás ugyanaz, mint a gonosz szőlőművesek esetében: a királynak van hozzá hatalma, hogy a gyilkosokat elpusztítsa. Akik neki nem tudtak ártani, de mert arról tettek tanúságot, hogy: nekünk nincs közünk hozzád. Hát akkor ne legyen közötök hozzám – mondja a király. De az én lakodalmas házam nem marad üresen, a fiam menyegzőjét meg fogjuk tartani, és örökölni fogja a királyságot.

Ezért a szolgáival begyűjtet mindenkit, aki csak az utakon akár koldul, akár éppen csak úton van. Ezeknek az embereknek ez egy fejedelmi ajándék, hiszen egyébként soha eszükbe sem juthatott volna, hogy a királyi házban asztalhoz üljenek. És most ott vannak!

Van egy, aki visszaél ezzel a helyzettel. Mert a többieket, amikor beérnek a királyi házba, megfürdetik, fölöltöztetik, visszaadják az emberi méltóságukat és asztalhoz ültetik őket a királyfi menyegzős asztalához. De ott van egy, aki azt mondja: „Ha annyira fontos, hogy minden hely be legyen töltve, akkor elégedjék meg a király azzal, ami vagyok…a magam koszos, poros, ilyen-olyan állapotával. Ne akarjon engem megfürdetni!" De amikor a király számon kéri, hogy hogy ülsz itt menyegzős ruha nélkül? – akkor elnémul. S kivetik a külső sötétségre…

Egy héttel ezelőtt a Szentatya megnyitotta a püspöki szinodust, amelynek a témája ez: „Isten szava az Egyház életében és küldetésében". A megnyitóban a Szentatya arról beszélt, hogy az igehirdetés, az evangelizálás, amelyben az Egyház megszólaltatja Isten szavát az emberiség felé, arról szól, hogy valamit ránk bízott az Isten mint a gazda a szőlőmunkásokra a szőlejét. Mint a király a szolgáira a menyegzői meghívót, hogy menjetek és mondjátok el mindenkinek, hogy az élő Isten a Fia menyegzős lakomájára hív benneteket azt akarván, hogy a népe legyetek.

Erről szól az igehirdetés a legapróbb részleteiben is. De – mondja a Szentatya – ami megtörtént a választott néppel, veünk is megtörténhet .Ők megölték a szolgákat, akik hozták az örömhírt a menyegzőről, ezért elveszítették a jogot, hogy belépjenek a menyegzős házba,és a szőlő másoknak adatott, akik idejében megadják a termést a gazdának és a lakodalmas ház, amíg ez a földi történelem tart, telik azokkal az emberekkel, akiknek eredetileg nem volt joguk belépni oda. Sőt, – mondja a Szentatya – azt is látjuk, van rá példa, hogy egy nép, amely korábban befogadta a kereszténységet, megtagadja. Vagy valami külső hatás elsodor egy népet, mert a meghívó nem csak az egyes embereknek szól, a népeknek is szól! Sőt, globálisan az emberiségnek szól.

Milyen jó lenne ezt megjegyezni! Aztán ilyen füllel hallani a tanító Egyházat vagy a szentmisében elhangzó szentírási részeket és a homiliát! Mindig erről van szó. Sőt, minden szentmisében megterítheti az Egyház az utolsó vacsora asztalát, ami annak a lakomának az előképe és elővételezése, amit az Atya, mint menyegzős vacsorát készít a Fiának, a megtestesült Igének, az Úr Krisztusnak.

Próbáljuk meg meghallani, amiket a Szentatya mond. És kérjük az Úr Krisztust, adjon nekünk halló fület, hogy amikor az erkölcsi törvényekről hallunk, hogy ne lopj, ne törj házasságot, ha vétettél, menj el gyónni, hogy tiszta szívvel tudjál áldozni, akkor legalább néha fölvillanjon a szívünkben az emlékezés, hogy most beszélnek nekem arról, hogy a Fiú menyegzős asztalához ülhetek oda. De nem mehetek oda koszosan, meg azzal a kelletlenséggel, hogy ha a létszámot mindenképpen be kell tölteni, hát akkor itt vagyok, de egyébként semmi közöm az egészhez… Mert akkor kivetnek a külső sötétségre. – Hanem azzal az örömmel, hogy Istenünk, a Te jóságodnak és a Te Fiad iránti szeretetednek, Aki a Szentlélek, Nektek köszönhető, hogy annál a mennyországi, menyegzős asztalnál helyet készítetek nekünk. Áldott legyen az Isten a jóságáért és az irgalmáért! És amikor halljuk az Ő hívó szavát, mozduljunk! Késlekedés nélkül. Ámen.

Évközi idő 28. vasárnapja „B” évben
2006. október 15.

Olvasmány: *Bölcs 7,7–11.*
Szentlecke: *Zsid 4,12–13.*
Evangélium: *Mk 10,17–30.*

Testvéreim! Amikor ez a gazdag ifjú odaszaladt Jézushoz, nemcsak ő kapott választ és egy jótanácsot, hanem mindannyian kapjuk a kinyilatkoztatást, hogy a mennyek országa nem ebből a világból való. Aztán kapjuk a figyelmeztetést és a jótanácsot mi is.

A kinyilatkoztatás abban válik láthatóvá, hogy Jézus – mert ismeri az embert – tudja, hogy az a fiatalember gazdag. Nagy vagyont örököl, most itt van, és nem azt mondja neki: „De jó, hogy jöttél! ide figyelj, nekem se lakásom, se vagyonom, semmim nincsen. Tanítványainak sincsen. Tudod mit? Finanszírozz minket, én viszonzásul a jobbomra ültetlek országomban." Jézus nem ezt mondja neki. Mint ahogy Mátétól sem a pénzét kérte, Zakeusnak sem azt mondta, hogy: add ide a vagyonodat. Most sem ezt mondja. Mert az Ő országát nem pénzből építik az emberek. Hanem az jön az Atyától, az égből. Ajándékba jön. És csak a lélekben szegények fogadják be.

De amikor ez az ifjú kérdezi, hogy mit csináljak annak érdekében, hogy elnyerjem az életet, tudniillik részem legyen az Isten országában, akkor Jézus először a Tízparancsolathoz utasítja. Tedd meg. És akkor részed lesz Isten országában.

Amikor ez az ember megvallja, hogy a gazdagsága még nem rontotta meg, még nem bocsátkozott alkukba, egyezkedésekbe, kompromisszumokba, még tartja a Törvényt, akkor Jézus ad neki egy jótanácsot.

Szent Máté ugyanebben a történetben Jézus azt mondja ennek az ifjúnak, hogy ha tökéletes akarsz lenni, akkor… Most, Szent Márkánál azt mondja, hogy egy valami még hiányzik neked. És ez az egy az volna, hogy szabadulj meg a gazdagságodtól. Oszd meg azokkal, akiknek semmijük nincs, s miután kifosztottad magad, jöjj és kövess engem.

Ebben a jótanácsban ugyanaz a kinyilatkoztatás hangzik, hogy a mennyek országa, meg a benne való részesedés ajándék. Nem pénz kérdése.

Ha tökéletes akarsz lenni. Amíg az embert meg nem rontja a gazdagság a nyomor, és bűnök meg nem ölik a jóakaratát, addig mindegyikünk jaj de szeretnénk tökéletesek lenni! – Más megfogalmazásban: de szeretnénk boldogok lenni! Mert az ember tökéletessége a boldogsága. Mert bennünket, embereket a mi Istenünk önmagának teremtett. Arra teremtett, hogy keressük és megtaláljuk Őt. Arra teremtett, hogy szolgáljunk Neki és szeressük meg Őt, és a szeretetben legyünk Vele eggyé mint gyermek az atyjával, mint barát a barátjával, mint jegyes a jegyesével.

Mert ha ez megtörténik, hogy egy emberi lélek minden képességével a szeretetben egyesül az Istennel, tökéletessé válik. Boldog lesz. Eléri a célját, amire teremtve van. – Na de hogyan jut az ember ide? Erről vallanak a szentek. Főleg azok, akiket az egyház szentté avatott. Tehát ők minden bizonnyal elérték a tökéletességet.

Ma október 15-e van. Avilai Nagy Szent Teréz napja, aki a tökéletesség útjának olyan tanárnője, egyházdoktora, akinek nem sok hasonló társa van. Ő is úgy indult el a tökéletesség útján, hogy elhagyott mindent. – Egészen fiatal még, 16-17 évesen elszökött otthonról azon az ajtón keresztül, amin át a házból csak a halottakat vitték ki. Elhagyott mindent. És engedte, hogy az Úr Krisztus szeretete birtokba vegye a szívét, egészen. A megtérése az a perc volt, amikor egy képet látott: a megostorozott Krisztus képe előtt egyszer csak földbe gyökerezett a lába, pedig akkor

már vagy 20 éve kolostorban élt. Már 40 éves elmúlt. És akkor megvilágosodott. Nem szólalt meg neki hallhatóan az a kép, de megértette, amit a kép mondott: „Teréz, látod? Én ennyire szerettelek és szeretlek téged. Hagytam, hogy miattad és érted megostorozzanak." – És akkor Terézben följajdul a kérdés: „Jézusom, és én több mint 40 évesen, tettem-e már valamit Érted? Megmutattam-e már valahogyan, hogy szeretnélek szeretni? Téged, az én Istenemet!" Ezután következett életének hátralévő része, ami nem más, mint egyre izzóbban lángoló istenszeretet. Istenszerelem.

Az Egyház tanítja, hogy minden ember, akit az Isten megteremt, azt a meghívást kapja, hogy induljon el a tökéletesség útján és érkezzen meg az Isten szeretetével a boldogságba, a tökéletességbe. Mert a tökéletesség útja az áldozatos szeretetnek az útja. És nem függ semmitől és senkitől. Sem a történelmi órától, hogy valaki mikor született, sem a kultúrától, hogy hova született. Sem a családtól, hogy miféle genetikai állományt hordoz egy ember. Semmitől nem függ. Csak a hitbeli fölismeréstől és a jóakarattól. Hogy valakinek van-e módja fölismerni, hogy ki teremtett engem? És miért teremtett engem? És akarjon elindulni a szeretet útján, az áldozatos szeretet útján – hazafelé!

Az áldozatos szeretet minden életállapotban megélhető. Családban vagy anélkül, szerzetben vagy anélkül, papságban vagy anélkül, mindegy. De azt föltételezi, hogy az ember először valamit, aztán mindenét odaadja az Istennek. És ez nem pénz kérdése. Sőt. Ahogy az Úr figyelmeztet: aki gazdag, milyen nehezen jut be a mennyek országába. Mert esetleg az élete utolsó pillanatáig azt hiszi, hogy nekem mindenem megvan… hagyjanak engem békében. – És a halálában mindent elveszít. Csak ő nem hitte el. – De a gazdagok sincsenek kizárva a mennyek országából. Föltéve, hogy amijük van, megosztják azokkal, akiknek semmijük nincs.

Növelje bennünk az Úr a hitet! Meg adjon erőt gondolkozni, hogy ki is teremtett minket? Meg mire teremtett minket? Aztán – ahogyan a lelkiismeretünk mondja – az állapotunknak megfelelően merjük járni az áldozatos szeretetnek az útját, hogy haza érkezhessünk, a mennyek országába. Amen.

Évközi idő 28. vasárnapja „C” évben
2013. október 13.

Olvasmány: *2Kir 5,14–17.*
Szentlecke: *1Tim 2,8–13.*
Evangélium: *Lk 17,11–19.*

Testvéreim! Ha ennek a vasárnapnak nevet akarnánk adni, úgy nevezhetnénk el, hogy *a meggyógyult ember hálájának vasárnapja*. A meggyógyult emberé, a katolikus üdvösséget megkapott ember hálájának a vasárnapja.

Mennyit hallottunk a közelmúltban, hogy diszkrimináció-mentessé kell tenni a világot. Mert az ősbűn a diszkrimináció. Amikor egy közösség vagy egy ember ettől is, attól is, amattól is elhatárolja magát, mondván: én különb vagyok, mint te, - mi különbek vagyunk, mint ti! – Micsoda gonosz magatartás!

Az Úr Krisztus korában is sok változata volt a diszkriminációnak, de volt egy nagy tapasztalat, hogy a baj, a betegség válogatás nélkül éri az embert. Ez a tíz leprás a maga kitaszítottságában megélte, hogy hiába tartozom én a választott néphez, ez a nép – a közegészségügyre hivatkozva,

meg arra hivatkozva, hogy ennek a betegségnek oka van!... mégpedig valami bűnöd… - távozz tőlünk! Nem tartozhatsz közénk. Kitaszították őket a zsinagógából. Ott van közöttük egy szamaritánus, akit Izrael fiai már egészséges állapotában is úgy tekintettek, hogy te idegen vagy. Tetejében elidegenedtél. Őseid Ábrahám ivadékai voltak, de összekeveredtek a pogányokkal, ezért te számunkra idegen vagy.

Igen ám, csak a lepra őt is úgy érintette, mint a másik kilencet… És a gyógyító Krisztus nem diszkriminál, hanem gyógyít.
Erre a mozzanatra, az Úr Krisztusnak erre a tulajdonságára az orvos Lukács rendkívül érzékeny. Ő az orvos, aki ismeri ezt a tényt, hogy a betegség nem válogat. Az az embert érinti. Ha érinti. És vannak bajok, amelyekre nincs orvosság, például a lepra. Ezt Lukács tudta, ezértennek a csodának a nagyságát jobban érzékelte, mint a többi laikusok.

Az Úr Krisztus sokszor gyógyított azonnali hatállyal. De most… most próbára teszi ennek a tíznek a hitét. Nem érinti meg őket. Nem csinál sarat a porból a nyálával, nem. Annyit mond: Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak. Azaz: menjetek az illetékes hatósághoz és kérjetek bizonyítványt arról, hogy egészségesek vagytok. Hogy meggyógyultatok. Menjetek!

És ez a tíz elindul. Nem perlekednek… nem adják föl a reményt, hogy nem segített rajtunk… hanem mennek. És útközben, egyik a másik után megdöbbenve tapasztalja – és nyilván kiabál, hogy ide nézzetek! – megtisztultam! – Erre a másik: én is!... én is! – Mind a tíz. A szamaritánus is. – És ez az idegen megfordul, hogy visszamenjen és hálát adjon Jézus Istenének.

A másik kilenc nem feltétlen gonosz és hálátlan, csak nekik a Törvény szerint végig kell menniük azon az adminisztratív procedurán, hogy egy rabbi vagy esetleg egy pap bizonyítványt adjon neki, hogy tényleg tiszta vagy. Hogy milyen voltál előtte, nem tudom. de most tiszta vagy! Ezt az idegent, ezt a szamaritánust ez a törvény nem köti. Megfordul és visszatér. A meggyógyult ember hálájával.

Jézus ezt várja mindenkitől. Mert Ő diszkrimináció nélkül – hív. És fölkínálja az üdvösséget. Hitet kér.
Ferenc pápánk a Hiszekegyet magyarázva az Egyház tulajdonságainál tart és már a harmadik tulajdonságot magyarázta most szerdán. Miután szó volt arról, hogy az Anyaszentegyház egy és szent, ezen a szerdán arról beszélt, hogy az Egyház katolikus. Amije van, azért kapta, hogy diszkrimináció nélkül fölkínálja mindenkinek. A gyógyulást az embernek. – Nem a test gyógyulását, hanem a lélekét, meg a szellemét. Mert az a gyógyító erő, amit az Úr Krisztus egy és szent Egyházára rábízott, a bűn leprájától tud megtisztítani. Föltéve, hogy a bűnös ember fölkel és elindul az Üdvözítőhöz, az Úr Krisztushoz, és kéri, hogy Uram! Tisztíts meg! Bocsáss meg nekem!

Ez történik a keresztségben az eredeti bűnnel és ez történik később minden szentgyónásban a személyes bűneinkkel. Mert – hallottuk ezt már egy párszor – a bűnnek olyan természete van, mint a leprának. A leprának az első stádiuma – úgy tűnik – megkönnyíti az életet s még kellemessé is teszi azzal, hogy a területet, ahol megjelenik, érzéketlenné teszi. Eleinte nem tűnik föl, hogy az a bőrfelület azért érzéketlen, mert halott. Az a felület már nem él. És ez a halál szépen, lassan terjed. – A bűn ilyen: ha megtelepszik az emberi szívben, abban a témakörben először érzéketlenné teszi az embert. Ott már megöli. S a témaköröket a Tízparancsolat pontosan fölsorolja.

Aki pedig gyógyul és esetről-esetre átélte azt, hogy „Megszabadultam! Meggyógyultam!” … annak hálásnak kell lennie! És ha egy kicsit gondolkodó lélekről van szó, akkor látnia kell, hogy ez a gyógyító erő ez nem csak neki szól. Másoknak is szól! Mindenkinek szól. A meggyógyult embernek nem szabad irigykednie!... hanem örülnie kell. És megköszönni az Úr Krisztusnak a gyógyulást!

Ami világunk egyik jellemzője, hogy allergiásak lettünk – vagy az illetékesek allergiásak lettek? – a hálapénzre. Arra a gesztusra, amivel egy meggyógyult beteg meg akarja köszönni az orvosának a gyógyulást. – Hogy ez forint vagy nem forint, lényegtelen. De az egészséges irigyli ezt a kapcsolatot, ami a gyógyítás és a gyógyulás során létrejött a beteg és a gyógyító között.

Súlyos erkölcsi probléma, hogy tudok-e örülni a másik gyógyulásának? El tudom-e viselni, hogy ez a gyógyult beteg hálás, és valahogy köszönetet mond. Igazában nekem, a kívülállónak semmi közöm hozzá. Vagy ha tiltom, - valamit alapjában nem értek…

A vallási életben, az Úr Krisztussal kapcsolatban, a bűnbocsátó Istennel kapcsolatban a hála, a köszönet életfontosságú! Ha nincs, akkor azt jelenti: érzéketlen az ember. Erre lehet mondani azt, hogy hát ezen az egy területen… de hát az még egyébként nagyon vagány ember lehet…

Igen ám, csak a lepra természete az, hogy terjed. Tehát ha ezen a téren érzéketlen vagyok, akkor a többieknek számítaniuk kell arra, hogy minden egyéb területen ilyen leszek. Aránylag hamar.

Milyen különös! A katolikus Anyaszentegyháznak a legnagyobb tette, amit rendszeresen tesz, amire azt mondja, hogy a hívő katolikusoknak vasárnaponként és bizonyos ünnepeken kötelező részt venni benne az Eucharisztia, a hálaadó áldozat, a szentmise. Amelyben ha az ember egy csöppnyi figyelemmel ott van, akkor a résztvevők mind a gyógyuló ember örömével és hálájával vagyunk jelen.

Minél idősebb az ember, annál több a konkrét eset, amelyekért hálát adhatunk, hogy: Jézusom! Ekkor is, meg ekkor is – ettől is, meg attól is – meggyógyítottál! – Persze, tudom, minél idősebb vagyok, annál inkább tudom, hogy egy betegség nem múlik el nyom nélkül. De a lepra-hatását elveszti, hogy előbb itt, aztán ott, eleinte csak néha, aztán mindig érzéketlen legyek. – Nem! Maradnak fájó pontok a szívemben. De hála Neked, ha fájnak!... mert ez a jele annak, hogy él a szívem. És tudom, hogy mi-mindenből gyógyítottál ki… Hát… a szentmiséinket fogadja el az Úr Krisztus a gyógyult és gyógyuló lelkünk hálájaként és engedje, hogy közösen áldjuk az Ő gyógyító szeretetét! Amen.

28. hét hétfő
2009. október 12.

Szentlecke „A” évben: *Róm 1,1–7.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 4,22–5,1.*
Evangélium: *Lk 11,29–32.*

Testvéreim! Amit az Úr Krisztus itt egy emberről mond, hogy ha kiűzték belőle az ördögöt és nem vigyáz magára, nem őrzi a kapott tisztaságot, épséget, visszajön hozzá az ördög. Újra megkísérti, s mert ez az ember nem vigyáz magára, az ördög hetedmagával veszi birtokába, és rosszabb lesz az állapota, mint korábban volt. Ez érvényes nemcsak egy-egy lélekre, hanem családokra is, népekre is, földrészekre is, az egész emberiségre is.

Ezért olyan veszedelmes dolog, amit az utóbbi időkben többször is hallunk, hogy Európa megtagadja a keresztény gyökereit, és azt mondja: „Nincs szükségem sem a megváltó Krisztusra, sem az Egyházra, sem Istenre, mert mi egyesülve majd fölépítjük a harmadik évezred paradicsomi társadalmát. Ez az az állapot, amelyben az ember nem vigyáz magára.

Ha valaki – vagy egy nép – vagy akár Európa nem őrzi azokat a kincseket, amiket az Úr Krisztustól kaptunk, rosszabb helyzetbe kerülünk, mint az Ószövetség népe, vagy az Ószövetség idején a pogányok.

A következő hétköznapokon elkezdjük hallgatni Szent Pálnak a Rómaiakhoz írt levelét, amit Pál apostol a Rómában élő zsidóknak címez, de amiket mond, az egész Rómának szól. Ebben a levélben megszólal Jónás hangja. Ugye, nem olyan régen hallottunk egy-két részletet Jónás könyvéből és akkor fölfigyelhettünk arra, hogy Jónás, az izraelita, küldetést kap az ellenség fővárosához, Ninivéhez. Pál, mint apostol küldetést kap az ellenséghez, Rómához. Azt jó tudni és nem elfelejteni, hogy Róma a zsidóságnak, Jeruzsálemnek esküdt ellenségének számított, hiszen római helytartó székel Jeruzsálemben és a Megváltó Krisztust is a római helytartó ítéli halálra. Ennek ellenére. Az ellenség Róma.

Szent Pál kezdi írni az Evangéliumról szóló levelét Rómának. Aztán majd halljuk, hogy micsoda gondok, micsoda problémák égtek ott Rómában akörül a kis hívő közösség körül, akik már fölfogták, hogy a Dávid magvából született Názáreti Jézus a Krisztus, és hittek Benne!

Segítsen nekünk az Úr Krisztus abban, hogy vigyázni tudjunk magunkra. Hogy azt a tisz-taságot, meg szépséget, amit az ő kegyelme már eddig bennünk, a szívünkben kialakított, őrizni tudjuk. Azért, hogy ha jön és kopogtat a szívünk ajtaján, főleg mikor áldozunk, ott-honra találjon nálunk. Akár csak egy betlehemi barlangra. Vagy egy kis názáreti házra. Mindegy. De az Övé legyen és maradjon! Mert ha nem, vadállatok barlangja lesz az em-beri szív. És ha valaki, akit már elkezdtek szelídíteni, újra elvadul, rosszabb lesz, mint a szelídítés előtt volt. Ezért olyan fontos, hogy az ember elfogadja-e pásztorának a megváltó Krisztust, meg azokat, akiket Ő apostolaként küld. Vigyázzon ránk az Úr, hogy vigyázni tudjunk magunkra és egymásra is! Amen.

28. hét kedd
2008. október 21.

Szentlecke „A” évben: *Róm 1,16–25.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 4,31–5,6.*
Evangélium: *Lk 11,37–41.*

Benedek pápánk 19-én, vasárnap ellátogatott Pompejibe, a Rózsafűzér Királynője kegyhelyre, és ajándékul aranyrózsát vitt a Szűzanyának.

Testvéreim! Emlékezzünk az Arany Rózsára, amit a pápa kitüntetésként szokott adni azoknak, akik valami nagyot tettek az Egyházért. Illetve II. János Pál pápa is, meg Benedek pápánk is a Szűzanyát ajándékozta meg vele. Mert ha valakit megillet, akkor a Szűzanyát illeti meg, aki maga az Arany Rózsa! A legszebb a virágok között és maradandó. Minden ajándék, amit az Úr neki adott maradandó volt és marad. Persze, ő egy olyan rózsa, amelynek gyü-mölcse lett: az Üdvözítő. A legszebb virág gyümölcse. Hozzá képest mi törékeny emberek vagyunk, de virágnak kellene lennünk. A népdalainkban, meg a népköltészetünkben nem véletlen az a sok-sok virág, amelyekben főleg a szerelmesek látják egymást. Néha meg-nevezve, hogy violám. Néha meg se nevezve, hanem csak úgy, hogy: virágom, virágom.

Az Egyház az erényes embereket nagyon sokszor virágoskerthez hasonlította és hasonlítja, amelyben szépség van, illat van, gyümölcsök vannak.

A minap Pompejiben a Szentatya arról beszélt, hogy a rózsafüzérből meg lehet tanulni, hogy az emberi szívnek olyannak kellene lennie mint egy virágnak a kelyhe, amelyet méhecskék látogatnak, ahová a harmat bele tud hullani, s ahol nektár van, amiből méz lehet. Ha az a virág virág és nem gyom, nem mérges növény.

Nagyon ide kívánkozik az Úr Krisztus ajkáról a szőlő képe, aminek a virágját mi nem szoktuk látni. Az Énekek Énekében halljuk, hogy: már virágzik a szőlő és gerlebúgás hallik a földünkön… De ha az ember megnézne nagyítóval egy szőlővirágot, elámulhatna: Uram Istenem! Micsoda szépség! És mi lesz belőle!

Az Úr Krisztus pedig mondja: Én vagyok az igazi szőlőtő, ti a szőlővesszők. Ha bennem maradtok és a tanításom bennetek marad, akkor az a szőlővessző terem. Él, virágzik. Aztán jön a szél, meg a méhecskék és abból a virágból szőlőfürt lesz. Aztán bor lesz belőle. Aztán az Úr Krisztus vére lesz belőle, ha az oltárra kerül.

Most, hogy október van, s ilyenkor jobban figyelünk a rózsafüzérre, mint egyébként, segítsen nekünk a Szűzanya virágnak lenni! Olyan kehelynek lenni, amelyben az élet gyümölcse tud megfoganni és megérni. Amen.

28. hét szerda
2005. október 12.

Szentlecke „A” évben: *Róm 2,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *Gal 5,18-25.*
Evangélium: *Lk 11,42–46.*

Testvéreim! Tegnapelőtt arról volt szó, hogy az Úr figyelmeztet: vigyázz, a szemed meg ne romoljon, mert ha rossz szemmel kezdesz nézni, baj lesz. A szőlőmunkások akik között volt, aki végig dolgozta a napot, volt aki csak egy fél napot dolgozott, volt aki csak egy órát dolgozott, a fizetéskor akik többet dolgoztak, elkezdtek zúgolódni a gazda ellen. Nekik mondja a gazda: Miért zúgolódtok? Nem vagyok veletek igazságtalan. Nem abban egyeztünk meg, hogy egy dénárt kaptok? Megkaptátok. Miért zúgolódtok? Vagy nem tehetem azt a magaméval, amit akarok? Rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?

Itt a rossz szem. Most pedig ez a farizeus, aki meghívta Jézust, figyel és megütközik: Nem mosott kezet! Igaz, amit hallunk róla, hogy nem tartja meg a törvényt!

Akkor Jézus elkezdett arról beszélni, hogy a rossz szem a rossz szív következménye. – Ti, farizeusok – mondja nekik – képmutatók vagytok. Nektek az a fontos, hogy mi látszik kívülről rólatok. És nem törődtök vele, hogy bennetek mi van. A dolog addig megy, amíg emberekkel álltok szemben, mert az ember csak azt látja, ami kívül van. Isten azonban belelát a szívetekbe. Ti belül tele vagytok rablással és gonoszsággal, ezért néztek rossz szemmel engem.

Amikor bennünket az Egyház bűnbánatra szólít, és arra hív, hogy éberek legyünk, hogy a főbűnök el ne uralkodjanak rajtunk, a látásunkat is védi és a jó szemmel való látásra is tanít. Mert ha a szívemben hiúság van, az embereket elkezdem azzal a szemmel nézni, hogy ki az, aki bókol előttem; ki az, aki nem vesz észre és ki az a vakmerő, akinek kritikai megjegyzései vannak

rólam. Vagy ha az irigység lakik a szívemben, annak, akit nézek, minden rezdülése és minden gyarapodása feldühít. Hogy már megint… még mindig… Vagy ha az érzékiség uralkodik bennem, zsákmányként figyelem a többieket és mindent, ami a látókörömbe kerül.

A nyolc boldogság között ott van, hogy boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent. Nemcsak azért, mert egyszer majd bejutnak a mennyországba és ott látni fogják szemtől-szemben Istent, hanem mert egy tisztaszívű ember a teremtett világban észreveszi Isten keze nyomát, az emberben, a másikban észreveszi az Isten képmását. Észreveszi a másikban a testvért.

Amit az Úr ezeknek a farizeusoknak mondott, minden kor emberének szól. Nekünk is. De segítsen nekünk, hogy a szívünk tisztuljon. Adja meg azt a belső tisztaságot, amiből – ha kinézünk – jó szemmel tudjunk látni. Amen.

28. hét csütörtök
2005. október 13.

Szentlecke „A” évben: *Róm 3,21–30.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 1,3–10.*
Evangélium: *Lk 11,47–54.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus korában külön szakma volt az írástudás és külön a törvénytudás. Az írástudók a Szentíráshoz értettek. Tudták olvasni, le tudták fordítani héberről arámra, az akkor beszélt köznyelvre. A törvénytudók pedig a hagyományra támaszkodva azt tudták megmondani, hogy ami az Írásban elhangzott, az ma mit jelent jogilag. Mai fogalmaink szerint az írástudók a teológusoknak, a törvénytudók a jogászoknak felelnek meg.

A próféták történeteiből tudjuk, hogy amikor üldözték és megölték őket, arra gondosan ügyelt minden király, és amikor már nem voltak királyok, akkor a legfelsőbb vezetés ügyelt rá, hogy törvényes legyen a kivégzésük. Törvényes alapot kerestek ahhoz, hogy hogyan lehet megölni őket.

Jeremiás könyvében van ennek nagyon világos emléke. És amikor az Úr Krisztus ezt elmondja, belelátván a törvénytudókba, tudja, hogy majd a végén, amikor Pilátus őt el akarja bocsátani, mert a római törvényben nem talál jogalapot ahhoz, hogy ezt a názáreti ácsot halálra ítélje, akkor fölhangzik a kiáltás: „Nekünk törvényünk van és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiává tette magát". – Ezt az Úr tudja. Ezért mondja, hogy ti, akik megkerestétek a jogalapot a próféta-gyilkosságokhoz, meg fogjátok találni a jogalapot Isten Fia megöléséhez is. De jaj nektek, mert számon fogják tőletek kérni, hogy mit csináltatok.

De nemcsak az törvénytudó, aki ismerte a zsidó hagyományt. Hanem törvénytudó minden tudós, aki a maga szakmájában tudja, hogy mi miért történik. Akár a természetben, akár a biológiában, bárhol. És amikor manapság halljuk a tudósokat – legalábbis ahogyan a tudomány a nyilvánosság előtt megszólal –, mintha nekik mondaná Jézus, hogy „lefoglaltátok a tudás kulcsát. Mást nem is engedtek szóhoz jutni arra hivatkozva, hogy te nem tudsz semmit, a tudomány én vagyok. És egy árva szót nem szóltok az Istenről."

Érdemes fölfigyelnünk arra, hogy akár a sajtóban, akár a televízióban tudományos címletű vagy igényű előadásokat közölnek, egy árva szó el nem hangzik arról, hogy ezek a törvények, amiket

tapasztalunk magunk körül, kitől valók. Sőt, rendszerint a végső kicsengés az, hogy idejét múlt dolog Istenről beszélni… Istenre gondolni… egy tudományosan gondolkodó ember ilyet nem csinál. – Lefoglalták a tudás kulcsát, ők maguk nem teszi meg azt a lépést, amely a tudásból átvezet a hitbe, és aki ezt megtenné, ha a hatáskörükbe kerül, megakadályozzák, hogy el ne jusson a hitre.

Az Úr Krisztus a mai világot is látja. Ezért az Egyház imádkozik a tudósokért, hogy bele ne szédüljenek egymásba, és abba a farizeusi magatartásba, hogy mi egymást megdicsőítjük. Ilyen díjat adunk, meg olyan díjat adunk – és közben megfeledkeznek Arról, Akinek mindaz, ami tudnak, köszönhető. És másokat, akiket a szíve vinne az Isten felé, azokat megakadályozzák. – Na, ezért imádkozunk a tudósokért. Mert amekkora kárt okoz a tudomány, amikor elzárja az Istenhez vezető utat, akkora kincs egy tudós, aki ismeri az életnek, a világnak, az anyagnak a törvényeit és ki tudja nyitni az ablakot vagy az ajtót: Nézzétek, mindez a teremtő Istennek, az Ő bölcsességének köszönhető! Vigyázzon ránk az Úr, hogy a tudás, ami bennünk van, át tudjon lépni a hitbe és a hitben üdvözüljünk. Amen.

28. hét péntek
2000. X. 20.

Szentlecke „A” évben: *Róm 4,1–8.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 1,11–14.*
Evangélium: *Lk12,1–7.*

Testvéreim! Kemény ítélet ez, amikor az Úr Jézus azt mondja: „Ez a nemzedék gonosz nemzedék." Mert látnak és nem vesznek észre. Hallanak és nem hallják meg amit a nagy Jel mond nekik, hanem ők kérnek jeleket. Igazoltatni akarják Jézust. S mert nem teszi meg amit várnak Tőle, meggyűlölik. Ezért mondja a szenvedése előtti napokban Jézus: „Ok nélkül gyűlölnek engem, meg az én Atyámat is." Mert Ő a világ Világossága, de olyan világosság, amely az embertől őszinteséget, hitet és bűnbánatot vár.

Kicsit rejtélyes mondatok állnak a most hallott részletnek a végén: „Testednek mécsese a szemed és ha az elsötétedik, akkor odabenn is teljesen sötét lesz", meg: „ha odabenn engeded, hogy teljes világosság legyen, akkor rendben lesz minden".

Ez az Úr példabeszédeinek nyelvén azt jelenti, hogy hitet vár az embertől. Nem gyűlöletet, hanem hitet. Azt az őszinteséget, hogy: Istenem, a Te világosságod sok mindenre rávilágít az életemben, meg bennem, és én ezt engedem. Nem teszem meg Veled azt, hogy beengedlek a házamba, de három ajtót nem nyitok ki Előtted. Egyébként szabadon közlekedhetsz, tiéd a házam, de három, vagy kettő, vagy egy ajtót zárva tartok Előtted. Oda nem engedlek be.

A Hegyi beszédben ugyanez úgy hangzik, hogy az Isten országában azok nagyok, akik a teljes törvényt megtartják, aki pedig csak egy "Í" betűt is, vagy a legkisebb parancsot is föloldja, az igen kicsi lesz a Mennyek országában. Akinek fönntartásai vannak az üdvözítő Krisztussal szemben, akinek vannak az életében olyan zugok, ahova Őt nem engedi be, kiteszi magát annak a veszedelemnek, hogy a sötétség, amit az a bizonyos ki-nem-nyitott ajtó őriz, megfertőzi az egész belső világát, és teljesen elsötétedik. Egyszercsak elkezd ingerült lenni, mert a lelkiismeretén keresztül az Úr Krisztus mondja, hogy „Én oda is szeretnék bejutni. Szeretném, ha a világosságom oda is bejutna." – de a megszólított ember nem engedi. Először ideges lesz, aztán

haragudni kezd, hogy már megint piszkálnak engem, végül szembefordul az Úrral, és akkor elsötétedik, mert az Úr elment.

Ennek az ellentéte is igaz: az a lélek, aki őszinte hittel és szeretettel fogadja Őt és kitárul a szíve, hogy „Jézusom! Gyere, aztán a Te világosságod mutasson meg nekem mindent! Mutassa meg az én teljes rosszaságomat! Megbánom. Hajlandó vagyok rá. De mutasd meg mindazt a jót is, amit én meg tudok tenni. Hajlandó vagyok rá!" – elkezdi szeretni a megváltó Krisztust, aki életet hoz.

Az emberek közötti kapcsolatban is úgy van, hogy ha szeretik egymást az emberek, akkor másként látják a másikat. Észrevesznek olyan apró jeleket, amelyekkel az a másik jelzi, hogy én változatlanul szeretlek téged, sőt! Most jobban szeretlek, mint húsz évvel ezelőtt. – Apró jelek. Amiket egy szerető ember észrevesz. Ez a hitben is így van. Krisztussal is így van. Aki szereti Őt, egyre apróbb jeleit is észre veszi az Ő szeretetének.

Segítsen nekünk őszintén hinni! És mondjuk el Neki néha, szentgyónás előtt, szentáldozás után: Jézusom! Te, Aki a világ Világossága vagy, gyújts bennem is világosságot! Nem zárok el Előled semmit! Akkor se, ha megriadok a következő szöglettől, amit bennem megvilágítasz, mert kiderül, hogy hát az bizony még nincs rendben.... De engedem Neked, hogy rendbe tedd. Akarom, hogy rendbe tedd, és ott benn, a szívemben, a lelkemben teljesen világos lehessen. Amen.

28. hét szombat
2000. X. 21.

Szentlecke „A” évben: *Róm 4,13. 16–18.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 1,15–23.*
Evangélium: *Lk 12, 8–12.*

Testvéreim! Ma megint szombat van, a Szűzanya napja. De most, ezen a héten az Egyház nagyon együtt volt és együtt van a Szentatyával, akit 22 éve választottak meg pápává. Akkor, 22 éve a napok ugyanígy estek, hogy hétfőn történt a választás és vasárnap, a most következő vasárnap volt a székfoglalója, vette át hivatalosan is az Egyház kormányzását a pápa.

A pápák is, meg a püspökök is, amikor elfoglalják a széküket, jelmondatot választanak. Illetve mondanak valamit, amiben – egy mondatban, vagy néhány szóban – próbálják megfogalmazni, hogy a rájuk bízott feladatot hogyan akarják megoldani?!

II. János Pál pápa ennyit mondott: „Totus tuus." Először nem értettük, mit jelent, aztán maga a Szentatya elmagyarázta, s azóta kivilágosodott, hogy ez a jelmondat pápa egész különös kapcsolatát fejezi ki a Boldogságos Szűzzel. Nem a kormányzás módját akarja meghatározni, hanem azt, hogy pápaként is egészen a Szűzanyáé akar lenni.

Amit, ha egy kicsit kibontunk, akkor azt jelenti: Isten gyermeke lettem a keresztségben. Pap lettem, püspök lettem, pápa lettem – s nem akarom elfelejteni, hogy Mária, a Boldogságos Szűz, a megváltó Krisztus Anyja az anyám. Az édesanyám. S nekem, mint testvérnek a testvérek között az lesz a dolgom, hogy megerősítsem a testvéreimet a hitükben.

Hogy aztán ez a pápa hányszor és hogyan imádkozott a Szűzanyához, s mondta el neki a gondjait, azt majd, ha a Mennyországban együtt leszünk, meg lehet tőle kérdezni, és akkor majd elmondja. De az egész pápaságára jellemző, hogy nagyon közel van a Szűzanyához.

Erre azt lehet gondolni, hogy persze, mert ő egy anyás kisfiú. – Nem az. A Szűzanya anyasága más, mint a földi anyáké. É ha valaki úgy tud hozzá ragaszkodni, ahogyan a mi pápánk ragaszkodik hozzá, annak a Szűzanya nagyon keményen, az igen és a nem a stílusában tanítja, hogy hogyan kell az ő Fiától tanulni az életet, hogyan kell elfogadni és megélni az Istentől eredő életet.

Mi, akik valljuk, hogy egységben vagyunk a pápával, merjük vállalni, hogy egységben vagyunk vele a Szűzanya tiszteletében és szeretetében is. Ma, meg holnap, mint testvérek az idősebb testvért, a pápát a Szűzanya oltalmába ajánljuk kérvén, hogy vigyázzon rá! Imádkozzon azért, hogy az Úr Krisztus adjon erőt ennek a 80 éves, öreg embernek, hogy ami a szolgálatából még hátravan, azt a Szűzanya gyermekeként, úgy, hogy egészen a Szűzanyáé, tudja végezni, tudja befejezni. Amen.

Évközi idő 29. vasárnapja „A" évben
2008. október 19.

Napi könyörgés
Mindenható, örökkévaló lsten, kérünk, tedd készségessé akaratunkat a jóra és segíts, hogy őszinte szivel tudjunk szolgálni téged. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled el és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindőrőkkön örökké. Amen.

Olvasmány:*Iz 45,1. 4–6.*
Szentlecke:*1Tesz 1,1–5b.*
Evangélium:*Mt 22,15-21.*

Testvéreim! Ha csak lehet, figyelemmel szoktuk kísérni a Szentatya útjait, hogy lélekben együtt legyünk vele és imádságainkkal kísérjük őt. Most, ezekben a percekben a Szentatya heli-kopterre száll és elmegy Pompejibe. Egy órányi repülés után érkezik Nápoly közelébe, de nem az ókori Pompeji ásatásait csodálni megy, hanem elmegy a Rózsafüzér Királynője kegyhelyre, ami Új-Pompejiben áll. Egy hatalmas templom, sok-sok intézménnyel körülötte. Ez a világ legnagyobb Rrózsafüzér Királynője-kegyhely, amelynek különös története van. Nem jelenés, hanem egy megtérés és sok-sok csodálatos imameghallgatás tette híres kegyhellyé Pompejit.

Az 1860-as éveket írták. A nápolyi egyetem jogi karán tanul Bertalan Longo. Körülötte a forrongó Itália. Az ifjúságot forradalmi eszmék fűtötték, s a magukat haladó szelleműnek gondolók mind Itála egyesítésért lelkesedtek és meg voltak győződve arról, hogy a fejlődésnek egy nagy akadálya van, a katolikus Egyház. Ha tőle, főként az Egyházi Államtól megszabadulnánk, akkor minden helyrebillenne. A gazdasági élet is, a kultúra is, a tudomány is, minden.

Akkoriban spiritiszta csoportok működtek tucatjával Nápolyban és az egyiknek tagja lett ez a fiatal jogász. De nemcsak tag lett, hanem úgy beavatták, ahogyan az Egyház papokat szentel. Vezetőnek szánták, mert úgy vélték annyira okos, és az egész alkata alkalmansak látszik arra, hogy sokakra hasson. Bertalan el is fogadja ezt a kiválasztást, de nem bújhatott ki a bőréből. Ugyanis katolikus családból származott és gimnazista koráig vallásos életet élt. Miközben a környezete diadalt ül amiatt, hogy na végre! Az Egyházi Államot fölszámoltuk, megvan az egységes Itália benne megszólal a lelkiismeret: „Bertalan! Előtted a pálya, lehetsz majd a

spiritiszták főpapja. És az üdvösséged? Mi lesz veled, ha meghalsz? Mit fogsz mondani majd az Úr Krisztusnak meg a Szűzanyának erről az árulásról amiben most vagy?

Egyik barátja összehozta egy domonkos páterrel. Akkor már a kolostorokat is szétszórták. Ez a páter meghúzta magát Nápolyban egy magánlakásban és besegített az egyik plébánián. Találkoznak, és a páter észrevette, hogy Bertalan nem a lelke mélyéig megromlott ember. Megtévedt, de a kérdés, ami benne él: „mi lesz az üdvösségemmel?", őszinte.

Bertalan közben ügyvéd lett, de a lelkében egyre gyötrőbb a kérdés: mi lesz az üdvösségemmel, mert én áruló lettem. Jogászként tudja, hogy ha valaki a törvényt súlyosan megsértette, egy darabig menekülhet a számonkérés elől, de bármerre menekül, belefut az igazságszolgáltatás karjaiba. Én pedig az én Istenem törvényeit szegtem meg!

Ettől a domonkos pátertől hallja, hogy a Szűzanya Szent Domonkosnak megígérte, hogy oltalmazójha lesz annak, aki imádkozza és terjeszti a rózsafüzért. Bertalan! – mondta neki a páter – vedd a kezedbe a rózsafüzért és nyugalmat fog találni a lelked. Bertalan engedelmeskedett és megtért.

Elhatározta, hogy én nemcsak imádkozni fogom a rózsafüzért, hanem – itt Nápolytól nem messze, Pompeji mellett ott van egy birtok, amelynek én a jogásza vagyok, ismerem az ottani embereket, micsoda elhagyatottságban és nyomorúságban élnek. Mária! Én ezekkel az emberekkel megismertetem a rózsafüzéredet. A többi rád tartozik.

Hamarosan felismerte, hogy ha én a rózsafüzért terjeszteni akarom, ahhoz valami hely is kellene. Tudta, hogy Pompeji szomszédságában van egy düledező, öreg kis plébániatemplom, ahova néhány tucat embert lehet csak összehívni. Elkezdte osztogatni a rózsafüzért és tanítani az embereket a rózsafüzérre, de egyre inkább látszott, hogy templomot kell építeni.

A hely püspökétől kapta a gondolatot: ha templomot akarsz építeni, akkor filléreket kezdjél gyűjteni. És kérj az Úrtól időt. Évtizedekig épül egy templom. Ha te elkezded, lesz majd, aki befejezi. Kezdd el!

Ekkor Longó egy özvegyasszonnyal, aki később a felesége lett, elkezdte látogatni Nápoly előkelő családjait és képtelen helyzetek sorozatán keresztül elmondták, hogy templomot szeretnénk építeni ott kinn, Pompeji mellett ezeknek az elhagyatott embereknek. Havonta 10 forintot tudnátok-e adni? Ha igen, eljövünk érte. S a mi fogalmaink szerint 10 forintokat kezdtek gyűjteni a templom építésére.

A templomot 15 év múlva, 1892. május 8-án fölszentelték. Főoltárképe a Rózsafüzér Királynőjét ábrázolja, amint éppen átadja a rózsafüzért Szent Domonkosnak, meg Sziénai Szent Katalinnak. S közben kiderült, hogy a Szűzanya azokat, akik támogatják ezt a templomépítést, a szeretetébe fogadja és csodákat művel velük. Gyógyíthatatlan betegek gyógyultak egymás után.

Bertalan nem csak a föld népének elhagyatottságát vette észre, hanem a gyermekekét is. Ezért árvaházat alapított a börtönben lévő szülők gyermekeinek. A kegytemplomba pedig egyre több a zarándok, akik mind arról tanúskodtak, hogy Rózsafüzér Királynője a győzelmek Asszonya. Se szeri, se száma az eseteknek, amelyekben az emberek megtapasztalták, hogy ha bizalommal odafordulnak a Szűzanyához a rózsafüzérrel, a Mária segít.

Bertalan fölelevenítette a *Rózsafűzér tizenöt szombatja* ájtatosságot is, amelyet május 8-a, A templomszentelés évfordulója Rózsafűzér Királynője október 8-i ünnepe előtt 15 szombaton lehet imádkozni. ennek az imasorozatnak a befejező tétele egy nagy megkérlelő imádság a Szűzanyához. Most a Szentatya elmegy ebbe a kegytemplomba. A szentmisét együtt imádkozza a zarándokokkal és délben ezt a nagy megkérlelő imádságot ő, személy szerint vezeti.

Ezt az imát a hátsó padokra odatettük. Ott van mellette a kegykép is szentkép formájában. Aki teheti, vigye magával és délben, a Szentatyával együtt imádkozzuk el. Mert amiket ez a Longó – ő fogalmazta ezt az imát – az Egyház nevében, mint nagy megkérlelést ott 1890 tájékától imádkozott, ajkunkra vehetjük mi is.

A Szűzanya a mennyországban nem változik. Ő mindazokat, akik hittel és bizalommal fordulnak feléje, anyai oltalmába fogadja. S mennyire szükségünk van – nemcsak nekünk, magyaroknak, - globálisan, nekünk, embereknek, hogy legyen valaki, aki nem a jog szellemében, hanem egy édesanyának a megértő szeretetével látja a tékozló gyermekeit és fogadja őket, amikor végre ezeknek a gyerekeknek az eszébe jut, hogy: mit csináltam? … és hazamennék... ha mernék…S a Szűzanya biztat, hogy gyertek csak! Gyertek, mert először velem találkoztok s főleg, ha imádkozzátok a rózsafüzért, én odaviszlek titeket az én Fiamhoz, Aki a ti Bírátok, és nem fog halálra ítélni. Bízzatok bennem. Amen.

Rózsafüzér Pompei Királynőjének Ünnepélyes Megkérlelése

Ó Győzelmek fenséges Királynője, ó égnek és földnek Úrnője, kinek nevétől retteg az alvilág és örvend az ég, ó Rózsafüzér dicsőséges Királynője, mi, a te áhítatos gyermekeid, akik (pompei) templomodban összegyűltünk, ezen az ünnepi napon eléd tárjuk a szívünket, és gyermeki bizalommal mondjuk el neked nyomorúságainkat.

Kegyelmes trónusodról, melyen királynőként ülsz, fordítsd, ó Mária, kegyelmes szemedet reánk és családjainkra, Itáliára, Európára és a világra. Légy részvéttel az életünket keserítő bajaink és gondjaink iránt. Lássad, ó anyánk, testben és lélekben mennyi veszedelem, szerencsétlenség és baj szorongat minket. Ó anyánk, kérj számunkra irgalmat isteni Fiadtól, és jóságoddal győzd le a bűnös szíveket; akik a mi testvéreink és a te gyermekeid, akikért az édes Jézus vére hullott, s akik anyai szívedet szomorítják. Mutasd meg mindenkinek, mennyire a béke és a megbocsátás királynője vagy. *Üdvözlégy*

Igaz, hogy mi, akik a te gyermekeid vagyunk, bűneinkkel újra megfeszítjük Jézust, és újra megsebezzük a te szívedet. Megvalljuk: méltók vagyunk a legkeményebb fenyítésre is; de emlékezz, hogy a Golgotán az isteni Vérrel együtt elfogadtad a haldokló Megváltó végrendeletét, aki anyánkká, a bűnösök anyjává tett téged. Tehát mint anyánk légy szószólónk, légy a reménységünk. Mi pedig kitárjuk karjainkat és megkérlelve téged, kiáltjuk: irgalmazz!

Ó jóságos Anyánk, könyörülj rajtunk, a lelkünkön, családunkon, rokonainkon, barátainkon, halottainkon,
főként ellenségeinken és mindazokon, akik keresztények ugyan, mégis bántják Fiad Szívét.
Irgalomért könyörgünk ma a megtévedt nemzeteknek, Magyarországnak, Európának, az egész világnak, hogy bűnbánattal térjenek vissza a te szívedhez.Légy irgalommal mindenki iránt, ó irgalmasság Anyja! *Üdvözlégy*

Ó Mária, jóságosan hallgass meg minket! Jézus a te kezedbe adta kegyelmei és irgalmassága minden kincsét. Te mint koronás királynő Fiad jobbján ülsz halhatatlan dicsőségben az angyali karok fölött, terjeszd ki uralmadat az ég határáig, s a föld és minden teremtmény legyen neked alávetett. Te mindenható vagy a kegyelem által, tehát tudsz nekünk segíteni. Ha te nem akarnál segíteni, mert hálátlanok és méltatlanok vagyunk oltalmadra, nem tudnánk máshoz fordulni.

A te anyai szíved ne engedje, hogy elveszni láss minket, gyermekeidet. A gyermek Jézus, akit öledben látunk, és a titokzatos rózsafüzér, melyet kezedben csodálunk, bizalmat ébresztenek bennünk, hogy meghallgatásra találunk. Egészen rád bízzuk magunkat, rád hagyatkozunk mint gyönge gyermekek, a te karjaidra, aki leggyöngédebb vagy az anyák között, és ezen a napon tőled várjuk a vágyott kegyelmeket.
Üdvözlégy.

Áldáskérés a Szűzanyától

Most még egy utolsó kegyelmet kérünk tőled, ó királynő, melyet nem tagadhatsz meg tőlünk. Add nekünk a te állandó szerelmedet és különösen anyai áldásodat. Nem távozunk tőled, amíg meg nem áldasz.

Áldd meg, ó Mária, e percben a Szentatyát. Rózsafüzéred régi dicsőségeihez és győzelmeihez – melyekről Győzelmes Boldogasszonynak hívunk – tedd hozzá most, ó Anyánk, a vallás győzelmét és az emberiség békéjét. Áldd meg püspökeinket és papjainkat, különösen azokat, akik kegyhelyedért buzgólkodnak. Végül áldd meg mindazokat, akik pompei templomodhoz kapcsolódtak, imádkozzák és terjesztik a rózsafüzért.

Ó Mária áldott rózsafüzére, édes lánc, mely Istenhez láncolsz minket, szeretet köteléke, mely az angyalokkal egyesítesz, üdvösség tornya a pokol szakadékában, biztos rév minden hajótörésben, nem hagyunk el soha többé. Te légy erõsségünk halálküzdelmünk óráján. Tiéd legyen kialvó életünk utolsó csókja. És ajkunk utolsó lehelete a te édes neved legyen, ó Rózsafüzér Pompei Királynője, ó drága Anyánk, ó bűnösök Menedéke, szomorúak hatalmas Vigasztalója. Légy áldott mindenütt, ma és mindörökké, a földön és az égben. Amen. *Salve Regina* ...

Évközi idő 29. vasárnapja „B” évben
2006. október 22.

Olvasmány: *Iz 53,10–11.*
Szentlecke: *Zsid 4,14–16.*
Evangélium: *Mk 10,35–45.*

Testvéreim! Most ezekben a napokban, mikor tele van az ország az 1956-os szabadságharc évfordulójával, tekintsünk föl az Úr Krisztusra, megvallván, hogy nekünk közünk van Hozzá. Hozzá tartozunk. Ezt azért jó megtennünk, hogy valamit megértsünk abból, hogy mi is történt 50 évvel ezelőtt.

Az Egyház tanítja, hogy Isten nélkül és a megváltó Krisztus nélkül értelmét veszíti az ember. Nem csak a konkrétan élő ember a saját dolgaival, teendőivel és bajaival, hanem a történelemben visszatekintő ember is. Elveszíti a dolgok értelmét, ha szem elől téveszti vagy esetleg tagadja Istent és a mi megváltó Urunkat.

Az Úr Krisztus ugyanis meghozta nekünk az igazi szabadságot, de katolikus módon. A szabadságot a maga teljes egészében. Ugyanis amikor a teremtő Isten lelket adott az embernek, értelemmel és akarattal ajándékozta meg, megajándékozta a szabadsággal is. Meg azzal a képességgel, hogy az ember a szabadságában önként, szeretetből odaajándékozza valakinek a szabadságát, és azzal szemben engedelmes legyen. Akkor találja meg az ember igazában

önmagát, amikor engedik szabadon dönteni, ő pedig megfontoltan odaadja magát valakinek, és azzal szemben engedelmes. Ez nem rabszolgaság az ember oldaláról és nem zsarnokság annak az oldaláról, akinek odaajándékozta az ember önmagát, hanem ez az ember éltető közege. És ha ez nincs, ha ez a kettő nem együtt van jelen, belepusztul az ember..

Ami 1956-ban történt, a szabadságra szomjazó ember lázadása volt a zsarnokság ellen. De azért azt nem szabad elfelejteni, hogy akik ott 1956-ban a vérüket ontották a szabadságért, azokat az Egyház nevelte még föl. Azok többségét 1948-ig katolikus vagy valamelyik protestáns iskolában nevelték, ahol a lelkiismeret nevelése is történt. És az a vérontás nem egyszerűen a szabadságért – abszolút értelemben és az engedelmességtől elszakítva történt, hanem azért, hogy az embernek, a magyaroknak is joga legyen szabadon megválasztani, hogy kinek ajándékozzák oda a szabadságukat és önmaguat vallásukban is, meg a mindennapi életnek, még a politikának a dolgaiban is. Ha ez a kettő egymástól elszakad és csak engedelmességre kényszerítenek valakit, rabszolga lesz belőle. Belepusztul. Ha pedig nem tud engedelmeskedni, mert csak a szabadsággal ajándékozták meg – ez a munkanélküliek, a hontalanoknak, a hajléktalanok esete –. mentes lett minden kötöttségtől, de belepusztul.

Nagyon szépen is meg lehet fogalmazni, hogy „a személyiségük torzulásokat szenved". – Nem. Ebbe belepusztul az ember. Mert nincs, akinek közvetlenül oda tudná magát ajándékozni a házasságban, egy munkahelyen, a közjó közvetítésével egy egészséges társadalomban.

Ezt nem mi találtuk ki, ezt maga az Úr Krisztus élte elénk, aki engedelmességből jött ide közénk, a Földre, tudván, hogy ez minden áldozatnál több. Az örök Atyának ez a kedves ajándék, az engedelmességben odaadott élet.

Ahogy a Szentírás mondja, mindenben kísértést szenvedett, hozzánk hasonlóan. Ő is átélte az engedetlenség kísértését. Attól kezdve, mikor ott böjtöl a pusztában és jön az ördög és az engedetlenséget teszi oda Eléje: Lázadj már föl! – Meg a végén, az Olajfák hegyén, amikor a maga isteni mindentudásával előre látja, hogy mi fog következni most, 24 órán belül és mi fog következni azután. Hogy majd a tabernákulumnak lesz a foglya az Oltáriszentségben és az emberiség egyre globálisabban szembe fog fordulni Vele és az Egyházával. Azokkal, akik Neki engedelmesek, ugyanazt fogja tenni a világ a történelem végéig, amit Vele művelt. – Mondta is: Atyám, ha lehetséges, ezt a kelyhet vedd el tőlem, mert Ő tudta, hogy ebben a kehelyben mi van. De az engedelmességet nem tagadta meg. Hanem azzal zárta, hogy „Mindazonáltal ne az történjék, amit én akarok, hanem amit Te. Erre engem nem kényszerít senki." Jézus tudta, hogy ha kérné, 12 légió angyal jönne a megmentésére, de nem kérte. Mert tudta, hogy az engedelmessége a világot megváltó áldozat.

Adja meg a mi megváltó Krisztusunk értelemünknek a világosságot, akaratunknak pedig az erőt, hogy amikor fölismerünk egy helyzetet, hogy – most! Most szabadon odaajándékozhatom magamat apró részletekben, vagy egészen, akkor tudjunk Őrá föltekinteni és Tőle tanulni. Még akkor is, ha úgy érezzük, hogy a kehely, amiből inni kell, jaj de keserű! De néha a legkeserűbb gyógyszer „A Gyógyszer". Áldjuk a mi Krisztusunkat, hogy engedelmes lett értünk mindhalálig, és megváltott minket. Amen.

Évközi idő 29. vasárnapja „C” évben
2013. október 20.

Olvasmány: *Kiv 17,8–13.*
Szentlecke: *2Tim 3,14–4,2.*
Evangélium: *Lk 18,1–8.*

Testvéreim!
A mai vasárnapnak nem kell nevet keresnünk, mert a pápától már néhány pár évtizede megkapta a *Missziók vasárnapja* a nevet. A misszióé, amiről jó tudni, hogy nem csak azokat érinti, akik misszionáriusként idegen földekre indulnak el, és ott hirdetik az Evangéliumot, ahol az Egyház szervezetileg még nincs jelen. Hanem arról az egyetemes, katolikus küldetésről van szó, amit minden megkeresztelt lélek megkap azzal, hogy az Úr mondja neki: „Újjáteremtettelek! Megszabadítottalak az eredeti bűntől, meggyógyítottalak – és most menj! Aztán ahogy majd az életed körülményei hozzák, tégy tanúságot rólam.” Ezért a missziónak rendkívül sok változata van, és mindegyikünket érinti.

Az Úr azt is mondta: „Én úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ne lepődjetek meg majd azon, hogy miközben teljesítitek a küldetésteket és tanúskodtok rólam, ellenségnek fognak tekinteni titeket. A magukból kifordult vagy a még újjá nem teremtett emberek az újjáteremtett embert ellenségnek tekintik, mert a puszta jelenléte ilyen kérdéseket vet föl: Miért nem vagy jobb? Miért vagy ilyen teljesen magadból kifordult?

Az Egyház történelme mutatja, hogy az ellenségeskedés intenzitása nemzedékről nemzedékre változik, de vannak időszakok, amikor vértanúk születnek ebből az ellenségeskedésből. Akik teljesítik a küldetésüket és a hatalom emberei próbálják őket elhallgattatni és eltüntetni, mert még a látásuk is vád ellenük.

Tegnap Boldoggáavatás történt itt, a szomszédban. Ha valaki ott volt a Szent István-bazilika előtti téren, vagy TV-n nézte az eseményeket, valamit megérezhetett az Egyházból, és abból, amit az Úr Krisztus mond: „Azt hiszitek, hogy az Úr, mint igazságos Bíró nem szolgáltat igazságot a választottainak? Higgyétek el, hogy igazságot szolgáltat!”

Egy szentté, vagy boldoggá avatás ennek az igazságszolgáltatásnak az esete. Vértanú esetében egy élet áldozatát állítja oda az Úr a hívei elé, azzal, hogy: Elfogadtam, és megdicsőítem a szolgámat már most. Példaképül és pártfogóul adom nektek. Tanuljatok tőle. És higgyétek, hogy számotokra is elérkezik az igazságszolgáltatásnak a perce. De mindenkinek: jóknak és rosszaknak egyformán.

Ha egy gondolkodó emberben fölmerül a kérdés, hogy honnan a vértanúk ereje? Honnan van az, hogy fölismerik a percet, hogy most adhatom oda az életemet! – És a másik kérdés: Honnan kapják az erőt, hogy az elemi életösztön ellenére merjenek hűségesek maradni a küldetésükhöz? Erre a Tanító Egyház mondja, hogy az erő az Úr Krisztusból árad. De a gondolkodó embernek a vértanúsághoz az a tudat is erőt jelent, hogy nem elpocsékolom az életemet, hanem föláldozom. Az Úrért. Hogy hűséges tudjak maradni Hozzá. A folytatás pedig Őrá tartozik, nem énrám.

Most itt van ez a immár Boldog Sándor István testvérünk. Akiről – mint Boldoggá avatottról – egy kicsit tudatosítsuk, hogy a mennyországban van. A tévedhetetlen Egyház mondta ki róla ezt, hogy ott van. Egyenlőre mi, magyarok tudunk róla. De ha egyszer a szenttéavatása megtörténik, az nem neki jelent állapotváltozást, hanem az majd azt jelenti, hogy az egész Katolikus Egyház példának és pártfogónak kapja őt. Ő már ott van a helyén, a mennyországban.

Ő, aki ellen súlyos vádakat hozott föl a hatalom. Az igazi emberi természetből kifordult hatalom. Azzal vádolták, hogy minden tilalom ellenére fiatalokkal foglalkozik és lázítja őket. – És mi volt az igazság? – Az, hogy ez a frontot is megjárt, 35 év körül járó, laikus, szalézi szerzetes foglalkozott fiatalokkal, akik katolikusok voltak, iparos, illetve munkás-fiatalok voltak.
És ugye, azt tudjuk, hogy annak a hatalomnak rendkívül fontos volt pont az iparos és munkás fiatalság. Mondván, hogy ez az ő jövője.

De még ennél nagyobb vádat is fölhoztak ellene, hogy összeesküvő. – Ennek pedig az volt az alapja, hogy ő – itt, a szomszédban – Újpesten, a Clarisseumban élt és az ottani Szalézi művek nyomdájának volt a mestere. A Clarisseum fiúnevelő intézet növendékeinek egy része a keze alatt volt, akiket nyomdásznak szántak. Amikor megtörtént a rendek szétkergetése, ezekből a Clarisseum-növendék fiatalokból, a legidősebbek közül néhányat az ÁVH-ba soroztak be, és pártőrséget szerveztek belőlük. Ez az István pedig nem hagyta őket magukra. Kapcsolatot tartott velük. Az igazán halált érdemlő vád pont ez volt ellene: a hatalom pártőrségével tart kapcsolatot és zülleszti. Összeesküszik.

Holott ő nem volt ugyan pappá szentelve, de valami lelkipásztori érzéke volt, és ezt a kortársai mondják is, hogy nagyon tudott bánni a gyerekekkel. Az inasokkal. Nem hagyta őket magukra. Az Úr pedig nem hagyta magára őt.

Imádkoznunk kell azért, hogy amikor Európa, meg a világ annyira nem érti, hogy mit is tanít Krisztus küldetésével az Egyház, mi is a küldetése, hanem itt is, ott is, így is, úgy is ellenségnek tekinti a katolikus keresztényeket, tudjunk hűségesek maradni mi is a küldetésünkhöz. Föl tudjuk ismerni a perceket, amikor nem az életről van szó, hogy megölnek, hanem arról, hogy most tudok-e valamit megmutatni abból az életből, amit hordozhatok.

És segítsen nekünk István testvérünk hinni abban, hogy az Úr Krisztus igazat mond. Akkor is, amikor ezt kérdezi „Azt hiszitek, hogy a ti Uratok nem fog igazságot szolgáltatni a választottainak?” Merjünk hinni! A hitben nem csak arról van szó, hogy magam felől, amennyire ez a hitben, meg a reményben csak lehetséges, biztonságban lehetek, hanem a szeretet érzi a másik veszedelmét is, hogy ha nem találkozik a Megváltó Krisztussal, bajba kerül. Hát… imádkozzon értünk ez a Boldog István testvérünk, hogy a Magyar Egyház ma is hűséges tudjon maradni a küldetéséhez! Amen.

29. hét hétfő
2003. X. 20.

Szentlecke „A” évben: *Róm 4,20–25.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 2,1–10.*
Evangélium: *Lk 12,13–21.*

Testvéreim! Ma az októberi rózsafüzérről elmélkedjünk egy kicsit. Arról az imádságos gyakorlatról, amiről az Egyház kezdettől fogva tanítja, hogy nem liturgikus ima. Magán-jellegű, de az Egyházé.

A rózsafüzérről a Szentatyától is hallottunk egy-két fontos dolgot. Hogy a szemlélődés iskolája, s ebben az iskolában a Boldogságos Szűz az, aki tanít. Aki odavezet az Úr Krisztushoz. Gondolhatánánk hogy a rózsafüzér októberi változatát ráérő öregek, elsősorban öregasszonyok számára találta ki az Egyház, hogy őket is foglalkoztassa. – De nem így van.

A néprajzkutatók, akik vették a fáradságot és nem protestáns szakkönyveket olvastak, hanem elmentek falura meg tanyákra, a XX. század elején megdöbbenve tapasztalták, hogy a rózsafüzér a katolikus vidékeknek jellemző adata, amely egészen sajátos, összetartó erőt jelent. Főleg októberben, mert akkor lehetőleg templomban imádkozzák. Egyébként meg – és ez felfedezés erejével hatott a tudományos élet felől közelítő kutatóknak – egyébként meg ötös, meg tizenötös csoportokban társulatot alkotnak a rózsafüzér alapján. Cégbírósági bejegyzések nélkül. – Meglepő volt.

Az októberi rózsafüzér azonban nem népi kezdeményezés volt. Hanem 1885-ben, 120 évvel ezelőtt, Róma felől, a pápa felől jött – nem is a kérés, hanem – a rendelkezés, hogy „Testvérek, elrendelem, hogy mostantól fogva mindaddig, amíg a pápa vissza nem nyeri teljes szabadságát, a plébániatemplomokban, a székesegyházakban, a Szűzanyának szentelt templomokban és kápolnákban október minden napján imádkozzátok el a rózsafüzér egy öt-tizedes egységét és a Lorettói litániát. Mert baj van. Nagyobb, mint amikor a lepantói csatába mentek a keresztény katonák."

S tényleg baj volt. 1885-ben negyven évvel már túl vagyunk a nagy európai forradalmakon, már a kommunizmus kísértete járja nemcsak Európát, az egész világot. Franciaországban, Németországban, Itáliában folyik a kultúrharc a katolikus Egyház meggyilkolására. Ekkor már 15 év eltelt azóta, hogy a pápai államot katonailag elfoglalta az egyesült Itália, és a pápa a Vatikán foglya lett. Itáliában is megtörtént az iskolák államosítása, a kolostorok feloszlatása és így tovább… Baj volt. – De a pápa nem a politikusokhoz fordult, nem a katonákhoz fordult, hanem a hívekhez: „Gyermekeim, a Szűzanya annyiszor megmutatta már anyai segítő hatalmát. Szükségünk van rá most is! Segítsetek. Illetve vegyétek észre a benneteket is fenyegető veszedelmet!" Ami ránk, magyarokra is ránk jött. Jött!

A pápa 1929-ben, amikor az olasz állam és a Szentszék megkötötte a lateráni egyezményt, a pápa visszanyerte a szabadságát. De akkor már lehetett érezni, hogy azok a XIX. század végén elvetett magvak, ami akkor szélnek hatott, viharrá fognak fokozódni. Már készülődött a nemzetiszocializmus Németországban, készülődött a kommunizmus keleten. Aztán ránk jött mind a kettő.

Ezért az októberi rózsafüzér nem múlt el. A pápa nem adta ki az ellenkező értelmű rendelkezést, hogy gyermekeim, hurrá, köszönöm szépen, szabad vagyok, vége az októberi rózsafüzérnek! – Nem. Azóta ez az októberi rózsafüzér él.

II. János Pál pápa sem vonta vissza ezt a rendelkezést. Ő a világot járva, meg Péter székének a magasságaiból látja, hogy micsoda veszedelmek fenyegetik – nemcsak az Egyházat, - az életet! Meg az emberiség egészét. És ezért kérte a mögöttünk álló esztendőben: legyen a Rózsafüzér Éve. S mondja, újra meg újra mondja, hogy: gyermekeim, imádkozzátok a rózsafüzért!

A paptestvérek tündéri történeteket meséltek arról, hogy amikor 1946-48-50-ben szétrombolták a katolikus egyesületeket, a rózsafüzér társulatok érintetlenek maradtak, mert sehol nem volt se cégbírósági bejegyzés, se a községházán egy bejegyzés, még a plébánián sem találtak írott dokumentumot arról, hogy itt emberek összeesküsznek. De a társulati tagok időről-időre, havonta összejöttek titok-cserére. – Erről is meséltek tündéri történeteket, hogy a hatóságnak micsoda –igazában – humorba fulladó kudarcai voltak, amikor ezeket a „titkolózó" embereket megfogták. Hogy ezek titkot cserélnek... összeesküsznek... –Aztán mikor vallatni kezdték a néniket, akkor kiderült, hogy miféle titkokat cserélnek. Nem államellenes összeesküvés az, amit ezek csinálnak.

De a hatóság nem hitte, hogy a rózsafüzér az Egyház kezében – fegyver, amely az életet védi, a hitet táplálja. Megőriz és megerősít. Ezért szereti az Egyházban mindaz, aki igazán katolikus lelkületű, ezért szeretjük a rózsafüzért. Aztán az előttünk álló rövid két hétben még imádkozzuk,

és tegyük el a szívünkbe, hogy az októberi rózsafüzér a veszélyeztetett Egyház imája a Szűzanya segítségéért, oltalmáért és győzelméért. Amen.

29. hét kedd
2003. október 21.

Szentlecke „A” évben: *Róm 5,12–21.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 2,12–22.*
Evangélium: *Lk 12,35–38.*

Testvéreim! Az októberi rózsafüzér sokkal komolyabb dolog, mint az ember először gondolná. 1885-ben rendelte el XIII. Leó pápa. Ő, aki előtte ismételten találkozott Bartolo Longóval, aki akkor már fölépítette Pompejiben a Rózsafűzér Királynője-templomot. Leó pápa fölis-merte, hogy itt van a gyógyszer meg a fegyver a rózsafüzérben. Ugyanő volt az, ez a XIII. Leó, aki a Szent Mihály-imádságot is elrendelte. Mert akkor az Egyházat – nemcsak itt, Európában, Közép-Amerikában is – nagy veszély fenyegette. S a pápai rendelet úgy szólt, hogy mindaddig, amíg a pápa vissza nem nyeri a teljes szabadságát. Addig. Októberben, minden nap, gyermekeim, imádkozzátok a rózsafüzért!

A pápa 1929-ben személy szerint visszanyerte a szabadságát. De kiderült, hogy a veszedelmek nem elmúltak, hanem fokozódnak. 1929-hez képest következett 60 esztendő, benne a II. Világháború, s utána itt, a mi térségünkben az, ami mögöttünk van. De éppen ez az októberi rózsafüzér most arra int, hogy azt ne képzeljük, hogy ez 1989-ig tartott… akkor jött a nagy fordulat… kérem… azóta problémátlan az élet!… az Egyház is szabad… hol itt a gond?

Az Egyházat, meg a hívő embert, főleg a katolikus hívő embert nagyobb veszedelmek fenyegetik, mint korábban. Az Egyházat most, ebben a térségben talán nyílt támadások nem éri. De olyanok érik, hogy nem illik arról beszélni, hogy „egy igaz vallás”. Erről ne tessék beszélni, mert ez sért, diszkriminál, kirekeszt. Tessék kerekasztal köré leülni, s a vallások ott durúzsoljanak meg dialogizáljanak. Csináljanak, amit akarnak, a világ pedig a maga piacgazdaságával az erősek számára megteremti a fogyasztói társadalmat. – És a gyengék?! És az elhagyottak? És az öregek? És az árvák? – Azoknak ott az abortusz meg az eutanázia. – Hát, igen.

A katolikus Egyháznak pedig vállalnia kell és hirdetnie, hogy van egy igaz vallás, és nem adatott más név az ég alatt, csak a megfeszített Krisztus neve, Akiben katolikus módon van üdvössége az embernek. Mindenkinek. Kicsinek és nagynak, árvának és öregnek, gazdagnak és erősnek. Az embernek! És Rajta kívül nincs.

Amint az Egyház ezt az álláspontot képviseli, utálat, megvetés, mellőzés tárgya lesz. Ha ezt föladná, a világ a keblére ölelné. És ott a kerek-asztal mellett bizonyos forgóban, két évenként, négy évenként még világ-elnökséget is adna a pápának. De azt nem, hogy ő a Föltámadott Krisztus földi képviselője. Azt nem!

Ez az, ami az Egyházat mint közösséget, mint intézményt érinti. Az embert pedig, főleg a katolikus hívő embert – észre se vesszük – leszoktatják a gondolkodásról. Áradnak az információk, szövegben, szóban, képben, szédületes sebességgel és elbűvöli az embert… elég neked egy kis mobil telefon és amikor akarsz, akár Ausztráliával is kapcsolatot találhatsz, sőt, már olyan készüléket is kapsz, hogy a másik téged lát, te meg látod őt és… kérem… de el ne

kezdj gondolkodni az információ igazságáról! Csak fogyassz és fizess! És ha erre nem vagy képes, akkor tűnj el! Akár meg se szüless, vagy sürgősen tűnj el a társadalomból! De főleg ne gondolkozzál!
És mit mondott a Szentatya? – A rózsafüzér a szemlélődés iskolája. A szemlélődés pedig a gondolkodásnak nem egyetemi, hanem afölötti szintje! Amikor az ember egy képet – mert hogy van szemünk, mi képeket látunk – az ember egy képet elkezd türelemmel szemlélni és időt hagy arra, hogy az a kép megszólaljon: Mit is látok? Amiket látok, milyen össze-függésben vannak egymással? A most látott kép összefügg-e a korábban látottakkal ? Következik-e ebből a képből, amit most szemlélek, valami a holnapra, vagy a következő félórára?

A rózsafüzér nemcsak a maga tizenöt titkát tanítja meg szemlélni, az emberi lelket tanítja szemlélődve élni. Mindent szemlélődve nézni! Amiből az a magatartás következik, hogy „szimata" támad az embernek. Érzéke támad arra, hogy amit lát, igaz-e? Mert ha nem, nincs értelme vele foglalkozni. Ha pedig igaz, akkor hagynom kell, hogy megszólaljon az igazság.

Ezért személy szerint is orvosság a rózsafüzér. Elődeink, azok a lenézett falusi emberek… a nép!… akivel régen se sokat törődtek, ma se sokat törődnek… a hívő nép, amikor társulatokat alkotott a rózsafüzérrel, elkezdte élni azt, hogy az Egyház emberekből áll. Konkrét emberekből. Akik öten, tizen, tizenöten, negyvenöten, százötvenen az imádság révén összetartoznak és számontartják egymást. Mert azok a nénik, bácsik, akik egy rózsafüzér társulathoz tartoztak, nemcsak azt tudták, hogy ha elvállaltam, hogy ezt a tizedet elmondom, akkor nekem kutya-kötelességem elmondani, mert ha nem, akkor a rózsafüzér egészéből az én tizedem hiányozni fog, pedig én megígértem, hanem egymással is törődtek. Nemcsak akkor, amikor szétfutott a hír, hogy haldoklik a Julis néni… és mentek és imádkozva voltak ott a halálánál; nem csak eltemették a rózsafüzér társulat tagjai, hanem közben is tudtak egymásról. Mert szomszédok voltak. Lehetőleg egy utcában laktak. Élték a katolikus Egyház közösségét. Hát, ilyen gyógyszer a rózsafüzér! Amit a Szentatya annyira fontosnak tud. Nem elrendeli el, hanem kéri és buzdít rá.

Hát, most itt, októberben, amíg ezek a napok tartanak, érzékelve, hogy az Egyház nem veszélytelenül él, meg személy szerint is szükségünk van a rózsafüzér segítségére, imádkozzuk, hogy értelmesen, emberként, megváltott emberként tudjunk élni és szemlélni mindazt, ami történik. Amen.

29. hét szerda
2008. október 22.

Szentlecke „A" évben: *Róm 6,12–18.*
Szentlecke „B" évben: *Ef 3,2–12.*
Evangélium: *Lk 12,39–48.*

Testvéreim! A Tizenkettőt figyelmeztette az Úr: rátok bízom a kulcsok hatalmát, mint amikor egy ház ura valakit a háza élére állít arra az időre, amíg ő elmegy. Abban a házban az történik, amit ez a szolga mond. Akit beenged, az bejön, akit kizár, az kívül marad. Boldog az a szolga, aki tudja, hogy az én uram nem meghalt, hanem elment, de visszajön.

Ezért alapvetően fontos, hogy az ember fölfogja, hogy a mennybe fölment Krisztus nem meghalt, meg nem elment mindörökre, hanem visszajön. Mégpedig a tulajdonába jön majd vissza. Addig pedig mindenkinek a rábízott szolgálatot végeznie kell.

Persze a kísértés olykor igen nagy, hogy ezt az ember elfelejtse. Pedig milyen rövid az az idő, amin belül az Úr visszajön! – Személy szerint amikor meghalunk. És ha az egész mindenség történetét vennénk alapul, azokat a milliárd éveket, amióta ez a világ megteremtetett, micsoda rövid idő, ami eltelik az Úr Krisztus mennybemenetele és a visszatérése között! Akkor is, ha több ezer évről van szó. De hát a mi rövidlátásunk ezt csak akkor érzékeli egy kicsit, ha külön az ember ezen töprengeni kezd. Egyébként nem fogjuk föl.

Most a 29. évközi vasárnap után vagyunk már, egy hónap van hátra az esztendőből. És ilyenkor újra meg újra halljuk az Egyház ajkán a figyelmeztetést, hogy ember, az idő nemcsak múlik, hanem az időd, a tiéd – elmúlik. Elfogy. Légy hűséges abban a szolgálatban, ami rád van bízva. Hogy amikor az Úr visszajön, akkor úgy nézhessen ránk, hogy jól van, gyere, most foglald el a helyedet. Már nem a templomban, az oltárom körül, hanem a mennyországban, az örök élet asztalánál. Amen.

29. hét csütörtök
2009. október 22.

Szentlecke „A” évben: *Róm 6,19–23.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 3,14–21.*
Evangélium: *Lk 12,49–53.*

Testvéreim! Elég sokszor szerepel a példázatok között az úr és szolga viszony. Az Ószövetség úgy tekintette magát, hogy az Úr szolgája. Ismeri a Törvényt, megkapta a Törvényt és szolgál szent félelemmel. Mert az Úr a vesékbe lát. Nem a felszín szerint ítél, hanem a szívek és a belső gondolatok szerint.

Az apostolok az Ószövetségből jönnek. Nem az égből pottyantak oda az Úr Krisztus köré. Az Ószövetségből jönnek. Ez a kérdésekből látható, amelyeket föltesznek Jézusnak.

Péter azt kérdezi, hogy Mester, a példázatot, amit a vagyonára vigyázó gazdáról meg a szolgáiról mondasz, nekünk mondod? Nekünk, a Tizenkettonek, vagy mindenkinek? – Kapja Jézus válaszát: „Ez mindenkinek szól, de mindenkinek a maga állapotában. Péter, terád a legtöbbet bízom. Te vagy a Szikla és te vagy a pásztora mindenkinek. Számot is kell adnod mindenkiről. Sokat kaptál. Akinek csak egy kis családja van, az csak a kis családért felel. Egy király a népéért felel. És így tovább. Mindenki a maga állapota szerint."

És most jön a kinyilatkoztatás, a nagy, hogy: de én nem azért jöttem, hogy ezt a szolgálati hierarchiát örökkévalóvá tegyem, hanem tüzet gyújtani jöttem a földre. A szeretet tüzét meggyújtani.

A megváltás ez, hogy a szolgai állapotból az ember átkerül a gyermek állapotába és felnőhet a jegyes állapotára. De ehhez csönd kell, meg idő kell, meg aránylag nyugodt körülmények kellenek, hogy az ember el tudjon gondolkodni azon, hogy mit jelent ez.

Közben folyamatosan imádkozzuk a Miatyánkot, a gyermekek imáját. Mi, katolikusok, vele együtt folyamatosan imádkozzuk az Üdvözlégyet, a nagy menyasszonyi imát. S milyen keveset gondolunk erre. Lótunk, futunk, rohanunk, verekszünk, panaszkodunk, perlekedünk, jajgatunk. Attól persze még a tűzhely közelében vagyunk, amelyen az Úr Krisztus meggyújtotta. a szeretetnek, a megszentelt szerelemnek a tüzét.

Ha még emlékeznénk rá, eszünkbe juthatna, hogy a minap, amikor Benedek pápa a szeretetről írt nekünk egy nagy levelet, a *Deus caritas est* enciklikát, abban éppen erről beszélt, hogy a krisztusi kinyilatkoztatásnak a leglényege, hogy Isten a Szeretet. Mindenki számára szerethető, szerelemmel is szerethető. Azaz odaadhatja magát Neki az ember.

A tanító Egyháznak nem kis feladata és felelőssége, hogy keveset tanítunk erről. Mert sokkal egyszerűbb fölsorolni a Tízparancsolatot és számon kérni és mennydörögni, hogy a korábbiak mennyivel jobbak voltak és itt, a harmadik évezred elején micsoda gonosz az emberiség… Részben. –

De Isten, aki a Szeretet, a harmadik évezred eleji emberiséget is szeretetre teremtette, és teremti. Folyamatosan. Mindenkit. Magának teremti az embert. Hogy egyszer csak egy emberi szívben és észben elkezdjen világosodni, miért is vagyok a világon?! – Hát azért, hogy megismerjem az Istent! És megszeressem! Na, ezért olyan fontosak a szentek, akik ezt előbb vagy utóbb fölfedezték és elkezdték szeretni az Istent – szerelemmel. Odaadva mindent.
Nagy pillanatok azok, amikor az ember valamit megsejt abból, hogy mit jelent ez, hogy számunkra – számomra – szerethető a Végtelen, a Mindenható, a Szeretet!

Segítsen meg Ő, aki erre teremtett minket! Segítsen, hogy el ne felejtsük: ezt tanuljuk itt a földön, hogy mit jelent szeretni a Szeretetet. Amen.

29. hét péntek
2004. október 22.

Szentlecke „A” évben: *Róm 7,18–25.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 4,1–6.*
Evangélium: *Lk 12,54–59.*

Testvéreim! Az a tűz, amit az Úr Krisztus hozott, az emberszívekben éghet, ha az ember akarja. Ez az, amit máskor lelkiéletnek szoktunk nevezni. Ugye, pünkösdkor azt lehetett látni, hogy lángnyelvek ereszkednek alá, és betöltik az apostolokat. Ez az a tűz, amelyről az Úr Krisztus beszél, a lélek élete.

Mennyire el tudjuk felejteni! Teljesen szét tudunk szóródni a látható, anyagi dolgok között. Ahogyan Szent Ágoston mondja, hogy hatalmas kirándulásokat lehet csinálni – kívül. Még az istenkeresést is lehet odakinn csinálni. Még azt is meg lehet tenni, hogy tényleg, őszintén, legalább is úgy gondolom, hatalmas földerítő utakat csinálok – kinn. De ahogy Ágoston bánkódva mondja: Istenem, én odakinn kerestelek, Te meg benn, a lelkemben vártál rám.

Ez az év az Oltáriszentség Éve. Újabb alkalom arra, hogy fölfedezzük a lelkünk életét. Azt a belső világot, amiről meg lehet feledkezni, mert az a tengernyi benyomás, ami kívülről éri ma az embert, ezt a belső világot el tudja borítani. El tudja temetni. De ha az ember az Oltáriszentség közelébe kerül, újra fölfedezheti a tulajdon belső világát is.

Amikor Ligouri Szent Alfonz kézen fog és szentséglátogatásra visz, ugye, először azt mondta, hogy a szentséglátogatás hitvallás. Az ember megvallja, hogy Jézusom, én elhiszem, hogy Te itt vagy! Nem látlak, mert ha elém tennék is az Oltáriszentséget a monstranciában csak az ostyát láthatom. De hiszem, hogy itt vagy. Vagy ha betértem a templomba és a tabernákulum előtt vagyok, hiszem, hogy itt vagy a tabernákulumban. Nem azért, vagyok itt, mert eltévesztettem az

ajtót. Nem is azért jöttem Hozzád, mert unatkozom. Hanem eljöttem, hogy megköszönjem, hogy itt vagy. Eljöttem, hogy megpróbáljam ellensúlyozni egy kicsit a saját, eddigi hanyagságomat, meg figyelmetlenségemet, meg mindazt a bántást, ami Téged ért és ér. A mai világban. Eljöttem Hozzád, hogy most egyesítsem a hitemet meg a szeretetemet azokkal, akik szerte a világon hasonló szándékkal ott vannak Nálad.

Ezek olyan dolgok, amik kifelé nem is látszanak. De belül! Belül, az ember szándék-világát nagyon tisztítani tudják. És ha egy kicsit gondolkodva csinál az ember ilyet, akkor elkezdi fölfedezni, hogy: Uram Istenem, a belső világom határozza meg azt, amit kifelé csinálok. És ez az, amit egy élő lélek nem felejt el. Egy nem élő lélek viszont pontosan erről feledkezik meg, hogy a szándék-világom határoz meg mindent.
Segítsen bennünket az Úr Krisztus, hogy ez az év közelebb vigyen Hozzá, és segítse fölfedezni újra belső világunkat! A lelkünk életét. Mert nem mindegy, hogy az ember teste mit hordoz: egy élő világot-e, amelyben a mennyország formálódik, vagy egy kívülről fehérre meszelt valamit, amiben belül csak pusztulás és rothadás van. Nem mindegy.

Azt a hármas szándékot, amit a szentséglátogatásokra hozunk, a szentáldozásra is alkalmazhatjuk: a hálát, az engesztelést, és az egyesülést az Egyház egészével. Az Úr Krisztus ezt akarja. Mert ha valaki így közeledik Őhozzá, akkor valami olyasmi történik, mint amikor egy gyertyalángot vagy egy gyertyafényt beletartok a napfénybe. A gyertya fénye eltűnik. De ott van. A Nap pedig átöleli és fölerősíti azt a tüzet, amit egy kis gyertya nyújtani tud. Amen.

29. hét szombat
2005. okt.22.

Szentlecke „A” évben: *Róm 8,1–11.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 4,7–16.*
Evangélium: *Lk 13,1–9.*

Testvéreim! A világon történő katasztrófák után, mindazt, amit az Úr Krisztus mondott a kortársainak, mi is meghallhatjuk: nehogy azt gondoljuk, hogy az negyvenezer embertestvérünk, akik Pakisztánban a földrengés áldozatai lettek, rosszabbak volt, mint a földkerekség összes többi lakója? Vagy azok az ezrek és tízezrek, akik itt-ott-amott a természeti katasztrófák áldozataivá válnak, bűnösebbek voltak, mint mi? Az Úr Krisztus mondja nekünk: „Mondom nektek, nem! De ha meg nem tértek, az idő lejár, és elvesztek."

Az elmúlt vasárnapokon hallottuk a szőlőmunkások, a fiúk meg a lakodalomba meghívottak példabeszédeit. Ez a terméketlen fügefa csatlakozik ezekhez a példákhoz. De ezt a példázatot felénk, modern emberek felé az Úr Krisztus még fokozottabb érvénnyel elmondhatja. Nekünk, akik annyira okosak tudunk lenni, amikor a gazdasági érdekeinkről van szó. Ha egy befektetett forint holnapra nem hoz másik hármat, bezárjuk az üzletet. Vagy irgalmatlanul megnyúzzuk a felebarátainkat csak azért, mert a mi üzletünknek mennie kell. A mi fügefánknak teremnie kell. Kerül amibe kerül – így viselkedünk mi, modern emberek, és közben teljesen nemcsak megfeledkezünk Róla, hanem kizárjuk az életünkből az Élet Urát, akié a szőlő meg a fügefa.

Különös a mi nemzedékünk. De hát a katolikus Egyháznak éppen ez a dolga, hogy erre figyelmeztessen, és megtanítson a szent félelemre, az istenfélelemre. Hogy vigyázz, mert az életed ideje véges. Aki téged megteremtett, és minden lehetőséget megadott arra, hogy

megismerd az Istent, szeresd Őt és Neki szolgálj, ezt mint termést várja tőlünk. Ember vigyázz, mert eljön az óra, amikor le kell tenned az életed termését a te Istened kezébe.

A TV-t néző emberben, akik annyi katasztrófa képeit látja, ki tud alakulni az az elképzelés, hogy az utolsó ítéletet is majd közvetíti a tévé, mi végignézzük, aztán vagy megtapsoljuk vagy elszörnyűködünk rajta. És nem gondolunk arra, hogy a halálunk is olyan történés lesz, amit nem közvetít a televízió, azt nem lehet végignézni. Azt végig kell élnünk és azzal az életünknek vége lesz. Minthogy a világvége sem egy műsor, hanem a történelem vége.
Abból a szent istenfélelemből, amire az Egyház tanít, termés születik. A gazdának öröme, hogy amikor jön és keresi a termést, és látja, hogy születőben van, vagy már be is érett. És ahogyan egy gazda meg tudja simogatni a szőlejét, a gyümölcsfáját, hogy jól van, a mi üdvösségünk az, amikor a mi Istenünk jön, termést talál bennünk, megsimogat, sőt, magához ölel. Amen.

Évközi idő 30. vasárnapja „A" évben
2008. október 26.

Napi könyörgés
Mindenható, örök lsten, kérünk, add, hogy a hit, a remény és a szeretet erénye növekedjék bennünk, s hogy igéreteid elnyerésére méltók legyünk, szerettesd meg velünk, amit parancsolsz. A mi Urunk.Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szeritlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány*:Kiv 22, 21–27.*
Szentlecke*:1Tesz 1,5c–10.*
Evangélium*:Mt 22,34–40.*

Testvéreim! A világ helyzete, és a mi elmúlt 56-os évfordulónk nagyon fölidézi a Benedek pápánk reményről szóló tanítását, meg a főparancsot.

Ugye, a hírekben halljuk, hogy látván a gazdasági válságot, a „nagyok" összejöttek és keresik, mi lehetne az az új alap, amire a globalizálódó világ gazdasági életét föl lehetne építeni. Keresik – és nem találják. Mert különféle kultúrák, különféle vallások emberei gyűltek össze, és egyben megegyeznek: hogy Isten nélkül kell megtalálni a megoldást. A katolikus Egyház nincs jelen ezeken a tárgyalásokon. Pedig meg lehetne hívni a pápát, személy szerint. És ő meg tudná mondani, hogy „Emberek! Testvéreim!

Az az alap, amit kerestek, a Megfeszített és Föltámadott Krisztusban le van rakva. Múlt időben. Nem kell kitalálni. Nem kell űrutasokat küldeni ki az űrbe, hogy találják már meg! Mélytengeri búvárokat sem kellene küldeni a tenger mélyére, hogy hozzák már föl! Az Úr Krisztus közöttünk van!" – Ja, de a pápát nem hívják meg. És ha mondaná, hogy ne gondoljátok, hogy egy rémképről beszélek nektek, egy délibábról! Az élő Krisztusról beszélek nektek, Aki amikor a kortársai föltették Neki a kérdést, hogy mi a fundamentum a törvényben, azaz mi az emberi életnek kulturálisan, gazdaságilag, erkölcsileg az alaptörvénye, megmondta: a főparancs. Amit az Úr már az ószövetség népének kinyilatkoztatott, hogy szeresd a te Uradat, Istenedet mindenek fölött és szeresd a felebarátodat, mint önmagadat. Ez az az alap, amiből minden ki tudna nőni, ha elhinnénk.

De milyen szomorú, hogy egy ilyen értekezleten ott vannak hinduk, muszlimok, sintoisták, mindenféle-fajta, akik a tárgyalás előtt imádkoznak a maguk módján. És nincsenek jelen katolikusok, akik a tárgyalás előtt szentmisére mennének és megáldoznának. – És utána csodálkozunk: nem találjuk az új alapot.

Megfigyelhető Benedek pápánál, hogy amikor egy témához hozzányúl, odafordul egy szentírási vershez és egy mondatból kibont egy teljes enciklikát. Akár arról beszél, hogy szeretet az Isten, akár a szentségekről beszél, akár a reményről. Amikor a reményről beszél, akkor azt mondja, a Rómaiakhoz írt levélben, ott van egy vers. Gyermekeim, figyeljétek csak! S idéz egy verset, amit mi a magyar fordításban úgy szoktunk hallani, hogy „A megváltásunk még reménybeli, ezért hát csak várjunk türelmesen." – Ebből mi azt halljuk, hogy a megváltás még nincs meg, majd egyszer megjön, de nem tudjuk, hogy mi lesz. Mi legyünk annyira jámborak, hogy várjunk türelmesen de nem tudjuk, hogy mit.

A Szentatya pedig azt mondja: Gyermekeim, a Szentírás eredeti szövegében ez a mondat így hangzik: „A reményre lettünk megváltva." – múlt időben. A megváltás megtörtént. És a

megváltás első hatása az, hogy remélhetünk. De nem egy fekete dobozt, amiről senki nem tudja, hogy mi van benne, hanem a Föltámadott Krisztusban ott ragyog, emberi valóságban is, hogy mi az, amit remélhetünk, ha hiszünk az Ő szavának! Minél inkább hiszünk Neki, annál inkább tudjuk szeretni azt, amit ígért. Ami még nincs jelen, de létezik! Nem alaptalan. Nem hiedelem, nem délibáb, amivel ámítjuk egymást, meg kábítjuk magunkat, hanem reális valóság, ami már jelen van! Csak ez a világ alkalmatlan arra, hogy teljes valóságában meg tudjon mutatkozni. A teljes megmutatkozás a másik világban történik majd, de a hatásai már érezhetők.

És itt kapcsolódik a mi 56-unk, meg a mi egész történelmünk ehhez a témához, a reményhez. Mert ha az ember reménytelenül ünnepel, emlékszünk valamire, elsiratjuk az áldozatokat, illik legalább egy kicsit gyűlölni az ellenségeket, aztán hazamegyünk. És minden kezdődik elölről. Vagy folytatódik ugyanúgy, mintha az a bizonyos esemény, amit ünnepeltünk, meg se történt volna.

A Szentatya pedig azt mondj, hogy a reménynek, amire meg lettünk váltva, ami mint tény ott áll a jövőben, nagy összetevője a föltámadás. Mégpedig egy ítéletre való föltámadás, ahol mindenki megkapja azt, amit a tetteivel megszolgált. – És ez rendkívül fontos! Mert mit ér ártatlan áldozatoknak az, hogy mi megemlékezünk róluk? – Semmit. De ha hiszünk az örök életben és remélünk abban, hogy jön egy perc, amikor föltámad minden ember és mindenki, a tetteinek megfelelő jutalmat vagy büntetést kapja, akkor reméljük azt, hogy az ártatlan áldozatok a föltámadáskor testben is elnyerik a maguk jutalmát. Akiknek pedig áldozatai lettek, ha meg nem bánták azt, amit műveltek és el nem fogadják – vagy ha már meghaltak, el nem fogadták – az irgalmat az áldozataik közbenjárására, elvesznek. Testben is, a kárhozatban.

Egy katolikus lélek és a katolikus Egyház ezért ünnepel másként. Emlékezünk, de a fél szemünk a jövőt látja, a föltámadást és ami utána következik: az örök életet és az örök kárhozatot.

De jó lenne, ha meghallanánk, hogy nemcsak a világ gazdaságának, kulturális és szellemi életének, hanem a saját, személyes életünknek is a főparancs az alapja. Amit ha az ember hittel elfogad a vele járó nehézségekkel együtt, ha meri vállalni a parancs teljesítéséhez szükséges erőfeszítéseket is, akkor nem csak mondjuk azt, hogy hiszünk, hanem hívő életet életünk. Ez a hit ad szilárd alapot a reményünknek.
Hívő és remélő életünkkel tudjuk mutatni azt, hogy Jézusunk, mi szeretünk Téged! Ha hallgatunk, nem azért hallgatunk, hogy valamit elkapjunk a szádról és csúffá tehessünk utána, hanem meg akarjuk érteni, hogy mit mondasz. És ha valamit kérsz vagy parancsolsz, nem menekülünk Előled, hanem szeretnénk jó szívvel, szeretettel megtenni, amit mondasz. Amen.

Évközi idő 30. vasárnapja „B” évben
2006. október 29.

Olvasmány: *Jer 31,7–9.*
Szentlecke: *Zsid 5,1–6.*
Evangélium: *Mk 10,46–52.*

Testvéreim! Ma missziós vasárnap van, éÉs ez a jerikói vak a maga történetével nagyon beleillik ebbe a vasárnapba. Mert az Egyház azt a küldetést kapta, hogy a pápa, a püspökök, a lelkipásztorok, szerzetesek kövessék a megfeszített Krisztust, és aki még vakon ül az út szélén, ha meghallja, hogy van az emberiségnek egy része, amely úton van és tudja, honnan jön és hová

megy – velük szemben a vak tehetetlenül ül az út szélén, helyhez kötötten. Ha megkérdezi, hogy hová mentek, akkor az Egyháznak kötelessége megmondania, hogy megyünk a megfeszített Krisztus nyomában a Golgota felé és a mennyország felé. És akiben van annyi hit, hogy az Egyházat kéri: vigyél magaddal, - az egyháznak a szentségekben az Úr hatalmat adott arra, hogy megadja a hívő látást. És aki hisz, az talpra áll és csatlakozik az úton lévő Egyházhoz.

Jó belegondolnunk, hogy micsoda hit élt ebben a jerikói vakban. Aki talán már három éve hallotta a kósza hírt, hogy a Jordánnál valaki keresztel. Aztán hallotta, hogy valaki Názáretből járja Palesztina útjait. És egyszer csak megüti a fülét, hogy az, akit Názáreti Jézusnak hívnak, a bénát meg tudja gyógyítani. A leprást meg tudja gyógyítani. A vaknak vissza tudja adni a látást. – Hallotta a hírt. Aztán egyszer csak hallja, hogy ez a Jézus itt van Jerikóban… és képzeld… Zakeusnál vett szállást… a fővámosnál. – Aztán másnap őt odaviszik a megszokott helyére koldulni és hallja, hogy sokaság vonul át s megmondják neki: most megy el erre a Názáreti Jézus.

Ennek az embernek a hite nem ott mutatkozik meg igazában, hogy kiált, hanem hogy mit kiált: Dávid fiának szólítja Jézust. Ezzel pedig megvallja, hogy én a vakságomban hallott hírekből összeraktam és arra a következtetésre jutottam, hogy ez a Názáreti Jézus A KRISZTUS.

Ezek szerint ez nem egy műveletlen ember volt. Ismerte a Szentírást. Ismerte a próféciákat és a vakságában ráismert, hogy hiszen ezeket jövendölték a Krisztusról a próféták, amiket én a Názáreti Jézusról hallok!

Először Dávid fiának szólítja, – ez hitvallás; másodszor:így szólítja: „Rabboni – Mesterem!" Legközelebb majd Mária Magdolna szólítja így a Föltámadottat. – És erre a hitre válaszul mondja neki Jézus: Menj, a hited meggyógyított.

Ismét a hitének jele, hogy nem elmegy, nem hazamegy és kezdi a maga üzleteit, hanem – ahogyan Márk mondja – „látott és követte Jézust az úton".

Ehhez már csak azt kell tudnunk, hogy hamarosan ezután következik a virágvasárnapi bevonulás, és az az öt nap, ami a szenvedéstörténetig múlt el. Az evangélista nem mondja, de ez az ember bizonyára ott van és figyel, és szörnyű dolgokat lát.

Először azt látja, hogy a város kicsinyei, meg a nép, a „senkik" fölismerik ugyanazt, amit ő fölismert. Dávid fiaként köszöntik a szamárháton bevonuló Jézust. Aztán eltelik 3–4 nap s jön a nagycsütörtök éjszakája. Ez az ember ott lehetett a tömegben, amely végignézte a keresztutat s végignézte a Golgotát.

Az evangélisták nem beszélnek róla, de a hitének logikájából következik, hogy húsvétkor, vasárnap az elsők között van, akik hisznek a Föltámadottban, aki neki visszaadta a látást.
A misszionáló Egyház ilyen helyzetben van. Aki kérdez és keresi az igazságot, annak meg tudja mutatni a megfeszített Krisztust, az emberiség Főpapját, az emberiség Prófétáját és a Királyt, de a kereszten. Ezért nem könnyű a misszionáló Egyház helyzete. Mert nem kenyeret szaporít, nem minden beteget azonnal egy pillantással meggyógyít, hanem mindenkit odavisz a keresztútját járó Jézus nyomába. És csak annyit tud mondani: ha hiszel és követed a megfeszített Krisztust, ha a Föltámadottnak vagy a tanítványa, az élet felé tartasz.

Nem könnyű ezt hirdetni. Mert aki hirdeti, azzal az Úr Krisztus ugyanezt az utat járatja. És most, hogy néhány nappal vagyunk az után, hogy a püspökeink, meg néhány hívő testvérünk képviseletünkben megjárták Fatimát és fölajánlották a népünket, minket is a Szűzanya Szeplőtelen Szívének, jó tudnunk, hogy a fatimai látnokoknak a Szűzanya ugyanezt mutatta meg.

Mert ők azt látták, hogy a pápa megy elől, keresztet hordozva és az Egyház követi föl egy hegyre, amelyen ott áll a kereszt. Keresztutat járó Egyházat mutatott a Szűzanya a kis látnokoknak. Ő, aki látta a keresztjét hordozó Krisztust. Látta a kereszten szenvedő, a kereszten

meghaló Fiát. De hitt. És őt már magához ölelte a mennybe ment Föltámadott. És mindegyikünknek, akik az Ő nyomában járunk, ugyanezt a sorsot szánja. De mi ezt egyelőre csak hisszük. Aztán csetlünk-botlunk a pápa vezetésével a Megfeszített Krisztus lába nyomában.

Merjünk hinni! És merjünk remélni, hogy bennünket az Egyház nem csap be, hanem vezet. Itt, ennek a földi létnek a göröngyös, köves útjain. De a Megfeszített Krisztus lába nyomában vezet. Ő pedig már, a föltámadott Prófétánk, Főpapunk és Királyunk, Akinek hatalma van, szeretete van, irgalma van irántunk. Meg tud őrizni, erőt tud adni, és végig tud vinni az Ő útján. Amen.

Évközi idő 30. vasárnapja „C" évben
2013. október 27.

Olvasmány: *Sir 35,15–22.*
Szentlecke: *2Tim 4,6–8. 16–18.*
Evangélium: *Lk 18,9–14.*

Testvéreim! Ha ezt a vasárnapot elnevezni akarnánk, akkor azt kellene mondanunk, hogy *az igaz bíró vasárnapja*. Istennek, mint Igaz Bírónak a vasárnapja, aki ítéletre várja az embert egyenként, és az emberiséget népenként és a maga egészében. Ő nem olyan Bíró, mint mi, emberek, akiket meg lehet vesztegetni vagy meg lehet félemlíteni.

Mi az igazságosság nevében építjük föl az igazságszolgáltatási rendszert első, másod, harmadfokú bíróságokból, melyben minden alacsonyabb fokon álló bíró féljen, mert a fölötte álló felülbírálhatja az ítéletét. A legfelső fórum pedig vigyázzon, mert a Parlamentnek hatalma van az egészet elcsapni és új bíróságot állítani, ha nem tetszik az ítélet. Mi emberek nem, vagy csak nagyon nehezen tudunk igaz bírák lenni még az igazságszolgáltatás rendszerében is.

És egyenként? – Mert értelmet kaptunk, az értelemnek pedig alapvető tehetsége az ítéletalkotás. Vajon egyenként tudunk-e igaz bírák lenni mások fölött, és ami még fontosabb: önmagunk fölött? Tud-e a lelkiismeretünk következetesen, minden esetben igaz ítéleteket hozni? Ilyen kérdésekben, hogy most mi a jó és mi a rossz, mi az igazságos és mi az igazságtalan, mi a teendő s mi a kerülendő.

Egy felnőtt ember, ha őszinte, akkor legalább ott benn, ahol senki nem hallja az ítéletét, meg kell, hogy állapítsa: Istenem! Hányszor hoztam téves ítéletet! Talán meg is vesztegettek… talán tudtam is, hogy most nem így kellene ítélnem, - és mégis…

A példabeszéd, amit itt az Úr Krisztus elmondott, két emberről szól. Egyikük farizeus, aki úgy gondolja, én mindent megtettem, én a Törvény szerint makulátlan vagyok és igaz. A másik vámos, az akkor közvélemény szerint egy nyilvános bűnös.

A farizeus dicsekszik, fölmagasztalja magát. A vámos pedig imádkozik: Istenem! Irgalmazz nekem! bűnösnek. Mert a többiek szerint én nyilvános bűnös vagyok, mint az utcalányok. Nálam rosszabb már csak egy hamis próféta vagy egy káromkodó lehet. Ha betenném lábamat a zsinagógába, kivernének onnan, mondván, te tisztátalan vagy, tűnj innen! A szolgálatom minden napra szól, nekem szombaton is dolgoznom kell, mert a vámhelyen forgalom van és az átvonuló idegeneket nem érdekli, hogy szombat van, vagy hétfő van… ők jönnek. Nekem pedig dolgoznom kell, különben hogyan számolok el? – És ugye, Uram, Te tudod, hogy az én alapvető bajom a tisztátalanságomnak az oka, hogy olyan pénzekkel bánok, amikre arcképek vannak

verve. Az éppen uralkodó és a már nem uralkodó császároknak a képe és nekem ehhez a pénzhez hozzá kell nyúlnom. És a testvéreim közvéleménye szerint ettől leszek – folyamatosan – tisztátalan. Éppen ezért a templomodnak csak a küszöbéig jöhetek el. Csak itt hátul, az udvarok elején állhatok meg, mert ha előbbre mennék s valaki rám ismerne, elkezdene ordítani, hogy ezt verjétek ki innen, mert tisztátalan! Istenem! Irgalmazz nekem, bűnösnek!

A példázatot váratlanul azzal zárja le az Úr, hogy ez, aki magát bűnösnek vallotta, megigazultabban ment haza, mint az, aki amennyire lehet, előre ment az oltár közelébe, ott megállt és várta, hogy a körülötte állók legalább egy pillanatra föltekintsenek rá, hogy ez egy igaz izraelita! Ez kevésbé megigazultabban ment haza, mint az a bűnös vámos. Mert ezek izraeliták. Mind a kettőt – kicsi korában – megtanítottak bizonyos alapvető imádságokra. Reggelenként mindegyik elimádkozta: Halljad Izrael! Az Úr az egyetlen Úr. Szeresd a te Uradat, Istenedet, mindenek fölött. És szeresd a felebarátodat, mint önmagadat.

Ez a farizeus, aki arra büszke, hogy én tartom a Törvényt! A főparancsban sántít… Mert azért ad hálát, hogy nem olyan, mint a testvére… Szereti-e a felebarátját, azt a másik izraelität úgy, mint önmagát? Dehogy szereti! Éppen hogy megveti. Mondván, hogy: az a gonosz… ott, hátul…Ettől kisebb a megigazulása, mint azé, aki ott, hátul megvallja a bűneit.

E példabeszéd hátterében észrevehetjük, hogy az Úr Krisztus perében ugyanez történt. Ahol Kaifás, meg Annás, meg a főpapság, meg a főtanács ítéletet ül a törvény nevében a Názáreti Jézus fölött, aki hamis próféta… Aki félrevezeti a népet… és káromkodik. Mert Isten Fiának nevezi magát. – Méltó a halálra.

Aaz Úr Krisztus ezt tudta. Tudta, hogy az Ő földi útjának végén ez a stáció lesz. Ott fog állni a főtanács, mint bíróság előtt bűnösként, de igazában ott fog állni az Atya előtt, a bűnös emberiség nevében, és irgalmat fog kérni mindenkinek. Azzal, hogy: Atyám! Bocsáss meg nekik! Bocsásd meg nekik mindazt, amit egyenként – Ádám óta, s amíg ez a világ világ lesz – elkövetnek. S főleg ezt bocsásd meg nekik, amit most művelnek! Hogy a Szentet, akit Te a világba küldtél, hamis prófétaként ítélik el azért, hogy Ő a Te Fiad! Bocsáss meg nekik! Ezért van esélyünk a megbocsátásra.

Közeledvén az év vége felé, hiszen négy hét múlva már Krisztus Király vasárnapja lesz, vége az Úr 2013-ik évének, ilyenkor az Egyház az ítéletre gondol. Arra, hogy úton vagyunk, hogy egyszercsak megjelenjünk az igaz Bíró előtt. Egyenként is, meg globálisan is.

Ezen a vasárnapon alkalmat kapunk arra, hogy tanuljunk ettől a vámostól. S ami még fontosabb: tanuljunk az Úr Krisztustól! Tanuljunk Tőle igaz ítélettel ítélni. Illetve, ha nem muszáj, nem ítélni! Hanem rábízni az ítéletet az Igaz Bíróra, azzal, hogy Istenem! Először – könyörülj meg rajtam, bűnös emberen, - aztán – könyörülj rajtunk! – mindegyikünkön. És segíts, hogy törekedni tudjunk arra, hogy igaz életet éljünk. S ne kelljen a végén elkergetned, hogy hiszen még a főparancsot sem tartottuk meg! Segíts nekünk, Urunk, jobbnak lenni! Amen.

30. hét hétfő
2009. október 26.

Szentlecke „A” évben: *Róm 8,12–17.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 4,32–5,8.*
Evangélium: *Lk 13,10–17.*

Testvéreim! Most, hogy sorozatban vannak olyan szentmiséink, amelyek elején nem hangzik el, hogy ezt a szentmisét erre meg erre a szándékra ajánljuk föl, alkalmunk van a szentmisét egy kicsit másként megélni, mint általában. Mert amikor ilyen bemondott szándékú misén veszünk részt, gondolhatjuk, hogy ma reggel is eljöttünk, nekem is megvannak az intézendő ügyeim, hallok egy külön szándékot is, amit egy kicsit magamévá is teszek és azzal a reménnyel és biztonsággal megyünk haza, hogy gondjaimat letettem az Úr oltára elé és ott biztonságban van. – Ez nem baj. Van az életnek egy ilyen vonulata.

De másként van az ember otthon. Otthon nem ügyeket intézünk, hanem otthon vagyunk. Ha közösségben, családban vagyunk otthon, általában örülünk egymásnak és egymásra figyelünk, és szolgáljuk egymást. Ha meg egyedül vagyunk otthon, akkor az ember él. Imádkozik, dolgozik, feldolgozza az elmúlt eseményeket, készülődik a holnapra, holnaputánra, meg az életnek a végére. És – normális körülmények között – Isten jelenlétében vagyunk otthon is, biztonságban, békében.

A szentmisén is lehet otthon lenni az Úr Krisztus körül. Egy olyan asztal körül, amit a Szűzanya terített meg. Először is, meg azóta is. E körül az asztal körül angyalok vannak, és ott van a napi szent. vagy ha éppen nincs a napnak szentje, a szentek sokasága van itt. És eltölteni egy fél órát úgy, hogy most nem ügyet intézek, meg nem azon töprengek, hogy kivel, mikor, mi bajom van, vagy mi bajom lesz, vagy… hanem egyszerűen ott lenni az Úr Krisztusnál, Vele lenni, hallgatni Őt, meg imádkozni az Egyház imádságával és ezáltal együtt lenni az egész Egyházzal, ez más, mint az ügyintézés.

Akinek van otthona, aki tud otthon lenni, az az otthonán kívül is másként viselkedik, mint aki otthontalan, azaz hajléktalan. Mert erőforrás az otthon.

A szentmise, akkor is, ha nem külön ügyeket jöttem intézni, sőt, talán még inkább, attól, hogy ott voltunk vagy ott vagyunk az Úr Krisztusnál, a szentek, az angyalok, meg a hívők közösségében, erőforrást jelent. Másként mozgunk kint a világban, mint szentmise nélkül.

Ezért, aki hozzászokhatott ahhoz, hogy a mindennapjához a szentmise hozzá tartozik, igen nagy hálával tartozik az Úrnak. Csak becsüljük meg! És szeressük a szentmisét, ahol az Úr Krisztus azoknak, akik ott vannak Vele, olyan titkokat mond el, amit a többiek nem hallanak meg. Olyan dolgokat tud megmutatni, amit a többiek nem látnak. Köszönjük meg, hogy itt lehetünk! És adja meg az Úr, hogy azt az életet és azt az erőt, amit csak Ő tud adni, befogadjuk és megbecsüljük. Amen.

30. hét kedd
2009. október 27.

Szentlecke „A” évben: *Róm 8,18–25.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 5,21–33.*
Evangélium: *Lk 13,18–21.*

Testvéreim! A Szentleckében hallottunk egy mondatot, amelynél jó megállni és elgondolkodni rajta. Azt hallottuk, hogy „mi is sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúság megvalósulását, testünk megváltását, mert megváltásunk még csak reménybeli".

Amikor a Szentatya, Benedek pápa a reményről írta nekünk a *Spe salvi* enciklikát, ebből a mondatból indult ki. Csak őnála ez a mondat nem így hangzik, hogy: megváltásunk még csak reménybeli, hanem így hangzik: a reményre vagyunk megváltva.

Ha az ember folyamatosan olvassa Szent Pál leveleit, ezen egyszerűen át lehet siklani és úgy tűnik, hogy nyelvész szőrszálhasogatás ilyen különbségre felfigyelni … hát értelmes a szöveg! – Persze. De ha azt hallom, hogy „a megváltásunk még csak reménybeli" ebben hangzik egy adag pesszimizmus szól, mert még olyan állapotban vagyunk, hogy a megváltásunk ki tudja hol, ki tudja mikor, ki tudja hogyan, - majd… következik és mi remélünk benne. Reménybeli a megváltásunk.

Ha pedig azt hallom, hogy „a reményre vagyunk megváltva", akkor a megváltás már megtörtént, történt valami állapotváltozás és a remény állapotába kerültünk. És ez valami egész más.

Tudom, erre lehet azt mondani: „Atya! Nincs fontosabb dolga, mint ilyen szőrszálakat hasogatni?"– Hát igazában nincs. Mert más dolog az, hogy fogook egy zsák lisztet, egy vödör vizet, összeöntöm, aztán reméljük, hogy kenyér lesz belőle. Aligha. Még akkor sem, ha még kovászt is öntök hozzá, aztán mikor már az edényből már az egész kifolyt, máglyára öntöm, remélve, hogy kenyér sül belőle. Nem lesz belőle kenyér!

Egy kenyeret sütő asszony tudja, miből, mennyi, mit kell vele csinálnom, mennyi időt kell hagynom, hogy a kovász átjárja a tésztát és kemencébe kell vetnem, hogy megsüljön. Nem máglyára! Kemencébe kell vetnem.

A reményben élő ember, aki meg van váltva a reményre, az az életével van hasonló helyzetben és állapotban. Tudja miből, mennyi, mikor és hogyan, és tudja, hogy van egy folyamat, ami a kemencének felel meg, amiben a kenyér megsül, vagy ha egy agyag-edényt tesznek bele, akkor az cseréppé tud kiégni a kemencében! Nem máglyán! A máglyán mindez elpusztul. A kemencében pedig megkapja a végső formáját.

Aki a reményre megváltott állapotban él, az tudja, hogy számunkra van bűnbocsánat. A megváltás áldozata megtörtént és elfogadtatott. Igaz, hogy egyetlen áldozat, de megtörtént. Van reményem a bűnbocsánatra. Joggal. És amikor gyónni megyek, nem az történik, hogy összeborogatok mindent, aztán remélem, hogy valami majd csak kisül belole. Nem. Pontosan tudom mit kell csinálnom, mit fogok hallani, mi fog történni. – Vagy ha áldozni megyek. A reményben élő ember tudja, mi történik. És mi lesz belőle. Ezért az élet terhét, munkáját, verítékét másként viseli az, aki tudja, hogy erre szükség van! Amikor a szenvedés periódusa következik, az ember még azt is tudhatja, hogy most vagyok a kemencében. Ez nem máglya, ami mindent elpusztít, hanem most kapom meg a végső formámat. Ami – remélem, és joggal remélem –, hogy szép lesz. Igaz lesz és szent lesz.

Az, hogy a reményre vagyunk megváltva, az Isten gyermekeinek állapota, akiknek joguk van várni azt, hogy akiben hiszünk, a Mindenható, azért teremtett, - bennünket, személy szerint is - , hogy megdicsőüljön bennünk.

Erről mondja Szent Pál, hogy ez olyan kincs, amihez nem mérhetők e földi életnek a dolgai, bajai, szenvedései. Ez valami egészen más. Ez az égből való. De valóság.

Amikor most a héten a könyörgésben azt kérjük, hogy Istenünk, a hitet, a reményt, meg a szeretetet növeld bennünk, ezt kérjük! Hogy el merjük hinni, hogy meg vagyunk váltva, a reményre vagyunk megváltva és ezért tudunk krisztusi módon szeretni. Amen.

30. hét szerda
2004. október 27.

Szentlecke „A” évben: *Róm 8,26–30.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 6,1–9.*
Evangélium: *LK 13,22–30.*

Testvéreim! Itt az Úr Krisztus megismétli azt, amit a Hegyi beszédben mondott. Akkor azt mondta, hogy keskeny az ösvény és szűk a kapu, amelyik az életre visz. Most ezt ismétli: Törekedjetek a szűk kapun át bemenni. De hogy odaérjetek, ahhoz a keskeny ösvényen kell végigmenni.

Keskeny ösvényen pedig nem lehet menetoszlopban menni. Meg nem lehet megrakott szekerekkel közlekedni. Autóval sem. A keskeny ösvény gyalogút, amelyen egymás mögött, egyes sorban lehet menni.

A szűk kapun sem lehet megrakott teherhordó állattal, járművel lehet átmenni, hanem csak az ember maga fér át. Ezzel az Úr azt mondja: rakjátok le a terheiteket – az elképzeléseiteket, a vágyaitokat, meg az álmaitokat – és vegyétek észre a bennem, köztetek lévő Üdvözítőt. Az Igazságot.

A Szentatya az Oltáriszentség Évének elején azt mondja, hogy gyermekeim, elétek állítok egy képet, amit olyan jó lenne végig az esztendőn újra meg újra megnézni! Elszemlélődni rajta és tanulni belőle. Ez a kép pedig az emmauszi tanítványok képe attól kezdve, hogy mennek az úton szomorúan, Jeruzsálemből hazafelé, befejezve azzal, hogy a kenyértörésben fölismerik az Urat és rohannak vissza a többiekhez elmondani az örömhírt, hogy él az Úr!

Az Úr már velük megy és ők csodálkoznak, hogy „Te vagy az egyetlen idegen, aki nem tudod, hogy mi történt Jeruzsálemben?! Hogy hogyan bántak el a vezetőink a Názáreti Jézussal?! Mi pedig azt hittük, hogy Ő lesz az, Aki megszabadítja Izraelt." – És akkor az Úr Mózesen kezdve, végig a prófétáknál elkezdi nekik föltárni, hogy miket is mondott az Úr, a Mindenható a Szabadító Krisztusról? – Ők pedig, ahogyan mennek az Úr mellett, egymás után teszik le az elképzeléseiket, hogy „mi pedig azt hittük"… „mi azt vártuk"… „mi azt reméltük". És ahogy fogynak az elképzeléseik, úgy kezd előttük kibontakozni a megfeszített Krisztusban a nagy Szabadítás. – És amikor a kenyértörésben fölismerik az Urat, fölragyog előttük az a minden emberi elképzelést fölülmúló isteni megoldás, ahogyan a Szentháromság az embert üdvözíti.

Az Oltáriszentséggel kapcsolatban ezt élhetjük meg. Ezért nem azonnal érthető, hogy miért is hívja az Egyház szentséglátogatásra, meg szentségimádásra az embert. Mert eleinte az az ember

benyomása, hogy … hát nincs ott semmi… vagy: hát, ott van a tabernákulum, az a kis szekrényke. Mit csináljak én ott? Mert én ezt szeretném, meg azt szeretném, ezt nem kaptam… és elkezdi az ember sorolni a saját elképzeléseit, amelyeket lassan-lassan, egyenként le lehet rakni. És el lehet oda érkezni, hogy ott vagyok a szentségi Jézus előtt és már nem perlekedem Vele, nem számonkérem, hanem engedem jelen lenni. Engedem beszélni. Mert már letettem a terheimet és már azt a szűk kis ösvényt járom, aminek a végén Ő ott ragyog.

Az életünk egésze is ilyen. Mert ráadásul, a végén, azon a szűk kapun, ami átvezet ebből a világból a másikba, még a testünket sem vihetjük keresztül. A küszöbön a testünket is le kell tenni. Amikor meghalunk, utolsó terhünket is letesszük és azon a nagyon kis, keskeny kapun át, ami átvisz az örökkévalóságba, a lelkünk átmegy.

Adja meg nekünk az Úr, hogy ezt itt, idejében megtanuljuk. Aztán merjünk járni az üdvösségre vivő szűk ösvényen. Fokozatosan lerakva az elképzeléseinket, természetesen a bűneink terheit is. Hogy a lelkünk a végén boldogan tudjon átmenni azon a szűk kapun, aminek túlján ott van az örök élet. Amen.

30. hét csütörtök
2009. október 29.

Szentlecke „A” évben: *Róm 8,31–39.*
Szentlecke „B” évben: *Ef 6,10–20.*
Evangélium: *Lk 13,31–35.*

Testvéreim! Az Úr a Hegyi beszédben mondta: „az ég és a föld elmúlik, de az én igéim nem múlnak el". Ezt minden nemzedék beláthatja, ha akarja, hogy az Úr szava változatlanul érvényben van. Az is, amikor azt mondja, hogy törekedjetek a szűk kapun át bemenni, mert keskeny az ösvény és szűk a kapu, amelyik az életre visz és széles az út és tágas a kapu, amelyik a pusztulásba visz. Azon a keskeny ösvényen – úgy tűnik – kevesen járnak. Azon a széles úton – úgy tűnik – tömeg hömpölyög. Mint ahogy a Jeruzsálemből jött farizeusok hivatkozhattak arra, hogy mi az egész Jeruzsálemet képviseljük – a hitetlenségünkkel. És az a kisded nyáj, amely a végére ott maradt Jézus körül, úgy tűnt, teljesen esélytelen. Jobb lett volna sürgősen eltűnnie, fölszívódni.

Nyilván régen is így volt, de manapság nagyon nyilvánvalóvá válik, hogy sokakat megtéveszt a többség: „Hiszen mindenki ezt mondja… legalább is illene, hogy mindenki ezt mondja; mindenki erre tart, hogy-hogy te nem?"

Bennünket az Egyház folyamatosan figyelmeztet, óv és próbál őrizni, hogy ne a sokasághoz igazodjunk! Mert széles az út és sokan járnak rajta. Az autósztráda, ha az elejére kitett hatalmas tábla megtévesztő, kényelmes ugyan, de nem visz célba. Az embert nem az vezeti igazi céljához, hogy sokaság tagja. Hanem az az igazság visz célba, amit meg kellene valósítanom. S ha az ember kicsit is halló füllel hallgatja a híradásokat, ezt újra meg újra föl lehet ismerni, hogy nem a sokaság az igazságnak és a jónak a biztosítéka.
Mert ha egy parlament, legyen az 500 fő, ötszázból 490 képviselő megszavazza, hogy mi törvényesen engedélyezzük az abortuszt, ettől az abortusz még gyilkosság marad. És ha meghirdetnék az egész világon: „Emberek! Az abortusz szabad, emberi cselekedet. A nőknek joga van ahhoz, hogy eldöntsék, a szívük alatt hordozott magzatot megszülik-e vagy sem. Ezt a

jogot minden jogállamnak biztosítania kell!" – Ettől még, hogyha egy nő úgy dönt, hogy én ezt a magzatot nem hozom a világra, gyilkosa lesz a tulajdon gyermekének. És nem a végítéleten, az ítélő Krisztus, hanem az abortusz elkövetése után a tulajdon lelkiismerete kezdi vádolni: mit tettél?

Vagy ami nálunk most van szőnyegen, hogy változtassuk meg a polgári törvénykönyvet és ezek után nálunk is házassági értékű lesz az egyneműek kapcsolata, mert Európában ezt így csinálják… Egész Európa ezt így éli. – attól ez még rossz.

A többségre és a sokaságra hivatkozva igazolni valamit, ami önmagában rossz, legalább olyan ideológia, mint amilyen volt az ateista-materialista ideológia. Annak idején megtapasztalhattuk, hogy hiába a sok szöveg, hiába a nagy tekintély, hiába a nagy hivatkozások, ha egyszer valami rossz, attól nem válik jóvá, hogy mindenki jónak mondja.

Azon a keskeny úton, amit az Úr Krisztus elénk ír, nem lehet tömegben járni. Ez igaz. De azért nem vagyunk Robinsonok, hogy se előttem, se utánam, sehol senki, Uram Isten merre menjek? Ott vannak előttünk a szentek, és ott vannak mögöttünk a testvéreink. És tudunk segíteni egymásnak, ha kell.

Melengessük meg a szívünkben, ezt az igazságot, hogy Jézusunk, az ég és a föld elmúlik és egy öregedő ember tulajdon magában is tapasztalja, hogy valóban elmúlik. Ezzel szemben, Jézusunk, a Te Igéid nem múlnak el. Azok érvényben vannak. Éppen ezért, aki a Te Igéidet szereti és azokhoz ragaszkodik, a mulandóságtól szabadul meg. Mert akiben meg tud valósulni az, amit Te mondasz, az éppen úgy, mint a Te Igéd, nem fog elmúlni. Te mondtad: aki Benned hisz, annak Te örök életet adsz. Az örök életnek pedig az egyik lényeges jellemzője éppen ez, hogy nem múlik el, hanem megmarad. Örökre megmarad. Amen.

30. hét péntek
2009. október 30.

Szentlecke „A” évben: *Róm 9,1–5.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 1,1–11.*
Evangélium: *Lk 14,1–6.*

Testvéreim! Ugye, az elmúlt vasárnap a jerikói vak evangéliumát hallottuk, aki hallott a Názáreti Jézusról és a maga vakságában összeállt neki a kép, hogy ez a Názáreti Jézus, akiről ilyen csodáknak a hírét hallom, Ő a Krisztus, a Dávid Fia. – És amikor hallja, hogy ott megy el a közelben, kiáltozni kezd. És meggyógyul. Követi Jézust és elképedve látja, hogy az emberek többsége nem veszi észre Dávid Fiát, hanem az egyik lökdösi, a másik elmegy mellette, anélkül, hogy egy szót szólna Hozzá, a harmadik meg a negyedik sanda szemmel figyeli, az ötödik meg a hatodik összeesküszik ellene. És Jeruzsálemben látta, hogy megölik. A Dávid Fiát!... Úristen! Vajon Szent Pál hányszor élte ezt át? Ő, aki a megtérése előtt rosszabb állapotban volt, mint a jerikói vak, mert ez a vak hitt, Saul még nem hitt. Saul üldözte Krisztust és a híveit.

Ugye emlékszünk rá, hogy amikor hallotta a szót, hogy „Saul, miért üldözöl engem?" – Saul megvakult. Három napon át nem látott. És a vakságában születik meg benne is a fölismerés, hogy Dávid Fia itt volt, de nem ismertük föl és – Úristen! – mit csináltam? És miért is jöttem ide, Damaszkuszba?

Ananiás pedig, aki a damaszkuszi keresztények vezetője, nem tőrrel jön, meg nem köveket hoz és nem arra buzdítja a keresztényeket, hogy na most! Most bosszút állunk! Kövezzétek meg ezt a Sault! – Hanem azzal jön, hogy Saul testvér, az Úr, Aki megjelent neked út közben, küldött engem, hogy meggyógyítsalak, és odavigyelek Hozzá.

Amikor már évtizedek apostoli munkája van Pál háta mögött és írja a rómaiaknak a levelét, a jerikói vak élménye érezhető a sorai között: hogy-hogy az emberek zöme nem veszi észre az Egyházban Krisztust? Az Üdvözítőt? Az Egyetlent? A római híveknek ír, akik maguk is tapasztalták, hogy akár pogányok voltak előbb, akár zsidók, ők hisznek Dávid Fiában, az Üdvözítő Krisztusban, de miért van ez, hogy a zsidók közül is, a pogányok közül is a többség vagy nem törődik Vele, vagy nem érdekli, sőt vannak közöttük, akik határozottan ellenségei az Üdvözítőnek.

Szent Pál elmagyarázza nekik, hogy zsidó és pogány egyformán rászorul a megváltásra. Ne ítélkezzetek azok fölött, akik még vakok, hanem segítsetek nekik. Imádkozzatok értük, hogy egyszer csak elkezdjenek gondolkozni. Tudjanak egy kicsit csöndben maradni és meghallani az Egyház hangját és a szavát az Üdvözítő Evangéliumáról. Aztán – ha már hallják, akkor álljon bennük össze az igazság, hogy a megváltás megtörtént és a Megfeszített Krisztusban van az üdvösség, amelyben nem a leszármazás által, nem a pénz, nem a hatalom, nem az erő, nem összeköttetések, nem emberi utak által, hanem a a szeretetben tevékeny hit által lehet része az embernek, zsidónak és pogánynak egyaránt.

És ez az alaphelyzet nem változik. Sőt, úgy tűnik, itt, a 3. évezred elején egyre élesebb kontúrokkal, egyre élesebb határokkal mutatkozik meg.

Köszönjük meg a hit kegyelmét, ami kettőt jelent: Egyrészt a hit világosságát, ami az Úr Krisztusból, mint fényforrásból ránk világít, s főleg azt, hogy a lelkünk lát. Talán még nem egész világosan, de lát. Nem vagyunk vakok, mert a keresztségben megkaptuk a látást. Másrészt a látás bátorságát. A szemünknek pillája van, és nem kell bekötni a szemünket, ha valamit nem akarunk látni, hanem egyszerűen behunyjuk a szemünket és nem látunk. – Mudunk lusták lenni, tudunk hamisak is lenni, meg tudjuk játszani azt, hogy én nem látok semmit. – Isten óvjon ettől! Merjünk látni a hit fényében. És a hit fényében látva merjünk szeretni. Merhük meglátni a felebarátban azt, akiben szolgálni lehet az Úrnak.

Köszönjük meg a hitet és amikor a hitért imádkozunk, gyűjtsük magunk köré azokat, akik úgy mutatkoznak, hogy nekik a hit még nem jelent semmit. Hogy nekik is megadassék a hit fénye és a látó szem. Amen.

30. hét szombat
2005. október 29.

Szentlecke „A” évben: *Róm 11,1–2a. 11–12. 25–29.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 1,18–26.*
Evangélium: *Lk 14,1. 7–11.*

Testvéreim! A mondottak miatt soha nem volt könnyű kereszténynek lenni, igazán a Megfeszített tanítványának lenni. És ma, amikor a világ fennen hirdeti, hogy mindenki esélyegyenlőséggel indul, aztán egy nagy versenyfutásban elméletileg bárki elfoglalhatja az első helyet, csak legyen elég ügyes és elég erőszakos, egy ilyen világban hallani az Úr Krisztustól ezt,

hogy ha valahova hivatalos vagy, akkor tartsd magadat utolsónak a meghívottak között… – teljesen korszerűtlen és életképtelen elgondolás. De hát ezt először Ő maga élte meg. Ő, akiért ez az egész világ teremtve van. Amikor eljött, az utolsó lett az emberek között, a Fájdalmak férfia, akit kereszthalálra ítéltek. És ma is elviseli, hogy nem beszélünk Róla, mintha nem is létezett volna.

Ha top-listát állítanak föl, hogy ki az első egy országban, vagy a világban, Jézust nem is jegyzik. Föl se veszik a sorolandók közé. És Ő ezt viseli. Minél inkább tanítványa valaki, annál inkább ezt tapasztalja, hogy miközben hangzik a nagy jelszó a kirekesztés-mentes társadalomról, minél inkább komolyan veszi valaki a katolikus kereszténységét, annál inkább kirekesztődik.

De az Úr Krisztus beszélt róla és megmutatta, hogy a dolgok végén Istennel találkozik az ember, s hogy ki hova ül a mennyek országában, azt Ő mondja meg. Éppen ezért, amit itt hallottunk Tőle, igen nagy vigasztalás: nem baj az, ha nem jegyeznek az ilyen-olyan-amolyan listákon valakit, ha a szíve javul és szereti az Istent, a végén a Föltámadott Krisztus az, Aki nemcsak odamegy hozzá, hanem kézen fogja az embert, hogy gyere följebb!

Közben azonban nagyon szükségünk van az Ő segítő kegyelmére abban a tülekedésben, ami körülvesz bennünket. Rászorulunk a kegyelem segítségére, hogy tudjunk azok lenni, akik vagyunk. Emberek, istenhívő emberek, krisztushívő emberek. És főleg, akik gyakran járunk szentmisére és – úgy tűnik – helyünk van az Úr asztala körül, segítsen meg minket, hogy hűségesek tudjunk maradni az Ő tanításához. Merjük vallani, hogy ebben a világban mi Krisztushoz tartozunk, akit ez a világ nem jegyez, de Ő a világ Ura. Amen.

Évközi idő 31. vasárnapja „A" évben
2005. október 30.

Napi könyörgés
Mindenható, irgalmas Istenünk, ki megadod népednek, hogy teljesíteni tudja parancsaidat, kérünk, segíts, hogy bűneink meg ne akadályozzák a jutalom elnyerését, melyet azoknak igértél, akik szeretnek Téged. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány:*Mal 1,14b–2,2b. 8–10.*
Szentlecke:*1Tesz 2,7b–9. 13.*
Evangélium:*Mt 23,1–12.*

Testvéreim! A katolikus Egyház, amelyet az Úr Krisztus alapított, természete szerint missziós. Küldetése van, és a küldetése arra szól, hogy tanítsa az embereket arra, hogy az élő és igaz Isten szereti az embert. Megváltotta s megszenteli, és hazavárja a boldog mennyországba. S aki ezt hittel elfogadja, azt az Egyház megkereszteli, aztán fölneveli, hogy felnőtt emberként élje a megváltott életet.

Vannak, akiknek az a küldetése az Egyházban, hogy plébánián, püspökségeken, kolostorokban, már keresztény közegben őrizze és adja tovább a megváltás örömhírét. De vannak az Egyházban olyanok is, akik arra kapják a küldetést, hogy olyan területekre vigyék el az Evangéliumot, ahol még nem hallottak róla. Ma, a missziós vasárnapon ezeknek a testvéreinknek a napja van, amikor

az egész Egyház az egész földkerekségen értük imádkozik. Rájuk gondolunk és megköszönjük őket az Úrnak.

Nem mindenki kapja ezt a küldetést. De aki ezt a küldetést kapja, annak kezdettől fogva különleges nehézségekkel kellett szembe néznie. Az első nemzedék az apostolok. És ahogyan Szent Páltól hallottuk, üldöznek bennünket. Bennünket, akik hirdetjük az Evangéliumot a pogányoknak. Emiatt a testvéreink, a zsidó testvéreink üldöznek. Árulónak tartanak. És azt a bélyeget sütik ránk, hogy bennünket meg kell ölni, mert mi a Messiást kiárusítjuk. Holott ők nem fogadták el a Krisztust – és a Krisztus küld bennünket. Bennünket, apostolokat. Hogy mindenkinek elmondjuk, Isten azt akarja, hogy mindenki eljusson az igazság megismerésére.

A későbbi misszionáriusoknak azzal kelle számoolniuk, hogy a hagyományoknak az őrzői, az ősi vallások papjai, varázslói, sámánjai megtámadják őket, amikor elkezdik hirdetni, hogy: emberek, mindaz, amiről a vallásotok beszélt, sejtelmek és vágyak, amelyek a Megtestesült Igében megvalósultak. Mindaz a tévedés, amit ősidőktól fogva hirdetnek nektek, az igazság fényénél láthatóvá válik. Térjetek meg.

Ahol intézményessé vált már valamelyik pogány vallás, a misszionáriusok első nemzedéke rendszeresen az életével fizetett az Evangélium hirdetéséért. Az igazi megtérések azután kezdődtek el, amikor látták meghalni a misszionáriusokat. Látták, ha az egyiket megölik, a társai nem bosszút akarnak állni érte, hanem hálát adnak a haláláért és tovább hirdetik az Evangéliumot. A megbocsátást, az irgalmat, az Isten és a felebarát szeretetét. Nem könnyű misszionáriusnak lenni.

Ma pedig, a mai körülmények között, amikor a piacgazdaság eluralkodik globálisan az egész világon, a misszionáriusok olyan helyzetben érik magukat, mint amikor sok-sok ilyen-olyan-amolyan Cola és üdítőital között megjelennek egy üveg forrásvízzel, amelyben semmi engedélyezett adalék, semmi konzerváló szer, semmi ízesítő anyag nincs, hanem úgy kínálják, ahogy a forrásból fakadt.

Aki innivalót keres, talán észre sem veszi, mert a reklámja nem túl hangos. Vagy a többi üdítőital-árus belefojtja a forrásvizébe, mondván, hogy elrontja az üzletünket. Ráadásul a misszionáriusok, a katolikus Egyház misszionáriusai nem mennek ki a piacra. Nem kezdenek versenyt a többi árúval. amelyek tömegével vannak jelen a szellemi életben. És mint az üdítőitalok, a kevert üdítőitalok, ízre rendkívül kellemesek, csak nem oltják a szomjúságot. Pillanatnyilag „földobják” az embert, csak éppen a szervezetnek nem arra volna szüksége, ami abban az italban van. A forrásvíz pedig oltja a szomjat, és benne van sok-sok minden, amire szüksége van az emberi szervezetnek.

Ilyen az Evangélium. Ezért kell kérni az Úrtól, hogy küldjön munkásokat az aratásába. Küldjön misszionáriusokat azokra a területekre, ahol még nem ismerik az Evangéliumot, és adjon erőt azoknak, akik ezt a küldetést kapják.

Legyen áldott az Úr, aki küldi a missziuonáriusokat. Ölelje magához mindazokat, akik ma, Afrikában, Ausztráliában, bárhol a világon mint misszionáriusok dolgoznak, tudván, hogy az életüket kockáztatják az Evangéliumért. Legyenek áldottak és tegye termékennyé a munkájukat az Úr. Amen.

Évközi idő 31. vasárnapja „B” évben
2006. november 5.

Olvasmány: *MTörv 6,2–6.*
Szentlecke: *Zsid 7,23–28.*
Evangélium: *Mk 12,28–34.*

Testvéreim! Lassan végére érünk az esztendőnek. Még három hetünk van, aztán odaérkezünk Krisztus Király ünnepéhez és akkor előttünk áll a végpont, ahová minden, e földre született ember megérkezik.

Már az elmúlt napokban Halottak napja figyelmeztetett, hogy ember, gondold meg, az idő egyszer csak lejár. Felelősséggel tartozol az életedért, meg a rád bízottakért Annak, Aki megteremtett. Akihez az életed végén megérkezel. A fő kérdés mindenki felé a végén ez a kettő, a főparancs tétele, hogy szeretted-e a te Uradat, Istenedet? Szeretted-e a felebarátodat? Ha igen, akkor üdvözülsz, ha nem, elkárhozol.

Ezt mi emberek mennyire el tudjuk felejteni! És mint a szaddúceusok meg a farizeusok nagy vitákat tudunk folytatni teljesen lényegtelen kérdésekről! Aztán a történelem mutatja, föl tudjuk építeni a saját törvényrendszerünket, a saját főparancsunkra. Amit úgy neveztünk el, hogy az alkotmány. Az a főparancs. Ami abban nincs bent, azt nem kell megtartani, ami pedig benne van – mit is jelent? Örökké egyeztetni kell, hogy ami történt, passzol-e vagy nem passzol a tételemhez… És amit az Isten adott nekünk, az ….?... jön.

Ebből a szempontból ezek az évek, amiket mi most élünk, rosszabbak, mint az 50 évvel ezelőttiek. Mert akkor az ateista támadás még föltételezte, hogy ezek a törvények vannak és ezeket le kell rombolni. És támadott. A mai fölvilágosult gondolkodás egyszerűen figyelmen kívül hagyja, mintha nem történt volna semmi 2000 évvel ezelőtt.

A farizeusoknak is, az írástudóknak is, a szaddiceusoknak is a vesztét okozta, hogy nem ismerték föl, hogy a Názáreti Jézus nem egy a sok mester között, hanem nagyobb, mint Mózes, nNagyobb, mint Áron, nagyobb, mint Illés. Nagyobb mindenkinél. Nem ismerték föl. És azzal a felkiáltással, hogy „Nekünk törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten Fiának tette magát!" – önmagukat ítélték el. Mert akit elítéltek, számtalanszor odatette a szemük elé a bizonyítékokat, hogy Ő az Isten Fia. És ha Ő törvényt mond és megerősíti a Mózes által kapott főparancsot, akkor az a parancs az életnek a törvénye.

Boldog ember az, aki olyan felnőttek között tud felnőni, akik ezt a főparancsot élik és továbbadják a következő nemzedéknek. Mert ha ezt valaki kicsi korában hallja és beleivódik, a kellő pillanatban megszólalhat a szívében a kérdés – nem a szülei felé, hanem Őfeléje, akit már tanul szeretni –, hogy „Istenem, tőlem mit várasz? Mi az, amit én a legkedvesebb ajándékként adhatnék Neked? Mondd meg nekem: én a magam törékenységével és megismételhetetlen emberségemben hogyan teljesíthetem a Te főparancsodat?"

Ma Szent Imre napja van. Imre herceg ilyen volt. Ott volt a két szent szülő, meg a szent nevelő és ő tizenegynéhány éves korában fel tudta tenni a kérdést: „Istenem, mit fogadnál tőlem a legszívesebben?" – És hallotta a választ: „Tőled a szűzi tisztaság volna az istenszeretetnek, meg a felebaráti szeretetnek a tökéletessége." – És megtette.

A főparancs hatályban van. És itt az esztendő végén, még mielőtt oda kerülnénk az Úr Krisztus elé, jó mérlegre tenni önmagunkat. Nem a másikat, hanem önmagunkat. Hogy: Istenem, a hátam mögött az elfutott évtizedekkel megtettem-e amit tőlem várasz? Teljesítem-e a főparancsot?

Boldog ember az, aki egy kis pironkodással elmondhatja, hogy „Istenem, próbáltam és próbálom… Nem tudtam megtenni teljesen. Sok mindent elvétettem, sok mindent nem vettem észre, de alapjában próbáltalak szeretni Téged is, meg a felebarátomat is. És amennyiben vannak körülöttem emberek, próbálom inkább az életemmel, mint a szavammal átadni nekik azt, hogy a főparancs – élet." Amiből ha az ember küszködik érte, erő fakad. Mert följogosít az Egyházban arra, hogy a megváltó Krisztussal, Aki a Bíránk is, már most közösségben legyünk.

Sok megbánnivalónk, meg sok küzdelmünk van ezért. De ezt a harcot érdemes megharcolni, mert ennek a vége a béke. Nem csatatér tele halottakkal, hanem először a belső béke az emberszívben, aztán béke körülöttünk.

De segítsen nekünk Ő maga, aki adta nekünk a megerősített főparancsot. Segítsen nekünk fölismerni a helyzeteket, amikor küzdenünk kell, és adja az erőt, hogy amit Ő parancsol, azt ne csak immel-ámmal, fogcsikorgatva, hanem szeretve tudjuk megtenni. S úgy engedelmeskedjünk, hogy abban a szeretetünk fénye és a melege ragyogni és melegíteni tudjon. Amen.

évközi idő 31. vasárnapja „c” évben
2013. november 3.

Olvasmány: *Bölcs 11,23–12,2.*
Szentlecke: *2Tesz 1,11–2,2.*
Evangélium: *Lk 19,1–10.*

Testvéreim! Mondott az Úr Krisztus néhány példabeszédet elveszett jószágokról: az elveszett bárányról, az elveszett drachmáról, aztán az elveszettek között ott van a tékozló fiú, az elveszett gyerek. Itt meg itt van az elveszett Zakeus.

Ha ennek a vasárnapnak nevet szeretnénk adni, mondhatnánk, hogy a Zakeus vasárnapja, és helyes. De többet mondana, ha *az élő lelkiismeret vasárnapjá*nak neveznénk. Mert itt két dolgot lehet megcsodálni.

Az egyik az Úr Krisztus irgalmas szeretete és ennek az irgalomnak a tapintata. Hogy Ő tudja, milyen érzékeny és törékeny jószág egy emberi szív. Így közeledik felénk. Finoman, tapintatosan. De közeledik. Ez az egyik.

A másik a Zakeusban élő lelkiismeret. Az a csoda, hogy a Teremtő megajándékozott bennünket értelemmel, akarattal, emlékezettel, fantáziával, lelki képességekkel és azzal a reflektáló készséggel, hogy ítéletet tudunk tartani önmagunk fölött. Ez a lelkiismeretünk. Ez az, amit mi emberek sem önmagunkban, sem másokban nem tudunk elpusztítani. Gyengíteni tudjuk. Egy darabig tudjuk Hamis irányokba terelni, egy ideig – úgy tűnik – el tudjuk altatni, de a legváratlanabb pillanatokban a lelkiismeretünk fölébred. És vagy jóváhagyóan megsimogat, hogy ez jó volt, – vagy vádol, hogy mit tettél?

Ha egy csöppet belebújhatnánk Zakeusnak a bőrébe, láthatnánk, hogy ez a Zakeus Jerikóban volt kisgyerek. Valószínű jómódú családban. Talán már a papa is vámosként élt. Mindenesetre a kis Zakeusnak korán meg kellett tapasztalnia, hogy a többiek félrelökik: menj innen, te olyan pici vagy, te semmire nem vagy jó… Peregtek az évek és ő kétségbeesve látta, hogy a többiek sokkal nagyobbak, mint ő. De kiderült, hogy esze van. Több, mint a többinek. Mire fiatal felnőtt lett, addigra apró termete ellenére a vámosok között tekintélyes ember. Jerikóban fővámos lett, aki a

római hatóságok előtt is tekintély, akinek hivatala van, beosztottai vannak. Vámosok dolgoznak a keze alatt, neki számolnak el. Ő meg ellenőriz. És gyarapszik.

De vajon hányszor jutott eszébe, hogy kicsi korában otthon is, a zsinagógában is megtanították az első zsoltárra. Fejből tudja. Ez az a zsoltár, amely így kezdődik: Boldog az az ember, aki a bűnösök tanácsába nem ment el. A gonoszok székébe nem ült bele, hanem az Úr Törvényén jár az esze éjjel és nappal, és teljesíti az Úr akaratát. És meg kellett állapítania, hogy ez rá nem érvényes. Ő ebben az értelemben nem lehet boldog, mert rendszeresen jár a bűnösök, a rómaiak tanácsába. Rendszeresen bánik római pénzekkel. Ki is közösítették. Tudja: nyilvános bűnös vagyok. Én már nem mehetek be a zsinagógába. Ha fölmennék a Templomba, csak valahol nagyon hátul állhatnék meg, hiszen engem sokan ismernek. Kivernének a szentély közeléből… hogy te tisztátalan… te nyilvános bűnös!

De a híreket hallja, és gondolkodik. A hallott hírekből zavaros kép alalkulhatott benne: a Názáreti Jézusról az a hír járta, hogy csodatévő tanító, de azt is rebesgették, hogy hamis próféta, aki félrevezeti a népet. És akkor egyszer-csak rohannak hozzá, hogy itt van a városban! – És ő látni szeretné… Látni azt, aki olyan furcsa… A tanítványai között van egy vámos. A leprásokkal is érintkezik… s megtisztítja őket. Meg néha elhangzik az ajkáról az, hogy: Bocsánatot nyertek a bűneid! – De jó lenne Vele találkozni! Mit mondana nekem? Vagy ha nem is mondana semmit, a tekintetéből mit olvashatnék ki? Azt-e, hogy: Te boldogtalan! Te ilyen… olyan… nyilvános bűnös! – Vagy meglátná-e az én szememben a bánatot? És akkor ott fönn, a vadfügefán hallja, hogy: Gyere le gyorsan! Ma nálad szeretnék megszállni.

A többiek fölháborodtak, Zakeus azonban érzi, hogy ez messze több, mint amit egyáltalán álmodhattam volna… Nemcsak hogy rám néz, nemcsak hogy mond nekem valamit. Bejön a házamba! Az asztalomhoz ül! – És boldogan fogadta.

És most szólal meg a lelkiismerete. Odaáll Jézus elé, mintha a bírája volna, mintha belelátna, hogy az ő igazi bűne nem az, hogy római pénzeket a kezébe vett, hanem az ő igazi bűne az, hogy nagyon finoman és nagyon meggondoltan tudott csalni. Az ügyfelei észre sem vették, hogy a dupláját kéri, a négyszeresét kéri, vagy ennek vagy annak egyszerűen int, hogy tűnj el. Te ne fizess. – Meg hogy a hivatalnokaival hogyan bánt… - Az ő igazi bűnei ezek. És ő ezt tudja.

És megint… az Úr Krisztus tapintatos irgalma, hogy nem Ő kezdi, hogy: Zakeus, nézd, én bejöttem a házadba, de hát most… légy szíves tedd jóvá mindazt, amit műveltél. Az Úr Krisztus meg se szólal, hanem hallja a vallomást: Uram, akiket becsaptam, azoknak négyszeres jóvátételt adok! És én, aki eddig gondosan őriztem a vagyonomat, most a felét odaadom a szegényeknek. A szegényeidnek! … odaadom.

Válaszul hallja: ma üdvössége lett ennek a háznak! S nem csak személy szerint Zakeusnak. Ennek a háznak!

És milyen különös, hogy a templomszentelések emléknapjain ezt az Evangéliumot olvassuk, mindig! Arra emlékeztetve, hogy amikor egy közösség templomot épít, hányszor történik meg ugyanez! Hányszor játszódott le ez az utóbbi évtizedekben! Hogy templomépítési tilalmak évtizedei után történik egy fordulat és az állam, mint ilyen, támogatja a templomépítéseket. – És ugyanez személy szerint. Egyenként. Azokban, akikben fölébred a lelkiismeret. Mert az elaltatott és az elnémított lelkiismeretnek az első szava mindig az, hogy: mit tettél?! Mi minden rossznak adtad oda a szívedet szállásul? – Bánd meg! Takaríts és add oda a szívedet. Ha egy keresztény emberről van szó, add oda a szívedet a Szűzanyának, meg a kicsi Jézusnak – Betlehemként. Add oda Nekik egy názáreti otthonként. Add oda a te Istenednek – templomként a szívedet! S próbáld meg jóvátenni, amit elvétettél. Mert ez megint a lelkiismeretnek a dolga. Fölmérni, hogy a bűneimmel kinek, miben okoztam kárt… És ha igazán azt akarom, hogy a szívem az én Istenem

temploma legyen, meg az Úr Krisztusnak, meg a Szűzanyának otthona legyen, akkor ki kell engesztelődnöm azokkal, akiket bántottam.

Kívülről mindig lehet ötleteket adni, lehet tanácsolni, lehet elmesélni történeteket, de hogy nekem, személy szerint mi az, ami igazán jóvátétel, - azt csak én tudom. Csak a lelkiismeretem tudja.
Ezekben a napokban de jó lenne meghallani, hogy: Boldog az az ember, akinek él a lelkiismerete. Mert azt jelenti, hogy kapcsolata van az irgalmas Istennel, a Megváltó Krisztussal. És már átment az ítéleten. Mert amikor a halálában egy élő lelkiismeretű ember odaér az Úr Krisztus színe elé, Ő jóváhagyja a lelkiismeret ítéletét, amit viszünk magunkkal. Adja meg nekünk az Úr, hogy örülhessünk az élő lelkiismeretünknek. Köszönjük meg, és engedjük, hogy beszéljen… Jóváhagyólag vagy elítélőleg. És hallgassunk rá. Amen.

31. hét hétfő
2000. XI. 6.

Szentlecke „A” évben: *Róm 11,29–36.*
Szentlecke „B” évben: *FIl 2,1–4.*
Evangélium: *Lk 14,12–14.*

Testvéreim! Amit az Úr Krisztus tanított, megmutatta, és hozzáfűzte: Kövessetek engem! Én példát adtam nektek, gyertek utánam! Ezt a példázatot is, amit azoknak mondott, akik annyira versengtek az első helyekért Ő élte. Jött – és ahogyan Izaiásnál írva áll – utolsó lett az emberek között. Megvetették, és Ő elviselte.

Ő tudta, hogy amikor azt mondja: „Aki magát megalázza, azt fölmagasztalják" – kettőt jelent. Az egyik, amit olyan szívesen hallunk, hogy aki mer nem versengeni, hanem, ha valahová meghívták, leül az utolsó helyre; aki mer szolgálni másoknak, az remélheti azt, hogy egyszercsak jön a házigazda és azt mondja: Gyere följebb! – Ez ennek a mondatnak az egyik jelentése, és igaz. Igaz lesz – a végén.

Az Úr Krisztus azonban tudta, hogy van egy másik jelentése is: aki magát megalázza, azt fölmagasztalják, azaz keresztre feszítik. Ő ezt tudta. Tudta, hogy akik annyira tudnak versengeni az első helyekért, ha megjelenik valaki, aki nem áll be a versenybe, az nyilván azért van, hogy neki szolgáljon. Sőt! Taszítják egyre lejjebb, mert úgy vélik, még arra sincs ereje, hogy megvédje magát. Annyi esze sincs, hogy megkeresse a maga helyét valahol az első helyek között. Nosza rajta, táncoljunk a fején! Sőt! Szántsunk a hátán! – Hogy közben vannak szavai, meg egyáltalán az egész lényéből sugárzik valami más, mint ami a versengők között van, tegyük próbára!

És akkor elkezdődik, amit a Bölcsesség könyvében olvasunk, hogy bánjunk el vele, mert még a jelenléte is irritál! A sok-sok versengő között valaki, aki nem akar az első helyre ülni! Rávilágít arra, hogy a létnek nem a versengés az alaptörvénye. Ráadásul ebből az utolsó helyre ülőből sugárzik valami fenséges békesség. Éppen ezért meg kell ölni. Mert a jelenléte vádol. Az utai mindig ugyanazok:ha hetvenhétszer meghívják, hetvennyolcadszor is az utolsó helyet keresi magának, ez tűrhetetlen. – És megfeszítik.

Az Úr Krisztus ezt tudta és végigélte. A föltámadásában azonban megmutatta, hogy az emberi élet valami egészen más felé tart, mint a versengő ember ezt gondolná. Tart egy ítélet felé, ahol

az igaz Isten fényében jelenik meg az emberi élet. Ahol nem az a kérdés, hogy hányat tudtál magad alá tiporni, hanem ahol az a kérdés: fölfogtad-e a főparancsot? Megtetted? – Ha igen, akkor gyere, ülj asztalhoz az Isten országában arra a helyre, amely öröktől fogva neked készült. De ha nem fogtad föl a parancsot és arra vagy büszke, hogy hány embert tiportál magad alá, akkor nincs helyed a Mennyek országának mennyegzős asztalánál.

Zárjuk szívünkbe az Úrnak ezt a mondatát, hogy „Aki magát megalázza, azt fölmagasztalják". Aztán mikor így vagy úgy, kicsiben vagy nagyban éppen megfeszítenek, jusson eszünkbe, hogy Jézusom, ezt Te megmondtad! És megélted. Csak add az erőt, hogy merjünk a nyomodban járni. S add a reményt, hogy merjünk bízni – a végében. A föltámadásban. Amen.

31. hét kedd
2000. XI. 7.

Szentlecke „A” évben: *Róm 12,5–16.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 2,5–11.*
Evangélium: *Lk 14,15–24.*

Testvéreim! Az Evangéliumból néha fölvillanik egy estének, egy éjszakának a története. Ősz elején újra meg újra Kafarnaumban láttuk az Urat, és ott olyan boldog esték voltak. Amikor a kafarnaum beliek ott tolonganak mind az ajtó körül, mert a Mester ott van, gyógyít. Mindenkit. Mindenfajta bajból és tanít. Hirdeti az Evangéliumot.

Tegnap és ma megint egy estének, egy éjszakának a történetét halljuk, de ez most más. Egy fő farizeus hívta meg Jézust, és Ő tudta, hogy ezek most engem tulajdonképpen meg akarnak lesni, és csapdát is állítanak nekem. Az a vízkóros ember nem véletlenül keveredett oda. Nem tartozott a társasághoz. Hozták, meghívták, hadd lássuk, mit csinál Jézus?! Mert szombat van, és ugye tudvalévőleg szombaton X dolgot szabad, Y dolgot nem szabad csinálni, gyógyítani nem szabad. Vajon lépremegy-e a Mester?

És a Mester nem léprement, hanem ura ennek a helyzetnek is. Meggyógyította a csalétkül hozott vízkórost, és hozzáfűzi: Micsoda álnok módon tartjátok ti a szombatot! – Aztán tanítani kezd arról, hogy hogyan is van a főhelyek a vadászata, meg arról, hogy milyen a barátkozás szokása és törvényrendszere?

És érdekes módon, Lukács elbeszélése szerint a tanítványok most nincsenek itt. Azért nincsenek itt, mert Jézus az imént küldte el őket kettesével, hogy „Menjetek és ahol befogadnak titeket, ott kezdjétek el mondani, hogy készülődjetek, mert közel van az Isten országa." Elküldte a meghívottakhoz az apostolokat, hogy mondják nekik: hamarosan minden készen van, gyertek a mennyegzőre.

És miközben azok úton vannak, Ő elmondja a példabeszédet annak, aki fölsóhajt, hogy de boldog az, aki majd asztalhoz ülhet Isten országában! – Ebben a példabeszédben ott cseng a megváltó Krisztus fájdalma, hogy én eljöttem, megterítem az asztalt, minden készen van de a hivatalosak nem fogadják el az utolsó meghívó szót....

A mennyegzős ház mégis megtelik azokkal, akik munkanélküliek, nyomorultak, sánták, vakok, bénák, halottak. Ők meghallják az Emberfiának a hangját. Az erősek, a gazdagok nem, mert nekik mindig fontosabb dolguk van.

Már az egyházatyák elmondták: Testvérek! Mindez vasárnapról vasárnapra a szentmiséken történik. Hétköznap is. – Jó ott ülni az Úr Krisztus asztalánál. De tudni kell, hogy az Úr irgalma az, ami minket összegyűjt. Köszönjük meg Neki! Aztán amikor imádkozunk, néha jussanak eszünkbe azok, akik hivatalosak volnának, ha hallanák. Ha nem volna fontosabb dolguk mint az üdvösség. Imádkozzunk értük. Amen.

31. hét szerda
2000. XI. 8.

Szentlecke „A” évben: *Róm 13,8–10.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 2,12–18.*
Evangélium: *Lk 14,25–33.*

Testvéreim! A kinyilatkoztató Isten feltárta a maga misztériumait. De az értelmesnek teremtett emberhez beszél, éppen ezért vannak olyan pontok, ahol a kinyilatkoztató Isten szinte megáll, mintha azt mondaná: Én elmondtam neked a mondat első felét, gondolkozzál el egy kicsit és fejezd be a mondatot; vagy: Én mondtam neked valamit, gondolkozzál el rajta, vond le a következtetést és tedd meg! Én helyetted nem teszem meg. Nem is erőszakolom. Én megmondtam neked az igazságot, értelmes lény vagy, tudsz gondolkodni, vond le a következtetést.

A minap hallottuk azt a farizeust, aki jött és kérdezte: „Mester, melyik a főparancs?" Az Úr mondta neki: Szeresd az Istent mindenek fölött, szeresd a felebarátodat mint önmagadat. – Erre ő, a tudós, azt mondja: Jól van Mester, helyesen feleltél, ez így van. Akkor az Úr azt mondja neki: Nem vagy messze az Isten országától... – És ezek után nem történt semmi. –

Ez a tudós nem hallotta meg ezt a mondatot. Mert ha meghallotta volna, akkor tovább kérdez: Miért? Hol van az Isten országa, ha én most nem vagyok tőle messze?! – Illetve, talán nem is kellett volna kérdeznie, hanem ha tovább gondolkodik, rá kellett volna döbbennie, hogy akit én kérdeztem, Őnála van. Sőt! Ő az Isten országa.

Ott tolong Jézus körül a tömeg, és Ő tudja, hogy ezek az emberek valamit sejtenek már az üdvösségből meg az Isten országából. Ezért kezdi mondani: Vigyázzatok, én nem egy vagyok a pártvezérek közül, nem egy vagyok egyszerűen közületek. Hanem ha valaki hozzám akar tartozni és utánam akar jönni, annak tudnia kell, hogy Istenhez közeledik. Annak tudnia kell, hogy amiket én mondok, azt nem én találtam ki, azt az élő Isten mondja nektek.

Több van itt, mint Salamon, több van itt, mint Mózes – mondja a Megtestesült Ige. Ezért mondhatja, hogy aki nem fordul szembe a családjával, akkor, amikor a család nem akarja engedni, hogy hozzám jöjjön, aki nem tudja elhagyni övéit akkor, amikor választania kell, hogy ők vagy én, nem lehet a tanítványom.

Ez akkor nagyon komoly és éles helyzeteket jelentett, hiszen az evangelisták elmondják, hogy egyiket is, másikat is, harmadikat is kitaszították, sőt! egyszercsak a főtanács felől jön a rendelet, hogy aki pedig a Messiásnak vallaná a názáreti Jézust, ki kell zárni a zsinagógából is, Izraelből is. Ez családokon belül is lezajlott.

Akkor mondta Jézus: „aki nem veszi föl a keresztjét és nem követ engem, nem lehet az én tanítványom". Ha ezt egy ember mondja, pillanatok alatt egyedül kell maradnia. Mert nincs az az

épeszű ember, aki ha egy másiktól azt hallja, hogy ha nem jössz velem együtt bitófára, nem tartozol hozzám. – Hát megőrültem én, hogy bitófára menjek veled?! Dehogy megyek!

Igenám, csak ezt a Megtestesült Ige mondja, Aki tudja, hogy a kereszt számára is, meg mindazok számára, akik Vele együtt fölveszik a vállukra, az élet kapuja. Nem bitófa, hanem az élet fája! Ezen ma egy kicsit elgondolkodhatunk, miért nem futunk el, amikor az Egyházban halljuk ezt, a tanító Egyház ajkáról halljuk ezt. Miért nem az a reakciónk, hogy „Őrült vagyok én?! Hogy cipeljem a keresztet?! Minek?! Nem!" – Mert mi is megéljük ugyanazt, amit az Úr Krisztus kortársai megéltek: ha ezt Jézus mondja, másként hangzik a szó! Mert Belőle az élet sugárzik. És még mielőtt megfeszítették volna, a hallgatói megérezték, hogy ez a Jézus még a keresztnek is az Ura! Aztán a Golgotán látták, hogy még a kereszten is uralkodik. És a kereszten üdvözít.

De ez óriási kegyelem! Ezt tudni, elfogadni. – Tudni követni és reggelenként azzal ébredni, hogy Istenem, hála Neked az éjszakáért, – volt, amilyen volt... – jön egy új nap, új keresztekkel. – Vagy: azzal a már nagyon megszokottal, ami.... – mert az erőm csökken, az a kereszt egyre nehezebb. Legalábbis egyre nehezebb vinni. – És mégis. Te mondtad és Te adod hozzá az erőt. – És ezért fontos a napi szentáldozás, ahol az Élet Kenyere adja az erőt, hordozni a keresztet. Amen.

31. hét csütörtök
2008. november 6.

Szentlecke „A” évben: *Róm 14,7–12.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 3,3–8.*
Evangélium: *Lk 15,1–10.*

Testvéreim! Az Úr Krisztus mindent tudott. Látta, hogy kinek mi lakik a szívében és előre is látott mindent. Látta, hogy ebben a sokaságban hányan vannak, akik vizsla szemmel figyelik, mit lehet róla följelenteni. Azt is látta, hogy vannak körülötte nem is kevesen, akik igazában nem hallják meg, amit mond, és majd ott lesznek Jeruzsálemben, amikor Pilátus fölteszi a kérdést, hogy kit bocsássak el nektek? Jézust, vagy Barabást? És akik nem hallják meg, amit mond, azokat meg fogják venni, lepénzelik, hogy Barabást kérjék.

Ezért van akkora súlya annak, amit mond, hogy az ő követésének van néhány alapföltétele. A legalapvetőbb, amire minden egyéb ráépül, hogy az ember hagyja el azt, amit birtokol. Ez több tényezőből álló követelmény. Mert erre első hallásra az embernek a javai jutnak eszébe, s mindjárt vitatkozni is kezdünk, hogy „de hát Mester azért… azért élni is kell. Sőt. Először kell élni, utána jöhet minden egyéb. Hogy mondhatod ezt, hogy hagyjak el mindent, ami az enyém? S mit fogok enni? Meg… ha lekopik a lábamról a cipő, mit fogok a lábamra húzni?"

Nem mondta Jézus azt, hogy ne töprengjetek azon, hogy mit fogtok enni, meg mit fogtok inni, meg mibe öltöztök? – Mondta. De hányszor nem hallja meg ezt az ember. De ez csak egy pici része ennek az alapvető követelménynek.

Az igazi magva az, hogy el kell hagynunk a saját elképzeléseinket, álmainkat, a többieknek a tetszését, amiért annyi mindent megcsinálunk mi emberek. Ezeket elhagyni, amiket nem lát senki, csak én magam tudom. Ha tudom. Az igazi baj ott kezdődik, amikor az ember észre se veszi, hogy ragaszkodom a birtokolt dolgaimhoz! Az ötleteimhez, a vágyaimhoz, a megszokásaimhoz, amiknek egy részére még büszke is vagyok, hogy én attól vagyok

személyiség, hogy faksznikat követelek meg magamnak. És közben nem veszem észre, hogy nem hallom a szót, ami az Egyházban, az evangéliumból felém hangzik.

Ez a veszedelem mindenkit fenyeget. Mindenkit. Engem, a papot is. Sőt. Mert amit az Úr a végén mond, amivel csattan az egész, hogy a só el tudja veszíteni az ízét…

S megint, ugye, mondta: ti vagytok a föld sója. S ha ti elveszítitek az ízt, mivel lehet titeket megsózni? Semmivel.

Az, hogy az ember lemond arról, amit birtokol, igazában egyszerű lenne, ha ez egy pillanatban végrehajtható tett, amit ad acta lehet tenni és többet nem kell vele törődni. – És nem így van. Ez kíséri végig az életet. A só ezért tudja ízét veszíteni, mert előfordul, hogy vagyok 20–25 éves, odaadtam mindent. Mire 40 éves lettem, elfelejtettem. És mire 60 éves vagyok, szépen mindent visszaszereztem. De már olyan öreg vagyok, hogy nem tudom venni a fáradtságot arra, hogy erre rádöbbenjek. Hanem körülöttem mindenki ilyen-olyan-amolyan, én meg vagyok a hős, aki mindent odaadtam. És közben mindent visszavettem. – Veszedelem ez.

Ezért kell újra meg újra hallanunk az Úr figyelmeztető szavát, és gyanakodni önmagunkra, hogy vajon az elmúlt X évben nem szereztem-e vissza valamit, amit egyszer már odaadtam?

De ne feledjük, az egésznek a legbelsőbb lényege a saját ötleteink, vágyaink, álmaink, a saját akaratunk, amit ha az ember odaad, akkor áll elő az a helyzet, hogy lett egy edény, amelyiket most már meg lehet tölteni. Már nincs tele önmagával.

Az Úr Krisztus annyira bőkezű, jóságos és bölcs, hogy tudja, kinek az edényébe mit kell beletöltenie. Ő tudja, hogy kinek a szíve igazában mitől lesz tiszta és boldog. Higgyük el Neki! És ha fölvillan a lelkünkben, hogy jaj… akkor ezt vagy azt el kellene engednem, hogy ne birtokoljam… Sóhajtsunk egy nagyot, hogy Jézusom! Segíts, hogy ezt is meg tudjam tenni és el tudjam veszíteni Érted! Amen.

31. hét péntek. Elsőpéntek
2008. november 7.

Szentlecke „A” évben: *Róm 15,14–21.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 3,17–4,1*
Evangélium: *Lk 16,1–8.*

Testvéreim! Volt már az európai gondolkodásban egy olyan irányzat, amelynek képviselői azt hangoz-tatták, hogy lehet, hogy a világnak van teremtője, de gondviselője nincs. Az a valaki, aki valamikor megteremtette a világot, és benne az embert, belelökte a vak véletlenbe, hogy legyen veletek, ami véletlenül történik.

A mi évtizedeinkben nem csak Európában, hanem szerte a nagy világban amikor a kezdet kérdése fölmerül, már vitatják a Teremtőt is. Mondván: mi visszafelé nézve majdnem meg tudjuk mondani a kezdet időpontját, hogy hány milliárd évvel ezelőtt elkezdődött a világegyetem. De Teremtő? Minek? A legutóbbi években az akadémikusok szintjén az a kérdés, hogy vajon értelmes dolog-e a világ? A mindenség, benne a Föld, benne az ember? És azt mondják, hogy értelmetlen a kérdés, mert statisztikai törvényszerűségekkel már majdnem le tudjuk írni az eddigi történelmet, és a beavatottak már majdnem meg tudják mondani a jövőt a

véletlenek kombinációinak eredményeként. – De értelem?! Ugyan kérem! Tessék csak körülnézni mindenki a maga környezetében.

A Tanító Egyház pedig, a Szentatya is, újra meg újra hangsúlyozottan emlékeztet arra, hogy ennek a világnak a Teremtője nem akárki, hanem a végtelenül bölcs, háromszemélyű Isten, aki nemcsak értelmes, hanem maga az Értelem.

És mióta az Úr Krisztus eljött és megszólalt és meghalt értünk, azóta egy halló fülű ember hallhatja, hogy ez a világ nemcsak hogy értelmes lény teremtménye, hanem a Teremtő szereti, amit alkotott. Neki nemcsak esze van! Szíve is van!

Az Úr Krisztusban ez vált láthatóvá. Az Ő dobogó, emberi szívében, amit mi emberek annyira nem értettünk, hogy átszúrtuk… Ő pedig engedte.

S milyen balgák vagyunk mi, emberek! Süketek, felületesek. Mert amikor Ő, az Úr elmondta ezt a példabeszédet, ezt a kettőt, a pásztort, aki keresi az elcsatangolt bárányt és az asszonyt, aki keresi az elgurult drahmát, birtok-ragoz: A pásztor nem elméletileg és elvileg keres egy bárányt. A bárányát keresi! A sajátját. Ez az asszony is. A tízből elgurult egy drahmája, és nem a szomszédba megy kölcsönkérni egyet, hogy meglegyen a tíz, hanem azt a meglévő sajátját keresi.

Amikor az irgalom üzenete hangzik felénk, emberek felé, nem reklám! Isten nem vevőket keres, hanem a sajátját keresi. A teremtményét. Egyenként.

Azt is hányszor de hányszor egyszerűen nem vesszük tudomásul, hogy Isten micsoda ötletesen, szellemesen, bölcsen és gondosan teremt mindent! Főleg az élőlényeket s főleg bennünket, embereket. És mi nem vesszük észre. Mi vitatjuk, hogy értelmes dolog-e? –

Ép eszű ember ilyet nem mond! Nem kérdez, hanem csodálkozik, ámul és bámul. Főleg, amikor az emberi életet, a saját életét szemléli.

Ezért ajándék az Elsőpéntek, amikor mi, templomba járó emberek rácsodálkozhatunk, hogy a mi Urunknak van Szíve! Nemcsak hatalma, nemcsak mindentudása, meg örök élete, hanem érző szíve van. Aki érti a bajainkat, tud velünk együtt érezni. De mondja, hogy: ne legyetek kegyetlenek és érzéketlenek egymás iránt sem és irántam sem.

Aki csak egy kicsit is találkozott az Úr Jézus szentséges szívével, annak a főparancs egészen mást jelent, mint annak, aki vitatja, hogy a véletlen terméke vagyunk-e vagy esetleg valami értelem teremtett bennünket… Szeressük az Úr Krisztus Szent Szívét! S engedjük, hogy vonzzon magához és alakítsa a szívünket az övéhez hasonlóvá! Amen.

31. hét szombat
2008. november 8.

Szentlecke „A” évben: *Róm 16,3–9. 16. 22–27.*
Szentlecke „B” évben: *Fil 4,10–19.*
Evangélium: *Lk 16,9–15.*

Testvéreim! Ennek a gondnoknak a modellje okosságra int. Nem arra, hogy a Krisztus-hívő ember tanuljon meg tőle csalni, hanem arra, hogy az okosságát tanulja meg tőle. Amikor halljuk, hogy két úrnak nem lehet szolgálni, esetleg vitatkozni kezdünk: Mi az, hogy nem lehet szolgálni? Ugyan kérem! Akinek két állása van, vagy három vagy négy, sokkal többet keres, mint az, akinek csak egy van. Ügyesség kérdése az egész. Időbeosztás kérdése az egész! – A munkaadók tekintetében.

Itt azonban nem munkaadókról van szó, hanem Istenről és a bálványokról. És Istennek szolgálni és a bálványoknak is szolgálni – ezt nem lehet.

Amikor a Szentatya Sydneyben a fiatalokkal találkozott, erről beszélt nekik. Hogy: fiaim, leányaim, legyetek józanok és ne engedjétek, hogy bálványimádásra csábítsanak vagy kényszerítsenek titeket! – Ez nem csak a fiataloknak szól, hanem mindenkinek szól. És a Szentatya meg is nevezte a mi korunk bálványait: a pénzt, az önzést, a hatalmat. És ez a három igazában egy. Mert ha az egyik előtt meghajlik valaki, a másik kettő ráborul, és eltemeti az igaz Isten szeme elől. Pontosabban: eltemeti úgy, hogy az ember többet nem látja az élő és igaz Istent.

Jó beazonosítani azt, hogy amikor itt Európában a nagy, rendszerváltó hullám végigsöpört, akkor a fölszabadulás egyik nagy tényezője volt, hogy: Na most, végre! Most végre a gazdasági élet fölszabadul és a piac veszi át az uralmat. Mert a piacgazdaság üdvözíti az embert. A piacgazdaság pedig az önzés, a hatalom és a pénz uralma.

A főparancs pedig ugye így kezdődik: Én vagyok a te Urad, Istened. Csak nekem szolgálj - mondja Ő, aki hűséget vár tőlünk, emberektől. Ránk bíz dolgokat. Ránk bízza a piacot is. A pénzt is. A hatalmat is. De mindez az Övé. És úgy kell gazdálkodnunk a javainkkal, a dolgokkal, önmagunkkal, egymással is, hogy nem ura vagyok ezeknek, hanem gondnoka. Rám bízták és el kell számolnom róla. De nem úgy, hogy csalással megveszem az elszámoltatót, hogy majd hunyjon szemet az én gazságaim fölött. Hanem úgy, hogy igazán és őszintén szolgálok. Ami olykor konkrét veszteségeimmel jár. De ha kedvében akarok járni az én Uramnak, akkor nem az az érdekes, hogy ez nekem most mibe kerül, hanem az az érdekes, hogy a kedvében járjak. És a végén, amikor az elszámolásra kerül a sor, akkor csak oda kelljen tenni eléje a szolgálat gyümölcseit. Nem főkönyveket, meg ilyen, olyan, amolyan számadásokat papíron, hanem tetteket, embereket, lelkeket.

Ezért kezdődik a nyolc boldogság azzal, hogy boldogok a lelki szegények. Akik ezt a szolgálatot, az egyetlen, élő, igaz Isten szolgálatát egyértelműen viselik. Hogy mennyit gondolkodnak róla, más kérdés. Mennyire világosan tudják, - ez is egy másik kérdés. De viselik a szolgálat igáját, az egy Úr szolgálatának az igáját.

Ezt jó néha kérni. Aztán, ha az ember öreg korában úgy tud visszatekinteni, hogy: jéé, hát ez volt az életem? – Igen. És ezt jó megköszönni, hogy nem lett belőlünk bálványok szolgája és nem temettek el bálványok. Amen.

Évközi idő 32. vasárnapja „A" évben
2011. november 6.

Napi könyörgés
Mindenható, irgalmas Istenünk, kérünk, űzz el az életünkből mindent ami akadályozza igaz szeretetünket, hogy testünk és lelkünk serény készségével szabad szivvel teljesítsük mindig akaratodat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, minörökkön örökké.

Olvasmány: *Bölcs 6,13–17.*
Szentlecke: *1Tesz 4,12–17.*
Evangélium: *Mt 25,1–13.*

Testvéreim! Ha ennek a vasárnapnak nevet akarnánk adni, akkor azt kellene mondanunk, hogy a szeretet örömének a vasárnapja. Mert ezek az okos szüzek nemcsak okosak voltak, hanem szerettek, és a szeretetükből fakadóan örültek a menyegzőnek, amelyen részt vehettek.

A példabeszéd megértéséhez jó felidéznünk egyet s mást azokból a lakodalmi szokásokból, amelyek az Úr Jézus korában éltek a Szentföldön, mert ezt a példázatot nem az Úr Krisztus találta ki, hanem a Názáretben látott lakodalmakat állítja mintaként hallgatói elé.

Az első, hogy a lakodalomra az egész falu készül, s egyszerre csak egy lakodalom van. A lakodalomban külön szerepe van vőlegény barátaibak és a menyasszony a barátnőinek. ennek a példabeszédbeli menyasszonynak tíz barátnője van, akiket felkért a mi fogalmaink szerint koszorúslányoknak. Hogy vegyék körül, legyenek ott vele, amikor a szerelme a beteljesedéshez érkezik, feleségül veszi az, akinek a szülei kiválasztották a vőlegény számára.

Akkoriban Izraelben egy leány a 12. születésnapján eladó-sorba lépett. Ha a szülők gondosak voltak, fél éven belül ezt a lányt eljegyezték, menyasszony lett és egy éven belül férjhez adták. Megtörtént a lakodalom, és a dolgok normális menete szerint mire 14 éves lett, addigra dajkálta az első gyermeküket.

E a menyasszonynak van tíz barátnője, egy korosztályhoz tartoznak. Ami azt jelenti, hogy ez a tíz már eljegyzett menyasszony, már megvan a hozománya textíliákban, edényekben, olajban, amit majd a házasságába visz. Az öt okos szereti a menyasszonyt, a barátnőjét, és mindent elkövet azért, hogy széppé tegye a lakodalmát. Nem sajnálják, hogy a hozományukhoz tartozó olajból – oliva-olajról van szó, ami eledel, gyógyszer, világító-anyag, illatszer-alapanyag – áldozzanak a lakodalom szépségéért, mert nekik táncolniuk kell, mégpedig fáklyatáncot kell járniuk!

Ahogy minálunk minden vidéknek megvan a maga saját tánca, legényeké is, leányoké is, idősebbeké is, Názáretben is így volt. A lakodalomhoz hozzátartozott a menyasszony barátnőinek a fáklyatánca, amelynek szépsége tükrözte a menyasszony szépségét, gazdagságát, műveltségét, egész személyét.

A tíz társnő közül öt áldozatkész, mert szereti a menyasszonyt és széppé akarja tenni a lakodalmát. Örülnek, hogy a tizenegyedik megtalálta – megkapta – a párját. – A másik öt nemcsak balga, hogy nem gondol arra, hogy a fáklya, amellyel táncolniuk kell, olajat igényel, - mert nem a 20. század fáklyáiról van szó, hanem egy fa-nyélről, amire rongyot kötöttek, olajba mártották és meggyújtották. Olykor rendbe kellett hozni és újra be kellett mártani olajba. Erre ez az öt balga nem gondol – látszólag.

A háttérben azonban az okos öt örömével és szeretetével szemben bennük valami irigy düh dolgozik:„Hogy-hogy nem engem adtak feleségül ehhez a vőlegényhez? Én sokkal gazdagabb, szebb, ügyesebb, talpraesettebb, nagyobb… és így tovább… vagyok, mint az, aki most a menyasszony lett. Jó. Egyszer megolajozom a fáklyámat, de a hozományomból nem vagyok hajlandó többet áldozni erre a lakodalomra. Különben is, kiszámítottam, hogy ennyi olaj 40 percig ég, az a fáklya-tánc az 35 perc. Tehát ennek az olajnak elégnek kell lennie. Legyen elég ennek a barátnőmnek ez, amit én adok neki. – Hát igen. Csak a vőlegény késedelmére nem számítottak. És baj lett belőle.

Ami első hallásra azt a gyanút kelti bennünk, hogy Jézusunk! Azért ez a példabeszéd egy kicsit el van túlozva! Mert mégis… ne haragudj… a szerinted balgák valamit mégiscsak megtettek… igaz, hogy nem volt elég az olajuk, de ott voltak. Nem túl nagy a büntetésük azzal, hogy nem engeded be őket be a menyegzőre és ráadásul azt mondod, hogy nem is ismered őket. Hogy-hogy nem ismered őket? Egy faluba valók a vőlegény és ez az öt balga is! Biiztosan ismerte őket.

Hát persze. Csak ez a „nem ismerlek titeket”, azt jelenti: nektek nincs hozzám közötök. Illetve… nem énhozzám, mert azt még elviselném, hanem a szemem fényével, a menyasszonyommal nem vagytok közösségben, aki immár a feleségem. A feleségemhez nincs közötök! Mert arra nem voltatok képesek, hogy a hozományotokból egy liter olajat áldozzatok az ünnepélyre. Ennyire nem vagyunk közösségben. Maradjatok kívül.

Ez a példabeszéd lakodalmi népszokás-alapja. A nagy valóság pedig a világ, a Megváltó és az Egyház. Az Egyház mint menyasszony, az Úr Krisztus, a Föltámadott mint vőlegény és a népek, amelyek szerte a világon kapják a meghívót, hogy jöjjetek a Bárány menyegzőjére!

Ez a meghívó minden szentmisében elhangzik, amikor az áldozás előtt halljuk, hogy: Íme az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit… boldogok, akik hivatalosak az isteni Bárány lakomájára. Ez az isteni Bárány menyegzős lakomája, amely a világ végén kezdődik el.

Ezért súlyos kérdés, hogy meghalljuk-e a vasárnapi harangszót és él-e bennünk a Szűzanya iránti tisztelet? Mert ha igen, akkor ismerős számunkra a szeretet öröme, hiszen a Szűzanyában az Egyház már ott van az Úr Krisztusnál boldogan és örökre. És mi, itt a földön – mint ezek a szüzek – arra kapunk a Szűzanyától hívást, hogy jöjjetek és tegyétek széppé az én ünnepemet! Vegyetek benne részt! Legyen közötök hozzám!

Boldog az az ember, aki ezt a hívást meghallja, és mer áldozni a hozományából. Amiről azt gondoljuk, hogy ez az enyém és a jövőm függ tőle anyagilag is, szellemileg is. Minden tekintetben.

Boldog ember az, aki a látszólag késedelmes Vőlegény érkezésekor készen van és a szeretetéből föl tudja lobbantani a hit és a remény fáklyáját, amit az irigy düh tönkre tud tenni.

És most itt vagyunk az évnek a végén. A testvérek talán azt gondolják, hogy én szeretek számolni, azért mondogatom a vasárnapi misék elején, hogy X-dik vasárnap van. Ma a harminckettedik. Ezt azért mondogatom, mert az esztendőnek 34 vasárnapja van, és már a harminckettediknél vagyunk. Azaz két hét múlva vége lesz ennek az évnek. És egyszer vége van az életünknek is. De hogy milyen vége van, az attól függ, hogy a szeretet örömét ismerjük-e? És tudunk-e érte valamit tenni és valamit áldozni is? Amen.

Évközi idő 32. vasárnapja „B” évben
2006. november 12.

Olvasmány: *1Kir 17,10–16.*
Szentlecke: *Zsid 9,24–28.*
Evangélium: *Mk 12,38–44.*

Testvéreim! Az Úr Jézus korában, ott a jeruzsálemi templomban nem is egy persely volt, hanem tizenhárom, és mindegyik meg volt cimkézve.

Két persely a templomadó lerovására adott módot azoknak, akik az előző évben valami miatt nem fizették be, tehát megkéstek a templomadóval. A harmadiktól a tizenkettedikig a legkülönbözőbb áldozatokra, tömjénre, tűzifára, aranyra lehetett adományozni. A 13. persely a címzés nélküli önkéntes adományoknak szólt.

Jézus ott ült és látott egy szegény özvegyet, aki akár a Szűzanya is lehetett volna. Egyedül maradt, vagyona nincs, nem tud ő aranyra, ilyen vagy olyan égőáldozatra adadkozni, Csak két fillérje van de azt odaadja. Két fillért, ami a gazdasági életben nem számított semmit.

Amikor a gondviselésről beszélt Jézus, akkor mondta, hogy ugye tudjátok, hogy öt verebet adnak két fillérért. Ez nem gazdasági tényező. De akinek semmije nincs, csak két fillérje és odaadja, odaadja az Úrnak annak jeleként, hogy Istenem, én szeretlek Téged… nézd, amim van, azt odaadom… – Erre mondja Jézus, hogy ez több, mint a gazdagok talentumnyi aranya. Mert azok, a gazdagok abból adnak, amivel bővelkednek és talán ki is számítják, hogy viszonzásul pedig az Úr nekem azt fogja adni, hogy… - Ez a kis özvegyasszony semmifajta viszonzást nem vár. De szereti az Istent. Amije volt, odaadta.

Itt vagyunk az esztendő végén. Ilyenkor egy gondolkodó ember fölismerheti, aztán újra meg újra meggondolhatja, hogy Istenem, az idő múlik és én egyszer csak ott fogok állni Előtted. És ha már nem tizenéves az ember, lassan rájön, hogy igaz az, amit az Egyházban hallott, hogy: ember, vigyázz, mert mindent itt fogsz hagyni. Mindent. Bármilyen gazdag vagy, bármennyire be vagy biztosítva, bármilyen tőkét gyűjtöttél magadnak, itt marad.

Ettől elkezdünk félni: „Uram, Istenem… hát mit viszek magammal? És ha számadásra megyek, vajon mit tudok Neked adni?" – Ezért jó, ha az ember tudja, hogy mi emberek teremtmények vagyunk, testből és lélekből állunk. S a testünk, meg a lelkünk olyan, mint két fillér. Valami veretet hordozunk magunkon és ez a két fillér, a testünk, meg a lelkünk az utolsó pillanatig a miénk, s amikor meghalunk, a lelkünk megy tovább. És ahogy a testünk magunkon viseli a földi embernek a képét, mint veretet, a lelkünk, a megkeresztelt keresztény esetében, mint veretet magán viseli Krisztus képét. Az istengyermek képét.

A halálunk pillanata az, amikor a testünket letesszük, mint adósságot a földre – a földbe - , a lelkünk pedig indul az ég felé. És az ítélet igazában az, hogy megítéltetünk, hogy a testünk, meg a lelkünk, amíg itt a földön élt, mit termett. – Mert két esélyünk van. Vagy a földi ember képe elfedi a lelkünket – és akkor baj van; vagy a lelkünkön viselt veret átkerül a testünkre is. Hogy ez mennyire lehetséges, azt azoknak a szenteknek az arcán lehet látni, akikről vagy a haláluk pillanatában készült egy fotó, vagy halotti maszkot készítettek róluk. Mennyei béke és szépség látszik az arcukon, a testükön. Is. – De ehhez szeretni kell az Istent. – Más szóval a főparancsot tartanunk kell. Szeretni az Istent mindenek fölött és szeretni egymást, mint önmagunkat. Ennél nagyobb parancs nincsen és aki ezt megteszi, többet tesz, mintha valaki az egész világbankot magáénak mondhatja.

Ettől fiatal korában az ember berzenkedik. Hogy… én egy szabad lény vagyok, engem ne adóztasson senki… - Hát persze, hogy szabad lény vagy, csak… honnan van a szabadságod? És honnan van a tested is, meg a lelked is? Ha nem tudod, vagy nem hiszed el, hogy Attól való, Aki visszavárja, akkor hiába hangoztatod a szabadságodat, nem érted és nem tudod megélni az emberséget. A teremtett lélek test-életét.

Ezért jó hallgatni és meghallani az Egyház figyelmeztető szavát, hogy: ember, ne feledd, hogy az idődd lejár. S amíg teheted a jót, tedd. Amíg gyarapodhatsz az istenszeretetben, törekedj rá, hogy egyre inkább szeresd a te Uradat, Istenedet. Amíg idődd és módod van és felebarátaid vannak körülötted és cselekedni tudsz, tedd a jót és szeresd őket, mint önmagadat. Akkor majd meglátod, hogy a lelked verete, istengyermekséged átüt a testedre is. És akkor érdemes lesz majd föltámadni. Mert a föltámadáskor azoknak boldog a föltámadása, akiknek istengyermeki arca a testére is átkerül.

Segítsen meg minket az Úr Krisztus, Aki az életünk végén ott vár mindegyikünket. Segítsen nekünk jól szeretni, tenni a jót, s megküzdeni azért, hogy azt az arcot, amit a lelkünk megkapott a keresztségben, meg tudjuk őrizni és felnőtt érettségig el tudjuk vinni. Amen.

Évközi idő 32. vasárnapja „C” évben
2013. november 10.

Olvasmány: *2Mak 7,1–2; 9–14.*
Szentlecke: *2Tesz 2,15–3,5.*
Evangélium: *Lk 20,27–38.*

Testvéreim! Két hét – és vége. Nemcsak ennek az egyházi évnek, hanem a Hit Évének is. Ráadásul mi, magyarok már egy hét múlva befejezzük, mert a Szent István bazilikában jövő vasárnap zárja majd a Hit Évét Erdő Péter érsek urunk.

A Hit Éve elején találkoztunk azzal a fölismeréssel, hogy ahogyan múlik az idő, évszázadokban mérve az időt, az Egyház megismerése gazdagodik. Mélyül. A hittel kapcsolatban is hallhattuk, hogy a kezdetek-kezdetén – ez a Zsidókhoz írt levélben olvasható – a hitet úgy tekintették, mint a remélt dolgoknak az alapja. Bizonyíték a nem szemlélt világról és annak a dolgairól.

Eltelt ezer esztendő és a skolasztikus teológusok kidolgozták a hitnek azt a fogalmát, hogy a hit a teremtett szellem meghajlása a teremtetlen Isten előtt. A gondolkodó ember elfogadja a kinyilatkoztató Isten szavát igazságként, akkor is, ha a maga természetes világában nem tudja kísérletekkel bizonyítani. És ez a kísérletekkel való bizonyítás élesedett ki a hittel kapcsolatban is – mondjuk – 200 évvel ezelőtt. A 18., 19. században.

És most, amikor két évvel ezelőtt püspöki szinódus foglalkozott a hit kérdésével, a hitben a találkozást fedeztük fel. Azt, hogy az értelem meghajlása találkozás az Úr Krisztussal és általa a Szentháromsággal. Ugyanakkor ez a legszemélyesebb ügy, ami kinek-kinek a szíve mélyén születik és él, ugyanakkor a legfontosabb közügy.

A hit számára, meg a hívő ember és a hívő Egyház számára rendkívül fontos, hogy az evangéliumokat, meg a többi, újszövetségi könyvet újra meg újra olvassuk. Hogy rá tudjunk ismerni a Szentírásban a mai világra, és megfordítva: a mai világban a szentírási, evangéliumi szituációkra és szereplőkre. Erre ez az imént hallott kis történet ragyogó példa.

Jönnek a szadduceusok, akikről Szent Lukács a legfontosabb adatként mondja, hogy ezek tagadták a Föltámadást. Jönnek és csapdát állítva kérdezik a Názáreti Jézust, aki halottakat támasztott föl, és nevetségessé akarják tenni. Megszólalnak: Mester! Halljad csak! Te, a nagy okos! Mit csinálsz ezzel az asszonnyal, aki a sógorházasság törvénye szerint hét férfinak volt a felesége? Mi lesz, ha föltámadnak? Márpedig a Mindenható ilyen képtelen helyzeteket nem csinál. Tehát nincs föltámadás. Őrültség.

Ennek folytatása a szadduceus gondolkodásban, hogy csak ez a világ létezik. Itt kell élni. Itt kell megtalálnod a hozzád hasonló gondolkodású barátokat, aztán egymást támogatva, a másként gondolkodókat vagy elviseled, vagy magad alá tiprod. Nekünk, zsidóknak az idegenekkel meg kell találni a monus vivendit – diplomáciával. Itt kell élni, és jól élni. Mert ha meghaltál, nincs tovább. Vége van. Ez az egyetlen lehetőség, ami a kezedben van. Csak ez a világ létezik. Az a másik, amiről a próféták meséltek, álmodoztak, nem létezik

Az Egyház pedig vallja, hogy ha ez így van, akkor nem érdemes megszületni. Mert mint az árnyék, úgy múlik el az élet. Mindenkié. Az életnek a föltámadás adja meg a súlyát, a távlatait, a felelősségét.

Mert a föltámadáshoz hozzá tartozik az elbírálás is, de nem úgy, mint a sportversenyeken, ahol indulnak húszan, lesz egy első, második, harmadik, a másik 17 mehet a papírkosárba, aztán mindenki kezdhet készülni a következő versenyre. Nem! Az az elbírálás, ami egy emberi élet végén van, nem azt méri meg, hogy X-hez, Y-hoz, Z-hez képest gyorsabb voltál-e, erősebb voltál-e, ügyesebb voltál-e. Hanem azt teszi mérlegre, hogy te, önmagad – szál magadban – milyen lettél. Jó lettél-e? Alkalmassá váltál-e arra, hogy abban a másik világban boldogan élj? Megtanultad-e, hogy a saját érdekeid elé helyezd a többieket? A testvéreidet. A köz dolgait. Megtanultál-e megbocsátani és bocsánatot kérni. Megtanultad-e, hogy a rosszat le lehet győzni? Ki lehet belőle nőni? – Ha megtanultad, akkor némi tisztulás után – és ez a tisztítótűz – alkalmas vagy arra, hogy a mennyország boldog közösségében elfoglald a helyedet. – De ha nem, intrikusan, önzéssel, elintézetlen bűnökkel be nem mégy a mennyek országába, mert ez olyan rakományt jelent rajtad, mint amikor – és ez az ókori embernek nagyon beszédes példa – egy fölmálházott tevét át akarnak hajtani egy személyi bejárón, a szűk kapun. – Nem lehet. A málhájával fönnakad.

Nagy fölismerés, amikor az ember előtt elkezd körvonalazódni, hogy akikkel az Úr Krisztus találkozott, farizeusokkal, írástudókkal, törvénytudókkal, ezekkel a szadduce-usokkal, ezeknek megvannak a mai megfelelői és a hívő ember ugyanolyan helyzetekbe kerül velük, mint az Úr Krisztus került ezekkel. Ugyanakkor a hitet őrizni kell és meg kell köszönni! Mert ha igaz az, amit Szent Pál mond, és amit az Egyház a világban tapasztal, hogy a hit nem mindenkié, akkor földbe gyökerezhet az embernek a lába attól, hogy nekem mitől van hitem? Hogy-hogy én tudok hinni? Hogy van az, hogy engem megindít mindaz, amit az Úr Krisztusról, a Szűzanyáról, meg a Tanító Egyháztól hallok? Miért van az, hogy bennem felelősségtudatot ébreszt az ítélet gondolata? Mitől van ez?

Erre az Egyház azt mondja, hogy nagyon jó, ha ettől megrendülsz, és földbe gyökerezik a lábad. De ne akadj el ennél a kérdésnél, hanem borulj le az Úr Krisztus előtt. Csókold meg az átszegezett lábát. Köszönd meg Neki, hogy megkaptad a hit kegyelmét. És kérd, hogy mint Jó Pásztor vigyázzon rád és vigyázzon ránk, hogy a hitet végig meg tudjuk őrizni! Amen.

32. hét hétfő hiányzik

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 1,1–7.*
Szentlecke „B” évben: *Tit 1,1–9.*
Evangélium: *Lk 17,1–6.*

32. hét kedd
2005. november 8.

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 2,23–3,9.*
Szentlecke „B” évben: *Tit 2,1–8. 11–14.*
Evangélium: *Lk17,7–10.*

Testvéreim! Az Ószövetséget olvasva, hallgatva feltűnik, hogy az Úr a próféták által hányszor figyelmeztette népe gazdagjait, az erőseket, hogy vegyétek észre a szegényt. Ne nyomjátok el. Szolgáltassatok igazságot – igazán. Amikor ítéletet hoztok, bíráskodtok, ne legyetek tekintettel sem a vádlott, sem a felperes személyére. Igazságosan ítéljetek. És főleg ha árva vagy özvegy ügye kerül elétek, legyetek irgalmasak. De nem hallgattak az Úrra.

Az is hányszor fölhangzott a próféták panaszában, hogy az Úr küldött minket, prófétákat hozzátok és nem hallottátok meg az Ő hangját. – Az Úr Jézus ezt a vonalat folytatja az erőseknek, az ügyeseknek, az érvényesült gazdagoknak, akik nem veszik észre a küszöbön fekvő koldust.

Hát miért nem veszik észre? – Azért, mert ők nem arra járnak, ha egyáltalán kijárnak a házukból. Az erőnek és a gazdagságnak nagy veszedelme, hogy egy burkot von az ember köré, amin belül ki tud építeni magának egy teljesen összkomfortos világot, ráadásul társas formában: a velem egyenrangúval, azzal testvéri közösségben vagyok, de akik alattunk vannak, azok egyszerűen nem léteznek számunkra.

Ezt a 19. század vége óta szociális problémaként ismerjük. De a kép teljességéhez hozzátartozik, hogy az Evangélium kovásza a világban is hat. Mert földrengések, árvizek, nagy természeti katasztrófák alkalmával megmutatkozik a szolidaritás, a világ is megmozdul és segít. De az élet normális menetében a szociális kérdés, úgy látszik nem oldódik meg. Sőt. Mindig újratermelődik és egyre élesebben termelődik újjá.

Ezért az Úr Jézus példázatai, ez is, örökérvényű, és figyelmeztet. De szomorú tény, hogy aki körül a gazdagsága már megvonta azt a burkot, ami árnyékol és kiszűr minden zavaró zajt, az az Evangéliumot se engedi be.

Ritkaság, amikor egy gazdag ember meghallja az Evangéliumot. Van ilyen is. A szentek között is van egy pár. De a feladat mindegyikünké. Hogy az erőt, meg a gazdagságot, akármilyen picit, amit a kezünkbe kapunk, úgy használjuk, ahogyan az Úr elgondolta. Ahogyan a természet rendjében láthajtuk, hogy minden a másikra van utalva, és az egymásra utalt élőlényekből épül fel az életnek valami elmondhatatlanul szép gazdagsága. Az ember világában is így lehetne, ha hallanánk az Úr szavát.

Most, az esztendő végén, engedjük közel magunkhoz a kérdést: vajon azzal az erővel és azokkal a lehetőségekkel, amivel rendelkezünk, tudunk-e, tudtunk-e segíteni? Segíteni azokon, akik

tehetetlenek, mert gyengék, betegek, szegények. S kérjük az Urat, hogy adjon nekünk halló fület, látó szemet és segíteni kész szívet, hogy az Ő tanítványai legyünk. Amen.

32. hét szerda hiányzik.

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 6,2–12.*
Szentlecke „B” évben: *Tit 3,1–7.*
Evangélium: *Lk 17,11–19.*

32. hét csütörtök
1996. XI. 14.

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 7,22–8,1.*
Szentlecke „B” évben: *Filem 7–20.*
Evangélium: *Lk 17,20–25.*

Testvéreim! A Mennyországról elmélkedve hallottuk, hogy van egy nehézsége a Mennyországnak, mégpedig az, hogy emberek tanítanak róla és a tanító éppen úgy nem látta a Mennyországot, mint azok, akik hallgatják a tanítást. Az Egyház mégis tanít róla és a hívő lélek mégis hiszi, mert amiket az Egyház tanít , azt az Úr Krisztustól tudja, aki azt mondta el nekünk, amit lát és hall az Atyánál. Ő tapasztalatból ismeri a Mennyországot. Ezért merünk mi hinni.

De éppen az Úr Krisztus tanításának van egy eleme, ami nem kis problémákat okoz, pontosan a Mennyország hitével kapcsolatban: az irgalom és a megbocsátás, meg a parancs, hogy „Imádkozzatok az ellenségeitekért".

Ez egy gondolkodó embert furcsa helyzetbe hoz. Mert – tapasztalatok vannak rá – mi történik akkor, ha adva van egy ártatlanul megölt ember, akit perbe fogtak, megkínoztak, halálraítéltek, kivégeztek, eltemették. – Fordul a világ, és a bírája, aki elítélte, a börtönőre, aki kínozta, a hóhéra, aki kivégezte fog egy koszorút és elmegy koszorúzni az áldozat sírját. És amikor megkérdezik tőlük, hogy miként lehetséges ez, erre ők azt mondják, hogy a halott már nem ellenség.

De mi lesz akkor, ha az ártatlan áldozat, meg a hóhéra, meg a bírája, meg a kínzója találkozik a Mennyországban? Mert ha van irgalom, és az Egyház imádkozik a bűnösökért, akkor előfordulhat – mondja egy gondolkodó ember – , hogy a hóhér is, a bíró is, meg a kínzó is irgalomra lel, szépen besétál a Mennyországba, és mi lesz, ha ott is elkezdik kínozni ezt a bizonyos áldozatot, mondván, te voltál az áldozat... most is te vagy az... – Hogy van ez?!

Ez úgy van, hogy az Úr Krisztus nem csak az irgalomról beszélt, hanem az igazságról is, és az Úr Isten dolgai azok mindig kerek egészek. A teljes búcsúval kapcsolatban hallottunk róla, hogy a teljes búcsú nem az, hogy gonoszok amnesztiát kapnak, besétálnak a Mennyországba és ott tovább gonoszkodnak. Szó se róla!

A Mennyországba csak szentek léphetnek be, senki más. – De mi lesz, ha az összeköttetések.... – Ott nincsenek összeköttetések! Ott nincs vesztegetés, ott nincs korrupció, – ott szentség van! Igazság van és igazságosság van.

És az irgalom? – Az irgalomnak van egy esete, amit Szent Pálban lehetett először meglátni. Benne, aki tanúja volt az ártatlan István diákonus megkövezésének és egyetértett a kivégzéssel. De amikor irgalomra lelt, akkor nem nevetett össze cinkosan a bírákkal és a kövezőkkel, nem koszorút vitt István sírjára, hanem megkeresztelkedett, a nemzetek apostola lett és Rómában vértanú lett. Ezek után találkozott a Mennyországban Istvánnal, Ő az apostol, akit megöltek Krisztusért. Akinek az Úr megmondta, hogy Sokat kell majd értem szenvedned, és azzal jóváteszel mindent. Utána belépsz majd a Mennyek országába.

Ezt is az Úr Krisztustól tudjuk. Ezért nem kell attól tartanunk és attól félnünk, hogy a Mennyországban a szentek megint alulmaradnak. Nem! Ott nincs "alul", meg "felül". Ott Isten van és Benne a szentek. A szent Istenben a szentek, akik már tisztán, igazán, mindenfajta bűn nélkül boldogok. Ez ad a szenteknek erőt itt a földön. Ez a szentek bölcsessége és türelme, hogy nem a mi dolgunk minden áron igazságot szolgáltatni itt, és nem kell attól félnünk, hogy a gonoszok igazságszolgáltatás nélkül bejutnak a Mennyországba és folytatják a gonoszságukat. – Nem!

Az Egyház ezt tanítja, mert a halálban ítélet van. Akit meg tudott érinteni az irgalom, és részesült az irgalomban, az a tisztítótűzben olyan átalakuláson megy keresztül, hogy bármi volt itt a földön, a tisztítótűzben szentté válik. Kemény kínok közepette. De mire megérik a Mennyországra, addigra eszébe se jut többet gonoszkodni, mert megtisztult. Ezért mer az Egyház imádkozni és imádkoztatni az ellenségekért.

Erősítse meg bennünk az Úr Krisztus ezt a hitet! Mert a Mennyországban hinni azt jelenti: mi hiszünk az irgalomban, de tudjuk, hogy az isteni irgalom mindig együtt jár az igazsággal és az igazságossággal. Amen.

32. hét péntek
2008. november 14.

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 13,1–9.*
Szentlecke „B” évben: *2Ján 4–9.*
Evangélium: *Lk 17,26–37.*

Testvéreim! Az Úr Krisztusnak azon a mondatán gondolkozzunk el egy kicsit, hogy Isten országa nem itt van vagy amott van, hanem bennetek van. Még csak nem is köztetek, hanem bennetek van.

Különös dolog ez. Isten országáról sokáig gondoljuk azt, hogy földrajzi határokkal körülírt terület, ahol az embernek vagy van telke vagy nincs, s ha nincs, akkor még, ha elég ügyes, akkor valahogy útlevelet szerez, aztán honosítja magát és polgárjogot szerez. Ha ezt sem, akkor idegen marad a területen. – Isten országa nem ez, és nem ilyen, hanem Isten országa a mindenható és irgalmas Isten és a teremtmény ember közössége.

Hogy ezt egy ember elhiszi-e és elfogadja-e, a szívében dől el azzal, hogy hajlandó vagyok-e meghajolni az én Istenem akarata előtt? Elismerem-e Uramnak Őt? Uramnak és Istenemnek? Ha

elismerem és ennek megfelelően próbálok élni, akkor az Isten országa bennem van. Teljesen függetlenül attól, hogy kívül miféle körülmények között él az ember.

Ez már az Ószövetségben is így volt. A száműzetések idején tanulta meg Izrael, hogy az Úr népéhez tartozni nem az, hogy nekem földbirtokom, telkem van Jeruzsálemben, hanem az, hogy teljes szívemből szeretem az én Uramat, Istenemet, akár Rómában, akár Babilonban, akár Alexandriában, akár Athénban.

Az Úr Krisztus ezt is beteljesítette, és mondja, hogy aki szeret engem, az megtartja az én parancsaimat. Atyám is szeretni fogja őt, hozzá jövünk és lakóhelyet veszünk nála. Abban a szívben, amely szeret engem és megteszi a parancsaimat, ott van az Isten országa. És amikor jön az ítélet, a személyes halál, vagy jön a végítélet, amikor az Emberfia visszatér, akkor nem kívülről árasztja el a mindenséget, mint egy vízözön az Isten országa, hanem az emberszívekből és a lelkekből válik nyilvánvalóvá az, a föltámadott testeken is, hogy kik azok, akikben az Isten országa jelen volt és jelen van, és kik azok, akikben az Isten országa nem kapott helyet. Belülről válik nyilvánvalóvá.

Az áldozó ember ezért föl se tudja fogni, igazában egyikünk sem, hogy micsoda ajándékot kapunk szentáldozásról szentáldozásra. Hogy az Úr Krisztus jön és ha őszinte szívbe fogadják Őt, akkor építi az országát, az Isten országát bennünk. Akármilyen körülmények között élünk, s akármi történik a világban.

A vértanúk, a vértanú szentek a nagy tanúi annak, hogy ezt az országot semmiféle hóhér el nem tudja pusztítani. Csak ezt nekünk el kellene hinnünk!

Hát higgyük el, és köszönjük meg az Úr Krisztusnak. Mindegyikünk saját maga tudja, mióta zajlik a szívünkben Isten országának épülése. De ez nem atesti jelenség, nem lehet sem ultrahanggal, sem röntgennel, sem CT-vel, semmivel nem lehet kimutatni egy emberi szívből. Hanem a szeretetnek az odaadása, amit csak a mindentudó Isten ismer, a mi Urunk, mi pedig majd a végén fogjuk látni, hogy mi is épült, pontosabban miféle élet született meg a végére bennünk. Mert ez az ország a szeretet élete. Amen.

32. hét szombat
2009.november 14.

Szentlecke „A” évben: *Bölcs 18,14–16.*
Szentlecke „B” évben: *3Ján 5–8.*
Evangélium: *Lk 18,1–8.*

Testvéreim! Még két hét és a liturgiában az Úr 2009-ik évének vége van. Az idő rohan, de közben újra meg újra olyan benyomásunk támad, hogy nem történik semmi. Öregszünk, de egyébként nem történik semmi. Ezért el tudja fogni az embert a reménytelenség, sőt, olykor a kétségbeesés. S minél idősebb valaki, annál inkább lehettek már olyan órái, amikor az volt benyomása a saját életéről, hogy elhibáztam. Ilyenkor megkísérti az embert a reménytelenség: lehet, hogy Isten minden embert üdvözíteni akar, – de engem? Főleg azok után, amiket műveltem. Pedig úgy emlékszem, hogy akkor nem is rosszat akartam… De eltelik néhány évtized s az egészről az a benyomásom, hogy elhibáztam.

Ilyenkor az első mentőöv, ami ott az ember derekán, szinte oda nőve, az ima, hogy „Uram, irgalmazz nekem! Te, Aki maga vagy a könyörület és az irgalom, ha én tényleg elhibáztam, könyörülj meg rajtam! Mert ha voltak is pillanataim, amikor rosszat akartam, Te tudod, megbántam. Meggyóntam, megbocsátottad. De most úgy látom, hogy az egész életem, úgy, ahogy van el van hibázva."

Ezek súlyos órák, de igazában a hit próbatétei. Hogy vajon igazán hiszek? Vajon ott él-e a szívem mélyén az az engedelmességből fakadó meggyőződés, hogy ha egyszer nekem az Egyházban az élő Krisztus tanította és tanítja, hogy Ő mindenek fölött Ura mindennek. gondviselő jósággal – elhiszem-e ezt? Elhiszem-e, hogy akkor is, amikor én azt gondolom, hogy nem történik semmi és teljesen reménytelen minden, az élő Isten üdvözítő terve hatályban van és megvalósul.

A Szentlecke erről beszélt. Arról beszélt, hogy az Egyiptomból való kiszabadulás nem parlamenti döntés eredménye volt. Nem arról volt szó, hogy Izrael fölismerte, hogy ez az a pillanat, amikor mi most ügyesebbek vagyunk és erősebbek vagyunk és most ki tudunk szökni az elnyomó hatalomnak a karmai közül. – Nem erről volt szó, hanem arról, hogy az Úr, a Mindenható, küldte Mózest: „Szólítsd meg a népedet, fogd meg a kezét és vezesd ki őket a megnyíló Vörös-tengeren át az üdvözítő, isteni terv szerint, Isten szabadító erejével. Menj és mondd el nekik. És aki hisz és megmozdul, az üdvözülni fog."

Hogy lehet elhinni, hogy ez változatlanul így van. Hogy az üdvösség nem az, hogy egy ember ügyesebb, mint a többi, okosabb, mint a többi és fölismeri a menekülés pillanatát, hanem az Isten üdvözítő szeretete körülöleli a Földet, a népeket, az embert, és hív.

Amikor az embernek már voltak ilyen órái, hogy elhibáztam mindent, megérthetjük a protestánsokat, akik ebből a szituációból próbálnak úgy kimenekülni, hogy „én úgy sem tehettem mást! elére el voltam rendelve, predestinálva voltam, nekem azt kellett csinálni, Uram Isten, Nálad a felelősség!

De a felelősség nem Istennél van. A felelősség nálunk van. Nálam van. Hogy hiszek-e az üdvözítő szeretetben.

Most, ezekben az esztendő-végi napokban először is adjunk hálát a kapott időért, aztán ajánljuk az Úr irgalmába az életünket, ami eddig lepergett. Köszönjük meg Neki a jót, amit meg tudtunk tenni és ami bennünk gyökeret vert. Köszönjük meg Neki! És készülődjünk. Készülődjünk a Vele való találkozásra. És merjük remélni, hogy az Úr nem igazságtalan bíró, aki attól fél, hogy nekiesik az ember, hanem Ő maga az Igazság, a Szeretet, a Jóság és az Irgalom. Együtt. Merjünk és akarjunk Benne őszintén hinni! Amen.

Évközi idő 33. vasárnapja „A" évben
2008. november 16.

Napi könyörgés
Mindcnható Istenünk, kérünk, add meg, hogy mindenkor áhitatos imádásod örömében éljünk, mert szakadatlan és teljes boldogság az, ha Neked szolgálunk szűntelen, akitől minden jó származik.A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Péld 31,10-13. 19–20. 30–31.*
Szentlecke: *1Tesz 5,1–6.*
Evangélium: *Mt 25,14–30.*

Testvéreim! Hallgatva ezeket a szentírási részeket, itt, az utolsó előtti vasárnapon, két kérdés merüleht föl a szívünkben. Az első, hogy az Úr Jézus nem hagyott-e ki valamit ebből a példabeszédből? Mert aki kapta a 10 talentumot, tizet nyert. Aki ötöt kapott, ötöt nyert. De hogyan? Mit csináltak ezek az emberek, hogy a rájuk bízott tőkét meg tudták duplázni. Hogyan csinálták ezt? Ha a Mester azt várja tőlünk, a tanítványaitól, hogy a ránk bízott talentumot, mint tőkét kamatoztassuk, miért nem mondta meg, hogy hogyan?

A másik kérdés: ha ez a közgazdasági és piacgazdasági kérdés az evangélium, mit keres itt az Ószövetségből a derék asszony, aki a maga háztartásában teszi a dolgát mint feleség, mint háziasszony, mint gazdaasszony. Mi köze ennek a kettőnek egymáshoz?

E kettőt az kapcsolja össze, hogy az Úr Krisztus nem a piacgazdasághoz ad ötleteket Ő nem a piacgazdaság törvényei szerint uralkodik. Hanem az Ő országa igazságosság, szeretet, békesség és életszentség. Ezért nem tájékoztat arról, hogyan duplázták meg a tőkét a jó szolgák. Hanem ez a példabeszéd arról szól, hogy azok a szolgák, akik az elszámoltatásnál föl tudták mutatni, hogy: Uram, amit rám bíztál, ezt hozta, visszavárták az urukat. Mert szerették, és elhitték neki, hogy elmegy ugyan hosszú időre, de visszajön. Nem csődöt hagy maga után, amiből elmenekül, hanem rábízza vagyonát a szolgáira és elmegy, hogy valami nagyobbat cselekedjen és szerezzen. E példabeszéd más változataiban az Úr Krisztus királyi emberről beszél, aki királyságot szerez, miközben távol van.

Az esztendő végén, amikor a liturgia nyitogatja a szemünket, hogy nézzünk csak a jövőbe, a saját személyes jövőnkbe, meg a világ, a föld és a kozmosz jövőjébe és halljuk meg újra az Úr Krisztus szavát: „Látni fogjátok az Emberfiának jelét, a keresztet az égen, amikor visszatérek dicsőségemben, angyalaim kíséretében. Akkor ítéletet fogok tartani mindenki fölött, Ádámtól a legutolsó emberig. Akkor mindenki elő fogja hozni a kapott talentumait, meg amit az élete ezekből a talentumokból termett. De a mennyek országa nem a tőke jövedelméből, mint téglákból emelt építmény lesz, hanem az Istent és Krisztust szerető emberekből álló titokzatos Krisztus-test. Egy közösség, amelynek kincsei az istenszeretet, az istenlátás és a szentek egymás iránti szeretete. Annak a szeretetnek a beteljesedése, amely ezeket a hűséges és derék szolgákat ösztönözte napról napra, hogy gazdálkodjanak! De nem maguknak, hanem az uruknak.

Az ellenpélda, az az egytalentumos ember, aki nem várta vissza az urát, hanem biztosra akart menni, mondván: ha visszajön, visszakapja, ami az övé, semmi kifogása nem lehet ellenem. Én nem sikkasztottam el. De az energiáimmal és a saját dolgaimmal úgy gazdálkodom, ahogyan az nekem jó. Ezért elásom a talentumát. Elrejtem. Utána pedig csinálom a magam javára azt, amit jónak látok. – Ez az ember nem szerette az urát.

És itt van a találkozási pont a derék asszony példázatával. Az asszonyéval, aki férjhezmenetele óta urának tekintette a férjét, és tette, amit az ura elvárt tőle, illetve amit a család élete megkövetelt. A derék asszony nem egy rabszolganő kiszolgáltatottságával és kelletlenségével csinálja, amit tesz, hanem szeretetből. Nem azt számolja, hogy a nap 24 órájából hány percet tudok magamnak kicsikarni, hanem adja magát a munkájában, a szolgálataiban, a férje körüli teendőiben.

Hogy ez a szeretet micsoda, azt az ember akkor kezdi érzékelni, amikor egy időre hiányzik, vagy éppen véget ért. A gyerekek, akik beleszületnek az anyai szeretet fészkébe, a férj és feleség szerető közösségébe, amikor tizenegynehány évesen mondjuk kollégiumba kerülnek, vagy régebben, amikor egy 18–20 éves fiút besoroztak katonának és jött a laktanya és jött a kollégium, akkor kiderült, hogy micsoda különbség van az otthon szerető fészke és egy kaszárnya között.

Vagy amit az özvegyen maradt férjek élnek meg, amikor az asszony elmegy és az ő konyhája és főztje után következik a vendéglői koszt. Mennyire más! Mert még ugyanabból a nyersanyagból is, ha egy szerető asszony, feleség, édesanya keze főzi meg, más étel születik. Bár a recept ugyanaz, alapanyag ugyanaz. Mondjuk főz egy pörköltet. Más lesz a feleségnek és az édesanyának a pörköltje és más egy kollégiumi konyháé vagy egy kifőzdéé. Ugyanabból, ugyanazon recept szerint. Az egyiket szeretettel főzték, a másikat üzleti megfontolásokkal.

Ez, ennek a vasárnapnak a nagy intelme felénk. Hogy az Úr Krisztus, a mi Megváltónk és Istenünk azt várja tőlünk, hogy szeretettel szolgáljunk Neki és egymásnak. Erre vagyunk teremtve. Ne üzleteljünk, mert az a teremtés eltorzítása. És figyelmeztet, hogy a végén… – a végén számon kér, hogy mutasd, mi lett abból, amit rád bíztam mint a te Teremtő, Megváltó és megszentelő Istened. Mi lett belőle?

Boldog ember az, aki szeretettel tud ránézni a Bírájára, hogy: Uram! Kérdezed? Hiszen Te jobban tudod, mint én! Te mindent tudsz. Te láttad. Te láttad, hogy próbáltam szeretni azokat, akiket rám bíztál és szeretetből tenni azt, amit tennem kellett. Hiszen tudod! És Ő tényleg tudja. De ma sóhajtanunk kell, hogy Jézusunk! Segíts nekünk! Akármilyen állapotban élünk. Segíts nekünk ma és itt elhinni Neked, hogy a szeretetből tett szolgálatok azok, amelyek valamit érnek. A többit elsodorja az idő, meg a szél. Amen.

Évközi idő 33. vasárnapja „B” évben
2009. november 15.

Olvasmány: *Dán 12,1–3.*
Szentlecke: *Zsid 10,11–14. 18.*
Evangélium: *Mk 13,24–32.*

Testvéreim! Ilyenkor, az esztendő végén Szent Erzsébet, a mi Erzsébetünk ünnepéhez közeli vasárnapon a Magyar Katolikus Egyház gyűjtést szokott hirdetni karitatív célokra. A szegények, elesettek megsegítésére. Ez a gyűjtés mához egy hétre lesz majd, de nagyon jó alkalom ez a mai vasárnap, hogy a Szentatyának a nyáron kiadott szociális enciklikájából egy-két gondolatra fölfigyeljünk. Mert a szegények a szociális kérdés egyik fontos részét alkotják.

120 esztendeje szinte mindegyik pápa megszólalt a szociális kérdésről. A gazdasági élet kérdéseiről, azokról a nagy összetevőkről, amikből a gazdasági élet összeáll. A tőkéről, a

munkáról, a munka által létrehozott fejlődésről. Mindegyik pápa a maga korábbi tapasztalatai, teológiai műveltsége és a kapott kegyelem szerint.

Az eddigi pápák – szinte mind – a kiindulópontként az igazságosság erényét ragadták meg. Azt a pogány követelményt, hogy: add meg a másik embernek azt, amivel tartozol neki és amihez neki joga van, hogy megkapja. Ebből bontották ki, hogy milyen jogok és kötelességek illetik a dolgozó embert, aki vállalta a munkát; a nyersanyagot örökségként megkapott nemzetek és birtokosok számára valamint a munkaadót,. akinél a tőke van. és kezdeményezi a termelést.

Benedek pápánk ugyanezt a kérdés-komplexumot az igazság és a szeretet felől közelíti meg. Nem az igazságosság, hanem az igazság és a szeretet felől! Azaz nem a pogányság oldaláról, amit igazából mindenkitől el lehet várni – el lehetne várni –, hogy egy tisztességes pogány legyen, ha már itt a földön él, hanem ő a kereszténység oldaláról közelít. A keresztény erkölcs és hit oldaláról, mert az elmúlt kétszáz évnek a tapasztalata az, hogy a pogányság felől az emberiségnek a legalapvetőbb problémáit nem lehet megoldani. Pedig jó néhány megoldási javaslat elhangzott, próbálkozások is történtek. S kiderült, hogy nem adnak megoldást.

Az egyik ilyen alapvető próbálkozás az volt, amit még az 1600-as években vetett föl egy közgazdász: Uraim, a Föld javai olyanok, mint egy torta. Adott méretei vannak. Vastagsága is, átmérője is. Ezt a tortát szeleteljük, amikor a Föld kincseiből részesedünk. Nem kell nagy matematika ahhoz, hogy valaki belássa, hogy egy tortát nem lehet végtelen szeletre szeletelni. Hanem minél kevesebben osztoznak rajta, annál nagyobb szelet jut annak, akinek jut. – És itt jött a nagy ötlet, hogy: emberek, nem szabad, hogy sokan legyünk. Mert ha sokan leszünk – és ez az ember számolt, és kiszámolta, hogy az 1600-as évekből nézve kb. száz év múlva éhen fog veszni az emberiség. – De nem vesztünk éhen, mert kiderült, hogy a javak, amelyeken osztozni kell, nem egy megszabott méretű torta. Nem az. Mert az ember, aki a Föld javait kezeli, leleményes lény. Gondolkodik. Tud olyan dolgokat fölfedezni, amitől az a torta a duplája lesz vagy megnövekedik. – Tehát ez a próbálkozás kipipálható.

Akkor jött a másik, a 19. századi megoldás, amely a gazdagokat ttett felelőssé minden bajért: „Azok a gonosz gazdagok!... akik semmi mást nem csinálnak, csak kizsákmányolják a szegény proletárt. Forradalmat kell csinálni! El kell törölni a régi rendet, a feudális rendet éppen úgy, mint a tőkés gazdasági rendet és amikor majd a proletárság kézbe veszi az irányítást, akkor jön az üdvösség! Akkor a bőség kosarából majd mindenki egyaránt vehet… és a jognak asztalánál mind egyaránt foglal majd helyet…"
A 20. században kiderült, hogy ez álomnak szép, csak éppen az ember meg nem tudja valósítani. Mert az, akinek egyszer csak nagyobb rész jutott a gazdagságból és a jogból, abban a pillanatban elfelejti, honnan jött és uralkodni kezd a többieken. Éppen úgy, mint az, akit kibillentett a hatalomból vagy még rosszabb lesz, mert nincs meg hozzá az alapvető műveltsége, hogy hogyan kell a hatalommal bánni. Diktátor lesz belőle! Kicsiben, nagyban egyformán.

Akkor jött a 20. század nagy ötlete, hogy akkor próbáljuk meg az embert az egészből kihagyni, mert úgy látszik csak elrontja a dolgokat… Hanem a tudomány! A tudás! Ó… hát az… - majd ha a tudományban mindenki egyaránt részesül, akkor jön az üdvösség! Mert a tudomány felől jönnek majd azok a nagy megoldások, amelyekminden gondra, bajra adják – mint egy bevett tabletta – a gyógyulást!

És a tudományból megszületett az atombomba, megszületett a génmanipuláció, megszületett a globális bankélet és a tulajdon bőrünkön tapasztaljuk, hogy ebből nem üdvösség lett… hanem bajok lettek! Ugyanazon oknál fogva, mert az ember… az ember változatlan maradt.

És most szólal meg a Benedek pápa és azt mondja: Gyermekeim, először nektek mondom, nektek, katolikus hívőknek, de aztán mindenkinek. Minden jóakaratú embernek, aki egy kicsit is aggódik az emberiség jövőjéért, hogy nem az üdvösség útját, hanem az igazi fejlődés útját az

igazságban gyakorolt szeretet nyitja meg. Az üdvösség útja más kérdés. Az Jézus Krisztus személy szerint. De itt most nem az üdvösségről van szó, hanem itt egy kiegyensúlyozott, békés, élhető, emberi, földi életről van szó, ami a gazdasági élettel kezdődik, illetve abban mérhető le, hogy hol tart az emberiség.

Nem úgy, ahogy nekünk gyerekkorunkban tanították, a materialista marxizmus szerint, hogy… mindenek alapja az anyag és a gazdaság, minden egyéb fölépítmény – mint ahogy a földből nőnek ki a növények. Nem így. Hanem mert a gazdasági életben kerülünk mi, emberek egymással fogható kapcsolatban. Egyrészt a termelésben, másrészt a kereskedelemben, harmadrészt a fejlesztésekben.

Hogy hol tartunk, azt mi, átlag emberek alapjában a munkahelyen tapasztaljuk, meg a kereskedelemben. A munkahelyen, ahol vagy kizsigerelnek vagy megbecsülnek, mint személyt. Megbecsülik azt, amit én a munkámban nyújtani tudok és részesítenek a nagy közösség munkája gyümölcseiből. Először itt lehet mérni, hogy előbbre vagyunk-e, mint az egyiptomi birodalom. Aztán a kereskedelem. Megbízhatok-e az eladó cégben? Mert ha azzal szólongat, hogy: szeretettel várjuk a kedves vásárlókat… és aki ezt vásárol, az még azt is fogja kapni… meg: nálunk az árak a földön járnak… kérem, ide tessék jönni! Megveszek valamit, hazaviszem, kiderül, hogy gyártási hibája van… Visszaviszem az eladónak, - és most derül ki, hogy hol tartunk – az eladó nekem azt mondja, hogy bocsánat, azonnal kicserélem az árút és bocsánatát kérjük, akkor előpbbre vagyunk. De ha visszaviszem az eladónak és az mossa a kezét, hogy pardon, én ezt önnek eladtam, nekem ezek után semmi közöm hozzá, ott van a garanciális szerviz, oda tessék menni… És elindul egy labda-játék velem, a becsapott vevővel. – Láthatóvá válik, hogy az emberség hol jár ma.

Ugyanez a fejlesztések terén is. Ha van egy találékony, értelmes ember, nem mindegy, hogy milyen tulajdonos kezébe kerül. Hogy a kutatásaiból mi lesz. Fegyver lesz-e belőle, vagy valami, ami az emberiség életének a javát szolgálja.

A Szentatya azt mondja, ezért van szüksége a világnak az Egyházra, meg a katolikus keresztényekre, akik hiszik és tudják, hogy az embernek ezt az alapvető baját az eredeti bűn okozta. De van orvossága. A keresztségben újjászületett ember ajándékba megkapja a megigazulást, a keresztség ajándékaként megkapja a hitet is, a reményt és a szeretetet is, meg az érzéket az igazsághoz. Ahhoz, hogy mi a helye és a dolga. És ha egyszer kincsek birtokában van, akkor egy hívő keresztény tudja, hogy ezt én kaptam. Elszámolással tartozom vele. És az elszámolásnak az első kérdése az: adtál-e kenyeret az éhezőnek? Italt a szomjazónak? Lakást a hontalannak? Ruhát a ruhátlannak? Betegágyat a betegnek? Tisztességes börtönt a bűnözőnek? És eltemetted-e a halottaidat? Hagytad-e őket szépen meghalni? – Az elszámolás ezzel kezdődik. Amire most, itt az utolsó vasárnapokon a Liturgia nagyon komolyan figyelmeztet. Hogy el ne felejtsük, merrefelé tart az idő, éÉs benne mi. Elkerülhetetlenül.

Hát, áldja meg az Úr a Szentatyát, hogy volt bátorsága elmondani, amit elmondott a szociális kérdésről, most, itt a 3. évezred elején. Nekünk pedig adjon az Úr halló fület és érzékeny szívet, hogy észrevegyük a rászoruló felebarátot. És amink van, a családon kezdve merjük megosztani igazságban és szeretetben. Amen.

Évközi idő 33. vasárnapja „C” évben
2013. november 17.

Olvasmány: *Mal 4,1–2.*
Szentlecke: *2Tesz 3,7–12.*
Evangélium: *Lk 21,5–19.*

Testvéreim! Lehet, hogy néhányuk fejében néha megfordul a kérdés: nincs az atyának jobb dolga, mint számlálni a vasárnapokat? Hogy most a huszadik, most a harmincadik, ma a harmincharmadik vasárnap van. Hát, nem mindegy, hogy harmincadik vagy ötvendik vasárnap van? – Vasárnap van! Az Úr napja van, itt vagyunk a szentmisén, örüljünk az Úrnak és az Úr örüljön, hogy itt vagyunk.

Igen ám, csak nincs ötven vasárnap! Hanem van ez a 33., ami az utolsó évközi vasárnap, zöld miseruhában. Egy hét múlva Krisztus Király vasárnapja van és vége az Úr 2013. esztendejének. Egy gondolkodó embernek jó, ha érzékeli az idejét is, és nagyjából tudja, hogy hol tart a teendőivel, az életével.

Most az Evangéliumban az Úr Krisztus utolsó hónapjaiból hallottunk egy eseményt, amikor a Templomban van. A templomban, amiről Ő tudja, hogy ez az én Atyám háza. És milyen különös, hogy engem, az én Atyám házában egy bizonyos ponton megállítanak, hogy eddig jöhetsz, tovább nem. Te nem vagy pap. Nem vagy a főpap. Éppen ezért a férfiak udvarában van a helyed. – Neki, Akinek a Szentek Szentjében volna a helye! Az Atyánál!

Vajon ekkor volt-e még valaki – kellett, hogy legyen! –, a vezetők, az egyetemi tanárok, a Templom személyzete között, akik még emlékezett volna arra a 20 évvel korábbi esetre, amikor Názáretből fölhoztak egy fiút. 12 éves. És amikor megszólalt és kérdezett, mindenki elámult a bölcsességén, a kérdésein meg a feleletein. Akkor többeknek az volt a véleménye, hogy de kár, fiam, hogy csak egy ács az apád… a József. Kár érted. Micsoda karriered lehetne itt!... ha egy kicsit előkelőbb családból származnál… de hát… menj haza. – Volt-e valaki, aki erre emlékezett?

Mert most az van itt a Templomban, aki ismeri a jövőt. Tudja, hogy mi fog történni. És már sírt Jeruzsálem fölött, hogy Jeruzsálem, Jeruzsálem! Te, aki megkövezted a prófétákat és ki fogsz taszítani engem is… el fogsz pusztulni, mert nem ismerted föl a látogatásom idejét.

És most itt van a templomban és mikor a tanítványai dicsekszenek: Mester! Ide nézz! Most már 48 esztendeje épül ez a templom – és a világ csodálja… nézd csak! Micsoda faragások! Micsoda konstrukció! Meg… micsoda díszítések! Mester! Látod?

Erre jön a válasz, talán könnyekkel az Úr Krisztus szemében, hogy látjátok ezeket a köveket? Jön a nap, amikor nem marad kő kövön. Itt el fog égni, porrá lesz minden. Mert ez a templom nem ismerte föl Ura látogatásának idejét. Nem ismerte föl, hogy valami új kezdődik. Itt van köztetek az égből a Krisztus!... És ti nem ismeritek föl!

Ő tudta, hogy még csak nem is a templomban fogják őt megölni, hanem kitaszítják Jeruzsálemből, a falakon kívülre, a Golgotára. – De nem fenyegetőzik. Látja a jövőt, mondja is. Elmond mindent, de nem fenyeget, hanem figyelmeztet.

Folytatja a prófétákat, a végső idők prófétálásával. Malakiástól halljuk: Jön majd egy utolsó nap, amelyik lobogó tűz lesz, mint egy kemence. És abban a gonoszok úgy fognak elhamvadni, mint a pelyva meg a szalma. A tűzben. De az istenfélőknek, akik félik az Úr nevét, ugyanez a nap

napfölkelte lesz! Nem pusztító tűz éri őket, hanem egyre erősödő fény. És üdvösség lesz a Nap sugaraiban.

Az Úr Krisztus erről beszél: Siratom azokat, akik nem ismertek föl. És vigasztalom azokat, akik hallják az én szavamat, próbálják érteni, és próbálják megtenni, amit mondok; azokat, akik engedik, hogy megtanítsam őket szeretni a hitben és a reményben.

Miközben olyan világban élünk, amely itt, Európában úgy tűnik határozottan elutasítja a keresztény gyökereit, mintha ugyanaz történne, mint az Úr Krisztus korában. Ott járt közöttük a Krisztus – és nem fogadták be. – Itt van a világban a katolikus Egyház – és nem kell. Mi mindent elkövet a világ azért, hogy kitaszítsa magából az Egyházat!

De változatlanul hatályban, amit az Úr Krisztus mondott: Az ég és a föld elmúlik, de az én igéim nem múlnak el. Azok örökérvényűek. Az idő halad egy nap felé, amikor vége lesz a történelemnek. Ennek a földi világnak vége lesz. De más lesz ez a vég azoknak, akik szeretik az Istent, szeretik az Úr Krisztust, - és más lesz azoknak, akik minden áron ki akarják Őt rekeszteni a saját szívükből, a népükből, a társadalomból, a világból.

Itt, ezen az utolsó vasárnapon de jó lenne, ha meg tudnánk örülni annak, hogy amiket az Úrtól hallunk nem fenyegetés, hanem figyelmeztetés. Féltő szó, amellyel a Jó Pásztor óvja a bárányait, hogy vigyázzatok magatokra és vigyázzatok egymásra!

És most 10 órakor a Bazilikában Erdő Péter érsek urunk számunkra, magyaroknak bezárja a Hit Évét. A pápa, Ferenc pápa majd egy hét múlva Krisztus Királykor teszi ugyanezt.

Ez a „Vigyázzatok magatokra és vigyázzatok egymásra!” most, itt, a Hit Évének a végén nagyon hangsúlyozza azt, hogy „Vigyázzatok a hitetekre!” – Hogyan? – Éljetek szerinte. Éljünk a hitünk szerint. Ez a legjobb módja annak, hogy megmaradjon és erősödjön. A „Vigyázzatok egymásra”, a másiknak a hite, akiért imádkozni lehet, akit segíteni lehet, akinek példát lehet adni. És erősítse a szívünkben az Úr a reményt, hogy az az utolsó nap, ami felé az idő fogy, számunkra az üdvösség napja legyen! Amen.

33. hét hétfő
2005. november 14.

Szentlecke „A” évben: *1Mak 1,11–16. 43–45. 57–60. 65–67.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 1,1–4. 2,1–5a.*
Evangélium: *Lk 18,35–43.*

Testvéreim! Most, az esztendő végén, négy vagy öt vasárnapon keresztül hallottunk olyan példabeszédeket, amelyek mind arról szóltak, hogy gondolja meg az ember, milyen lelkülettel él. A hallott két példázat is erről szól. Igazában az Úr Krisztus egész tanítása arról szól, hogy nagyon fontosak az ember cselekedetei, de fontosabbak a lelkében élő szándékok, vágyak. A lelkülete. Mi csak a cselekedeteket látjuk, Isten azonban belelát az ember szívébe és veséjébe. Látja, mi miért történik, vagy miért nem történik.

A Vőlegény, amikor a bezárt kapu mögül kiszól és elkergeti az oktalan szüzeket, az isteni Vőlegény tudja, hogy miféle irigység, harag, bosszankodás lakott ezekben a balga szüzekben, ami miatt elkéstek. Ezért kergeti őket el.

E két példabeszédben az Úr arról beszél, hogy bízzatok az igazságos Istenben! És éljen bennetek istenfélelem. Mert az Úr jön és nem csak a cselekedetek szerint, hanem a szívek szerint fog ítélni. De elhangzik a kérdés: „Mit gondoltok? Ha majd az Emberfia visszajön, talál-e hitet a földön?"

Száz évvel ezelőtt, kétszáz évvel ezelőtt valószínű a hívők visszakérdeztek: Hogyan lehet ilyet kérdezni? Az Egyház missziós Egyház és hirdeti az Evangéliumot az egész földkerekségen, mire az Úr Krisztus visszajön, addigra az egész világ hívő lesz Ausztráliától Alaszkáig.

Aztán lepergett a 19., lepergett a 20. század, itt vagyunk a 21. század elején és el kell ismernünk, hogy Jézusunk, Te valóban láttad a jövőt! Ha így folytatódika történelem, akkor tényleg kérdés, hogy mennyi hitet fogsz találni a földön. Mert igaz, mögöttünk vannak a harcos tagadás, a harcos ateizmus évtizedei. De kiaalkult egy olyan világba, amely egyre inkább úgy rendezkedik be, mintha nem történt volna semmi. Se a teremtés, se a megváltás, se a pünkösd, semmi. Vagyunk és uralkodunk a világon, Isten nélkül, túl a kereszténységen.

Ez rosszabb, mint a harcos ateizmus. Mert az legalább partnernak és ellenfélnek tekintette Istent és azzal állította a létét, hogy úgy érezte, nekem küszködnöm kell veled. Nagyobb bűn és gonoszabb dolog, amikor a másikat levegőnek nézem: nem létezel.

A baj csak az, hogy az idő múlik és az ember kerül olyan szituációba, hogy meghal. Vége e földi életének és ott találja magát annak az Istennek a színe előtt, aki végig látta, hogy ennek az embernek a szívében mi lakott. – Mi lesz akkor? Mert ha valakiben az Úr nem talál hitet a végén, az nem Neki baj, nem Neki kára, hanem az embernek a veszte. És ellenkezőleg: akiben hitet talál, az Neki dicsőség, az embernek pedig az üdvösség.

Ezért fontos az istenfélelem. Annak az embernek magatartása, aki tudja, hogy Isten van. A teremtő Isten van, a megváltó Fiúiisten van, a megszentelő Szentlélek van és ami az Egyházban történik, az az Ő kegyelmük ajándéka. Csak el ne tékozoljuk! Az istenfélő lélek szereti Istent, nem akarja bántani, mert jó. Nem akarja elveszíteni, mert tudja, hogyha elveszítem, az üdvösségemet vesztem el. Ha megtalálom és Ő hitet talál bennem, az az üdvösséget jelenti.

Segítsen nekünk az Úr Krisztus, hogy mindazt, amit megismertet velünk amíg itt a földön élünk, őszinte, alázatos hittel fogadjuk és őrizzük meg mindvégig. Amen.

33. hét kedd, hiányzik

Szentlecke „A” évben: *2Mak 6,18–31.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 3,1–6. 14–22.*
Evangélium: *Lk 19,1–10.*

33. hét szerda
1996. XI. 20.

Szentlecke „A” évben: *2Mak 7,1. 20–31.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 4,1–11.*
Evangélium: *Lk 19,11–28.*

Testvéreim! Még bő tíz napunk van ebből az esztendőből. Most elkezdjük olvasni Szentleckeként a Jelenések könyvét. Azt a próféciát, amelyben az Úr megmutatta Szent Jánosnak azt, aminek a történelem folyamán, illetve majd a világ végén történnie kell.

Az Úr Krisztus példabeszéde ugyanez: prófécia arról, hogy mi történik ebben a világban. Akinek van füle, az egyszercsak meghallja, és elkezdi érteni legalább a saját történetét. Aztán aki egy kicsit elmélkedő lélek, az egyszercsak elkezdi érteni a történelem egészét.

Amit az Úr mond, megvilágítja azt a fájdalmas helyzetet, amiben mi is élünk és hányan, de hányan fölteszik a kérdést, hogy tulajdonképpen mi baj van? Mitől van az, hogy nem tudunk nem egyről kettőre, hanem a nulláról egyre lépni. – S az Úr elmondja, hogy az a baj, hogy az erősek felelőtlenek. Nem érzik, hogy felelősséggel tartoznak valakinek, aki nincs itt. De visszajön!

Furcsa módon a gyengék, a kicsinyek, azok érzik a felelősséget. Ennek egyik változata, hogy – a hírekben hallani – nyilvánvalóan történt valami gaztett. Rajta van a cimke: korrupció. Nyilvánvaló. – Erre a világ azt mondja: hogy valóban az történt-e, majd a bíróság fogja kideríteni. A bíróság természetesen nem deríti ki.

Itt a baj! Ez a felelőtlenség nyilvánvaló megmutatkozása. Mert egy ép lelkű ember, ha valami bűnt elkövetett, nem bíróságra vár, hogy az majd megmondja, hogy bűnös, hanem tudja. A tulajdon lelkiismerete szavára tudja, hogy vétettem. És ha jót akarok magamnak, akkor sürgősen megpróbálom jóvátenni, amit elvétettem. Nehogy a végén úgy járjak, mint azok, akik üzenetet küldtek az elment király után, hogy nem akarjuk, hogy uralkodjék rajtunk. – És elvesztek.

Az ép lelkiismeretű ember felelősséget érez a távollévő urával szemben, és gazdálkodik. – Erről már hallottunk, hogy egy gazdálkodó ember másként él, mint aki úgy látja, hogy itt számomra valami lehetőség nyílt, amit maximálisan ki kell használni, aztán eltűnök. Utánam az özönvíz. Nem érdekel, hogy utána mi történik. – Egy gazdálkodó ember tudja, hogy bizonyos terület áll a rendelkezésére. Az itt lévő lehetőségekkel úgy kell élnem, hogy aki utánam következik, ha átadom neki, ő is élni tudjon itt. A terület gazdájának, aki azért bízta rám ezt a területet, hogy gyümölcsöt teremjek neki, számadással tartozom.

Ez a terület, a testünk, a személyes életünk, a pici személyes környezetünk, a felebarátaink, a munkánk, az országnak az a része, amiért felelősséggel tartozunk, a világnak az a része, amiért felelősséggel tartozunk.

Óriási tévedés, ha valaki úgy gondolja, hogy ez gyerekmese. A gyöngék, a mulyák, az élhetetlenek kábítsák vele egymást! Mi, az erősek majd elosztjuk egymás között a világot!

Az Úr pedig a föltámadásban megszerezte a királyságot. A királyság már a kezében van. Ő adja az időt addig, amíg a Mennyország megtelik, aztán pontot tesz a történelem végére. És ítél. Mint ahogy egyszercsak pont kerül egy-egy életnek a végére, és ott a végén számadás történik.
Ismét csak óriási tévedés, ha valaki azt gondolja, hogy számot ad az, akinek él a lelkiismerete.
Én a lelkiismeretemet megöltem, énrám a számadás nem vonatkozik. – Vonatkozik! És az első kérdés az lesz: miért ölted meg a lelkiismeretedet? Miért éltél úgy, mint azok, akik üzenetet

küldtek az elment király után; illetve miért éltél úgy, hogy kendőbe kötötted a mínát? Miért éltél önző módon? ... És utána jönnek a többi kérdések.

Ugyanakkor fájdalmasan éljük meg azt, hogy alul maradunk. Mert egy élő lelkiismeretű ember egy felelőtlen emberrel szemben esélytelen. Alul marad. Márcsak azért is, mert ő nem használhatja azokat a fegyvereket, amelyekkel a másik talpig föl van fegyverezve.

De a számadásra az élő lelkiismeret fölkészít. És boldog ember az, aki a végén úgy tud a föltámadott Krisztus előtt állni, hogy „Jézusom, adtál nekem annyit, amennyit jónak láttál. Nézd, a termését hozom. Boldogan. Mert tudom, hogy Te számontartottál minden könnyet, minden alulmaradást, minden fáradozást, minden kínt. Te számontartasz. És azokat, akik visszavártak, azokat, akik hittek Benned, Te fölemeled és a Mennyországban teszed boldoggá. Örökre." Amen.

33. hét csütörtök
2008. november 20.

Szentlecke „A” évben:*1Mak 2, 15–29.*
Szentlecke „B” évben: *Jal 5,1–10.*
Evangélium: *Lk 19,41–44.*

Testvéreim! Az elmúl vasárnapon ugyanezt a példabeszédet hallottuk Szent Máté leírásában. Szent Lukácsnál, aki átadja a pénzt a szolgáinak, megy királyságot nyerni. Az alapképlet azonban ugyanaz. Ez egy gazdag ember. Akinek nem arra van szüksége, hogy a vagyonát szaporítsák, hanem látni akarja, hogy a szolgái közül kik azok, akik szeretik őt és kik azok, akik igazában önmaguknak szolgálnak. Mert akik szerették a távolban lévő urukat, megforgatták a rájuk bízott pénzt, s az egyik tízszeres, másik ötszörös, a harmadik kétszeres nyereséget szerzett, mert visszavárták az urukat. Itt, a Lukács féle változatban feltűnnek azok, akik gyűlölik őt, el is küldik utána a követséget. Még csak nem is neki üzennek, hanem annak, akitől ez az idegenbe ment ember a királyságot majd megszerzi, annak üzennek, hogy oda ne add neki a királyságot, mert mi nem akarjuk, hogy ez uralkodjon rajtunk. Gyűlölik. De a király visszatér. És akik szeretik őt, azok megkapják a jutalmukat, akik pedig gyűlölték, azoknak megfizet a gyűlöletük szerint.

Itt vagyunk az esztendő végén, és egy élő lélek ilyenkor előre gondol. Arra, hogy hiszen mi magunk is ugyanilyen állapotban élünk, hogy az Úr ránk bízott sok mindent és nincs jelen a testi szemünk számára. Kaptuk a helyzetet, amelyben megmutathatjuk, hogy csak mondjuk-e: Uram, Uram, - aztán tesszük a magunk dolgát, vagy szeretjük-e Őt, s a távollétében, amikor nem látjuk, tudunk-e az Ő javára élni?

Szent Pál, amikor életének végéhez ért, azt írta Timoteusnak: „Tte csak tedd a dolgodat, hirdesd az igét, én hamarosan befejezem az életemet. Az áldozat kiegészítése leszek. A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. És én tudom, őrzik számomra a győzelmi koszorút, amit megad nekem majd az Úr, azon az utolsó napon, Ő, az igazságos Bíró. De nem csak nekem, hanem mindazoknak, akik szeretik az Ő eljövetelét." – Ezek lennénk mi. Hát legyünk. És amíg az időnk tart, addig tegyük a jót! Akkor és ahogyan lehet.

Csak egy gondolkodó lélek erre azt mondja magában: ha én szeretem az én Uram eljövetelét, és ahogyan Ő mondta, Ő mindent megjutalmaz, akkor miért félek? Mert félek. Ezért nem merek gyakran a végre gondolni. A saját, személyes végemre, meg a világ végére.

Ez nem baj. Nem baj, mert azt jelzi, hogy még nem vagyunk tökéletesek a szeretetben. Szent Jánostól ugyanis halljuk újra meg újra, hogy a tökéletes szeretet kioltja a félelmet. De a Szűzanyán kívül ki az, aki elmondhatja magáról itt a földön, hogy tökéletes vagyok a szeretetben? Egyikünk sem. Éppen ezért nem baj, ha félünk.

Vajon amikor egy fészekből kiesett madárfiókát az ember a kezébe vesz, az a fióka nem fél? Vagy amikor egy pici gyereket az erős apja először ölbe veszi, az a pici nem fél? – Dehogynem! Mert érzi: összeroppanthatna. De nem azért vették ölbe, hanem azért, hogy az apja arcához emelje, megcsókolja és fölnevelje.

Amikor bennünket az Úr kézbe vesz, ugyan így teszi. A félelem ezért jó jel, mert azt jelzi, hogy érzékeljük a különbséget, a hatalmat, amely össze is roppanthatna. De az Ige nem azért testesült meg, hogy bennünket összeroppantson, hanem hogy fölemeljen, magához emeljen és átöleljen. Ezért jó küszködni a bűnbánatért, a jótettekért, hogy amikor fölemelnek és át akarnak ölelni, méltók legyünk arra, hogy Isten, a mi Istenünk magához öleljen. Amen.

33. hét péntek
2009. november 20.

Szentlecke „A” évben: *1Mak 4,36–37. 52–59.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 10,8–11.*
Evangélium: *Lk 19,45–48.*

Testvéreim! Minden szentmisében elhangzik a Miatyánk után: Szabadíts meg Urunk, minden bajtól, minden gonosztól, mindaddig, amíg várjuk a mi Üdvözítőnk dicsőséges eljövetelét. – A konszekráció után is így teszünk hitvallást: Halálodat hirdetjük Urunk és hittel valljuk Föltámadásodat, amíg el nem jössz. Várjuk az Úr Krisztus visszajövetelét.

De itt, az esztendő végén jó föltennünk a kérdést, hogy tényleg várjuk? Várjuk-e, mint a szolgák az urukat, aki menyegzőre ment. Vagy mint a több példabeszédben is előforduló minta szerint azok, akikre uruk rábízta a vagyonát, hogy gondozzák és gyarapítsák neki?

Ezekben a Példabeszédekben mindig ott van valaki, aki igazában nem akarta, hogy az ura visszajöjjön. Vagy – mint a hallott példázatban – kifejezett ellenségei vannak a majd visszatérő királynak. Még üzennek is utána. Azaz a maguk részéről megtesznek mindent, hogy nehogy királyként visszatérjen. „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!"

Jeruzsálemben, a templomot kerítő falban van egy rész, az Aranykapu, ami most be van falazva. Az idegenvezetők elmondják, hogy amikor az arabok meghódították Jeruzsálemet és a szultánnak elmondták, hogy a zsidók várják a Messiást és úgy tartják, hogy az Aranykapun fog bevonulni Jeruzsálembe – ez a templom keleti falában van – mit tett a szultán? Parancsot adott: falazzátok be a kaput, hogy a Messiás ne tudjon jönni.

Mi emberek ilyenek vagyunk. Azt hisszük, hogy meg tudjuk akadályozni az Úr Krisztus visszatérését. Ezt hisszók, amikor hitetlenek vagyunk.

De mi nem hitetlenként vagyunk a templomban. Egy imádkozó ember, főleg a szentmisére járó ember a szíve mélyén várja vissza Jézust, aki megmondta: „Olyan órában és olyan percben, amit nem tud senki, visszatérek. Újjá fogom teremteni a mindenséget, titeket pedig, akik kitartottatok mellettem megpróbáltatásaimban, magamhoz veszlek, hogy ott legyetek, ahol én vagyok."

Szent Páltól halljuk: „A pályát végigfutottam, a hitet megtartottam és vár rám a győztesnek járó koszorú, amit megad nekem az igazságos Bíró, majd, a végső napon. De nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik szeretik az Ő eljövetelét. – Azaz visszavárják az Urat.

Merjük Őt visszavárni! Azzal, hogy amíg az idő tart, azokat a talentumokat, mínákat, képességeket, lehetőségeket, amelyeket ránk bízott, az Ő dicsőségére, ahogy lehet próbáljuk forgatni, kamatoztatni. Tegyük a jót, hogy a körülöttünk lévők megtapasztalják, létezik a jóság, meg a becsület, tisztesség, türelem. Szóval léteznek az erények. Nem azért, mert mi olyan jók vagyunk, hanem mert vannak ránk bízott kincseink, amelyekért felelősek vagyunk.

De segítsen nekünk az Úr Krisztus hűségesnek lenni, akármilyen hangosan zúg körülöttünk az, hogy: „nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk!" Mert a hitetlen világ igazában ezt kiabálja. Mi pedig akarjuk, hogy az Úr Krisztus uralkodjék rajtunk! Mert az Ő uralma üdvözít. Amen.

33. hét szombat
2004. november 20.

Szentlecke „A” évben: *1Mak 6,1–13.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 11,4–12.*
Evangélium: *Lk 20,27–40.*

Testvéreim! Az év folyamán, ha lehetett, a hetet a Szűzanyánál fejeztük be. Szombatonként sokszor őhozzá könyörögtünk: Szűzanyánk, segíts nekünk! Segíts úgy élnünk, hogy megtegyük a te Fiad akaratát, szavát, hogy a gyermekeid lehessünk!

Az Ószövetségnek a vége felé, mikor már közeledett az idő teljessége, általánossá vált a tanítók körében a felfogás, hogy a próféciák igazában a népnek szólnak, a választott népnek. Amikor Zakariás ilyent mond, amit hallottunk, hogy „Sion leánya, örvendj" –ez Jeruzsálem, mMeg a nép, mint ilyen.

Amikor eljött az idő teljessége, nem vették észre, hogy a jövendölések személyre szólóak voltak. Sion leánya, aki felé hangzik az örömhír, hogy „Örvendj, mert benned fog lakni az Úr, a Mindenható" – ez Mária, a názáreti szűz, Joachim és Anna leánya, a Szeplőtelen. Amikor két öreg szülő örömmel fölvitte a jeruzsálemi templomba, hogy bemutassák az Úrnak, nem is tudhatták, hogy ez a kislány mennyire kedves az Úr előtt. Vitték a templomba, a legszebb Templomot.

Hányszor de hányszor énekeljük, hogy: Isten legszebb Temploma, üdvözlégy, Szent Szűzanya, kit már mikor fogantatott, megszentelt az ég Ura. – A Szűzanyának nem kellett keresztelkednie. Ő eredeti bűn nélkül fogantatott. Amikor Gábriel jön, amit mond, az nem akkor áll elő, mint váratlan villámcsapás, tudniillik, hogy malaszttal teljes. – Mária az. A fogantatása pillanatától kezdve. És őrzi a kegyelem teljességét. És együttműködik vele.

Ezt az evangéliumi részletet néha magyarázzuk úgy, hogy mentegetjük az Úr Jézust, hogy nem sértette ám meg a mamát, amikor azt mondta, hogy „ki az én anyám és kik az én testvéreim?",

mert amit mond, az nem kizárja a Szűzanyát, hanem azt mondja róla, hogy ebben is ő a legtökéletesebb. Mert Jézus azt mondja: „Aki megteszi az én Atyám akaratát, az én mennyei Atyám akaratát, az nekem öcsém, bátyám, húgom, nővérem és anyám." És nem volt senki, sem előtte, sem azóta, aki olyan tökéletesen megtette volna a mennyei Atya akaratát, mint Mária.

Az egyházatyák közül nem egy elmondja, hogy a Boldogságos Szűz nem a testi anyaság jogán az első az Egyházban, hanem a hite alapján. A kegyelemmel való tökéletes, maradéktalan és szüntelen együttműködése alapján az első mindannyiunk előtt, és mindannyiunk fölött. Ezért tud segíteni mindegyikünknek.

Amikor most, az esztendő végén odafutunk hozzá, hogy: látod, Szűzanya, megint vége van egy évnek… mi minden történt velünk… hogy elporosodtunk… hányszor sebesültünk… hányszor nem tettük meg a mennyei Atya akaratát. Nem azért, mert elvetemült gonoszok vagyunk, hanem nem vettük észre… vagy fontosabb dolgaink voltak… vagy valakinek inkább a kedvében akartunk járni, mint a mennyei Atyának… látod, Szűzanya?... ilyenek vagyunk… mosdass meg… öltöztess föl… szakadt ruháinkat varrd meg. Segíts! Segíts, hogy amikor véget ér az életünk, akkor egyik oldalról az őrangyalunk, másik oldalról a védőszentünk közre tudjon fogni, és oda tudjon vezetni a te szent Fiad, a Bíránk elé. És úgy tudjon bemutatni, hogy „Urunk, nézd, újra jön valaki a földről. Lehet, hogy a legkisebb öcséd vagy a legkisebb húgod, de a Tiéd. Próbálta, akarta tenni a mennyei Atya akaratát."

Segítsen nekünk a Szűzanya így élni. Hogy akarjunk jók lenni. Akarjuk tenni a mennyei Atya akaratát és a végén hallhassuk boldogan, hogy te is öcsém, húgom, bátyám, nővérem, anyám lettél. Amen.

Évközi idő 34. vasárnapja „A" évben
Krisztus Király ünnepe
2008. november 23.

Napi könyörgés
Mindenható, örökkévaló Isten, ki szeretett Fiadban, a mindenség Királyában akarsz beteljesiteni mindent, kérünk engedd, hogy az egész teremtett világ, kiszabadulván a bűn szolgaságából, Fölségednek szolgáljon és vég nélkül dicsőítsen Téged. Ugyanazon a mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, lsten, mindörökkön örökké.

Olvasmány: *Ez 11–12. 15–17.*
Szentlecke: *1Kor 15,20–26a. 28.*
Evangélium: *Mt 25,31–46.*

Testvéreim! Az elmúlt vasárnapokon egymás után hallottunk példabeszédeket a családfőről, aki a szőlőbe küldi a fiait, a gazdáról, aki bérbe adta a szőlejét, az emberről, aki messze földre ment, hogy királyságot szerezzen és rábízta a vagyonát a szolgáira. Nem azonnal fogja fel a szívünk, hogy kiiről is szólnak ezek a példabeszédek?

A mai ünnep rávilágít arra, hogy elsősorban magáról az Úr Krisztusról szólnak ezek a példabeszédek. Ő az Úr. Ő az, aki Király lett. Ő az, aki rábízza kire-kire a maga szolgálatát az Egyházban. Az Ő uralma nemcsak néhány választottnak szól, hanem katolikus: minden emberre és az egész teremtett világra érvényes.

A példabeszédei nemcsak Őróla, hanem rólunk egyenként, rólunk mint népről, mint az Egyházról s mint az emberiségről szólnak. Mert az, hogy bizományba kap az ember kincseket, mindenkire érvényes amióta Ádámot a mindenható Isten megteremtette, az utolsó emberig, aki erre a világra születik, mindenkire érvényes lesz. Az ítélet, amelyről az imént hallottunk, nem népszavazás kérdése. Nem arról van szó, hogy lesz egy nagy show, egy nagy népünnepély, ahová minden kíváncsi ember összesereglik, akit meg nem érdekel, az megy a maga dolga után. – Szó se róla! Hanem amikor üt az utolsó óra utolsó perce, az angyalok gyűjtik össze az emberiséget. Azokat is, akik nem akarnák. Mert a hatalomnak, ami az ítélő Krisztus Király kezében van, nem lehet ellenállni. És nem lehet megvesztegetni. Hanem amit az ember tett, aszerint ítéltetünk meg mindnyájan.

Amikor az embert ez igazán megérinti, először megrémülünk: Úr Isten! Ki az, aki megállhat Előtted? Ki az, aki ártatlanul merne a szemedbe nézni, hogy Uram, én szolgáltalak, hiszen tudod, Nem kell a fejemre olvasni. Én saját magam – és mindegyikünk – tudjuk, hogy mihaszna szolgák voltunk. Sokkal többet is kellett volna tennünk.

Tehát amikor az ember fölfogja ezt, hogy ítélet felé megyünk, először megrémülünk. De egy hívő szív emlékezhet rá, hogy aki ez a hatalmas Bíró, ugyanaz mint aki értünk, emberekért leszállott a mennyből és Betlehemben megszületett a Szűzanya kicsi Fiaként, itt élt közöttünk és mert szeret minket, meghalt értünk. Nem diktátor, nem zsarnok, aki keresztül gázol mindenkin, hanem Megváltó, aki minden embert üdvözíteni akar.

Ebből megszületik a szívünkben a remény, amelyől a minap Benedek pápánk olyan mélyen beszélt. Próbálta nyitogatni a szívünket, hogy mi a reményre vagyunk megváltva. Az, hogy a Megváltó Krisztushoz közünk van az Egyházban a szentségek révén, reményre jogosít fel. Arra, hogy ott a végén valóban igazságszolgáltatás történik. Függetlenül az időtől és minden emberi

praktikától. Mert a nem hívő embert egy ideig megnyugtatja az az ideológia, hogy – ugyan kérem!... amíg az idő rendelkezésemre áll, addig én leszakítom minden órának a virágát! És ki az, aki ha meghaltam – esetleg saját kezemmel vetettem véget az életemnek, mert elég volt belőle – ki az, aki számon tud kérni engem? Senki! – Mert nem hisz a kinyilatkoztató Istennek. Mert a Föltámadott Krisztus a halálával és a föltámadásával fölébe került az időnek is! Neki hatalma van és megvan az isteni mindentudása. Meg az igazságossága, meg az irgalma, hogy Ádámtól kezdve mindenki fölött igazságos ítéletet üljön.

Figyelmeztet mindenkit: Ember, gondolkozz! Ha élni akarsz, akkor higgy! Aztán engedd, hogy a reményed ráépüljön a hitedre! És lassan tanuld meg azt, hogy az igazság, meg az igazi értékek a hitből kapják a bizonyítékaikat. A hitből, amit Isten garantál, aki nem csal meg. Nem téveszt meg.

A példázatok is, amiket hallottunk, és ez a nagy ítélet-jelenet is a mi sorsunk. Egyenként is. S ezért jó most, ezekben az utolsó napokban el-elgondolkodnunk azon, hogy Istenem, ha ott fogok állni az Úr Krisztus előtt, a Király előtt, mit tudok Neki adni mint az életem gyümölcsét?

Amíg az időnk tart, jó engedni, hogy a hit alapján és a reményre támaszkodva a lelkiismeretünk megszólaljon: „Ha csak egy kicsit is szereted a te Uradat, Istenedet, akkor szeresd a felebarátodat, mint önmagadat és nézd csak ... – és itt elkezdődik egy olyan személyes zóna, amiről kívülről semmit nem lehet tudni. Amit csak az ember tulajdon szíve ismer, hogy hol vannak azok a pontok, ahol még mindig vannak mulasztásaim, vagy vannak dolgok, amiket még mindig megengedek magamnak, pedig nem volna szabad. Hát akkor összekapom magam. És Istenem, amíg az időt adod, addig megpróbálok jó lenni! A termésből Téged illető részt adni! A hálát, meg a bánatot, a jóra törekvést, meg a jóvátételt, a dicsőítést, meg az engesztelést. Amennyire képes vagyok. Amennyire képesek vagyunk. Egyenként is, mint nép is, mint az Egyház s mint az emberiség tagjai.

Merjük szeretni az Úr eljövetelét! Gondolni rá. Várni. Sőt, hívni: Jézusunk, a mi bűneink, meg a gyarlóságaink ne késleltessenek! Hanem jöjj és üdvözíts minket! Amen.

Évközi idő 34. vasárnapja „B” évben
Krisztus Király ünnepe
2006. november 26.

Olvasmány: *Dán 7,13–14.*
Szentlecke: *Jel 1,5–8.*
Evangélium: *Jn 18,33b–37.*

Testvéreim! Mi emberek, abban a pillanatban, amikor közösségi formában kezdünk élni, vezetőre szorulunk. Kialakult három nagy uralkodási forma. Mind a három nagyon régi. Az is, aminek annyira megörültünk 15 évvel ezelőtt, hogy demokráciában élünk! Azaz periódikusan 5 évenként, 4 évenként összedugjuk a fejünket – amennyire tudjuk –, aztán eldöntjük, hogy a következő periódusban ki lesz fölöttünk az úr. Ha nem tetszik, 4 év múlva, 5 év múlva elcsapjuk, – jön a következő. Ősi dolog ez. Már a régi görögök ismerték. És gyakorolták.

A másik forma a nagy birodalmak uralkodója, aki sok ország fölött uralkodik és vagy az országok megválasztják, vagy erőszakkal megszerzi az egész birodalom fölötti hatalmat. Ez a császár, akit Julius Cézárról nevezünk cézárnak, kaizernak, császárnak.

A harmadik uralkodótípus a király, aki egy ország uralkodója és rendszerint örökli a trónt. Királyi családból származik. Az ősidőkben – ez is nagyon régi intézmény – a királyi család valahogyan a nép Istenétől származtatta magát. Mondván, hogy a hatalmat valamikor régesrégen a mi családunknak adta a mi Istenünk, mi az Ő nevében uralkodunk, a népet képviseli a király az Isten előtt és számadással tartozik érte.

Izraelnek királyai voltak. 500 éven át. Saullal kezdve, Dáviddal, Salamonnal folytatva, aztán jönnek a király-sorok. A királyság idejében hangzik el az Úr igérete, hogy én elküldöm majd nektek azt a királyt, akiről itt Dánieltől is hallottunk, Aki a mindenségnek lesz a Királya. De nem erőszakkal fogja megszerezni a hatalmat, hanem a születése jogán. Minden nép és nyelv az Ő népe lesz. Királyságának nemcsak térben nem lesz határa, időben sem.

Keserves tapasztalata az emberiségnek, nekünk magyaroknak is, hogy hiába van a királyi család, hiába van egy szuper örökös, az emberi élete lejár és meghal. Meghalt a Szent István, meghalt a Szent László, meghaltak a nagy királyaink. És egyszer csak elérkezik a perc, amikor kihal a királyi család. Mint minálunk az Árpád-ház. És akkor… akkor kezdődik a hatalmi harc.

Arról a királyról, akiről a próféták beszélnek, azt mondják, az uralma időben is korlátlan lesz. Na most ezt az Úr Krisztus születése előtt halló emberek megcsóvált fejjel hallgathatták, hogy: na… na… azért ez egy kicsit túlzás. Mi az, hogy a hatalma és az uralma nem múlik el?! Hiszen akárki lesz, meg fog halni. – Igen ám, csak a prófétáknál az Úr azt is elmondta, hogy igen, ez a Király meg fog halni a népéért és harmadnapon föltámad. Ezért nem lesz az uralmának vége, mert a föltámadott többé nem hal meg. Fölötte a halálnak nincs hatalma.

A hívő ember ezt elfogadja. Bárcsak hívők lennénk úgy istenigazában! Akkor könnyebben tudnánk viselni ennek a kornak minden terhét, amiben élünk. Mert ott van a példa: Pilátus a perdöntő kérdést, ami miatt esetleg elbocsátja az elébe állított Jézust vagy megfeszítteti – a perdöntő kérdést teszi föl, amikor ezt kérdezi, hogy: Te vagy a zsidók Királya? – Mert őt már megzsarolták. Az imént hallotta az ordító tömegtől: „Ha ezt elbocsátod, akkor nem vagy a császár barátja. Mert mindaz, aki magát királlyá teszi, lázad a császár ellen. Ez a Názáreti Jézus pedig Királlyá tette magát!" – Ezért kérdezi Pilátus: Király vagy? – És Jézus tudja, a válaszától függ az élete. Ha azt mondja, dehogy vagyok én király… nézz végig rajtam… hol van a katonaságom… van nekem hatalmam? … dehogy vagyok király! – Pilátus, mint egy bolondot, elkergeti. – De Jézus nem azt mondja, hogy én nem vagyok király, hanem az ellenkezőjét: „Te mondod. Én király vagyok. De az én országom nem innét való." És a válaszában ott cseng: „Tudom, ezért te most engem keresztre fogsz feszíttetni. De az országomat nem tudod tőlem elvenni. Mert az én országom VAN. Az én királyságom igaz. Én ezért jöttem, hogy erről az igazságról a vérem ontásával tanúskodjam. És mindaz, aki az igazságból való, hallja az én szavamat és hajlik az én szómra."

Ezért van akkora súlya ennek az esztendő-végi, utolsó vasárnapnak. Mert aki ma szentmisére jön, mégha nem is gondolja pontosan végig, hitvallást tesz arról, hogy nekem Királyom a megfeszített és föltámadott Krisztus.

Nem könnyű az Ő népéhez tartozni. Mert a világ megcsinálja ma is ugyanazt, amit a kereszt körül műveltek a főpapok, a vének, és az arra járók, amikor így gűnyolódtak: „Ha király vagy, akkor szállj le a keresztről!" – De Jézus nem szállt le a keresztről.

Ha az elmúlt 15 évre visszatekintünk, mennyi gyalázkodás és rágalom hangzott el a mi Királyunk ellen! És Ő nem csapott oda, hanem őrzi a hűségét és igazságát. És mindazokat, akik engedelmesen meghajolnak Őelőtte, azokat neveli, hogy egyszer majd beléphessenek a mennyek országába. – Mert annk az országnak, amelyért a Miatyánkban minden alkalommal imádkozunk, hogy mi Atyánk, jöjjön el a Te országod, a Királya az Úr Krisztus. S mi ennek az országnak a népe vagyunk és leszünk.

Ezt az áldozatot most őszinte, igaz hódolattal tegyük oda a mi Királyunk trónjának zsámolyához! Bocsánatot kérve Tőle figyelmetlenségeinkért, meg türelmetlenségünkért, a kétségbeesésünkért és odatéve az engedelmességünket, hogy: Jézusom, mi, a Te engedelmes néped, híveid akarunk lenni! Csak segíts őrizni a hitet, hogy az ország a Tiéd. Segíts engedelmeskedni, hogy amikor szólsz, meg tudjuk tenni, amit mondasz. És tudjuk remélni, hogy amit ígérsz, az is igaz és Te megteszed, amit nekünk ígértél. Amen.

Évközi idő 34. vasárnapja „C" évben
Krisztus Király ünnepe
2013. november 24.

Olvasmány: *2Sám 5,1–3.*
Szentlecke: *Kol 1,12–20.*
Evangélium: *Lk 23,35–43.*

Testvéreim! A Golgotán emberek egymástól nagyon eltérő módon voltak jelen aszerint, hogy milyen kapcsolatban álltak a kereszten szenvedő Krisztussal. Ezek a viselkedési formák élnek tovább, de már nem csak egy-egy emberben, hanem kisebb-nagyobb csoportokban, népekben, most már globálisan, az egész földkerekségen.

Szent Pál mondja, hogy Őt, a megfeszített Krisztust tette az Atya a mindenség középpontjává. Aki persze, majd föltámad, de ott, a Golgotán mutatkozott meg először látható formában, hogy hol van a mindenség közepe. És e körül a középpont körül mutatkoznak meg az emberszívek, hogy kiben mi lakik.

Négy alaptípust lehet fölismerni. Ha a negatív végletből indulunk el, ott vannak az ellenségek. akik csúfolódnak, gúnyolódnak és örülnek:„Végre! Ezt akartuk! Ezért ordítottunk, hogy feszítsd meg! Végre megtörtént. Eltettük az útból ezt, akinek még a látása is terhünkre volt. Ezt, aki 5 nappal ezelőtt szamárháton vonult be Jeruzsálembe és ez a bamba nép, meg a gyerekek ünnepelték, mint az égből jött királyt. – Na, ennek végleg véget-vetettünk." S nem tudták, hogy próféciákat idéznek és akit ők csúfolnak, hogy király, tényleg az! – Ez az egyik csoport. Az ellenség.

A másik csoport a közömbösek. – Az evangélisták mondják, hogy miután megfeszítették Jézust és ott volt a tábla a feje fölött, az arramenők rácsodálkoztak, egyik-másiknak volt egy piszkálódó megjegyzése, aztán mentek tovább a dolgukra. Mintha nem történt volna semmi. Nem érdekelte őket.

Aztán ott van a lator. A jobb lator. Aki egy gondolkodó ember és miközben a másik gúnyolódik, ő próbálja helyreigazítani, hogy mi a tetteinkért megkaptuk a méltó büntetésünket, de akivel együtt megfeszítettek minket, ő ártatlan! – De nemcsak gondolkodik, hanem istenfélő is, aki tudja, hogy ítélni fog fölöttem az Isten. Ezért odafordul a megfeszített Jézushoz: Emlékezzél meg rólam, ha majd Királyként megérkezel országodba. – És hallja: Ez még ma meg fog történni. Perceken belül. És velem leszel. Velem leszel az országomban, ami a Paradicsom. Ahonnan kiűzetett az ember. Boldog leszel velem. – Ez a lator a megtérő embernek a típusa.

És ott van a negyedik változat a Szűzanyában, Jánosban, meg a távolban álló asszonyokban, akik magukénak vallják a Megfeszítettet. Vállalva azt, hogy minden gúnyolódás és szidalom, amit Neki címeznek, rájuk is hull. És mutogatnak rájuk: ez az anyja. Ez meg a tanítványa. Ezek meg

a…. ki tudja… hozzátartozói. – És vállalják. Mert ők tudják, hogy az a fölirat, ott, a töviskoronával megkoronázott fej fölött igazat mond. Izrael a királyát feszítették meg. Akkor is, ha elhangzott a nagy tagadás, ott, Pilátus előtt, hogy nekünk nincs királyunk. – Van! Most hal meg. A hitből tudják. – Aztán hamarosan megértik, hogy most lett igazán a királyunk. A miénk. Ő, Aki a próféták által mondta, hogy jön majd egy óra, amikor a maradék az enyém lesz. Ők az én népem lesznek, én meg az ő Istenük és Királyuk leszek. – Ez a negyedik, picike kis csoport ezt élte át, hogy most van ez az óra!

Aztán telnek-múlnak az évszázadok, eltelik 2 ezer esztendő és a világ most ugyanezt a képet mutatja. Nem néhány emberben, hanem a földkerekség egészében. És mint modellt elképzelhetünk egy gömböt, aminek a középpontja a Megfeszített és Föltámadott Krisztus és ebben a gömbben, még csak nem is a felületén, hanem egész terében megoszlik az emberiség. Ott keringenek körülötte a közömbösek, akik néha hallanak Róla, de aztán eszükbe se jut… nem érdekes. Esetleg abban a változatban is, hogy úgy érzik: igen… volt idő, amikor úgy gondoltam, hogy Hozzá tartozom, de… de már nem érdekel. Már túl vagyok rajta.

Ott vannak az ellenségek, akik mindent elkövetnek azért, hogy szóhoz ne jusson a Róla tanúskodó Egyház. Kígyót és békát és minden rosszat kiabálnak Rá. És az elmúlt 20 év mutatta, hogy évenként találnak ki újabb és újabb ötleteket, amivel épp a Megfeszített Krisztust lehet csúfolni.

De ott vannak a megtérők is, akik ki tudja, honnan jönnek, de egyszer csak megérzik azt a vonzást, ami ennek a rendszernek a középpontjából megérinti őket. Az egyik a kábítószerből, a másik az alkoholból, a harmadik a gazdagságból, a negyedik a nyomorúságból… Mindenkinek meg van a maga története. De eljutnak oda, hogy fölhangzik a szívükben a sóhaj: „Jézus! Emlékezzél meg rólam! … ott, a Te országodban, mert én itt nem találok otthont a világban. Emlékezzél rám!”
S végül ott van a negyedik csoport az Egyházban. A Római Katolikus Egyházban, meg a többi keresztény közösségekben, meg csak az Úr Krisztus tudja, hogy ki-mindenkiben, akik így vagy úgy vallják, hogy Hozzá tartozom!

A felnőttebbek ezt úgy mondják: „Szeretnék Hozzá tartozni! Akarom, hogy az életemben inkább az a vonzás érvényesüljön, ami Belőle árad felém, mint amit ennek a gömbrendszernek az egyéb felületei hatnak rám.”

Ennek van egy mindennapos változata, amit ez a csoport – merjük mondani, hogy mi?! Hát, merjük! – tapasztal, amit mi érzünk, hogy micsoda változást jelent az, amikor van „középpont”, amihez az ember odatartozik: a vasárnapi szentmise. Mennyire más egy családnak, vagy egy magányos embernek az egész élete, ha a vasárnapjában van egy fix pont. Egy templom, meg egy időpont, hogy én oda járok szentmisére. Nekem vasárnap és ünnepeken ott kell lennem! – Miért? Mert szeretem Azt, Aki ott, az oltáron most is föláldozza Magát értünk és értem – és szeretem a tanítását, mert a hitből tudom és tapasztalom, hogy az élet evangéliumát hallom Tőle. Nekem ezért kell ott lennem.

Ha van egy ilyen fix pont a napban, hozzá rendeződik az egész nap. Az ébredéstől a napnak a végéig. És hozzá rendeződik a hét. És amikor a hetek már ilyenek, akkor az embernek az éve változik meg. Ritmusa van, emlékei ébredhetnek vasárnapról vasárnapra és mire az ember felnő, a hitben, addigra tudja, hogy itt nem csak a múlt felé nyílik meg előttem az idő, hanem a jövő felé is! Ezért szeretem ezt a tanítást, amit a szentmiséken az Úr Krisztustól hallok, Aki beszél a jövőnkről is. Mi több – meg tudja mutatni, hogy mi vár ránk. Önmagában is, a Szűzanyában is a jövőt mutatja meg. És amikor Őt Királyunknak valljuk, akkor boldogan hajlunk meg Előtte, mert tudjuk – először a hitből tudjuk, aztán megint… minél többet élt valaki hívőként, annál több

tapasztalatunk van arró, mit jelent az, hogy szeret bennünket az Isten! Mit jelent az, hogy a népének tekint bennünket. Mit jelent az, hogy a gyermekeként szeret.

Csak nekünk kérnünk kell a mi Urunkat és Királyunkat, hogy segítsen! Egyre erősebben vonzzon Magához, aztán adja a szeretetünknek, meg a reményünknek azt az erőt, hogy ne csak mondjuk Neki, hogy Uram, Uram! – hanem meghajolva Előtte szeretettel tudjuk tenni, amit Ő parancsol nekünk. Amen.

34. hét hétfő
2009. november 23.

Szentlecke „A” évben: *Dán 1,1–6. 8–20.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 14,1–5.*
Evangélium: *Lk 21,1–4.*

Testvéreim! Gyakran halljuk, jó elmélkedve végiggondolni az Evangélium egy-egy jelenetét, hogy fölismerjük: ugyanaz megtörténik ma is. Nagyböjt végén szoktuk hallani: jó, ha az ember megkeresi a maga helyét a Passióban, hogy kinek is felelek meg én?

Most, az esztendő végén jó visszanézni az esztendőre, meg az életünkre, hogy hova is tartozom én? Mert az Úr mondta: „az ég és a föld elmúlik, de az én Igéim nem múlnak el". S ez nemcsak Jézus szavaira érvényes, hanem az evangéliumi szituációkra is.

Gondolták-e a kortársai, hogy ez a jeruzsálemi bevonulás is egy állandó alaphelyzet marad? Hogy a Megváltó jön, szelíden jön, mint a harmat és a nagyoknak nem kell. A kicsinyek, akiket a világ egyszerűen nem vesz tudomásul, azok veszik észre. Ők azok, akik királyi nyeregnek a szamár hátára terítik a ruhájukat. Odaadják amijük van, hogy kőbe ne üsse lábát a csacsi, amely a hátán hozza az Urat, aki a Béke Fejedelmeként érkezik, fegyver nélkül, hadsereg nélkül, de megérkezik, és megsiratja Jeruzsálemet és benne a hitetlen ember. A hitetlen világot, amely nem ismeri föl az ő látogatásának az idejét. Amikor nem azért jön, hogy eltiporja az embert, hanem hogy hívja és elmondja nekünk, embereknek a nagy titkot. A Szentháromság titkát. Meg azt, hogy bennünket örök életre teremtett a Mindenható.

Merjünk őszintén magunkba nézni és vállalni, hogy igen. Mi azok közé a – kívülről nézve – élhetetlen, gyönge, ilyen-olyan-amolyan hívő közösséghez tartozunk, amely ünnepli a harmatként érkező Üdvözítőt.

Ma is hányszor elhangzik a nagyok, az erősek oldaláról, hogy „Hallgattassátok el az Egyházat!" Mert a szavát azért hallani! És ez az élhetetlen, kicsinyekből álló közösség jelen van a világban most már mindenütt, napkelettől napnyugatig. És tanúskodik. Bizonyságot tesz amellett, hogy az Üdvözítő eljött, a megváltás megtörtént. Nem mondhatja az ember, hogy én nem hallhattam róla… Akinek van füle, az hallhatja.

Segítsen meg minket az Úr, hogy amikor másodszor visszajön, Vele együtt a mennyei Jeruzsálembe vonulhassunk be. Amen.

34. hét kedd hiányzik
2004. november 23.

Szentlecke „A” évben: *Dán 2,31–45.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 14,14–19.*
Evangélium: *Lk 21,5–11.*

34. hét szerda
2008. november 26.

Szentlecke „A” évben: *Dán 5,1–6. 13–14. 16–17. 23–28.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 15,1–4.*
Evangélium: *Lk 21,12–19.*

Testvéreim! Itt, az esztendő utolsó napjaiban nagy gondjainkat még egyszer odatesszük az Úr Krisztus elé. Őeléje, aki mindent tud és akinek minden fölött hatalma van. Ő mondta, hogy az utolsó időkben elhatalmasodik a bűn. Úgy fog tűnni, értelmetlen jónak lenni és törekedni a jóra, főleg értelmetlen Őt megvallani és visszavárni.

Ahogy visszanézünk az Egyház kétezeréves történelmére, hát alig van nemzedék, amelyik nem úgy érezhette magát, hogy az utolsó napokban élünk.

A bűnnek hatalma van itt a világban. Pontosabban: mi emberek meg tudunk tévedni és tudjuk azt hinni, hogy ha szembeszegülünk az Istennel, attól leszünk boldogok. Egyenként is, közösségben is. Mert ha a bűne után egy embert megkérdeznek: miért csináltad? A válaszban mindig az hangzik, azért, mert boldog akartam lenni. Vagy ott, mindjárt, vagy azt hittem, ha azt megteszem, amiről már kiderült, hogy bűn, meghozza nekem a boldogságot.

Ez a mi mentségünk. Ritka, amikor az ember úgy vétkezik, hogy tudva és akarva szembeszegülök az én Istenem akaratával, csak azért, hogy szembeszegüljek. Demonstráljam, hogy nem érdekelsz. – Van ilyen bűn is, de a bűnök zöme nem ilyen. Hanem mi emberek azt hisszük, hogy boldogok leszünk, de vagy mindjárt, vagy záros határidőn belül kiderül, mekkorát tévedtünk!

Az Úr Krisztus azért jött, hogy elvegye a bűneinket. Elvegye a világ bűnét. Megmutassa, hogy ember, ha boldog akarsz lenni, akkor hallgass rám! Kövess engem és én boldoggá teszlek.

Itt, az esztendő végén jó bűnbánó lélekkel, tárgyilagosan látni önmagunkat. Egyenként is, közösségben is. Néha halljuk, hogy magyarul szeretni jelent olyan vonásokat, ami a többi népek szeretetéből hiányzik. Ugyanígy a bűnözésben is vannak nemzeti sajátosságok. Régebben szokták emlegetni, hogy a legcifrábban magyarul lehet káromkodni. Ma már nem is beszélünk róla, de alighanem igaz. Íróknál, prédikátoroknál, papoknál, irodalomban lehet hallani, hogy magyarul hogyan lehet pereskedni, és a magyarok szeretnek veszekedni. Meg a széthúzás, mintha az egyik magyar jellemvonás lenne. Meg a szalmaláng-lelkesedés, amely nem sokat néz hátra és főleg nem tekint előre, hanem csak föllobban, aztán baj lesz belőle. Azaz egyik oldalon kicsit büszkék lehetünk arra, hogy magyarul jónak lenni szép dolog. Ugyanakkor azt is jó tudni, hogy magyarul rossznak lenni nagyon csúf dolog.

Ezekben az időkben – ez mindig az adott nemzedékre érvényes – nem beszélünk arról, hogy a bajok, amelyek ránk szakadtak és ránk fognak szakadni, nem természeti csapások, nem véletlenek, hanem bűnök következményei. A globalizációnak köszönhetően elkövetnek egy bűnt Kínában és belehalnak Afrikában. Vagy elkövetik azt a bűnt Amerikában és följajdul tőle az egész világ. És erről nincs szó.

Ebben a szentmisében, a könyörgésekben bocsánatot kérünk az Úrtól a bűneinkért, meg azért is, hogy a gyöngeségeinket, a hibáinkat annyira tudjuk megmagyarázni és olyan lassan jövünk rá, hogy ha jót akarok magamnak meg a felebarátaimnak, akkor egy kicsit jobbnak kellene lennem, lennünk. Egyenként is, közösségben is.

De hála Istennek, a mi Urunk az idő fölött áll és Mindenható. A bűnbánó embernek megbocsát és föl tudja tartóztatni a bűnök rossz következményeit.

Most itt vagyunk közvetlenül Ádvent előtt. Kérjük a Szűzanyát, hogy tekintsen ránk! Hogy amikor a bűneinkre bocsánatot kérünk, őszintén tudjuk bánni mindazt, amit elkövettünk, meg azt is, amit még nem tettünk jóvá. Amen.

34. hét csütörtök
2009. november 26.

Szentlecke „A” évben: *Dán 6,11–27.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 18,1–2. 21–23; 19,1–3. 9a.*
Evangélium: *Lk 21,20–28.*

Testvéreim! Ha az embernek van füle és hallja az Úr Krisztus szavát az Egyház tanításában, felnőtt korára kialakul két komoly gondja. Az egyik: vajon bocsánatot nyerünk-e a bűneinkre? A másik: jaj, Istenem, csak az életem vége jó legyen! Mert a közmondásban is ott cseng, hogy mindenj, ha a vége jó. Ha egy életnek jó a vége, jó halállal tud az ember meghalni, akkor minden jó. Akkor minden értelmet nyert. Éppen ezért ma a bűneink bocsánatáért imádkozunk. Holnap a jó halálért.

De a bűneink bocsánatáért nem úgy, hogy Istenem, bocsásd meg a bűnömet. És vajon megbocsátod-e? Hanem – normális körülmények között – már túl a bűnbocsánaton. Hálát adunk azért, hogy van a bűneinkre bocsánat. Annak akarjuk jelét adni, hogy mint a szomjas föld, úgy várjuk a kegyelem harmatát, záporait, meg a fényt, hogy teremni tudjunk.

Szent János mondja, hogy aki azt mondja magáról, hogy nekem nincs bűnöm, hazudik. Az Úr Krisztus a legsúlyosabb pillanatban, amikor az Utolsó vacsorán kezébe vette a kenyeret és a bort, és megörökítette a megváltás áldozatát, azt mondja: Vegyétek és egyétek… vegyétek és igyátok… mert ez az áldozat a bűnök bocsánatáért van.

Ha én erre azt mondom: „nekem nincs bűnöm!" – elzárkózom a megváltás elől. És megcsinálom azt, hogy flaszterral leöntöm a földet, vagy kikövezem a sétálóutcát, utána jöhet a harmat, jöhet az eső, a föld nem jut hozzá az éltető vízhez. Míg a bűnbánattal az ember ezeket a flaszter- és kő-rétegeket bontja föl, szedi föl és odatárja a szomjas földet az ég felé.

A bűnbocsánatban a hitet lehet – illetve kell nagyon gyakorolni. Elhinni azt, hogy ha akármilyen hosszú idő után végre beláttam valami bűnömet, meggyónom, megkapom rá a föloldozást,

elhihetem, sőt, el kell hinnem, hogy az Úr Krisztus megszabadított. A föloldozásban azt mondta: kelj föl és járj.

Most emlékezzünk az Úr csodáira. Amikor ezt mondta, annak a 38 éve béna embernek, hogy: fogd az ágyadat és menj haza, annak az embernek hinnie kellett! Mert ha azt mondta volna, hogy „ne tégy csúffá engem, ne gúnyolódj velem", ott marad bénán. De azok, akik az Úr Krisztussal találkoztak, hittek Neki. Hittek Benne, és meggyógyultak.

A bűnbocsánathoz hozzá tartozik a hit, hogy Jézusom, én Neked elhiszem, hogy nem csak mondod, hanem valóban eloldottál ettől a bűntől. Szabad lettem.

A mennyországnak nagy öröme és nagy dicsősége lesz majd, ha ott elmeséljük egymásnak, hogy mi mindentől szabadított meg minket az Úr a bűnbocsánattal. A mennyország egésze tanúskodik arról, hogy mindenható az Isten. Nincs az a bűn, amitől Ő meg ne tudná szabadítani az embert.

De amíg ez a földi élet zajlik, addig mi, emberek arról teszünk tanúbizonyságot, hogy nincs az a bűn, amit mi el ne tudnánk követni, amit ki ne tudnánk találni és meg ne tudnánk csinálni. A szentek erre mondják, hogy a kígyó a saját farkába harap. Amikor mindenfajta bűnre csábítja az embert, és az ember lépre megy, kiderül, hogy a mi Istenünk hatalmasabb minden bűnnél. Tudja adni a megtérés kegyelmét – és mi tudjuk fogadni. Föl tud oldozni. és mi el tudunk szabadulni minden bűntől. De nem szabad márványlapokkal burkolni a lelkünket.

Legyen áldott az Úr azért, hogy ilyen hatalmas, és a bűnbocsátás hatalmát rábízta az Egyházra. Ezért nem vagyunk annak kiszolgáltatva, hogy vajon tudjuk-e elég erősen hinni, hogy megszabadultunk. Legyen áldott az Úr és mutassa meg mindegyikünkön mindvégig az Ő szeretetét, ami a bűnbocsátásban is megmutatkozik. Amen.

34. hét péntek
2009. november 27.

Szentlecke „A” évben: *Dán 7,2–14.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 20,1–4. 11–21,2.*
Evangélium: *Lk 21,29–33.*

Testvéreim! Életünknek nagy gondja, hogy hogyan lesz vége. Mert azt előbb-utóbb tudomásul kell vennünk, hogy véges az életünk. De jó lesz-e a vége?

A szentek tanítják, hogy a jó halált nem lehet megtanulni. Nem lehet úgy előkészíteni, hogy mindent szépen előre odakészítek, bebiztosítom magamat, - aztán szépen, jól meghalok. Életünk vége éppen olyan misztérium, mint a kezdete. Ahogyan egyikünk sem tudja mikor is kezdődött az életünk, ugyanúgy életünk vége is el van rejtve előlünk. Se megtervezni, se kiszámítani senki nem tudja.

Ellenben mi halljuk az Úr Krisztustól az isteni szót, hogy: „Én vagyok a kezdet és a vég." – Ez kétszeresen igaz. Ő a mindenségnek a kezdete és a vége, és Ő mindegyikünk kezdete és vége.

A természettudósok egyik ötlettel a másik után állnak elő, hogy megfejtsék a világ kezdetét! Mintha már tudnák, hogy ott, a kezdetek kezdetén mi volt, és próbálják megjósolni, hogyan lesz vége. Egyik ötlet jön a másik után.

Az Egyház pedig hirdeti, hogy a világ kezdetét egyedül a teremtő Isten ismeri. A végét is. Ugyanígy egy imádkozó hívő keresztény tud úgy odafordulni az Atyához, a Fiúhoz és a Szentlélekhez, hogy „Istenem, Te jól ismersz engem, Te tudod, hogy a kezdetem mi volt, Te tudod az életem végét. Öröktől fogva tudod. Éppen ezért én megpróbálom megtanulni azt, hogy rád hagyatkozzam. Ezért figyelem a szavadat. Próbálom tanulni a törvényeidet. Próbálom megtartani, megtenni az akaratodat. És ahogyan Neked köszönhetem az eddigi életet, amit élhettem, azt, aki most pillanatnyilag vagyok, Rád bízom magam, hogy úgy legyen végem, ahogyan ezt Te eltervezted rólam. És ezt türelmesen kivárom."

Ezért nagy mondat az, amit az Evangélium végén hallottunk, hogy „a türelmetekben fogjátok birtokolni a lelketeket". Az életeteket.

A mai embernek itt a harmadik évezred elején egyik nagy kísértése a türelmetlenségnek az a változata, amivel az élete végét elintézi. Ő maga, vagy segítségül hívja hozzá az egészségügyet. Ezt a régiek nem ismerték.

Az öngyilkosság bűne volt eddig is, de ez a fajta türelmetlenség, hogy akár a környezet úgy ítéli, hogy ebből az életből elég volt, akár maga egy ember úgy gondolja, hogy én nem akarok tovább élni! Én befejezem. – Ezt a türelmetlenséget a régiek nem ismerték. A mai embert kísérti.

Ezért nagyon fontos, hogy őszinte hittel – itt az esztendő végén – odaforduljunk ahhoz, Aki számunkra is a kezdet és a vég, és a jó véget kérjük Tőle! Amiben a legfontosabb, hogy amikor látjuk, hogy ez a mi földi sátrunk összedől, egyik sátor-karó a másik után elereszti a kötelékeket és omlik ránk a tulajdon sátrunk, akkor tudjunk remélni abban, hogy a testünk most elbúcsúzik tőlünk, mi meg a testünktől. De a lelkünk! A szellemi lelkünk nem hal meg. Nem semmisül meg, hanem költözik. Ebből a mulandó, összeomló sátorból átköltözik az örökkévalóságba.

Adja meg nekünk az Úr Krisztus, hogy a hitet mindvégig őrizni tudjuk! A remény – ahogy múlik az idő – erősödjön bennünk! A szeretetünk meg tökéletesedjen! Hogy amikor az életünk végéhez érünk, akkor őszinte szeretettel tudjuk odaajánlani magunkat Annak, Aki nekünk is a kezdet és a vég. Az élet kezdete és beteljesedése. Amen.

34. hét szombat
2009. november 28.

Szentlecke „A” évben: *Dán 7,15–27.*
Szentlecke „B” évben: *Jel 22,1–7-*
Evangélium: *Lk 21,34–36.*

Testvéreim! Már az Ószövetség fölismerte, hogy jó az Isten, ezért a Zsoltárokban újra meg újra ott áll a fölszólítás, hogy „Hálát adjatok az Úrnak, mert jó, mert az Ő irgalmassága örökkévaló." Az Egyház ezt megörökölte, és most, a liturgikus esztendő utolsó napján, mint ahogy a polgári év utolsó napján is fölhangzik a fölszólítás, hogy adjunk hálát az Úrnak az elmúlt esztendőért.

Kicsinyek és nagyok, kicsiben és nagyban egyformán. Mert a hálaadásnak van egy személyes formája, amit mindenki a saját élete tapasztalatai alapján tud megtenni, aztán van egy nagy formája, amit az Egyház az Üdvtörténet egészéért tesz. Mert kicsiben azt tapasztaljuk, hogy jót tettél velem, Istenem. Nagyban azt tapasztaljuk, hogy Istenünk, tényleg Mindenható vagy és Szent, mert globálisan, az egész emberiséggel jót tettél és csak jót teszel.

Amíg az ember gyermek, addig legtöbbször azért ad hálát, hogy kértem – és megadatott. Kértem az Úrtól és megkaptam. Karácsonykor azt kértem a Jézuskától, hogy ezt vagy azt hozza meg nekem – meghozta.

Ez a „kértem és megkaptam" sokáig elkíséri az embert, amig lélekben gyermek. De mikor elkezd felnőtt lenni, akkor a hálaadás már nem arról szól, hogy kértem és megkaptam, hanem arról szól, hogy „Istenem, Te mindent jobban tudsz, mint én. Te Isten vagy, én meg ember vagyok. El tudom képzelni a problémáim megoldását, de amikor Te adod a megoldást, akkor az meg van oldva. Míg ha én oldom meg, akkor egy probléma rendszerint hármat szül, miközben azt hiszem, hogy megoldottam.

A felnőtt lélekben a hálaadása már így szól: „Istenem, tényleg jó vagy! Hatalmas vagy! Kezdem érteni, mit jelent az, hogy Szent vagy! Te soha nem teszel rosszat. Néha úgy tűnik, nem hallgatsz oda. Máskor úgy tűnik, biztosan hallod és nem mozdulsz meg. – Most már látom, minél felnőttebb vagyok, annál inkább látom, hogy jót tettél. Mert Te bölcs vagy és látod az életem egészét. Én meg élem az életem pillanatait, szeleteit. Amikor Te cselekszel, Te mindig az egész érdekében cselekszel – vagy nem cselekszel. Áldott légy érte! Szent vagy! Akkor is, amikor én azt hiszem, hogy zörgetek és nem nyitod ki az ajtót. Akkor is, amikor én azt hiszem, hogynem veszed észre a könnyeimet?! – Dehogynem! Csak az üdvösségemet akarod. Szent vagy! Áldott légy érte!"

Karácsony éjszakájából örököltük a Glóriát: Dicsőség a magasságban Istennek! Pedig azok az angyalok, akik a Glóriát énekelték, nem csak azt látták, ami a betlehemi barlangban ragyogott, hanem látták, mert az Úr megmutatta nekik, a Golgotát is. És a Glóriát énekelték.

Ilyen a felnőtt ember, amikor hálát ad. Sok mindent látott már, sok mindent tapasztalt és meri látni a jövőt. Hogy meg is kell majd halnunk. Nekem is. Áldott légy érte, Uram, mert Szent vagy! Mikor meghalok és úgy tűnik, hogy minden összedől, Te a legnagyobb jót teszed velem. Elhiszem. Áldott légy érte!

No de most és itt a mi kis szeletünkért, ezért az esztendőért, ami a hátunk mögé került, ezért mondjunk hálát. Mindenért. Megvallva, hogy Istenem, lehet, hogy még mindig voltak kéréseim, és megsértődtem, mert úgy tűnt, nem történt semmi. De az esztendő egészéért megvalljuk: jó vagy és Szent vagy! Köszönjük, amit adtál, azt is, amit elvettél, vagy nem adtál meg. Áldott légy érte.

Köszönjük meg a fizikai erőt, amivel át tudtunk vergődni minden akadályon. Meg a türelmet, hogy nem estünk neki azoknak, akik árkot ástak elénk. De főleg a sok-sok kegyelmet, amit itt, az Úr oltára körül kaptunk.

Amiket megtapasztaltunk, abból nagyon megerősödhet bennünk a remény, hogy ha az elmúlt esztendőkben ilyen gonddal volt irántunk a Mindenható, Ő nem változik. Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Az életünk végéig Ő ilyen velünk. Jóságos és szent. Amen.